JO NESBØ

CRIME

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Luna ucigașă

Unul dintre cei mai interesanți scriitori de thrillere ai zilelor noastre.

LEE CHILD

AL 13-LEA VOLUM
DIN SERIA
HARRY HOLE

virtual-project.eu

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

LUNA UCIGAȘĂ

— Seria HARRY HOLE #13 —

Original: *Blodmåne* (2022)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

— 2024 —

Soarele se va întuneca şi luna va fi roşie ca sângele, înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a Domnului.

Ioil, 3:4{1}

Prolog

— Oslo, zise bărbatul, apropiindu-şi de buze paharul de whisky.

— Ăsta e locul pe care-l iubeşti cel mai mult? întrebă Lucille.

El privea în gol, părea că se gândeşte la răspuns înainte de a încuviinţa. Femeia îl cerceta discret în timp ce el bea. Era înalt; chiar şi aşezat pe scaunul de bar de alături, tot o domina cu statura lui. Părea să aibă minimum 10-20 de ani mai puţin decât cei 72 ai ei; cu alcoolicii era greu să-ţi dai seama. Trupul şi faţa lui păreau a fi cioplite în lemn, suple, curate şi rigide. Avea tenul palid şi o reţea fină de vene vineţii pe nas care, împreună cu ochii injectaţi şi irisurile de un albastru-deschis, arătau că avusese o viaţă grea. Băuse la greu. Se prăbuşise foarte rău. Şi iubise enorm, probabil, căci în decursul lunii în care devenise client fidel al barului Creatures, ea întrezărise suferinţă în expresia lui. Precum aceea a unui câine bătut, izgonit din haită, mereu singur la capătul tejghelei. Lângă Bronco, taurul mecanic pe care Ben, proprietarul barului, îl luase de pe platourile de filmare ale uriaşului fiasco *Urban Cowboy*, unde fusese cascador. Servea ca reamintire a faptului că Los Angeles nu era un oraş construit pe succesele înregistrate de filme, ci pe un uriaş morman de gunoi alcătuit din eşecuri umane şi financiare. Peste 80% din toate filmele făcute fuseseră dezastre absolute şi bani irosiţi; oraşul avea cel mai mare număr de persoane fără adăpost din SUA, cu o densitate egală cu cea din Mumbai. Blocajele din trafic aproape sufocau complet traiul în acest oraş, cu toate că până acolo era posibil să o facă infracţiunile comise pe străzi, drogurile şi violenţa. Dar soarele strălucea. Da, blestemata lampă de dentist californian nu se închidea niciodată, strălucea necruţător, făcând ca orice ciob din acest oraş butaforic să scânteieze ca un diamant autentic, precum o adevărată poveste de succes. Măcar dacă ar fi fost conştienţi. Ca ea, ca Lucille, care fusese acolo, pe scenă. Şi în culise.

Bărbatul care stătea alături sigur nu urcase pe scenă; recunoştea imediat oamenii din industrie. Dar nici nu părea să fi fost cineva care se holbase plin de admiraţie, speranţă sau invidie la cei de pe scenă. Arăta mai mult ca unul căruia nici că-i păsa de aşa ceva. Cineva cu un scop propriu în minte. Un muzician, poate? Genul Frank Zappa, care-şi producea propriile creaţii de neînţeles într-o pivniţă de prin Laurel Canyon şi care încă nu fusese – şi nici n-avea să fie vreodată – descoperit?

După ce vizitase barul de câteva ori, el şi Lucille începuseră să schimbe saluturi din cap şi formule scurte de întâmpinare, precum clienţii matinali într-un bar pentru băutori serioşi, însă acum era prima oară când se aşezase alături şi-i cumpărase ceva de băut. Sau, mai degrabă, ea îi plătise băutura pe care el deja şi-o comandase, când văzuse că Ben îi înapoiase bărbatului cardul cu o expresie ce lăsa de înţeles că e deja gol.

— Dar Oslo te iubeşte şi el la rândul său? Aceasta-i întrebarea, comentă ea.

— Cu greu.

Femeia observă că degetul lui mijlociu era de fapt o proteză, când el îşi trecu o mână prin părul scurt, de un blond murdar străbătut de fire cenuşii. Nu era un bărbat chipeş, iar cicatricea vineţie în forma unui J ce pornea de la colţul gurii şi până la ureche – de parcă era un peşte prins într-un cârlig – nu-l ajuta nici ea prea mult. Însă avea ceva, ceva aproape atrăgător şi vag periculos, ca unii dintre colegii ei din oraş. Christopher Walken. Nick Nolte. Era şi lat în umeri. Deşi asta putea fi un dezavantaj, la cât de slab era în rest.

— Ăăă, păi, pe ei ni-i dorim cel mai mult, reluă Lucille. Pe cei care nu ne iubesc la rândul lor. Pe cei care credem că ne vor iubi dacă pur şi simplu ne-am strădui *ceva* mai mult.

— Aşadar, tu ce faci? întrebă bărbatul.

— Beau, răspunse ea, ridicându-şi paharul de whisky. Şi hrănesc pisicile.

— Hmm!

— Ce vrei de fapt să afli, bănuiesc, e cine sunt. Ei bine, sunt…

Femeia sorbi din băutură şi se gândi ce versiune să-i ofere. Cea pentru petreceri sau adevărul. Îşi lăsă jos paharul şi alese varianta din urmă. La naiba cu toate!

— O actriţă care a jucat un singur rol important. Julieta, în ceea ce rămâne cea mai reuşită adaptare după *Romeo şi Julieta,* dar pe care nu şi-o mai aminteşte nimeni. Un rol important nu pare mult, însă tot e mai mult decât primesc majoritatea actorilor din acest oraş. Am fost căsătorită de trei ori, de două ori cu realizatori de filme foarte importanţi, pe care i-am părăsit primind în schimb înţelegeri avantajoase la divorţ, ceea ce iarăşi e mai mult decât primesc majoritatea actorilor. Al treilea a fost singurul pe care l-am iubit. Un actor frumos ca Adonis, fără bani, autocontrol şi conştiinţă. Mi-a cheltuit toţi banii şi apoi m-a părăsit. Şi încă-l mai iubesc, putrezi-i-ar oasele în iad!

Lucille îşi goli paharul, îl lăsă pe tejghea şi-i făcu semn lui Ben să-i mai

toarne unul.

— Şi, pentru că mereu mă atrage ce nu pot obţine, am investit bani pe care nu-i am într-un film cu un rol principal tentant pentru o doamnă în vârstă. Un proiect cu un scenariu inteligent, cu actori care chiar ştiu meserie şi un regizor care poate oferi lumii material de gândire; pe scurt, un proiect despre care orice individ raţional şi-ar da seama că e sortit eşecului. Deci asta-s eu, o visătoare, o ratată, o Angelino{2} tipică.

Bărbatul cu cicatrice în formă de J zâmbi.

— Bun, gata, am terminat cu critica de sine. Cum te cheamă?

— Harry.

— Nu vorbeşti prea mult, Harry.

— Hmm!

— Suedez?

— Norvegian.

— Fugi de ceva?

— Aşa pare?

— Mda. Văd că porţi verighetă. Fugi de soţia ta?

— E moartă.

— Ah! Fugi de suferinţă.

Lucille îşi ridică paharul şi adăugă: — Vrei să ştii locul pe care îl iubesc cel mai mult? E chiar aici: Laurel Canyon. Nu cel de-acum, ci cel de la finele anilor 1960. Ar fi trebuit să fii acolo, Harry. Dacă ai fi fost născut pe-atunci.

— Mda, aşa am auzit şi eu.

Femeia arătă către pozele înrămate de pe peretele din spatele lui Ben.

— Toţi muzicienii ăia atârnaţi acolo. Crosby, Stills, Nash şi… cum se numea ultimul tip?

Harry zâmbi din nou.

— The Mamas and the Papas, continuă ea. Carole King. James Taylor. Joni Mitchell.

Strâmbă din nas.

— Arăta şi vorbea exact ca o şcolăriţă de pension, însă s-a culcat cu câţiva dintre cei pomeniţi mai devreme. Ba chiar şi-a înfipt ghearele şi-n Leonard – a locuit cu ea vreo lună sau aşa ceva. Am avut voie să-l împrumut şi eu o noapte.

— Leonard Cohen?

— Unicul şi inegalabilul. Un om tare drăguţ şi adorabil. M-a învăţat câte

ceva despre versurile cu rime. Majoritatea fac greşeala de-a deschide cântecul cu versul cel mai bun, după care scriu unul cu o rimă aproape decentă ca să se potrivească. Trucul e să pui rima forţată în prima frază, iar atunci n-o mai observă nimeni. Fii atent numai la primul vers banal al *Hey, That's No Way to Say Goodbye* şi compară-l cu frumuseţea celui de-al doilea! Există o eleganţă naturală în ambele versuri. O percepem aşa pentru că noi credem că autorul gândeşte în aceeaşi ordine în care scrie. Deloc de mirare, de fapt; la urma urmei, oamenii au tendinţa să creadă că ceea ce se întâmplă e rezultatul a ceea ce s-a petrecut deja, nu invers.

— Hmm! Deci ce se întâmplă e un rezultat a ceea ce se va întâmpla?

— Exact, Harry! Ai priceput, nu?

— Nu ştiu. Îmi poţi da un exemplu?

— Sigur!

Îşi dădu paharul pe gât. Pesemne că el percepuse ceva în tonul ei, pentru că îl văzu ridicând o sprânceană şi scanând rapid paharul cu privirea.

— Ce se întâmplă, în acest moment, este că îţi spun că datorez bani pentru un film aflat în pre-producţie, continuă ea, uitându-se pe geamul murdar, cu oblonul tras pe jumătate, în parcarea plină de praf de afară. Asta nu e o coincidenţă, ci mai degrabă o consecinţă a ceea ce se *va* întâmpla. Lângă maşina mea de-afară se vede parcat un Camaro.

— Cu doi oameni înăuntru. Stau acolo de vreo 20 de minute.

Femeia aprobă. Harry tocmai îi confirmase că ea nu se înşelase deloc asupra meseriei lui reale.

— Am observat de dimineaţă acea maşină oprită în faţa casei mele din Canyon. Deloc surprinzător, doar m-au avertizat deja şi mi-au spus că vor trimite recuperatorii. Şi nu pe cei cu diplome. Împrumutul ăsta n-a fost de la bancă, dacă m-ai urmărit până acum. Aşadar, când voi pleca înspre maşină, aceşti domni vor dori probabil să stea de vorbă cu mine. Bănuiesc că se vor mulţumi cu aceleaşi lucruri, cu avertismente şi ameninţări, probabil.

— Hmm! Şi de ce-mi spui mie?

— Pentru că eşti poliţist.

Încă o ridicare din sprânceană.

— Chiar sunt?

— Tatăl meu a fost poliţist şi, evident, voi puteţi fi recunoscuţi de la o poştă. Ideea e că aş vrea să rămâi un pic cu ochii pe mine. Dacă încep să se agite şi să-şi pună ameninţările în practică, aş vrea să ieşi afară şi… ştii tu, să faci pe poliţistul, să îi faci să plece. Sunt destul de sigură că nu se va

ajunge la asta, dar m-aş simţi mai în siguranţă dacă ai fi un pic atent.

Harry o cercetă câteva clipe.

— Bine!

Lucille rămase surprinsă. Nu se lăsase prea uşor convins? Totodată, vedea ceva în ochii lui, ceva neclintit care o făcea să aibă încredere în el. Pe de altă parte, şi în Adonis avusese încredere. Şi în regizor. Şi în producător.

— Acum plec, îl anunţă.

★

Harry Hole îşi ţinea paharul în mână. Asculta fâsâitul aproape inaudibil al cuburilor de gheaţă ce se topeau. Nu bea. Era falit, la capătul drumului, şi avea de gând să se lungească cu acest pahar, să se bucure de el. Privirea îi poposi pe una dintre pozele din spatele tejghelei. Era o fotografie a unuia dintre autorii lui preferaţi din tinereţe, Charles Bukowski, în faţă la Creatures. Ben îi spusese că era din anii 1970. Scriitorul stătea cu un braţ pe după umerii unui amic, în lumina apusului; ambii purtau cămăşi hawaiiene, aveau ochii umezi, cu pupilele cât gămăliile de ac şi rânjeau triumfător, de parcă tocmai ajunseseră la Polul Nord după un drum chinuitor.

Harry îşi coborî privirea la cardul pe care Ben i-l aruncase pe tejghea.

Îl golise. De tot. Nu mai rămăsese nimic. Misiune îndeplinită. Adică asta, să bea până când chiar nu îi mai rămânea nimic. Bani, perspective, viitor. Tot ce-i mai rămânea era să vadă dacă avea curajul – sau laşitatea – de-a o sfârşi de-a binelea. Avea un vechi pistol Beretta sub salteaua din camera sa de la pensiune. Îl cumpărase cu 25 de dolari de la un tip fără adăpost ce trăia într-unul dintre corturile albastre din Skid Row. Mai avea trei gloanţe în el. Îşi puse cardul în palmă şi-şi strânse degetele în jurul lui. Se întoarse ca să se uite pe geam. O urmări pe femeia care se îndepărta prin parcare. Era foarte micuţă. Subţirică, delicată şi puternică precum o vrăbiuţă. Pantaloni bej şi un sacou scurt asortat. Avea aşa un stil specific anilor 1980 în modul desuet, dar plin de bun-gust de-a se îmbrăca. Şi mergea la fel cum intrase în bar de dimineaţă. Spectaculoasă. Pentru un public format din două până la opt persoane.

— A sosit Lucille! anunţase Ben înainte să înceapă, fără să i se fi cerut, să-i prepare otrava cea de zi cu zi, Whisky Sour.

Dar nu felul în care femeia ocupa o încăpere îl ducea pe Harry cu gândul la propria mamă, care murise în Spitalul Radium când el avea 15 ani, făcându-i astfel prima gaură de glonţ în inimă. Ci expresia blândă, veselă, şi totodată tristă din ochii lui Lucille, ca a unui suflet plin de bunătate, dar

deopotrivă resemnat. Grija pe care le-o purta celorlalţi când îi întreba de sănătate, de amoruri şi de cei dragi. Şi atenţia de care dăduse dovadă când îl lăsase pe Harry să rămână în tihnă în celălalt capăt al tejghelei. Mama lui, femeia taciturnă care era de fapt turnul de control al familiei, sistemul ei nervos central, care trăgea atât de discret toate sforile, încât toţi ar fi putut crede că tatăl lui era cel care făcea şi desfăcea totul în casă. Mama lui, care mereu oferea o îmbrăţişare dătătoare de siguranţă, care îi înţelegea mereu şi pe care o iubise mai presus de orice, devenind astfel călcâiul lui Ahile pentru el.

Ca atunci când, în clasa a doua, se auzise o bătaie uşoară în uşa clasei şi mama apăruse cu pacheţelul pe care el îl uitase acasă. Harry se luminase tot când o văzuse, înainte să-şi audă câţiva colegi izbucnind în râs, motiv pentru care o luase aproape pe sus până pe hol şi îi spusese, plin de furie, că îl face de ruşine şi trebuie să plece, el n-are nevoie de mâncare. Iar ea nu făcuse decât să-i zâmbească trist, să îi ofere pachetul, să îl mângâie pe obraz şi să plece. El nu mai adusese vorba despre întâmplare. Desigur, ea înţelesese, ca întotdeauna. Iar când Harry se dusese seara la culcare, înţelesese şi el. Nu *ea* reprezenta motivul pentru care se ruşinase. Ci faptul că o văzuseră cu toţii. Iubirea lui. Vulnerabilitatea. În anii următori, se gândise de multe ori să-şi ceară iertare, dar ar fi fost aiurea.

Un nor de praf se ridică în zona acoperită de pietriş de-afară, învăluind-o câteva clipe pe Lucille, care îşi ţinea bine ochelarii de soare pe nas. Harry văzu cum se deschide portiera pasagerului de la Camaro, iar dinăuntru iese un bărbat cu ochelari de soare şi un tricou polo roşu. Acesta se duce în faţa maşinii, blocându-i calea lui Lucille spre automobilul ei.

Harry se aştepta să înceapă o discuţie între cei doi. În schimb, individul a făcut un pas în faţă şi a înhăţat-o de braţ pe Lucille, apoi a început s-o tragă spre Camaro. Harry vedea cum tocurile pantofilor femeii se înfig în pietriş. Apoi că maşina nu avea numere de înmatriculare americane. În clipa aceea, s-a ridicat de la bar, s-a năpustit pe uşă afară, unde, orbit de soare, s-a împiedicat pe cele două trepte ale terasei. Nu era deloc treaz. Apoi s-a concentrat la cele două maşini. Ochii i se obişnuiseră treptat-treptat cu lumina. În spatele parcării, dincolo de şoseaua ce şerpuia pe coasta înverzită a dealului, se afla un magazin universal adormit, însă nu mai vedea pe nimeni în afară de bărbat şi de Lucille, care era târâtă înspre Camaro.

— Poliţia! răcni. Dă-i drumul!

— Domnule, te rog să nu te bagi! strigă bărbatul drept răspuns.

Harry deduse că pesemne aveau acelaşi trecut, căci numai poliţiştii foloseau un limbaj politicos într-o atare situaţie. Mai ştia şi că o intervenţie în forţă era inevitabilă, iar prima regulă într-o confruntare fizică e simplă: nu aştepţi, cel care atacă primul şi cu o agresivitate maximă câştigă. Aşa că nu încetini deloc şi probabil că celălalt îşi dăduse seama de intenţia lui Harry, căci îi dădu drumul lui Lucille şi duse o mână la spate. Într-o clipă ţinea un pistol lucios pe care Harry îl recunoscu instantaneu: un Glock 17. Pe care acum îl îndreptase spre el.

Harry încetini, dar continuă să se apropie. Îl văzu pe celălalt luându-l la ţintă. Glasul îi era pe jumătate acoperit de un camion care trecea pe şosea.

— Domnule, fugi înapoi de unde ai venit! Acum!

Dar Harry continua să se apropie de el. Băgă de seamă că încă ţinea cardul în mâna dreaptă. Aşa urma să se termine? Într-o parcare prăfuită dintr-o ţară străină, scăldat în lumina soarelui, falit şi aproape beat, în timp ce încerca să facă ce nu fusese în stare pentru propria mamă, pentru niciunul dintre cei la care ţinuse vreodată?

Închise aproape de tot ochii şi strânse degetele în jurul cardului, formând astfel o daltă din propria mână.

Titlul cântecului lui Leonard Cohen i se învârtea prin minte: *Hey That’s No Way to Say Goodbye*.

La dracu’, nu aşa îşi lua rămas-bun!

1.
VINERI

Era ora 20. O jumătate de oră după ce soarele de septembrie dispăruse de pe cerul Osloului şi trecuse deja de ora de culcare a copiilor de trei ani.

Katrine Bratt oftă şi şopti în telefon:

— Scumpule, nu poţi să dormi?

— Buni cântă gleşit. Un' eşti? se auzi glasul smiorcăit al copilului.

— Trebuie să lucrez, scumpule, dar mă întorc curând acasă. Vrei să-ţi cânte mami puţin?

— Da.

— Păi, atunci va trebui să închizi ochii.

— Da.

— *Albăstriul?*

— Da.

Katrine începu să îngâne cântecelul liniştitor cu o voce coborâtă şi adâncă. *Albăstriule, Albăstriule, ieduţule, gândeşte-te la băieţelul tău.*

Habar n-avea de ce, de peste un secol, copiii adormeau mulţumiţi la povestea unui băiat neliniştit care se întreabă de ce Albăstriul, iedul lui preferat, nu s-a întors de la păscut şi se teme că acesta a fost luat de un urs şi acum zace mutilat şi mort undeva în munţi.

Şi totuşi, după o singură strofă simţi că respiraţia lui Gert devine egală şi profundă, iar după strofa următoare îşi auzi soacra şoptind la telefon: — Acum a adormit.

— Mersi! Mă întorc cât pot de repede, zise Katrine, care stătea ghemuită, sprijinindu-se cu o palmă pe pământ.

— Nu te grăbi, dragă! Eu îţi mulţumesc pentru că ne vrei alături. Ştii, când doarme seamănă foarte mult cu Bjørn.

Katrine înghiţi în sec. Incapabilă, ca de obicei, să răspundă când o auzea aşa. Nu pentru că nu îi era dor de Bjørn, nu pentru că nu se bucura că părinţii lui îl vedeau în Gert. Ci pentru că pur şi simplu nu era adevărat.

Îşi îndreptă atenţia la ce se afla întins în faţa ei.

— Foarte intens cântecul, zise Sung-min Larsen, care venise şi se ghemuise lângă ea. *Poate că acum zaci mort?*

— Ştiu, dar e singurul pe care vrea să-l asculte, răspunse Katrine.

— Ei, atunci asta primeşte.

Colegul ei zâmbi. Katrine încuviinţă.

— Te-ai gândit vreodată cum, în copilărie, aşteptăm iubire necondiţionată din partea părinţilor, fără să le oferim nimic în schimb? Că practic suntem nişte paraziţi? Dar apoi creştem şi lucrurile se schimbă complet. Când crezi că încetăm să credem că putem fi iubiţi necondiţionat doar pentru că suntem cine suntem?

— Vrei să zici când a încetat *ea?*

— Mda.

Îşi coborâră privirile la cadavrul tinerei din pădure. Pantalonii şi chiloţii îi erau traşi până la glezne, însă fermoarul gecii subţiri era încheiat până sus. Faţa ei – întoarsă către cerul înstelat de deasupra – părea albă ca varul în lumina reflectoarelor puternice ale Unităţii de Criminalistică, răsfirate printre copaci. Machiajul îi era întins, părea că îi cursese şi se uscase de mai multe ori. Părul – un blond distrus de chimicale – îi era lipit de o parte a feţei. Buzele îi erau umflate cu silicon, iar genele false îi ieşeau în evidenţă ca o streaşină deasupra unui ochi, în timp ce globul ocular era înfundat în orbită şi se uita în gol în sus, ocolindu-i parcă; în locul celuilalt ochi era doar o orbită goală. Poate că toate acele materiale sintetice greu degradabile erau motivul pentru care trupul se păstrase într-o stare atât de bună.

— Bănuiesc că este Susanne Andersen? întrebă Sung-min.

— Şi eu la fel, răspunse Katrine.

Detectivii erau de la departamente diferite, ea venea de la Investigaţii Criminale de la Poliţia din Oslo, iar el de la Kripos. Susanne Andersen, în vârstă de 26 de ani, lipsea de 17 zile şi ultima oară fusese văzută pe o cameră de supraveghere din staţia de metrou Skullerud, la vreo 20 de minute de mers pe jos de unde se aflau acum. Singura pistă pentru cealaltă femeie dată dispărută, Bertine Bertilsen, de 27 de ani, era maşina ei, găsită abandonată într-o parcare din Grefsenkollen, o zonă pentru căţărat dintr-o altă parte a oraşului. Culoarea părului femeii din faţa lor se potrivea cu imaginile cu Susanne de pe camera de supraveghere, în timp ce Bertine era în prezent brunetă, potrivit spuselor familiei şi prietenilor. În plus, trupul nu avea niciun tatuaj în partea rămasă dezgolită, în vreme ce Bertine ar fi trebuit să aibă unul – logoul Luis Vuitton – pe gleznă.

Era o lună septembrie relativ rece şi uscată, iar culorile apărute pe pielea cadavrului – albastru, vineţiu, galben şi maro – se potriveau cu perioada de aproape trei săptămâni în care stătuse afară. Acelaşi lucru era valabil şi pentru miros, apărut din cauza producerii de gaze în corp, care începuseră

încet-încet să se scurgă din toate orificiile. Katrine mai observase şi zona albă plină cu filamente ca firul de păr aflată sub nări: fungi. În rana enormă de la gât colcăiau viermi de cadavru de un alb-gălbui. La urma urmei, muştele de carne erau – cum spunea Harry – la fel de fidele precum fanii Liverpool. Apăreau la momentul potrivit, indiferent de oră sau de vreme, de ploaie sau de soare, atrase de mirosul de trisulfură de dimetil pe care cadavrul începea să-l emane de la ultima suflare. Femelele depuneau ouă, iar după câteva zile ieşeau larvele şi începeau să devoreze carnea ce începea să putrezească. Se transformau în pupe şi apoi în muşte, care căutau alte cadavre în care să-şi depună ouăle, iar după o lună, viaţa le ajungea la final şi mureau. Ăsta era ciclul vieţii. *Nu foarte diferit de al nostru,* se gândi Katrine. *Sau, mai degrabă, nu foarte diferit de al meu.*

Privi în jur. Membrii Krimteknisk – Unitatea Criminalistică – îmbrăcaţi în alb se mişcau precum nişte fantome printre copaci, proiectând umbre eterice ori de câte ori li se declanşau bliţurile aparatelor de fotografiat. Pădurea era imensă. Østmarka se întindea, kilometru după kilometru, tocmai până în Suedia. Cadavrul fusese găsit de un bărbat care ieşise la alergat. Mai precis, de câinele acestuia, care fusese eliberat din lesă şi se abătuse de la cărarea îngustă acoperită cu pietriş, dispărând în pădure. Deja se întuneca. Alergătorul – care folosea o lanternă frontală – pornise după el în timp ce-l striga şi, în cele din urmă, îl găsise lângă cadavru, dând din coadă. Bine, nu se pomenise nimic de asta, era ceva ce-şi imaginase Katrine.

— Susanne Andersen, şopti, fără să-şi dea seama cui.

Poate defunctei, ca un fel de liniştire că până la urmă fusese găsită şi identificată.

Cauza morţii părea evidentă: tăietura care îi spintecase beregata, trasând un fel de zâmbet peste gâtul subţire. Larvele de muşte, diverse specii de insecte şi poate şi alte animale se serviseră probabil cu cea mai mare parte a sângelui; cu toate astea, Katrine încă mai vedea urme de sânge în buruieni şi pe trunchiul unui copac.

— A fost omorâtă aici, *in situ*, spuse.

— Aşa pare, răspunse Sung-min. Crezi că a fost violată? Ori doar agresată sexual după ce a fost omorâtă?

— După, zise Katrine, îndreptând lanterna spre mâinile lui Susanne. Nu are unghii rupte şi nici răni care să arate că s-ar fi împotrivit. Dar voi încerca să îi conving să facă o examinare temeinică în weekend şi vedem ce

părere au.

— Şi o autopsie?

— Pe asta nu o vom obţine mai devreme de luni.

Sung-min oftă.

— Păi, atunci bănuiesc că e doar o chestiune de timp până să o găsim şi pe Bertine Bertilsen violată şi cu gâtul tăiat, pe undeva prin Grefsenkollen.

Katrine încuviinţă. În ultimul an, ea şi Sung-min ajunseseră să se cunoască mai bine, iar el îşi confirmase reputaţia de-a fi unul dintre cei mai buni detectivi Kripos. Mulţi credeau că va prelua conducerea când inspectorul-general Ole Winter se va retrage, adică departamentul va avea un şef mult mai bun. Posibil. Dar mai erau şi cei care îşi exprimau rezervele în privinţa preluării conducerii celui mai important corp de investigaţii al ţării de către un sud-coreean adoptat şi gay, care se îmbrăca precum un aristocrat britanic. Jacheta lui clasică de vânătoare din tweed şi cizmele dintr-o combinaţie de piele şi piele întoarsă erau în contrast evident cu parka Patagonia şi adidaşii Gore-Tex ai lui Katrine. Pe vremuri, Bjørn numea stilul acesta „gorpcore” care, înţelesese Katrine, era un termen internaţional pentru cei care mergeau în puburi îmbrăcaţi de parcă urmau să urce pe munte. Ea îl numea modul de-a se adapta la viaţa de mamă de copil mic. Însă trebuia să recunoască faptul că adoptase acest stil vestimentar şters, mai practic, şi pentru că nu mai era talentul rebel în anchete criminalistice, ci şefa Serviciului de Investigaţii Criminale.

— Ce crezi că este? întrebă Sung-min.

Ştia că el gândea acelaşi lucru. Niciunul nu voia să rostească tare acele cuvinte. Deocamdată. Katrine îşi drese vocea.

— În primul rând, ne ţinem de ce-avem aici şi aflăm ce s-a întâmplat.

— De acord.

Katrine spera că „de acord” era o expresie pe care urma să o audă mai des de la Kripos. Dar primea, desigur, orice ajutor pe care îl putea obţine. Kripos dăduse de înţeles că sunt pregătiţi să pornească de la momentul în care Bertine Bertilsen fusese dată dispărută, în împrejurări identice, la exact o săptămână după Susanne. Ambele femei ieşiseră într-o seară de marţi fără să le spună apropiaţilor – deja interogaţi de poliţişti – unde plecau sau ce urmau să facă, iar de atunci nu mai fuseseră văzute. În plus, mai existau câteva circumstanţe comune pentru cele două femei. Când acestea ieşiseră la lumină, poliţia renunţase la teoria că Susanne suferise un accident sau că se sinucisese.

— Bun, atunci, mai bine o anunţ pe şefă, zise Katrine şi dădu să se ridice.

Dar mai rămase câteva secunde nemişcată, ca să-şi destindă picioarele amorţite. Folosi lanterna telefonului mobil ca să fie sigură că păşeşte cam pe aceleaşi urme pe care venise spre locul faptei. Odată ajunsă dincolo de banda de protecţie atârnată între copaci, tastă primele litere ale numelui comisarului-şef. Bodil Melling răspunse după al treilea apel.

— Bratt la telefon. Scuze că sun aşa târziu, dar se pare că am găsit-o pe una dintre femeile dispărute. Ucisă, cu gâtul tăiat, probabil cu artera retezată, posibil violată sau agresată sexual. Destul de siguri că e vorba de Susanne Andersen.

— Ce păcat! zise Melling cu o voce fără nicio intonaţie.

În acelaşi timp, Katrine îşi imaginã lipsa de expresie de pe faţa lui Bodil Melling, lipsa de culoare a hainelor ei, lipsa de emoţie din limbajului trupului, lipsa oricărui conflict în viaţa de acasă şi lipsa erotismului din viaţa ei sexuală. Singurul lucru care îi declanşa vreo reacţie era perspectiva apropiată a eliberării biroului şefului poliţiei. Nu că Melling n-ar fi fost calificată, doar că lui Katrine i se părea insuportabil de plictisitoare. Precaută. Plată.

— Organizezi tu o conferinţă de presă? întrebă Melling.

— Bine. Vrei să…?

— Nu, cât nu avem încă o identificare sigură a cadavrului, te ocupi tu.

— Atunci, împreună cu Kripos? Au şi ei oameni la faţa locului.

— Bine, în ordine. Dacă nu mai e şi altceva, avem oaspeţi.

În pauza care urmă, Katrine auzi zgomot de conversaţie în fundal. Părea un fel de schimb de păreri amabil, genul în care, cu siguranţă, o persoană susţine şi apoi dezvoltă ce a spus celălalt. Interacţiuni sociale. Aşa prefera Bodil Melling să fie lucrurile. Aproape sigur s-ar fi arătat iritată dacă ar fi abordat iar subiectul: imediat după dispariţia lui Bertine Bertilsen, Katrine sugerase că cele două femei ar fi putut fi omorâte de acelaşi bărbat. N-ar fi ajuns nicăieri, Melling fusese clară, încheiase orice discuţie. Katrine fusese nevoită să renunţe.

— Încă ceva… adăugă, lăsând cuvintele să plutească în aer în timp ce inspira.

Şefa i-o luă înainte:

— Răspunsul este nu, Bratt.

— Dar e singurul specialist pe care îl avem. Şi e cel mai bun.

— Şi cel mai rău. Pe lângă asta, nici nu îl mai *avem.* Slavă Domnului!

— În mod sigur presa îl va căuta, va întreba de ce nu îl…

— Atunci nu vei face decât să le spui adevărul: nu mai ştim nimic despre el. Mai mult, având în vedere ce s-a întâmplat cu soţia lui, plus atitudinea instabilă şi abuzul de substanţe, chiar nu mi-l pot imagina funcţionând cum trebuie în cadrul anchetei unei crime.

— Cred că ştiu unde să-l găsim.

— Las-o baltă, Bratt! Să apelezi la eroi bătrâni imediat ce te trezeşti sub presiune poate transmite că îi subapreciezi pe cei pe care-i ai la dispoziţie la Investigaţii Criminale. Ce se va întâmpla cu stima de sine şi cu motivaţia lor dacă anunţi că vrei să cooptezi o epavă fără insignă? Bratt, noi numim asta leadership slab.

— OK, răspunse Katrine şi înghiţi cu greutate în sec.

— Bun, apreciez că ţi se pare OK. Mai era ceva?

Katrine se gândi o clipă. Deci până la urmă Melling putea deveni ostilă şi să-şi arate colţii. Bun! Se uită la semiluna ce atârna deasupra coroanelor copacilor. Noaptea trecută, Arne, tânărul cu care se întâlnea de vreo lună, îi spusese că peste două săptămâni era eclipsă totală, o aşa-zisă lună sângerie, şi că ar trebui să marcheze evenimentul. Katrine habar n-avea ce e o lună sângerie, dar se părea că apare o dată la doi sau trei ani, iar Arne părea atât de nerăbdător, încât n-o lăsase inima să-i spună că n-ar trebui să-şi facă planuri atât de îndepărtate, cu două săptămâni înainte, dat fiind că abia se cunoşteau. Niciodată nu se ferise de conflict sau de-a fi directă, lucruri pe care le moştenise probabil de la tatăl său, un poliţist din Bergen care avusese mai mulţi duşmani decât avea oraşul zile ploioase, dar Katrine învăţase să-şi aleagă conflictele şi să le programeze. Acum înţelese că, spre deosebire de o confruntare cu un bărbat alături de care încă nu ştia dacă are sau nu un viitor, pe aceasta trebuia să o înfrunte. Mai bine acum decât mai târziu.

— Da, de fapt, răspunse Katrine. Ar fi în regulă să spunem asta la conferinţa de presă dacă întreabă cineva? Sau părinţilor următoarei fete care va fi ucisă?

— Ce să le spunem?

— Că Poliţia din Oslo refuză ajutorul unui om care a rezolvat trei cazuri de crime în serie din oraş şi care a prins trei făptaşi? Pe motiv că noi credem că stima de sine a unora dintre colegi va avea de suferit?

Urmă o linişte prelungită, timp în care Katrine nu mai auzi nicio discuţie

în fundal. În cele din urmă, Bodil îşi drese vocea: — Ştii ceva, Katrine? Ai lucrat din greu la acest caz. Organizează conferinţa aia de presă, dormi şi tu în weekend, apoi vorbim luni!

După ce încheiară apelul, Katrine sună la Institutul Medico-Legal. În loc să o ia pe canalele oficiale, o sună direct pe Alexandra Sturdza, tânără legistă fără partener şi fără copil, care nu se ferea să muncească până târziu. Şi, cum se aştepta, Sturdza îi răspunse că ea şi un coleg vor analiza cadavrul a doua zi.

Katrine rămase uitându-se la femeia moartă. Poate faptul că într-o lume a bărbaţilor ea ajunsese unde ajunsese prin forţe proprii o împiedica să renunţe la dispreţul pentru femeile voit dependente de bărbaţi. Ideea că Susanne şi Bertine trăiseră de pe urma bărbaţilor nu era singura legătură dintre ele, ci şi faptul că împărţiseră acelaşi bărbat, unul mai mare cu peste 30 de ani decât ele, mogulul imobiliarelor Markus Røed. Viaţa şi existenţa lor depindeau de alţii, de bărbaţi cu bani şi joburi pe care ele însele nu le aveau, care le întreţineau. În schimb, îşi ofereau trupurile, tinereţea şi frumuseţea. Şi – din ce reieşise până acum din relaţia lor – aleasa lor gazdă putea să se bucure de invidia altor bărbaţi. Însă, spre deosebire de copii, femeile ca Susanne şi Bertine trăiau ştiind că iubirea nu este necondiţionată. Mai devreme sau mai târziu, gazda avea să le dea cu piciorul, iar ele erau nevoite să găsească alt bărbat din care să se înfrupte. Sau să-i permită lui să se înfrupte din ele, depinde din ce unghi priveai situaţia.

Era asta dragoste? De ce nu, doar pentru că era prea deprimant să te gândeşti la ea?

Printre copaci, în direcţia drumului pietruit, Katrine văzu lumina albastră a unei ambulanţe care se apropiase silenţios. Se gândi la Harry Hole. Da, primise un semn de viaţă în aprilie, o vedere cu imaginea Venice Beach, trimisă din Los Angeles. Ca un ţiuit de sonar de la un submarin din adâncuri. Mesajul fusese scurt. *Trimite bani.* O glumă, deşi nu era sigură. De atunci, doar tăcere.

O tăcere absolută.

Ultima strofă a cântecului de adormit copiii, cea la care nu mai ajunsese, îi rula în minte.

Albăstriule, Albăstriule, răspunde-mi, behăie cum faci tu. Nu poţi, Albăstriule, să mori şi să-l abandonezi pe băiat.

2.
VINERI

Valoare

Întâlnirea cu presa era organizată, ca de obicei, în sala de conferinţe a sediului central al Poliţiei din Oslo. Ceasul de pe perete arăta 21:57 şi în timp ce Mona Daa, reporterul de investigaţii de la *VG*, aştepta împreună cu ceilalţi apariţia reprezentanţilor poliţiei, constată că prezenţa e destul de numeroasă. Peste 20 de jurnalişti într-o seară de vineri. Purtase o discuţie scurtă cu fotograful ei legat de motivul pentru care crimele duble vindeau de două ori mai bine decât cele cu o singură victimă sau dacă era un caz cu rezultate modeste. Fotograful era de părere că mai importantă era calitatea decât cantitatea şi că, din moment ce victima era o norvegiană tânără, născută şi crescută aici şi mai atrăgătoare decât media, urma să genereze mai multe accesări decât, de exemplu, doi drogaţi trecuţi de 40 de ani şi cu nişte condamnări la activ. Sau doi, poate chiar trei băieţi imigranţi dintr-o bandă.

Mona Daa nu-l contrazicea. Până acum fusese confirmat decesul uneia dintre fetele dispărute, dar practic era doar o chestiune de timp până urma să se afle că şi cealaltă avusese aceeaşi soartă; ambele erau tinere, norvegiene native şi atrăgătoare. Situaţia nu avea cum să se îmbunătăţească, iar Mona nu ştia cum s-o ia. Dacă era o expresie a unei preocupări suplimentare pentru indivizii tineri, nevinovaţi şi lipsiţi de apărare. Sau contau şi alţi factori, care ţineau de accesări: sexul, banii şi o viaţă pe care cititorii şi-ar fi dorit-o şi ei.

Apropo de dorinţa de-a avea ce au alţii. Se uită la tipul trecut de 30 de ani aflat pe rândul din faţă. Purta cămaşa de flanelă pe care toţi hipsterii erau obligaţi să o poarte anul acesta şi o pălărie cu bor mic, precum Gene Hackman în *Filiera franceză.* Era Terry Våge de la *Dagbladet,* iar Mona îşi dorea să aibă sursele lui. De când începuse povestea, el le-o luase înainte tuturor. Våge scrisese primul că Susanne Andersen şi Bertine Bertilsen participaseră la aceeaşi petrecere. Şi tot el citase o sursă care zicea că ambele fete fuseseră sponsorizate de Røed. Era enervant nu doar fiindcă reprezenta competiţia. Prezenţa lui era enervantă. Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, el se întoarse şi se uită fix la ea. Zâmbindu-i larg, îşi duse un

deget la borul pălăriei ridicole.

— Te place, zise fotograful.

— Ştiu, replică ea.

Interesul lui Våge pentru Mona începuse odată cu revenirea lui surprinzătoare în presă ca reporter de investigaţii, iar ea făcuse greşeala de-a se arăta relativ prietenoasă faţă de el la un seminar despre etica în presă. Cum ceilalţi jurnalişti se fereau de el ca de ciumă, probabil că atitudinea ei păruse o invitaţie. Prin urmare, începuse s-o caute pentru „trucuri şi sfaturi", aşa cum se exprimase. Ca şi cum ea ar fi fost interesată să facă mentorat pentru un competitor sau să aibă de-a face cu cineva precum Terry Våge; la urma urmei, toată lumea ştia că zvonurile despre el aveau o *bază.* Cu cât mai circumspectă se dovedea ea, cu atât mai insistent devenea el. La telefon, pe reţelele sociale, apărând din senin în baruri şi cafenele. Ca de obicei, Monei îi luase ceva timp să înţeleagă că *ea* îl interesa.

Mona nu fusese niciodată aleasă prima, la cât de solidă era şi cu chipul ei lătăreţ, ceea ce mama sa numea „părul jalnic" şi un defect congenital la şold care o făcea să meargă ca un crab. Dumnezeu ştie dacă încercase să compenseze, dar începuse antrenamentul cu greutăţi şi devenise tot mai solidă; ajunsese să ridice 120 de kilograme odată şi obţinuse un locul trei la Campionatul Naţional de Culturism. Şi, pentru că înţelesese că nimic nu e gratis, căpătase un farmec arogant, un simţ al umorului şi o duritate cu care păpuşile Barbie din această lume nu s-ar împăca în veci, ceea ce îi adusese trofeul neoficial de regină a crimei… şi pe Anders. Dintre acestea două, îl preţuia mai mult pe Anders. În fine, aproape. Oricum: chiar dacă genul de atenţie masculină pe care îl arăta Våge era neobişnuit şi flatant, era exclus ca Mona să profite de el. Ajunsese la concluzia că îi dăduse clar de înţeles lui Våge, deşi poate nu în atât de multe cuvinte, dar prin ton şi limbaj corporal. Însă era ca şi cum el vedea şi auzea numai ce voia. Uneori, când îi vedea ochii holbaţi fixând-o, se întreba dacă el era preocupat de ceva sau dacă măcar era acolo, prezent. Într-o seară, apăruse într-un bar, iar când Anders plecase la baie, îi spusese ceva cu un ton atât de coborât, încât abia îl auzise din cauza muzicii, însă intensitatea vocii nu fusese chiar atât de joasă.

— Eşti a mea.

Mona se prefăcuse că nu-l aude, dar el rămăsese acolo, calm şi încrezător, afişând un zâmbet viclean, de parcă ar fi fost un secret pe care îl împărtăşeau. Dracu' să-l ia! Ea nu suporta dramoletele, aşa că nu-i spusese

nimic lui Anders. Nu că n-ar fi gestionat situaţia, ştia că ar fi făcut-o, dar tot nu-i spusese nimic. Oare ce-şi imagina Våge? Că interesul ei pentru el, noul mascul alfa al micului lor domeniu, va creşte proporţional cu postura lui de reporter de investigaţii mereu cu un pas înaintea celorlalţi? Pentru că era, fără discuţie. Deci, da, dacă ea îşi dorea ceva ce altcineva avea deja, acel lucru era să fie din nou în fruntea plutonului, nu retrogradată în turma care vâna pe urmele lui Terry Våge.

— De unde crezi că obţine tot? şopti către fotograf. Acesta ridică din umeri.

— Poate că iar inventează.

Mona clătină din cap.

— Nu, acum avem motive întemeiate să credem ce scrie.

Markus Røed şi Johan Krohn, avocatul său, nici măcar nu încercaseră să nege ce scrisese Våge, iar asta era deja o confirmare.

Însă Vage nu fusese mereu regele crimei. Povestea continua să rămână agăţată de el, mereu avea să fie. Numele de scenă al fetei era Genie, o imitaţie retro şic a lui Suzie Quatro, pentru cei care şi-o mai aminteau. Scandalul fusese cu vreo cinci-şase ani în urmă, iar partea cea mai rea nu era că Våge inventase nişte minciuni sfruntate despre Genie şi le publicase în ziar, ci zvonul că el îi pusese Rohypnol în băutură la o petrecere de după spectacol, pentru a face sex cu adolescenta. La acel moment, era jurnalist muzical pentru un ziar gratis şi se îndrăgostise, evident, însă fusese refuzat în mod repetat, în pofida numeroaselor cronici favorabile. Cu toate astea, el continuase să-şi facă apariţia la spectacole şi petreceri. Până în noaptea în care – dacă era să dai crezare zvonurilor – îi „botezase” băutura şi o dusese pe sus în camera lui, rezervată la acelaşi hotel în care era cazată şi trupa. Când băieţii din trupă îşi dăduseră seama ce se petrece, dăduseră buzna în camera în care Genie zăcea inconştientă şi pe jumătate dezbrăcată pe patul lui Terry Våge. Îi dăduseră aşa o mamă de bătaie, încât suferise o fractură craniană şi stătuse vreo două luni în spital. Probabil că Genie şi trupa consideraseră că pedeapsa lui Våge fusese suficientă sau poate că nu voiau să fie acuzaţi; în orice caz, nimeni nu depusese plângere la poliţie.

Însă se terminase cu recenziile elogioase. Pe lângă faptul că îi critica orice nouă lansare, Terry Våge începuse să scrie şi despre infidelitatea, abuzul de droguri, plagiatul şi banii mult prea puţini pe care Genie li-i dădea membrilor trupei, plus informaţii false despre cereri legate de sponsorizări pentru turnee. Când vreo zece astfel de poveşti ajunseseră pe

masa Comisiei de Disciplină a Presei şi se dovedise că Våge inventase pur şi simplu jumătate dintre ele, fusese dat afară şi devenise *persona non grata* în presa norvegiană pentru următorii cinci ani.

Rămânea un mister cum de reuşise să revină. Sau poate nu. Îşi dăduse seama că era terminat ca jurnalist muzical, însă el era persoana din spatele unui blog specializat în cazuri de crimă ce aduna tot mai mulţi cititori, iar *Dagbladet* considerase că nu poţi exclude definitiv un tânăr jurnalist doar pentru că făcuse nişte greşeli la început de carieră. Aşa că-l angajaseră colaborator – unul care obţinea acum mai mult spaţiu de publicare decât oricare reporter permanent al ziarului.

Våge îi întoarse în sfârşit spatele Monei când poliţiştii intrară şi îşi ocupară locurile pe podium. Doi de la Poliţia Oslo, Katrine Bratt – inspectorul de la Investigaţii Criminale – şi şeful Informaţiilor, Kedzierski, un tip cu o coamă ca a lui Dylan; şi doi de la Kripos, Ole Winter, ce aducea cu un terrier, şi mereu dichisitul Sung-min Larsen, ce afişa o tunsoare nouă. Mona înţelese că se luase deja hotărârea să desfăşoare o anchetă comună condusă de Serviciul de Investigaţii Criminale, în cazul acesta un Volvo, şi de Kripos, adică un Ferrari.

Majoritatea jurnaliştilor îşi ţineau mobilele în aer ca să înregistreze sunete şi imagini, însă Mona îşi lua notiţe de mână şi lăsa pozele în seama colegului.

Cum era de aşteptat, nu aflară foarte multe în afară de faptul că un cadavru fusese găsit în Østmarka, în zona de căţărat din jurul Skullerud, şi că defuncta fusese identificată ca fiind femeia dispărută Susanne Andersen. Cazul era tratat ca o posibilă crimă, însă până acum nu aveau niciun amănunt de dat publicităţii privind cauza morţii, cronologia faptelor, suspecţi şi aşa mai departe.

Urmă jocul obişnuit, cu jurnaliştii bombardându-i cu întrebări pe cei de pe podium în timp ce aceştia, în frunte cu Katrine Bratt, repetau „nu comentăm” şi „nu putem răspunde”.

Mona Daa căscă. Trebuia să ia o cină târzie cu Anders, ca un început plăcut de weekend, însă nu mai avea să se întâmple. Îşi nota tot ce auzea, însă avea o senzaţie pregnantă că scria un rezumat a ce mai scrisese. Poate că şi Terry avea aceeaşi impresie. Nici el nu-şi lua notiţe şi nu înregistra nimic. Doar stătea pe scaun, evaluând totul cu un zâmbet vag, aproape triumfător. Fără să pună nicio întrebare, aproape ca şi cum avea deja toate răspunsurile. Se părea că şi ceilalţi rămăseseră fără întrebări, iar când şeful

Informaţiilor, Kedzierski, păru pe punctul de-a trage aer în piept ca să încheie totul, Mona îşi ridică pixul în aer.

— Da, *VG?*

Şeful Informaţiilor avea o expresie care transmitea că Mona ar face bine să se exprime cât mai scurt, începuse weekendul.

— Consideraţi că aveţi tot ce vă trebuie în cazul în care se va dovedi genul de persoană care ucide din nou, adică dacă este…

Katrine se aplecă în scaun şi o întrerupse:

— Cum spuneam, nu avem niciun motiv întemeiat care să ne permită să afirmăm că există vreo legătură între acest deces şi alte posibile acte criminale. Dată fiind experienţa combinată a celor de la Investigaţii Criminale şi Kripos, îndrăznesc să spun că avem ce ne trebuie, luând în considerare ce ştim până acum despre caz.

Mona observă eschivarea inspectorului în formularea *ce ştim.* Şi că Sung-min Larsen, aşezat alături, nu aprobase ce spusese Bratt, nici nu-şi oferise opinia asupra cazului.

Conferinţa de presă se încheie, iar Mona şi ceilalţi porniră spre ieşire, în noaptea plăcută de toamnă.

— Ce crezi? o întrebă fotograful.

— Cred că se bucură că au un cadavru, răspunse Mona.

— Ai spus că se *bucură?*

— Mda. Susanne Andersen şi Bertine Bertilsen sunt moarte de câteva săptămâni, iar poliţia ştie asta, însă tot n-au nici măcar o pistă de la care să plece în afară de acea petrecere de acasă de la Røed. Deci da, cred că se bucură că şi-au început weekendul cu măcar un cadavru care să le ofere ceva.

— La dracu’, ce rece eşti, Daa!

Mona se uită la el surprinsă şi căzu pe gânduri câteva clipe.

— Mulţumesc!

★

La 23:15 Johan Krohn găsi în sfârşit un loc de parcare pentru Lexusul UX 300e pe strada Thomas Heftyes, apoi identifică numărul clădirii unde îl convocase clientul lui, Markus Røed. La 50 de ani, Krohn era în top trei avocaţi ai apărării din Oslo. Din moment ce era, cu câteva excepţii, o stea mai importantă decât clienţii lui, nu făcea vizite la domiciliu, ci chema clientul la el, de preferat la birourile firmei de avocatură Krohn şi Simonsen de pe Rosenkrantz, în timpul orelor de lucru normale. Şi totuşi, existau

chemări la domiciliu şi chemări la domiciliu. Această adresă nu era locuinţa principală a lui Røed; oficial, bărbatul locuia într-un penthouse de 260 de metri pătraţi în vârful uneia dintre cele mai noi clădiri restaurate din Oslobukta.

După cum primise instrucţiuni la telefon cu o jumătate de oră în urmă, Krohn apăsă butonul cu numele firmei lui Røed, Barbell Properties.

— Johan? se auzi vocea gâfâită a lui Markus Røed. Etajul cinci.

Urmă un bâzâit deasupra uşii şi Krohn o deschise.

Liftul părea destul de suspect ca să-l facă pe Krohn să aleagă scările. Trepte din lemn de stejar late şi balustrade din fontă cu o formă ce amintea mai degrabă de Gaudi decât de o venerabilă casă norvegiană exclusivistă. Uşa de la etajul cinci era întredeschisă. Părea că un adevărat război se dădea dincolo de ea, lucru care îi fu confirmat când păşi înăuntru şi observă lumina albăstruie ce venea din living. Aruncă o privire: în faţa unui ecran de televizor enorm stăteau în picioare trei bărbaţi, cu spatele la el. Cel mai masiv, din mijloc, purta ochelari VR şi avea câte un joystick în fiecare mână. Ceilalţi doi, tineri nu cu mult trecuţi de 20 de ani, păreau a fi simpli spectatori şi foloseau televizorul pe post de monitor ca să se uite la ce vedea bărbatul cu ochelari VR. Scena de război de la televizor era dintr-o tranşee, în timpul Primului Război Mondial, după căştile soldaţilor germani ce se năpusteau spre ei şi către care bărbatul masiv cu joystickuri trăgea foc după foc.

— Da! răcni unul dintre tineri când capul unui soldat german explodă în cască şi acesta se prăbuşi la pământ.

Bărbatul masiv îşi scoase ochelarii VR şi se întoarse spre Krohn.

— Măcar *asta* s-a rezolvat, rosti el cu un rânjet de satisfacţie.

Markus Røed era un bărbat chipeş, având în vedere vârsta sa. Avea un chip lat, o expresie jucăuşă, un ten permanent bronzat şi neted, iar părul negru lucios şi pieptănat pe spate era la fel de des ca al unui tânăr de 20 de ani. Pusese ceva kilograme în jurul taliei, dar era înalt, atât de înalt, încât burta îi dădea un aer distins. Însă expresia vie a ochilor îţi atrăgea prima atenţia, o vioiciune ce trăda energia cu care cei mai mulţi erau iniţial fermecaţi, apoi striviţi şi în final terminaţi de Markus Røed. Între timp el ar fi obţinut ce-şi dorea, iar tu ai fi fost lăsat să te descurci cum poţi. Însă energia lui Røed putea avea fluctuaţii, la fel şi dispoziţia. Krohn bănuia că ambele aveau legătură cu praful alb ale cărui urme le întrezărea acum sub una dintre nările lui Røed. Johan Krohn era conştient de toate astea, dar le

lua ca atare. Nu pentru că Røed insistase să plătească în avans jumătate din tariful orar al lui Krohn ca să aibă garanţia atenţiei exclusive, a loialităţii şi a dorinţei de-a obţine un rezultat. Dar mai ales pentru că Røed era clientul ideal: un om extrem de important, un milionar cu o imagine atât de odioasă, încât îl făcea pe Krohn să pară, în mod paradoxal, mai degrabă curajos şi principial decât oportunist pentru că-l acceptase drept client. Aşa că pur şi simplu trebuia – cât dura acest caz – să accepte să fie chemat într-o seară de vineri.

Cei doi tineri ieşiră din cameră la semnalul lui Røed.

— Johan, ai văzut *Wav Remains?* Nu? Un joc VR al dracului de tare, dar nu poţi să împuşti pe nimeni în el. Ăsta e un fel test în care dezvoltatorul vrea să investesc…

Røed dădu din cap în direcţia ecranului TV în timp ce ridica o carafă şi turna whisky în două pahare de cristal.

— Încearcă să păstreze magia din *War Remains,* dar să facă în aşa fel încât să influenţeze cursul istoriei. La urma urmei, asta ne dorim cu toţii, nu?

— Conduc, spuse Krohn, ridicând mâna spre paharul pe care i-l întindea Røed.

Acesta se uită o clipă la el ca şi cum nu-i înţelegea împotrivirea. Apoi strănută cu putere, se lăsă pe un fotoliu de piele Barcelona şi aşeză ambele pahare pe masa din faţa sa.

— Al cui e apartamentul ăsta? întrebă Krohn în timp ce se aşeza pe alt fotoliu.

Şi regretă imediat întrebarea. Ca avocat, adeseori e cel mai sigur să nu ştii nimic din ce nu trebuie.

— Al meu. Îl folosesc ca… înţelegi, refugiu.

Markus Røed ridică din umeri şi zâmbi mârşav, ceea ce-l lămuri pe deplin pe Krohn. Mai avea clienţi cu apartamente asemănătoare. Iar în timpul unei aventuri extraconjugale, pe care din fericire o încheiase când îşi dăduse seama ce era în pericol să piardă, luase el însuşi în calcul să cumpere ceea ce un coleg numea un refugiu pentru burlacii care nu mai erau burlaci.

— Acum ce se întâmplă? întrebă Røed.

— Acum, că Susanne a fost identificată, iar moartea a survenit în urma unei crime, ancheta va intra într-o nouă fază. Trebuie să fii pregătit să fii chemat pentru noi interogatorii.

— Cu alte cuvinte, se vor concentra şi mai mult asupra mea.

— Dacă nu cumva poliţiştii vor găsi ceva la locul faptei care să te elimine din anchetă. Putem spera oricând la asta.

— Mi-am închipuit că vei spune ceva de genul ăsta. Dar, Johan, nu pot să stau pur şi simplu aici şi să sper. Ştii, nu, că Barbell Properties a pierdut trei contracte importante în ultimele două săptămâni? Mi-au oferit nişte scuze străvezii, cum că aşteaptă nişte licitatori mai importanţi şi aşa mai departe… nu îndrăzneşte nimeni să-mi spună direct că totul e din cauza acelor articole din *Dagbladet* despre mine şi fetele alea şi că nu vor să fie asociaţi cu o posibilă crimă; sau se tem că voi fi arestat şi că Barbell Properties se va prăbuşi. Dacă stau degeaba şi sper că o gaşcă de funcţionari publici, nişte poliţai bătuţi în cap şi prost plătiţi vor rezolva treaba, atunci e posibil ca Barbell Properties să se ducă la fund cu mult înainte să descopere ei ceva care să mă scoată din belea. Johan, trebuie să le-o luăm înainte. Trebuie să dovedim publicului că sunt nevinovat. Sau cel puţin că eu, unul, consider că e în interesul meu ca adevărul să iasă la iveală.

— Aşa că?

— Trebuie să ne angajăm propriii anchetatori. Unii de primă mână. În cel mai fericit caz, vor descoperi criminalul. Dar şi dacă nu vor reuşi, oamenii vor şti că eu chiar încerc să descopăr adevărul.

Johan Krohn aprobă din cap.

— Dă-mi voie să joc rolul avocatului diavolului, scuză-mi gluma!

— Dă-i bătaie! îl îndemnă Røed şi strănută.

— În primul rând, cei mai buni detectivi lucrează deja pentru Kripos, dat fiind că ei plătesc mai bine decât Serviciul de Investigaţii Criminale. Şi, chiar dacă ar accepta să lase în urmă o carieră sigură pentru un angajament pe termen scurt ca acesta, tot trebuie să dea un preaviz de trei luni, plus că vor fi supuşi unei clauze de confidenţialitate privind ceea ce ştiu deja despre aceste cazuri de persoane dispărute. Ceea ce îi face practic inutili pentru noi. În al doilea rând, imaginea îţi va fi destul de şifonată. O anchetă susţinută financiar de un milionar? Ţi-ai face singur un deserviciu. Dacă anchetatorii vor scoate la lumină aşa-zise fapte care te-ar putea exonera, aceste informaţii vor ajunge să fie puse automat la îndoială, lucru care nu s-ar întâmpla dacă poliţia ar descoperi aceleaşi fapte.

— Ah! zâmbi Røed, ştergându-şi nasul cu un şerveţel. Îmi place mult raportul calitate-preţ. Te pricepi, ai evidenţiat toate problemele. Acum urmează să îmi dovedeşti că eşti cel mai bun şi să-mi spui cum să rezolv

aceste probleme.

Johan se îndreptă în scaun.

— Mersi pentru votul de încredere, dar ăsta-i schepsisul.

— Adică?

— Ai pomenit de găsirea celui mai bun investigator şi există o persoană care e probabil cea mai bună. O dovedesc cu prisosinţă rezultatele sale de până acum.

— Dar?

— Dar nu mai lucrează pentru poliţie.

— Din ce mi-ai spus deja, ar putea fi un avantaj.

— Ce-am vrut să spun este că nu mai e în poliţie pentru că a greşit în multe privinţe.

— Adică?

— De unde să încep? Lipsă de loialitate. Neglijenţă crasă în câmpul muncii. Beat la serviciu, clar un alcoolic. Mai multe cazuri de violenţă. Abuz de substanţe. E responsabil, deşi nu şi acuzat, pentru moartea a cel puţin unui coleg. Pe scurt, are poate mai multe infracţiuni pe conştiinţă decât majoritatea infractorilor pe care i-a arestat. În plus, se zice că ar fi un adevărat coşmar să lucrezi cu el.

— Chiar că sunt multe. Atunci, de ce să aduci vorba de el dacă e atât de imposibil?

— Pentru că e cel mai bun. Şi pentru că ar putea fi util în privinţa celui de-al doilea scop pe care l-ai spus: să arăţi publicului că încerci să descoperi adevărul.

— OK…?

— Cazurile pe care le-a rezolvat l-au transformat într-unul dintre puţinii detectivi cu o oarecare celebritate. Şi i-au oferit o imagine de persoană care nu acceptă compromisuri şi cu o integritate ce nu ţine cont de nimic. Exagerări, desigur, dar oamenilor le plac legendele astea. Iar pentru scopurile noastre, această imagine ar putea elimina suspiciunile că ancheta sa a fost cumpărată.

— Meriţi fiecare bănuţ, Johan Krohn. El e ce pe care ni-l dorim! rânji Røed.

— Problema…

— Nu! Creşte oferta până spune da!

— …este că nu prea ştie nimeni unde se află.

Røed îşi ridică paharul de whisky fără să bea, doar ca să se încrunte la el.

— Ce vrei să spui prin „nu prea”?

— Uneori, prin intermediul meseriei, mă lovesc de Katrine Bratt, şefa Serviciului de Investigaţii Criminale unde a lucrat şi el, iar când am întrebat-o, mi-a spus că ultima oară când i-a dat un semn de viaţă a făcut-o dintr-un oraş mare, însă nu-i ştia adresa sau ce făcea acolo. Nu părea prea optimistă în privinţa lui, ca să folosesc un eufemism.

— Hei! Johan, acum, că m-ai convins cu tipul, nu mai da înapoi! Pe el îl vrem, o simt. Aşa că găseşte-l!

Krohn oftă. Încă o dată, regreta că deschisese gura. Lăudăros fiind, intrase direct în capcana clasică dovedeşte-că-eşti-cel-mai-bun pe care Markus Røed o folosea în fiecare zi. Dar acum era prea târziu să se mai retragă după ce-şi prinsese piciorul în ea. Trebuia să dea nişte telefoane. Acţionau pe fusuri orare diferite. OK, mai bine se apuca de treabă.

3.
SÂMBĂTĂ

Alexandra Sturdza îi studia faţa în oglinda de deasupra chiuvetei în care obişnuia să-şi spele cu mare atenţie mâinile, ca şi cum era o persoană vie, nu un cadavru pe care în curând îl va atinge. Ea însăşi avea un chip dur, plin de gropiţe de la vărsat. Părul legat la spate într-un coc strâns era negru ca pana corbului, deşi ştia că firele cenuşii erau deja pe drum – mama ei româncă le avusese deja de la 30 de ani. Bărbaţii norvegieni spuneau că ochii ei căprui „scânteiau”, mai ales când încercau să-i imite accentul aproape imperceptibil. Sau când făceau mişto de ţara ei natală, un loc pe care era clar că-l considerau o glumă, iar ea le spunea că vine din Timişoara, primul oraş european cu iluminare stradală electrică, în 1884, cu două generaţii înaintea Osloului.

Când venise în Norvegia, la 20 de ani, învăţase norvegiană în şase luni în timp ce avea trei joburi, care se reduseseră la două cât studia chimia la NTNU, iar acum doar la unul, la Institutul Medico-Legal, unde se concentra la ceea ce avea să fie teza ei de doctorat în analiza ADN-ului. Adesea se întreba ce anume o făcea atât de atrăgătoare în ochii bărbaţilor. Nu puteau fi faţa ei şi atitudinea directă… deşi uneori cam dură. Nici intelectul sau CV-ul, pe care se părea că bărbaţii le găseau mai degrabă ameninţătoare decât excitante. Oftă. Odată, un bărbat îi spusese că trupul ei este o încrucişare între un tigru şi un Lamborghini. Era ciudat cum un comentariu de un asemenea prost-gust putea suna complet greşit sau perfect acceptabil, ba chiar, da, minunat în funcţie de cine îl rostea. Opri robinetul şi se duse în sala de autopsii.

Helge era deja acolo. Tehnicianul, mai mic cu doi ani, avea o minte brici şi râdea din te miri ce, ambele fiind trăsături pe care Alexandra le considera abilităţi când cineva lucra cu morţii şi trebuia să obţină secrete de la un cadavru despre cauza decesului. Helge era bioinginer, iar Alexandra era inginer chimist, ambii erau calificaţi să facă examinări post-mortem, dacă nu chiar şi autopsii. Cu toate astea, anumiţi legişti încercau să profite numindu-i pe tehnicienii legişti *Diener* – servitori –, o reminiscenţă a vocabularului anatomopatologilor germani de modă veche. Lui Helge nu-i păsa, însă Alexandra era nevoită să recunoască faptul că uneori o mai irita. Mai ales în zile precum aceasta, când intervenea şi făcea tot ce ar fi făcut un

anatomopatolog într-o autopsie preliminară – şi la fel de bine.

Helge era preferatul ei de la Institut, căci venea ori de câte ori îl chema, lucru pe care nu orice norvegian îl făcea într-o zi de sâmbătă. Sau după ora 16, într-o zi de lucru. Uneori ea se întreba pe ce poziţie a listei cu standarde de viaţă s-ar fi clasat această ţară care se ferea de muncă, dacă americanii n-ar fi descoperit petrol pe platforma ei continentală.

Aprinse lampa atârnată deasupra cadavrului tinerei de pe masă. Mirosul unui cadavru depindea de mulţi factori: vârstă, cauza morţii, dacă luase medicamente, dacă ingerase mâncare şi, desigur, în ce stadiu al procesului de putrefacţie era. Alexandra nu era deranjată de duhoarea de carne putredă, de excremente sau de urină. Ba chiar putea să suporte gazele produse în procesul de descompunere pe care cadavrul le elibera prin fâsâituri prelungi. Lichidele stomacale îi veneau de hac. Mirosul de vomă, de bilă şi de diverşi acizi. În această privinţă, Susanne Andersen nu stătea prea rău, nici măcar după trei săptămâni petrecute în natură.

— Nu sunt larve? întrebă Alexandra.

— Le-am îndepărtat, răspunse Helge, ridicând sticla cu oţet pe care o foloseau.

— Dar le-ai păstrat?

— Da, zise el, arătând un recipient de sticlă în care se aflau vreo zece viermi.

Erau păstraţi fiindcă din lungimea lor se putea stabili cât se hrăniseră din cadavru, cu alte cuvinte, de cât timp ieşiseră din ouă şi, prin urmare, şi ceva despre momentul decesului. Nu cu precizie de ore, ci de zile sau săptămâni.

— Nu va dura mult, continuă Alexandra. Serviciul de Investigaţii Criminale vrea doar cauza probabilă a morţii şi o examinare exterioară. Teste de sânge, de urină şi de fluide corporale. Legistul va efectua o autopsie completă luni. Vreun plan pentru diseară? Aici…

Helge făcu o poză a locului arătat de ea.

— Ziceam că aş putea vedea un film, răspunse el.

— Ce-ai zice să vii cu mine la un club gay ca să dansăm?

Ea făcu alte câteva însemnări pe formular şi îi arătă din nou: — Aici.

— Nu ştiu să dansez.

— Prostii! Toţi homosexualii dansează. Vezi tăietura asta de pe gât? Începe din partea stângă, se adânceşte pe măsură ce înaintează, apoi devine mai superficială spre dreapta. Indică un ucigaş dreptaci care a stat în spatele ei şi i-a tras capul pe spate. Unul dintre legişti mi-a povestit despre o rană

similară despre care credeau că fusese crimă, apoi s-a dovedit că bărbatul îşi tăiase singur gâtul. Destul de hotărât, cu alte cuvinte. Ce zici, nu vrei să dansezi cu nişte gay diseară?

— Dacă nu sunt gay?

— În cazul ăsta… zise Alexandra, continuând să ia notiţe… de fapt n-aş vrea să mai ies vreodată cu tine, Helge.

El râse tare şi mai făcu o poză.

— Pentru că?

— Pentru că ai bloca alţi bărbaţi. Un partener de nădejde trebuie să fie homosexual.

— Pot să mă prefac că sunt homosexual.

— Nu merge. Bărbaţii sesizează mirosul de testosteron şi dau înapoi. Ce crezi că-i asta?

Puse o lupă imediat sub unul dintre sfârcurile lui Susanne Andersen.

Helge se aplecă mai mult.

— Posibil salivă uscată. Sau muci. Oricum, nu e spermă.

— Fă o poză, apoi iau eu o probă şi o verific luni la laborator. Dacă avem noroc, găsim nişte ADN.

Helge făcu o poză în timp ce Alexandra examina gura, urechile, nările şi ochii.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Ea ridică o lanternă-stilou şi lumină orbita goală.

— Animale?

— Nu, nu cred.

Plimbă lumina prin jurul marginilor orbitei şi adăugă: — Înăuntru nu a rămas nimic din globul ocular şi în jurul ochiului nu se văd deloc urme de gheare de păsări sau de rozătoare. Dacă a fost un animal, de ce n-a luat şi celălalt ochi? Fă o poză aici…

Ilumină orbita.

— Vezi cum fibrele nervului par să fi fost tăiate într-un loc, ca şi cum ar fi fost folosit un cuţit?

— Iisuse! exclamă Helge. Cine face aşa ceva?

— Bărbaţi furioşi, răspunse Alexandra, clătinând din cap. Foarte furioşi şi foarte demenţi. Şi umblă liberi. Poate ar trebui să rămân şi eu în casă şi să mă uit la un film.

— Da, bine!

— OK! Să vedem dacă a fost şi agresată sexual!

Făcură o pauză de ţigară pe acoperiş după ce stabiliră că nu existau indicii vizibile de rănire în exteriorul sau interiorul organului genital şi nici urme de spermă în exteriorul vaginului. Dacă sperma fusese totuşi prezentă în vagin, aceasta ar fi fost demult absorbită în corp. Legistul urma să facă aceleaşi teste luni, însă era destul de sigură că nu avea să ajungă la o concluzie diferită.

Alexandra nu fuma regulat, însă avea o vagă credinţă că fumatul alunga orice potenţiali demoni care populaseră cadavrul. Trase fumul în piept şi se uită către Oslo. Peste fiordul care licărea ca argintul sub un cer pal şi lipsit de nori. Peste colinele joase, unde culorile toamnei ardeau în roşu şi galben.

— La dracu', ce frumos e aici! oftă ea.

— Sună ca şi cum ţi-ai dori să nu fie, comentă Helge şi îi luă ţigara.

— Detest să mă ataşez de lucruri.

— Lucruri?

— Locuri. Oameni.

— Bărbaţi?

— Mai ales bărbaţi. Îţi răpesc toată libertatea. Mai degrabă nu vor să ţi-o răpească, tu renunţi la ea prosteşte, ca şi cum eşti programată s-o faci. Iar libertatea e mai valoroasă decât bărbaţii.

— Eşti sigură?

Îşi luă ţigara înapoi şi trase prelung şi furios din ea. Suflă fumul la fel de tare şi râse aspru, răguşit.

— Oricum, valorează mai mult decât bărbaţii de care mă ataşez.

— Dar poliţistul pe care l-ai pomenit?

— Oh, el! Da, îmi plăcea. Dar era un dezastru. Soţia lui îl alungase şi el bea tot timpul.

— Acum unde e?

— I-a murit soţia şi apoi el a şters-o din ţară. O chestie tragică.

Alexandra se ridică brusc.

— Mai bine am termina şi am băga cadavrul înapoi la frigider. Vreau să mă distrez!

Se întoarseră în sala de autopsii, recoltară ultimele probe, completară ultimele spaţii de pe formular şi făcură curat în urmă.

— Apropo de petreceri, reluă Alexandra. Ştii petrecerea la care au fost fata asta şi cu cealaltă? A fost aceeaşi petrecere la care fusesem invitată şi eu, cea la care apoi te-am invitat şi pe tine.

— Glumeşti?

— Nu-ţi mai aminteşti? M-a invitat o vecină de-ale lui Røed. Spunea că petrecerea are loc pe *cea* mai tare terasă de pe acoperiş din Oslobukta. Mi-a zis că va fi plin de bogătaşi, de celebrităţi şi de iubitori de petreceri. Spunea că era de preferat ca femeile să vină în fuste. Fuste *scurte.*

— Bleah! făcu Helge. Nu te condamn că nu te-ai dus.

— Dă-o încolo, normal că m-aş fi dus! Dacă n-aş fi avut atât de mult de lucru în ziua aia. Şi ai fi venit şi tu.

— Chiar aşa? zâmbi Helge.

— Normal!

Alexandra râse.

— Doar sunt partenera homosexualilor. Nu-ţi imaginezi, eu, tu şi oamenii aceia frumoşi?

— Ba da.

— Vezi, deci eşti gay.

— Ce? Pentru că?

— Helge, spune-mi adevărul! Te-ai culcat vreodată cu un bărbat?

— Lasă-mă un pic…

Bărbatul împinse masa cu rotile pe care se afla cadavrul către unul dintre sertarele cu încuietoare.

— Da.

— Mai mult de o dată?

— Nu înseamnă că sunt gay, răspunse el, deschizând sertarul de metal încăpător.

— Nu, e doar o probă circumstanţială. Dovada, Watson, este că îţi legi puloverul pe un umăr şi sub subsuoara celuilalt braţ.

Helge chicoti, înhăţă o cârpă albă de pe masa cu ustensile şi o azvârli spre ea. Alexandra zâmbi în timp ce se apleca dincolo de capătul mesei. Rămase aplecată, cu ochii aţintiţi la cadavru.

— Helge, rosti cu glas coborât.

— Da?

— Cred că ne-a scăpat ceva.

— Ce?

Alexandra întinse mâna spre capul lui Susanne, îi ridică părul şi i-l trase într-o parte.

— Ce este? întrebă Helge.

— Copci. Copci proaspete.

Bărbatul veni pe partea cealaltă a mesei mobile.

— Hmm! Bănuiesc că s-a rănit singură?

Alexandra ridică şi mai multe fire de păr, urmărind copcile.

— Helge, astea nu au fost făcute de un doctor adevărat, căci nimeni nu foloseşte aţă atât de groasă şi nu face copcile atât de slabe. Au fost făcute în grabă. Şi uite, cusăturile înconjoară complet capul.

— Ca şi cum a fost…

— Ca şi cum a fost scalpată, completă Alexandra, simţind cum o străbate un fior rece. Iar apoi scalpul ia fost cusut la loc.

Ridică privirea spre Helge şi văzu cum îi sălta mărul lui Adam.

— Să… începu el. Să verificăm ce se află dedesubt?

— Nu, răspunse ferm Alexandra, îndreptându-se de spate.

Dusese destule coşmaruri acasă din cauza acestui job, iar legiştii câştigau cu 200.000 de coroane pe an mai mult decât ea, aşa că n-aveau decât să şi-i merite.

— Iese din sfera noastră de competenţă, adăugă Alexandra. E genul de lucru pe care *Dieners* ca mine şi ca tine îl lasă în seama adulţilor.

— OK! Şi, apropo, OK şi la partea cu petrecerea diseară.

— Bun! făcu Alexandra. Dar trebuie să terminăm raportul şi să i-l trimitem, odată cu fotografiile, lui Bratt de la Investigaţii Criminale. Oh, futu-i!

— Ce e?

— Mi-am dat brusc seama că sigur Bratt îmi va cere o analiză ADN de urgenţă când va citi despre saliva aia sau ce-o fi ea. Caz în care nu voi mai ajunge diseară în oraş.

— Haide, doar poţi să refuzi, toată lumea mai are nevoie şi de liber, chiar şi tu!

Alexandra îşi propti mâinile în şolduri, îşi înclină capul într-o parte şi îi aruncă lui Helge o privire severă.

— Corect. Unde am ajunge dacă şi-ar lua toată lumea liber? oftă el.

4.
SÂMBĂTĂ

Vizuina de iepure

Harry Hole se trezi. Bungaloul era cufundat în semiîntuneric, însă o rază albă ce venea de sub oblonul de bambus se întindea pe podea, trecea peste lespedea care servea drept măsuţă de cafea şi ajungea pe blatul din bucătărie.

Pe el stătea o pisică. Una dintre pisicile lui Lucille; avea atât de multe în casa principală, încât Harry nu le putea deosebi între ele. Animalul părea că zâmbeşte. Coada i se mişca încetişor în timp ce studia liniştită un şoarece care înainta de-a lungul peretelui, oprindu-se când şi când pentru a-şi întinde boticul în aer ca să adulmece, apoi pornea mai departe. Spre pisică. Oare şoarecele era orb? Îi lipsea simţul mirosului? Gustase din marijuana lui Harry? Sau credea, la fel ca atâţia alţii plecaţi în căutarea fericirii în acest oraş, că e diferit, special? Sau că *pisica* asta era diferită, că avea intenţii bune şi că nu urma să-l mănânce?

Harry întinse mâna după jointul de pe noptieră, cu ochii la şoarecele care se îndrepta direct către pisică. Aceasta se repezi, îşi înfipse dinţii în şoarece şi-l ridică în aer. Animalul mic se zbătu câteva clipe în fălcile prădătorului înainte să devină moale. Pisica îşi lăsă prada pe podea, apoi începu să o admire cu capul înclinat uşor într-o parte, ca şi cum voia să decidă dacă s-o mănânce sau nu.

Harry îşi aprinse jointul. Ajunsese la concluzia că jointurile nu contau în noul regim alcoolic pe care îl urma. Inhală fumul, îl expiră şi urmări cum se răsucea în fuioare către tavan. Îl visase iar pe bărbatul de la volanul Camaro-ului. Şi numărul de înmatriculare pe care scria Baja California Mexico. Visul era acelaşi, iar în el îi urmărea. Nu era greu de interpretat.

Trecuseră trei săptămâni de când Harry stătuse în acea parcare din faţa barului Creatures cu un Glock 17 aţintit spre el, destul de sigur că sfârşitul îi era la o secundă sau două distanţă. Ceea ce pentru el era perfect în regulă. Deci era bizar că singurul lucru pe care îl avusese în minte după acele două secunde dispăruse şi că în fiecare zi de atunci se gândise să *nu* moară. Începuse cu ezitarea din partea bărbatului cu tricoul polo; poate că acesta se gândise că Harry ar fi putut fi nebun de legat, un obstacol de trecut, în care

nu era nevoie să tragă. Nu-i mai rămăsese mult timp de gândire, căci pumnul transformat în daltă al lui Harry îl izbise în gât şi-l doborâse la pământ. Harry simţise fizic cum laringele tipului cedase. Acesta începuse să se zvârcolească în pietriş ca un vierme, cu mâinile la gât şi ochii holbaţi, în timp ce icnea disperat după aer.

Harry luase Glockul de pe jos şi se uitase fix la bărbatul din maşină. Nu vedea prea mult din cauza geamurilor fumurii, doar conturul unei feţe şi că tipul părea să poarte o cămaşă albă încheiată până la gât. Plus faptul că fuma o ţigară sau un trabuc. Nu schiţa nicio mişcare, se uita calm la Harry, ca şi cum îl cântărea spre a şi-l întipări în memorie. Harry auzise pe cineva strigând „Urcă!” şi apoi observase că Lucille se urcase în maşina ei şi deschisese portiera pasagerului.

După care sărise şi el în maşina ei. În vizuina de iepure.

O întrebase cui datora bani şi cât, în timp ce ea vira spre locuri mai domoale şi apoi pe Sunset Boulevard.

Primul răspuns – „Familiei Esposito” – nu însemna cine ştie ce pentru el, însă următorul – „960.000 de dolari” – îi confirmase ceea ce Glockul îi spusese deja: că ea nu avea o mică problemă, ci una foarte mare. Şi că de aici înainte îl includea şi pe el.

Harry i-a explicat apoi că nu se mai putea întoarce acasă şi a întrebat-o dacă există cineva la care să se ascundă. Ea i-a zis că da, are o mulţime de prieteni în Los Angeles. Dar, după ce s-a gândit un minut, a adăugat că niciunul dintre ei nu şi-ar fi asumat riscul. S-au oprit la o benzinărie, iar Lucille şi-a sunat primul soţ, despre care ştia că are o casă pe care nu o mai folosise de ani buni.

Şi aşa au ajuns pe această proprietate, cu o casă dărăpănată, o grădină năpădită de buruieni şi un bungalou pentru oaspeţi. Harry s-a instalat în bungalou cu noul lui Glock 17, căci de acolo vedea bine ambele porţi şi mai era dotat şi cu o alarmă care se declanşa dacă cineva pătrundea în casa principală. Orice potenţial intrus nu putea auzi alarma, ceea ce însemna că i-ar fi putut surprinde din spate, venind de afară. Până acum, el şi Lucille abia ieşiseră, doar pentru strictul necesar: alcool, mâncare, haine şi produse cosmetice – în această ordine. Lucille a ocupat primul etaj al casei principale, care în doar o săptămână s-a umplut cu pisici.

— În oraşul ăsta sunt toate fără adăpost, i-a spus Lucille. Pui doar nişte mâncare în prag câteva zile la rând, laşi uşa deschisă, mai pui nişte mâncare în bucătărie şi, înainte să te dumireşti, ai suficienţi prieteni blănoşi cât

pentru o viaţă întreagă.

Nu destui, totuşi, căci cu trei zile în urmă Lucille hotărâse că nu mai poate suporta izolarea. L-a dus pe Harry la un fost croitor pentru Savile Row, apoi la o coafeză bătrână de pe Rosewood Avenue şi, în final – cel mai important – la magazinul de pantofi John Lobb din Beverly Hills. Cu o zi înainte, Harry îşi luase costumul cât Lucille se pregătea, iar câteva ore mai târziu ieşiseră la Dan Tana's, legendarul restaurant italian unde scaunele erau la fel de vechi precum clienţii, însă unde se părea că Lucille cunoştea pe toată lumea şi zâmbise toată seara.

Acum era 7. Harry inhală şi se uită la plafon. Asculta zgomote care nu ar fi trebuit să fie acolo. Dar tot ce auzea erau primele maşini de pe Doheny Drive, care nu era cea mai lată stradă, dar rămânea populară pentru că avea mai puţine semafoare decât străzile paralele cu ea. Îşi amintea cum stătea întins în patul din apartamentul său din Oslo şi asculta pe geamul deschis zgomotele oraşului care se trezea. Îi era dor de asta, chiar şi de ţiuiturile nesuferite şi scârţâitul ascuţit al frânelor tramvaielor. *Mai ales* de acel scârţâit ascuţit.

Însă lăsase Oslo în urmă. După moartea lui Rakel, stătuse în aeroport privind panoul pentru plecări, apoi dăduse cu zarul care stabilise că următoarea sa destinaţie era Los Angeles. Se gândise că e la fel de bună ca oricare alta. Locuise un an în Chicago, când participase la un curs FBI despre crimele în serie şi credea că era familiarizat cu stilul de viaţă şi cultura americanilor. Dar, la scurt timp după ce ajunsese aici, îşi dăduse seama că LA şi Chicago sunt două planete diferite. Cu o seară înainte, la Dan Tana's, unul dintre prietenii lui Lucille, un regizor german, descrisese Los Angelesul cu un glas răsunător şi un accent pronunţat:

— Aterizezi pe LAX, soarele străluceşte şi eşti luat de o limuzină care te duce într-un loc unde te întinzi la marginea unei piscine, primeşti un cocteil, adormi şi, când te trezeşti, ţi s-au dus 20 de ani din viaţă.

Aşa era LA pentru regizor.

Harry făcuse cunoştinţă cu oraşul petrecându-şi patru nopţi la rând într-o cameră de motel jegoasă, plină de gândaci şi fără aer condiţionat din La Cienega, înainte să-şi închirieze o cameră şi mai ieftină în Laurel Canyon, tot fără aer condiţionat, dar cu gândaci mai mari. Se stabilise oarecum acolo după ce descoperise Creatures, barul din zonă, unde tăria era destul de ieftină astfel încât să bea până moare.

Dar după ce privise în ţeava unui Glock 17, dorinţa de-a muri încetase.

La fel şi băutul. În fine, stilul acela de-a bea. Dacă voia să poată sta cu ochii în patru şi să aibă grijă de Lucille, atunci trebuia să fie cât de cât treaz. Aşadar, se hotărâse să pună în aplicare programul de băut pe care i-l recomandase prietenul său din copilărie şi partenerul de pahar Øystein Eikeland, deşi, sincer, părea o porcărie. Metoda se numea Managementul Moderaţiei şi trebuia să te transforme într-un utilizator de substanţe, adică în cineva care abuza de substanţe, dar cu moderaţie. Prima oară când îi povestise lui Harry despre asta erau în maşina lui Øystein, într-o staţie de taxi din Oslo. Dăduse dovadă de un asemenea entuziasm, încât începuse să bată cu putere în volan în timp ce lăuda virtuţile metodei.

— Oamenii l-au luat mereu în râs pe alcoolicul care jură că de acum înainte nu va mai bea decât la evenimente, da? Ei nu cred că se poate, sunt siguri, e ca şi cum ai sfida legea gravitaţiei alcoolismului, corect? Dar ştii ceva? Chiar şi un distrus ca tine ar putea să bea doar cât să se îmbete cât trebuie. Valabil şi pentru mine. E posibil să te programezi să bei până la un anumit punct şi să te opreşti. Trebuie doar să stabileşti dinainte unde tragi linia, la câte pahare de alcool. Dar e de la sine înţeles că trebuie să lucrezi la asta.

— Adică trebuie să bei o grămadă înainte ca să înveţi cum trebuie s-o faci?

— Da. Râzi tu, Harry, dar vorbesc serios. E vorba de sentimentul împlinirii, de-a şti că poţi. Şi apoi devine posibil. Nu glumesc, cunosc dovada vie a celui mai capabil utilizator de substanţe din lume.

— Hmm. Presupun că ne referim la chitaristul supraevaluat de care îţi place atât de mult.

— Hei, puţin respect pentru Keith Richards! Citeşte-i biografia, acolo e formula. Supravieţuirea înseamnă două lucruri. Numai cele mai bune şi mai pure droguri; amestecurile omoară. Şi moderaţie cu alcoolul şi drogurile. Ştii exact cât îţi trebuie ca să fii suficient de beat, ceea ce în cazul tău înseamnă să scapi de durere. Mai mult alcool după nu te ajută să-ţi domoleşti mai mult durerea, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Exact! Să fii beat nu înseamnă să fii prost sau pămpălău. La urma urmei, reuşeşti să nu bei când eşti treaz, aşa că de ce n-ai reuşi să te opreşti când ai ajuns la nivelul potrivit? Frate, totul e în mintea ta!

Regulile – pe lângă stabilirea unei limite – constau din a număra paharele şi a hotărî zilele de abstinenţă. Precum şi o pastilă de naltrexonă cu o oră

înainte de primul pahar. Chiar ajuta la înfrânarea, pentru o oră, a nevoii de a bea. Îl ajuta deja de trei săptămâni şi încă nu cedase. Ceea ce era o realizare în sine.

Harry îşi coborî picioarele pe podea şi se ridică din pat. Nu trebuia să deschidă frigiderul, ştia că nu are bere. Avea voie cel mult trei unităţi de alcool pe zi. Asta însemna un bax de şase beri de la magazinul 7-Eleven din colţ. Se privi în oglindă. Chiar mai pusese nişte carne pe el în cele trei săptămâni de când scăpaseră de la Creatures. Şi o barbă cenuşie, aproape albă. Îi ascundea trăsătura care sărea imediat în ochi: cicatricea sângerie. Se îndoia că ar fi fost suficient pentru ca individul din Camaro să nu-l recunoască dacă se întâlneau. Se uită pe geam în grădină şi la casa principală în timp ce-şi punea o pereche de blugi jerpeliţi şi un tricou care începea să se destrame la guler, pe care scria „Let Me De One More illuminati hotties". Îşi puse vechile căşti cu fir în urechi, îşi luă şlapii şi observă că ciuperca crease o grotescă operă de artă în jurul unghiei degetului mare de la piciorul drept. Porni printr-un hăţiş de buruieni, tufişuri şi jacaranda. Se opri la poartă şi privi în susul şi-n josul Doheny Drive. Părea să fie în regulă. Dădu drumul la muzică, *Pool Hopping* a celor de la illuminati hotties, o melodie care îl înveselea încă de când o auzise prima oară, la Zebulon Café. După ce parcurse câţiva metri pe trotuar, văzu în oglinda laterală a unei maşini un vehicul care se îndepărta de bordură. Continuă să meargă, întorcând uşor capul pentru a verifica. Maşina înainta încet cu aceeaşi viteză, la vreo zece metri în urmă. De când locuia în Laurel Canyon, fusese oprit de două ori de poliţie doar pentru că mergea pe jos şi, prin urmare, părea suspect. Dar aceasta nu era o maşină de patrulare. Era un Lincoln vechi şi, din ce distingea Harry, înăuntru nu era decât o persoană. O faţă lată, de buldog, cu bărbie dublă şi o mustaţă mică. La dracu', ar fi trebuit să-şi ia Glockul! Însă nu-şi închipuia un atac în miezul zilei, aşa că merse mai departe. Opri discret muzica. Traversă înainte de Santa Monica Boulevard şi intră în 7-Eleven. Rămase acolo şi aşteptă în timp ce cerceta strada. Dar nu văzu pe nicăieri Lincolnul. Poate că fusese un potenţial cumpărător de case care se uita la proprietăţile de pe Doheny.

Înaintă printre rafturi către vitrinele frigorifice cu bere, aflate în spate. Auzi cum se deschide uşa. Rămase nemişcat, cu o mână pe mânerul uşii de sticlă, fără să o deschidă, ca să vadă reflexia. Şi iată-l! Într-un costum cadrilat, ieftin, cu un trup asortat la faţa de buldog: scund, îndesat şi gras. Dar gras într-un mod ce putea ascunde viteză, forţă şi – Harry simţi cum i se

accelerează pulsul – pericol. Observă că tipul din spatele său nu scosese nicio armă. Deocamdată. Rămase cu căştile în urechi, gândindu-se că ar putea avea o şansă dacă bărbatul credea că l-ar putea surprinde.

— Domnule…

Harry se prefăcu a nu-l auzi şi-l urmări cum se apropie şi se opreşte în spatele lui. Era cu aproape două capete mai scund decât Harry, iar acum întindea braţul, poate pentru a-l bate pe umăr, poate pentru altceva. Harry n-avea de gând să aştepte să vadă despre ce e vorba. Se întoarse pe jumătate spre bărbat şi-l cuprinse iute cu braţul pe după gât în timp ce deschidea uşa de sticlă cu cealaltă mână. Se răsuci înapoi în timp ce îi mătură bărbatului picioarele de sub el, făcându-l să cadă peste rafturile cu bere. Harry îi dădu drumul la gât şi-şi sprijini toată greutatea în uşa de sticlă, apăsându-i capul de rafturi. Sticlele se prăbuşiră, iar braţele bărbatului rămaseră prinse între uşă şi glaf. Ochii buldogului se măreau în timp ce striga ceva de după uşă, cu respiraţia aburind geamul rece pe interior. Harry slăbi uşor apăsarea, încât capul bărbatului alunecă pe rafturile de dedesubt, apoi apăsă din nou. Cantul vitrinei apăsa acum chiar pe gâtul bărbatului, iar ochii i se făcură cât cepele. Acesta încetă să mai strige. Şi nici ochii nu-i mai erau la fel de mari. Iar sticla nu se mai aburea de la respiraţia lui.

Slăbi încet presiunea asupra uşii. Bărbatul alunecă moale pe podea. Era clar că nu mai respira. Harry trebuia să-şi evalueze rapid priorităţile. Starea bărbatului contra siguranţei sale. O alese pe a lui şi-şi băgă mâna în buzunarul interior al costumului în pătrăţele purtat de gras. Scoase de acolo un portofel. Îl desfăcu şi văzu o poză a bărbatului pe un act de identitate: un nume ce părea polonez şi – mai interesant şi cu litere mai mari în partea de sus – *Detectiv particular autorizat de Biroul Californian de Siguranţă şi Servicii de Investigaţii.*

Harry se uită în jos la bărbatul nemişcat. Nu era în regulă, nu aşa operau recuperatorii de datorii. Poate că foloseau un detectiv particular ca să-l găsească, dar nu ca să-l contacteze sau să-l bruscheze.

Harry tresări şi-şi plecă uşor capul când observă un bărbat printre rafturile raionului. Purta un tricou 7-Eleven şi braţele îi erau îndreptate spre Harry. În mâini ţinea un revolver. Vedea cum îi tremurau genunchii şi muşchii feţei i se zbăteau incontrolabil. Mai vedea şi ce vedea tipul de la 7-Eleven. Un bărbos îmbrăcat ca un boschetar, ţinând în mână portofelul unui tip la costum pe care tocmai îl atacase.

— Nu… făcu Harry, lăsând portofelul jos şi ridicându-se cu braţele în

aer. Sunt un client fidel. Omul ăsta…

— Am văzut ce-ai făcut! Trag! Vine poliţia! rosti bărbatul cu o voce subţire.

— Bine, dar dă-mi voie să-l ajut, OK? răspunse Harry, apoi dădu din cap spre gras.

— Dacă te mişti, te împuşc!

— Dar… începu Harry, însă se dădu înapoi când văzu că tipul armează revolverul.

În liniştea care urmă se mai auzeau doar zumzetul vitrinei frigorifice şi sirenele din depărtare. Poliţia. Poliţia şi inevitabilele consecinţe pe care avea să le provoace, cu interogări şi acuzaţii, nu erau în regulă. Absolut deloc. Harry îşi depăşise cu mult termenul legal de şedere şi nu avea acte care să-i împiedice expulzarea. După ce ar sta în închisoare, desigur.

Trase adânc aer în piept şi se uită la bărbat. În majoritatea ţărilor, s-ar fi retras defensiv, cu alte cuvinte, s-ar fi ridicat cu mâinile deasupra capului şi ar fi ieşit liniştit din magazin, convins că individul n-avea să bage un glonţ în el, chiar dacă părea un hoţ violent. Însă aceasta nu era una dintre acele ţări.

— Trag! repetă bărbatul şi-şi depărtă şi mai mult picioarele, parcă răspunzând la gândurile lui Harry.

Genunchii nu-i mai tremurau. Sirenele se auzeau tot mai aproape.

— Te rog, trebuie să-l ajut… începu Harry, însă glasul îi fu acoperit de o tuse bruscă.

Se holbară la omul de la podea.

Detectivul particular făcuse ochii mari, iar corpul îi era zguduit de un acces de tuse.

Pistolul angajatului 7-Eleven se mişca acum într-o parte şi-n alta, nesigur dacă şi bărbatul presupus mort reprezenta acum un pericol.

— Îmi pare rău… şopti detectivul în timp ce icnea după aer…pentru că m-am furişat aşa spre tine. Dar eşti Harry Hole, nu-i aşa?

— Ei bine…

Harry ezita în timp ce evalua în minte care era răul cel mai mic.

— Da, eu sunt.

— Am un client care vrea să ia legătura cu tine.

Gemând, bărbatul se rostogoli pe o parte, scoase un telefon din buzunarul pantalonilor, apăsă un buton şi-i întinse telefonul lui Harry.

— Abia aşteaptă apelul tău.

Harry luă telefonul care suna deja şi şi-l lipi de ureche.

— Alo? se auzi o voce.

În mod bizar, părea cunoscută.

— Alo, răspunse Harry, aruncând o privire spre tipul de la 7-Eleven, care coborâse revolverul.

Oare greşea Harry sau părea mai mult dezamăgit decât uşurat? Poate că până la urmă era localnic.

— Harry! exclamă vocea din telefon. Ce mai faci? Sunt Johan Krohn.

Harry clipi. Cât trecuse de când nu mai auzise norvegiana?

5.
SÂMBĂTĂ

Coada scorpionului

Lucille goni una dintre pisici de pe patul cu baldachin, apoi se ridică, trase draperiile şi se aşeză la oglindă pentru a se machia. Îşi cercetă chipul. Văzuse de curând o poză cu Uma Thurman, acum trecută de 50 de ani, însă arăta de 30. Lucille oftă. Misiunea părea tot mai grea de la an la an, dar desfăcu totuşi recipientul Chanel, îşi înmuie vârfurile degetelor în el şi începu să-şi dea cu fond de ten din mijlocul feţei înspre lateral. Văzu cum pielea tot mai lăsată începea să se adune în pliuri şi-şi puse aceeaşi întrebare pe care şi-o punea în fiecare dimineaţă. De ce? De ce să începi fiecare zi cu cel puţin jumătate de oră în faţa oglinzii, doar ca să nu mai pară că te apropii de 80, ci poate de… 70 de ani? Iar răspunsul din fiecare dimineaţă rămânea acelaşi. Pentru că ea – ca oricare alt actor pe care-l cunoştea – trebuia să facă orice ca să se simtă iubită. Dacă nu pentru cine era, atunci pentru cine se prefăcea că este, cu ajutorul machiajului, costumelor şi al scenariului potrivit. Era o boală pe care bătrâneţea şi aşteptările tot mai mici nu reuşeau s-o vindece.

Lucille îşi dădu cu parfumul de mosc. Unii considerau că moscul este un miros atât de masculin, încât nu are ce căuta într-un parfum feminin, dar ea îl folosise cu mare succes încă de când era o tânără actriţă. O făcea să iasă în evidenţă, fiind o aromă pe care nu o uitai uşor. Îşi legă cordonul halatului şi coborî scările, având grijă să nu calce pe cele două pisici aşezate pe trepte.

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Aproape imediat, una dintre pisici i se frecă de picioare în încercarea de-a obţine vreo favoare. Fără îndoială că adulmecase tonul, dar putea fi şi un mic gest de afecţiune. În final, era mai important să te simţi iubit decât să fii iubit. Lucille scoase o conservă, se întoarse spre blat şi tresări speriată când îl văzu pe Harry. Acesta stătea la masă, rezemat de perete şi cu picioarele acelea lungi întinse în faţă. Îşi strângea degetul de titan gri cu mâna stângă. O fixa cu ochii lui albaştri. Avea cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse de la Steve McQueen încoace.

Bărbatul se foi în scaun.

— Micul-dejun? îl întrebă, desfăcând conserva.

Harry clătină din cap. Se trase de degetul de titan, însă mâna cu care se trăgea îi atrase atenţia lui Lucille, înghiţi în sec şi îşi drese glasul.

— N-ai spus niciodată, dar eşti mai degrabă un iubitor de câini, nu-i aşa?

O ridicare din umeri.

— Apropo de câini, ţi-am zis vreodată că ar fi trebuit să joc cu Robert De Niro în *O femeie drept răsplată*[3]*?* Îţi aminteşti filmul?

Harry încuviinţă.

— Chiar? Atunci eşti unul dintre puţinii. Urna Thurman a primit rolul. Iar ea şi Bobby, adică Robert, au început să iasă împreună. Lucru destul de neobişnuit, dat fiind că el prefera femeile de culoare. Poate că rolurile i-au adus împreună, căci noi, actorii, ajungem atât de acaparaţi de ceea ce facem, încât *devenim* personajele pe care le jucăm. Deci, dacă aş fi primit ceea ce mi se promisese, atunci eu şi Bobby am fi devenit un cuplu, înţelegi?

— Mhm! Aşa ai zis.

— Iar eu l-aş fi păstrat. Nu ca Uma Thurman, care… Lucille răsturnă conserva într-o farfurie.

— Ai citit cum a „lăudat-o” toată lumea după ce-a ieşit în public şi a povestit cum porcul de Weinstein s-a dat la ea? Vrei să afli părerea mea? Eu cred că, dacă eşti Uma Thurman, actriţă milionară, şi ştii de ce e în stare Weinstein, când ieşi în sfârşit să loveşti pe cineva deja la pământ, doborât de femei mai puţin puternice, dar mai curajoase, n-ar trebui să mai primeşti laude. Când, ani la rând, le-ai lăsat tacit pe acele actriţe tinere şi pline de speranţă să intre singure în biroul lui Weinstein pentru că tu, cu toate milioanele tale, dacă ai fi vorbit ai fi putut – *ai fi putut* – rata încă un rol de milioane, eu zic că ar trebui să fii biciuită şi scuipată.

Se opri.

— Harry, e ceva în neregulă?

— Ne trebuie alt loc. Ne vor găsi.

— Ce te face să crezi asta?

— Un detectiv particular ne-a găsit în 24 de ore.

— Un detectiv particular?

— Tocmai am vorbit cu el. A plecat.

— Ce voia?

— Să-mi ofere un job ca detectiv particular pentru un tip bogat suspectat de crimă în Norvegia.

Lucille înghiţi în sec.

— Şi ce i-ai zis?

— Nu.

— Pentru că…?

Harry ridică din umeri.

— Pentru că am obosit să fug, probabil.

Ea lăsă farfuria pe podea şi urmări pisicile strângându-se în jurul ei.

— Harry, sunt perfect conştientă că o faci pentru mine. Cum zice vechiul proverb chinezesc: după ce ai salvat viaţa cuiva, eşti responsabil de ea pentru totdeauna.

Harry schiţă un zâmbet.

— Nu ţi-am salvat viaţa, Lucille. Ei voiau banii pe care îi datorezi şi nu o vor omorî pe singura persoană care li i-ar putea da înapoi.

Femeia îi răspunse la zâmbet. Ştia că spusese aşa ca să nu o sperie. Ştia că el ştia că ei ştiu că ea n-ar putea face rost de un milion de dolari.

Luă fierbătorul să-l umple cu apă, însă îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să se sinchisească, aşa că-l lăsă acolo.

— Deci ai obosit să mai fugi.

— Am obosit să mai fug.

Lucille îşi aminti de discuţia pe care o purtaseră într-o seară în timp ce beau vin şi se uitau la o casetă veche cu *Romeo şi Julieta*, pe care o găsise într-un sertar. Pentru prima oară, ea voise să vorbească despre el, nu despre ea, însă Harry nu dezvăluise prea multe. Doar că venise cu avionul în LA pentru a fugi de o viaţă distrusă, o soţie ucisă şi un coleg care se sinucisese. Fără alte detalii. Ea înţelesese că n-are rost să ceară mai mult. De fapt, fusese o seară plăcută în care nu se prea vorbise. Lucille se rezemă de blat.

— Nu mi-ai spus niciodată numele soţiei tale.

— Rakel.

— Şi crima? A fost rezolvată?

— Într-un fel.

— Oh?

— Multă vreme, eu am fost suspectul principal, dar în final ancheta a identificat un infractor cunoscut. Unul pe care îl băgasem demult după gratii.

— Aşadar… omul care ţi-a omorât soţia a făcut-o ca să se răzbune… pe tine?

— Să spunem că omului care a omorât-o… eu îi răpisem viaţa. Aşa că mi-a răpit-o şi el pe-a mea.

Se ridică în picioare.

— Cum spuneam, avem nevoie de altă ascunzătoare, aşa că fă-ţi bagajul!

— Plecăm azi?

— Când detectivii particulari caută pe cineva, lasă urme. Iar cina de aseară la restaurant a fost probabil o idee proastă.

Lucille aprobă.

— Voi da nişte telefoane.

— Foloseşte-te de ăsta!

Harry lăsă un telefon mobil pe blat, evident abia cumpărat, încă învelit în folie.

— Deci el ţi-a răpit viaţa, dar te-a lăsat să trăieşti. Şi-a obţinut răzbunarea?

— Cea mai aspră! răspunse Harry, pornind cu paşi mari spre uşă.

Închise uşa casei principale în urma sa şi încremeni. Privi. Obosise să mai fugă. Dar şi mai tare obosise să se uite în ţevile puştilor. Iar aceasta avea chiar două. Era o puşcă cu ţevile retezate. Bărbatul de la celălalt capăt era latino. La fel şi tipul cu pistolul, de lângă el. Ambii aveau muşchi antrenaţi în puşcărie şi pe gâturi li se vedea câte un scorpion tatuat. Harry îi domina suficient cu înălţimea ca să vadă dincolo de ei cablul de la alarmă tăiat, atârnând de poartă, şi un Camaro parcat pe cealaltă parte a Doheny Drive. Geamul fumuriu al şoferului era coborât pe jumătate, iar Harry distingea fumul de trabuc înălţându-se în aer şi un guler alb de cămaşă.

— Putem să intrăm? rosti cel cu puşca.

Vorbise cu un accent mexican pronunţat în timp ce îşi îndoia gâtul într-o parte şi-n alta, ca un boxer înaintea unui meci. Mişcarea făcu scorpionul să se întindă. Harry ştia că tatuajul simbolizează un criminal plătit şi că numărul de pătrăţele de la coadă înseamnă numărul de persoane ucise. Cozile scorpionilor celor doi erau lungi.

6.
SÂMBĂTĂ

Life on Mars

— *Life on Mars?* întrebă Prim.

Fata aflată de cealaltă parte a mesei se uită la el fără să înţeleagă.

Prim izbucni în râs.

— Nu, *melodia*, adică. Se numeşte *Life on Mars.*

El dădu din cap către televizor, unde vocea lui David Bowie răsuna din boxa montată sub aparat către salonul enorm. De la ferestre, vedea perfect partea central-vestică a Osloului şi până spre Holmenkollen scânteind ca un candelabru în noapte. Însă în clipa asta nu avea ochi decât pentru musafira de la cină.

— Multora nu le place, li se pare ciudat. BBC l-a numit o combinaţie de musical de pe Broadway şi un tablou de Salvador Dali. E posibil. Dar eu sunt de acord cu *Daily Telegraph,* care l-a numit cel mai bun cântec al tuturor timpurilor. Închipuie-ţi! *Cel mai bun.* Toată lumea l-a adorat pe Bowie, nu pentru că era uşor de iubit, ci pentru că era cel mai bun. De aceea cei care n-au fost iubiţi sunt dispuşi să ucidă ca să fie cei mai buni. Ştiu că asta va schimba totul.

Prim luă sticla de vin aflată pe masă între ei, dar, în loc să toarne de unde stătea, se ridică şi ocoli până ajunse pe partea ei.

— Ştiai că David Bowie era de fapt un pseudonim, că numele lui adevărat era Jones? Nici eu nu mă numesc Prim, e doar o poreclă, doar familia îmi zice aşa. Dar mi-ar plăcea să cred că, atunci când mă voi căsători, soţia mea îmi va spune tot Prim.

Stătea chiar în spatele ei şi, în timp ce-i umplea paharul, îi mângâia părul lung şi fin cu mâna liberă. Dacă ar fi fost cu vreo doi ani în urmă sau chiar cu vreo două luni în urmă, sub nicio formă n-ar fi îndrăznit să atingă o asemenea femeie, de teama de-a nu fi respins. Acum nu mai avea astfel de îndoieli, deţinea controlul deplin. Fireşte, îl ajutase şi faptul că îşi îndreptase dinţii, începuse să meargă la un frizer adevărat şi să primească sfaturi despre ce haine să-şi cumpere. Dar nu era asta. Era ceva ce emana, le era imposibil să-i reziste, iar asta îl umplea de încredere în sine, un afrodiziac atât de puternic, efectul placebo care se multiplica de fiecare dată şi ciclul

continua.

— Probabil sunt desuet şi naiv, continuă bărbatul, întorcându-se pe partea sa de masă. Dar eu chiar cred în căsătorie, că undeva există o persoană perfectă pentru fiecare. Chiar cred. Recent, am văzut la Teatrul Naţional *Romeo şi Julieta*, a fost atât de frumos că am plâns. Două suflete inextricabil legate de natură. Numai uită-te la Boss, acolo!

Arătă spre un acvariu aflat pe o bibliotecă joasă, înăuntru înota un singur peştişor auriu cu verde.

— El o are pe Lisa a lui. Pe ea nu o vezi, dar e acolo, aşa vor rămâne până vor muri amândoi. Da, unul va muri *pentru că* moare celălalt. Ca în *Romeo şi Julieta*. Nu-i frumos?

Prim se aşeză şi-i întinse mâna peste masă. Părea obosită, golită, defazată. Însă el ştia cum să o anime, tot ce trebuia era să apese un comutator.

— Aş putea să mă îndrăgostesc de cineva ca tine, continuă el.

Ochii femeii se luminară imediat, iar el simţi căldura din ei. Dar, totodată, simţi şi un junghi de vinovăţie. Nu pentru că o manipula, ci pentru că minţea. Poate se putea îndrăgosti, dar nu de ea. Nu era aleasa, Femeia sortită lui. Era un substitut, cineva cu care se putea antrena, pe care putea face teste, căreia să-i spună ce trebuie, cu tonul potrivit, încercare şi eroare. Dacă acum greşea, de fapt nu conta, ceea ce conta era ca în ziua în care urma să îşi declare iubirea pentru Femeie să meargă totul perfect.

Pe ea o folosise ca să repete scena. Mă rog, „folosit” poate că nu era cuvântul potrivit – ea fusese cea mai activă dintre ei. O cunoscuse la o petrecere la care se aflaseră atâţia posibili pretendenţi înaintea lui, încât când o văzuse că-i priveşte peste umăr, îşi dăduse seama că nu avea decât o singură ocazie să-i spună câteva cuvinte înainte ca ea să plece. Oricum, ce-i spusese avusese efect, îi complimentase trupul şi o întrebase la ce sală merge. Când ea îi răspunsese scurt că la SATS în Bislett, îi replicase că e ciudat că nu o văzuse acolo, el se antrena de trei ori pe săptămână, dar poate că mergeau în zile diferite? Ea îi replicase grăbit că se duce acolo dimineaţa şi păruse enervată când el răspunsese că la fel şi el, în ce zile se antrenează ea?

— Marţea şi joia, răspunsese femeia, ca pentru a încheia discuţia, apoi îşi mutase atenţia asupra unui bărbat într-o cămaşă neagră mulată, care se îndrepta spre ei.

Marţea următoare, el era în faţa sălii de fitness când ea ieşise. Se

prefăcuse că e în trecere şi o recunoscuse de la petrecere. Nu-şi amintea de el, doar zâmbise, după care dăduse să plece. Dar apoi se oprise, se întorsese complet spre el şi-i acordase întreaga atenţie. Îl privise de parcă abia acum îl vedea cu adevărat, întrebându-se, fără îndoială, cum de-l ratase la petrecere. Vorbise mai mult el, ea nu era prea comunicativă. Cel puţin nu verbal – limbajul trupului îi transmitea tot ce trebuia să ştie. Abia când îi zisese că ar trebui să iasă împreună, vorbise şi ea: — Când? Unde?

Când el i-a spus, ea doar a încuviinţat drept răspuns. Atât de simplu!

Femeia a venit aşa cum conveniseră. El era agitat. Multe puteau decurge greşit. Însă ea a preluat iniţiativa şi i-a descheiat nasturii, din fericire fără să spună prea multe.

El ştia că s-ar fi putut întâmpla asta şi, chiar dacă el şi Femeia pe care o iubea încă nu-şi spuseseră jurămintele, tot era o formă de infidelitate, nu? Cel puţin o trădare a iubirii. Dar şi-a spus că era un sacrificiu pe altarul iubirii, ceva ce făcea pentru Ea, avea nevoie de toată practica din lume astfel ca, la momentul potrivit, să se ridice la înălţimea aşteptărilor Ei de la un iubit.

Însă acum femeia din partea cealaltă a mesei îşi îndeplinise scopul.

Nu că nu îi plăcuse să facă dragoste cu ea. Dar orice repetare a actului ieşea din discuţie. Şi, sincer, nu-i plăcea mirosul sau gustul ei. Să o spună cu voce tare? Să-i spună că aici drumurile lor se despărţeau? Îşi lăsă privirea în jos, în farfurie, fără să spună ceva. Când şi-o ridică iar, ea îşi înclinase uşor capul într-o parte, afişând acelaşi zâmbet imposibil de citit, de parcă monologul lui i se părea amuzant. Şi, dintr-odată, el se simţi ca un prizonier. Un prizonier în propria casă. Pentru că nu se putea ridica pur şi simplu să plece, nu avea unde să se ducă. Şi nici să-i ceară ei să plece nu putea, nu-i aşa? Femeia nu părea să aibă de gând să plece prea curând, chiar deloc, iar strălucirea aproape nenaturală din ochii ei îl ameţea, făcându-l să-şi piardă concentrarea. Se gândi că era ceva complet aiurea. Ea preluase controlul fără să scoată un cuvânt. Ce voia, de fapt?

— Ce… începu el, apoi îşi drese glasul. Ce vrei, de fapt?

Femeia nu răspunse, doar îşi înclină şi mai mult capul într-o parte. Părea că râde neauzit, cu dinţii strălucindu-i alb-albastru în gura aceea splendidă. Iar atunci Prim observă ceva ce până atunci nu văzuse. Că ea avea gura unui prădător. Şi înţelese: era un joc de-a şoarecele şi pisica. Şi el, nu ea, era şoarecele.

De unde îi venise ideea asta absurdă?

De nicăieri. Sau din acel loc din care îi veneau toate ideile nebuneşti.

Era înspăimântat, însă nu trebuia să se trădeze, încercă să respire liniştit. Trebuia să plece. *Ea* trebuia să plece.

— A fost plăcut, rosti, împăturindu-şi şervetul şi aşezându-l pe farfurie. Ar trebui să ne mai întâlnim.

✯

Johan Krohn abia se aşezase la cină cu soţia sa Alise, când îi sună telefonul. Rămăsese să-l anunţe pe Markus Røed vestea proastă: Harry Hole le refuzase generoasa ofertă. Refuzase încă dinainte ca Johan să pomenească suma. Şi nu se răzgândise nici după ce Krohn îi prezentase condiţiile şi-i spusese că îi rezervase un loc la clasa business în avionul de 9:55 către Oslo, via Copenhaga.

După număr, văzu că apelul venea de pe vechiul telefon al lui Harry, cel de la care primea doar mesaje care spuneau „indisponibil” când încerca să sune. Deci poate că refuzul lui nu fusese decât o tactică de negociere. Era în regulă, Røed îi dăduse frâu liber să crească suma.

Krohn se ridică de la masă, se scuză din priviri şi se îndreptă spre living.

— Bună din nou, Harry! începu vesel.

Glasul lui Hole părea răguşit.

— 960.000 de dolari.

— Poftim?

— Dacă rezolv cazul, vreau 960.000 de dolari.

— 900…?

— Da.

— Eşti conştient…

— Sunt conştient că nu merit atât. Dar, dacă ai un client atât de bogat şi de nevinovat cum spui, atunci pentru el adevărul merită atât. Propunerea mea este să lucrez gratis, să mi se acopere cheltuielile şi să primesc onorariul doar dacă rezolv cazul.

— Dar…

— Nu e chiar atât de mult. Dar, Krohn, trebuie să primesc răspunsul în următoarele cinci minute. În engleză, într-un e-mail trimis de pe adresa ta şi cu semnătura ta. Ai înţeles?

— Dar, Hristoase, Harry, e…

— Există nişte oameni care trebuie să ia o decizie chiar în clipa asta. S-ar putea să am o armă lipită de tâmplă.

— Dar 960.000 de dolari ar putea să fie mai mult decât…

— Îmi pare rău, suma asta ori nimic, Krohn.

Avocatul oftă.

— Harry, e o sumă nebunească, dar îmi voi suna clientul. Revin imediat.

— Cinci minute, veni răspunsul pe un ton răguşit. Krohn mai auzi o voce rostind ceva în fundal.

— Patru şi jumătate, adăugă Harry.

— Fac tot posibilul să dau de el, îl anunţă Krohn.

✯

Harry lăsă telefonul pe masa din bucătărie şi ridică privirea la bărbatul cu puşca îndreptată tot spre el. Celălalt vorbea în spaniolă la alt mobil.

— Va fi în regulă, şopti Lucille, aşezându-se lângă Harry.

Acesta o bătu uşor pe mână.

— Asta e replica mea.

— Ba a mea. Eu te-am amestecat în asta. Şi, oricum, nu e adevărat, nu? N-o să fie în regulă.

— Defineşte „în regulă”, îi ceru Harry.

Lucille zâmbi vag.

— Măcar am avut parte de o ultimă seară minunată, e ceva. Ştii, toţi cei de la Dan Tana’s credeau că suntem un cuplu.

— Crezi?

— Oh, am văzut-o pe feţele lor când ai intrat cu mine la braţ. „Iat-o pe Lucille Owens cu un bărbat înalt, blond şi mult mai tânăr”, şi-au zis ei. Şi îşi doreau să fie şi ei staruri de cinema. Apoi tu mi-ai luat haina şi m-ai sărutat pe obraz. Îţi mulţumesc, Harry!

Harry era pe punctul de-a sublinia că nu făcuse decât să-i urmeze instrucţiunile, inclusiv să-şi scoată verigheta, însă se abţinu.

— *Dos minutos,* zise bărbatul cu telefonul, iar Harry simţi cum mâna lui Lucille o strânge şi mai tare pe a sa.

— Ce a zis *el jefe* din maşină? întrebă Harry.

Bărbatul cu puşca nu răspunse.

— El a omorât la fel de mulţi oameni ca voi?

Bărbatul râse scurt.

— Nu ştie nimeni câţi a omorât. Tot ce ştiu eu este că, dacă nu plătiţi, voi veţi fi următorii doi de pe lista lui. Îi place să se ocupe singur de situaţii. Şi vorbesc serios că îi *place.*

Harry încuviinţă.

— El a împrumutat-o sau doar recuperează datoria?

— Noi nu împrumutăm bani, doar îi recuperăm. Şi el e cel mai bun. Îi poate identifica pe rataţi, pe datornici.

Ezită o clipă, apoi se aplecă un pic în faţă şi continuă cu glas coborât: — El spune că se vede în ochii şi în mersul lor, dar mai ales în mirosul trupului. Când urci într-un autobuz… lângă cei apăsaţi de datorii rămâne un scaun liber. Zice că şi tu ai o datorie, *el rubio*[4].

— Eu?

— Era într-o zi în barul ăla ca s-o caute pe cucoană şi te-a văzut cum stăteai acolo.

— Se înşală, eu nu am nicio datorie.

— El nu se înşală niciodată. Tu datorezi ceva cuiva. Aşa l-a găsit şi pe tatăl meu.

— Tatăl tău?

Bărbatul încuviinţă. Harry se uită la el şi înghiţi în sec. Încercă să şi-l imagineze pe cel din maşină. Telefonul lui Harry rămăsese pe speaker, pe masa din bucătărie, în timp ce îşi formula propunerea, însă bărbatul de la celălalt capăt nu scosese nici măcar un cuvânt.

— *Un minuto.*

Tipul cu mobilul eliberă siguranţa pistolului.

— Tatăl nostru, care eşti în ceruri… murmură Lucille.

— Cum ai putut să cheltuieşti atâţia bani pe un film care nu s-a mai făcut niciodată?

Lucille se uită mai întâi surprinsă la el. Înainte să-şi dea seama că el încerca să-i ofere un fel de distragere înainte de-a trece amândoi dincolo.

— Să ştii, începu ea, că asta e ceva mai frecventă întrebare pusă în acest oraş.

— *Cinco segundos.*

Harry se holba la telefon.

— Şi răspunsul cel mai frecvent?

— Ghinionul şi scenariile proaste.

— Mhm! Pare să fie viaţa mea.

Ecranul telefonului se luminează. Numărul lui Krohn. Harry apăsă pe Acceptă.

— Vorbeşte! Repede, numai concluzia.

— Røed a spus da.

— Vei primi adresa de e-mail.

Harry îi dădu telefonul tipului care discuta cu *el jefe*. Acesta îşi băgă

pistolul în tocul de sub geaca de aviator şi lipi ecranele celor două telefoane. Harry auzi zumzet de voci scăzute. După ce amuţiră, individul îi înapoie telefonul lui Harry. Krohn închisese. Bărbatul îşi duse telefonul la ureche şi ascultă, apoi îl coborî.

— Ai noroc, *el rubio.* Ai zece zile. Începând de acum. După aia, o împuşc.

Arătă spre Lucille.

— Apoi venim şi după tine. Acum ea merge cu noi, iar tu nu ai voie să iei legătura cu ea. Dacă povesteşti cuiva despre asta, muriţi şi tu, şi cei cărora le spui. Aşa merg treburile aici, aşa lucrăm în Mexic şi aşa facem şi unde mergi tu. Să nu crezi că nu putem ajunge la tine!

— OK! zise Harry, apoi înghiţi în sec. Mai trebuie să aflu ceva?

Tipul îşi frecă scorpionul tatuat şi zâmbi.

— Că nu te vom împuşca. Îţi vom jupui pielea de pe spate şi te vom lăsa să zaci în soare. În câteva ore mori de sete. Crede-mă că vei fi recunoscător că nu durează mai mult!

Harry voia să spună ceva despre Norvegia şi soarele de septembrie, dar se abţinu. Timpul începuse deja să se scurgă. Nu doar din cele zece zile, ci şi până la zborul pentru care avea bilet. Se uită la ceasul de la mână. O oră şi jumătate. Era sâmbătă şi nu avea foarte mulţi kilometri până la LAX, dar era în Los Angeles. Deja era târziu. Groaznic de târziu.

Se mai uită o dată la Lucille. Da, aşa ar fi arătat şi mama lui, dacă ar fi trăit mai mult.

Harry Hole se aplecă, o sărută pe Lucille pe frunte, se ridică şi porni grăbit spre uşă.

7.
DUMINICĂ

Harry stătea pe scaunul pasagerului în Volvo-ul Amazon din 1970. Lângă el stătea Bjørn şi cântau amândoi un cântec de Hank Williams care se auzea lălăit la casetofonul de bord. De câte ori se opreau din cântat, se auzea scâncetul vag al copilului aflat pe bancheta din spate. Maşina începu să se zguduie. Ciudat, dat fiind că stăteau pe loc.

Harry deschise ochii şi văzu că însoţitoarea de zbor îl scutura uşor de umăr.

— Domnule, vom ateriza în curând, rosti ea din spatele măştii. Vă rog să vă prindeţi centura!

Femeia îi luă paharul gol din faţă şi apoi coborî măsuţa pe latura scaunului. Clasa business. În ultima clipă, se hotărâse să-şi îmbrace costumul şi să lase orice altceva în urmă, fără să-şi mai ia nici măcar bagajul de mână. Căscă şi se uită pe geam. Pe dedesubt treceau păduri. Lacuri. Apoi: oraşul. Şi mai mult oraş. Oslo. Din nou pădure. Se gândi la telefonul scurt pe care îl dăduse înainte să decoleze de pe LAX. Lui Ståle Aune, psihologul cu care colaborase în mod regulat la cazurile de crimă. Se gândi la vocea lui, care i se păruse foarte diferită. Îi spusese că în ultimele luni încercase de mai multe ori să îl contacteze. Răspunsul lui Harry fusese că avusese telefonul închis. Ståle spusese că nu contează, nu voia decât să îl anunţe că e bolnav. Cancer la pancreas.

Potrivit programului, zborul de la Los Angeles trebuia să dureze 13 ore. Se uită la ceas. Cât era în Norvegia? Duminică, 8:55. Duminica era zi de abstinenţă, dar el considera că era tot pe ora din LA, deci încă cinci minute mai era sâmbătă. Ridică privirea spre plafon pentru butonul de apel înainte să-şi aducă aminte că la clasa business se folosea telecomanda. O localiză înfiptă în consolă. Apăsă pe ea şi auzi un ţiuit ca de sonar, în timp ce lumina se aprindea deasupra sa.

Femeia ajunse în zece secunde.

— Da, domnule?

Dar în acele zece secunde, Harry avu destul timp să numere paharele pe care le băuse în sâmbăta petrecută în LA. Adică toată porţia. Fir-ar!

— Scuze, nimic! rosti el, încercând să zâmbească.

✯

Harry stătea în duty-free în faţa unui raft cu sticle de whisky când un mesaj text îl anunţă că maşina trimisă de Krohn îl aştepta în faţa terminalului Sosiri. Răspunse „OK” şi, dacă tot scosese telefonul, apăsă pe K.

Uneori Rakel glumea că avea atât de puţini prieteni, colegi şi contacte, încât îi ajungea o singură iniţială pentru fiecare.

— Katrine Bratt.

Vocea suna obosită, ameţită.

— Bună, sunt Harry!

— Harry? Pe bune?

Părea că s-ar fi ridicat în capul oaselor în pat.

— Am văzut că e un număr american, aşa că…

— Acum sunt în Norvegia. Abia am aterizat. Te-am trezit?

— Nu. Ba da, într-un fel. Avem o posibilă dublă omucidere, am muncit până târziu. Soacra mea e aici şi are grijă de Gert, iar eu recuperez un pic cu somnul. Iisuse, eşti viu!

— Aşa se pare. Cum mai merge?

— În regulă. Nu prea rău, de fapt, în împrejurările date. Chiar vineri vorbeam de tine. Ce faci în Oslo?

— Nişte chestii. Merg să-l vizitez pe Ståle Aune.

— Mda, am auzit, cancer la pancreas, nu?

— Nu cunosc amănuntele. Ai timp de-o cafea?

Observă momentul de ezitare înainte ca ea să-i răspundă:

— Ce-ar fi să vii la noi la cină?

— Acasă la tine?

— Da, sigur. Soacra mea e o bucătăreasă trăsnet.

— Bun! Atunci, dacă e-n regulă…

— La ora 18? Aşa apuci să îl saluţi şi pe Gert.

Harry închise ochii. Încercă să-şi amintească visul. Volvo-ul Amazon. Copilul care scâncea. Ea ştia. Normal că ştia. Îşi dăduse seama că ştie şi el? *Voia* ca el să ştie?

— La 18 e perfect, răspunse Harry.

Încheiară apelul, iar el ridică din nou privirea spre raftul cu sticle de whisky.

Chiar în spatele acestuia era un raft cu animăluţe de pluş.

★

Maşina înainta lent pe străzile mai mult pietonale din Tjuvholmen, cele

mai scumpe cinci hectare din tot Osloul, situate pe două insule răsărite din fiord. Era plin de oameni care intrau în magazine, restaurante sau galerii, ori care îşi făceau pur şi simplu plimbarea de duminică. La Thief, recepţionera îl întâmpină de parcă ar fi fost un oaspete pe care abia aşteptau să-l cazeze.

Camera avea un pat dublu, cu o saltea de o moliciune perfectă, artă avangardistă pe pereţi şi o marcă scumpă de gel de duş. Tot ce-ai aştepta de la un hotel de cinci stele, presupunea Harry. Avea vedere către turnul roşu-ruginiu al Primăriei şi Fortăreaţa Akershus. Părea să nu se fi schimbat nimic în anul în care lipsise. Şi totuşi, părea diferit. Tjuvholmen, cu toate magazinele lui de brand, galeriile, apartamentele de lux şi faţadele elegante, nu mai era Osloul pe care îl ştia. Crescuse în partea de est într-o vreme în care Oslo era o capitală mică, liniştită, plictisitoare şi mai degrabă cenuşie de la marginea Europei. Limba pe care o auzeai pe străzi era în mare parte norvegiana fără accent, iar oamenii erau aproape toţi albi. Însă oraşul începuse încet-încet să se deschidă. În tinereţe, Harry observase pentru prima oară acest lucru când numărul cluburilor începuse să crească şi tot mai multe trupe la modă – nu doar cele care cântau pentru 30.000 de oameni la Valle Hovin – începuseră să includă Oslo în turneele lor. Apoi se deschiseseră restaurante, o mulţime, cu mâncare din toate colţurile lumii. Această transformare într-un oraş internaţional, deschis şi multicultural adusese, fireşte, o creştere a crimei organizate, însă tot rămâneau atât de puţine omoruri încât abia se justifica menţinerea unui departament de detectivi plătiţi. Adevărat, din varii motive, în anii ’70 oraşul devenise – şi mai apoi rămăsese – un cimitir pentru dependenţii de heroină, însă era un oraş fără un Skid Row, un oraş în care şi femeile se puteau simţi în general în siguranţă, sentiment exprimat, de asemenea, de 93% dintre cetăţenii chestionaţi. Şi, cu toate că presa se străduia să zugrăvească o imagine diferită, numărul de violuri din ultimii 15 ani rămăsese remarcabil de scăzut în comparaţie cu alte oraşe, iar violenţa stradală şi alte infracţiuni erau reduse şi tot continuau să scadă.

Prin urmare, o femeie omorâtă şi una dispărută ce păreau să aibă legătură între ele nu erau o situaţie obişnuită. Nu era de mirare că articolele din ziarele norvegiene pe care Harry avusese timp să le caute pe internet erau numeroase, cu titluri de-o şchioapă. Nici faptul că Markus Røed era pomenit în multe dintre ele. Întâi şi-ntâi, toată lumea ştia că presa, chiar şi aşa-zisele ziare serioase, supravieţuiau din crearea unor poveşti despre nume bine-cunoscute, şi se părea că Røed era o celebritate datorită averii

sale. În al doilea rând, în 80% dintre cazurile anchetate de Harry, făptaşul era o persoană apropiată de victimă. Aşadar, nu era deloc straniu că suspectul principal, deocamdată, era chiar omul care-l angajase.

Îşi făcu duş. Rămase în faţa oglinzii încheindu-şi nasturii unicei sale cămăşi cumpărate de pe Gardermoen. Auzea ticăitul ceasului de la mână în timp ce-şi încheia ultimul nasture. Încercă să nu se gândească la asta.

★

De la Thief la birourile Barbell de pe Haakon VII erau mai puţin de cinci minute de mers pe jos.

Harry se apropie de uşa înaltă de aproape trei metri şi îl privi în ochi pe tânărul aflat în foaier. Acesta se grăbi să-i deschidă, evident că primise misiunea să-l aştepte. Îl conduse pe uşile de sticlă şi, după câteva momente neclare în care Harry îi spuse că nu merge cu liftul, în sus pe scări. La etajul cinci, ultimul, porni în faţa lui prin biroul închis peste weekend, după care se opriră în faţa unei uşi deschise, poftindu-l pe Harry să intre.

Era un birou pe colţ ce părea să aibă aproape 100 de metri pătraţi, cu vedere spre Piaţa Primăriei şi Fiordul Oslo. La un capăt al încăperii se afla o masă de lucru cu un monitor mare iMac, o pereche de ochelari de soare Gucci şi un iPhone, dar nicio hârtie.

În celălalt capăt, doi oameni stăteau la o masă de şedinţe. Pe unul dintre ei îl cunoştea: era Johan Krohn. Pe celălalt îl recunoscu din articolele din ziare. Markus Røed îl lăsă pe Krohn să se ridice primul şi să se apropie de Harry cu mâna întinsă. Harry îi zâmbi scurt lui Krohn fără să-şi ia ochii de la bărbatul rămas în spate. Îl văzu pe Markus Røed cum îşi încheie nasturii de la sacou cu o mişcare automată, dar rămâne totuşi lângă masă. După ce îi strânse mâna lui Krohn, Harry se apropie şi procedă la fel şi cu Røed. Observă că aveau probabil aceeaşi înălţime. Estimă că Røed avea cel puţin 20 de kilograme în plus. Acum, de aproape, cei 66 de ani ai lui Røed se vedeau dincolo de pielea netezită artificial, dinţii albi şi părul des şi negru. Măcar avusese chirurgi mai pricepuţi decât unele persoane pe care le văzuse Harry în LA. Observă o zvâcnire vagă în pupilele mărite ale irisurilor albastre îngustate ale lui Røed.

— Ia loc, Harry!

— Mersi, Markus! răspunse Harry, desfăcându-şi nasturii sacoului şi aşezându-se.

Dacă lui Røed îi displăcuse formula de adresare sau îi percepuse riposta, expresia sa nu trăda nimic.

— Mersi că ai venit aşa repede! adăugă Røed, făcându-i un semn tânărului rămas în uşă.

— Am avut impulsul potrivit.

Harry îşi lăsă privirea să rătăcească peste portretele a trei bărbaţi cu mutre serioase de pe perete. Două tablouri şi o fotografie, toate cu plachete de aur în partea de jos a ramei, toate cu numele de Røed.

— Cu siguranţă lucrurile se mişcă altfel *acolo,* interveni Krohn, rostind ultimul cuvânt în engleză, în ceea ce lui Harry i se păru o încercare oarecum forţată de conversaţie de complezenţă, plină de diplomaţie.

— Ştiu şi eu? Cred că Los Angeles pare chiar relaxat pe lângă New York sau Chicago. Dar văd că şi aici vă spetiţi, din ce observ. Ore de muncă duminica. Impresionant!

— Unui bărbat îi face bine să scape un pic de cămin şi familie, răspunse Røed, apoi rânji spre Krohn. *Mai ales* duminica.

— Ai copii? întrebă Harry.

Nu rămăsese cu această impresie din articolele din presă.

— Da, răspunse Røed, uitându-se la Krohn de parcă acesta i-ar fi pus întrebarea. Pe soţia mea.

Røed râse, iar Krohn îl imită slugarnic. Harry îşi săltă şi el colţurile gurii ca să nu pară complet neimpresionat. Se gândi la pozele cu Helene Røed din ziare. Cât de mare era diferenţa de vârstă? Cel puţin 30 de ani. În toate imaginile, cuplul era fotografiat având în spate diverse logouri, cu alte cuvinte la premiere, prezentări de modă şi altele asemenea. Fireşte că Helene Røed era perfect îmbrăcată şi dichisită, însă părea mai realistă, mai puţin ridicolă decât multe dintre persoanele pe care le vezi pozând la astfel de evenimente. Era foarte frumoasă, însă frumuseţea ei părea cumva ştearsă, strălucirea tinerească părea să-i fi dispărut prea devreme. Prea multă muncă? Prea mult alcool sau alte chestii? Prea puţină fericire? Sau puţin din toate?

— Aşadar, reluă Krohn, cunoscându-mi clientul, aş spune că oricum şi-ar fi petrecut timpul tot aici. Nu ajungi unde a ajuns el fără foarte multă muncă.

Røed ridică din umeri, dar nu-l contrazise.

— Dar tu, Harry? Tu ai copii?

Harry se uita la portrete. Toţi cei trei bărbaţi erau înfăţişaţi în faţa unor clădiri enorme. Ridicate sau deţinute de ei înşişi, presupuse.

— Combinată cu o avere de familie însemnată, probabil, rosti el.

— Poftim?

— Acea multă muncă. Asta face lucrurile ceva mai uşoare, nu-i aşa?

Røed ridică o sprânceană perfect pensată până sub părul negru lucios şi se uită întrebător la Krohn, ca şi cum i-ar fi cerut o explicaţie despre tipul acesta. Apoi îşi ridică bărbia dublă peste gulerul cămăşii şi-l fixă pe Harry.

— Averile nu au grijă singure de ele însele, Hole. Dar poate că ştii asta?

— Eu? Ce te face să crezi?

— Nu? În mod cert te îmbraci ca un bărbat cu stare. Dacă nu mă înşel, costumul tău a fost croit de Garth Alexander de la Savile Row. Am şi eu două.

— Nu-mi amintesc numele croitorului, răspunse Harry. L-am primit de la o doamnă pentru că am acceptat să-i fiu însoţitor.

— La naiba! Aşa de urâtă era?

— Nu.

— Nu? Atunci, una atrăgătoare?

— Da, aş zice. Pentru o septuagenară.

Markus Røed îşi duse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate. Ochii îi deveniseră două fante.

— Ştii ceva, Harry, în privinţa asta tu şi soţia mea aveţi ceva în comun. Nu trebuie decât să vă scoateţi hainele ca să vă transformaţi în ceva mai scump.

Râsul lui Markus Røed era asurzitor. Se plesni peste coapse şi se întoarse spre Krohn, care din nou râse la comandă. Râsul lui Røed se transformă într-un şir de strănuturi. Tânărul care tocmai intrase cu o tavă cu pahare de apă îi oferi un şerveţel, însă Røed îl refuză, îşi scoase o batistă mare bleu cu iniţialele M.R. şi-şi suflă nasul tare.

— Stai liniştit, sunt doar alergiile mele! adăugă el, îndesându-şi batista la loc în buzunar. Harry, tu te-ai vaccinat?

— Da.

— Şi eu. M-am ţinut în siguranţă. Eu şi Helene am mers în Arabia Saudită şi am primit vaccinul cu mult înainte să ajungă în Norvegia. În fine, să începem. Johan?

Harry ascultă prezentarea cazului făcută de Johan Krohn, adică mai mult sau mai puţin o repetare a ce auzise deja la telefon în urmă cu 24 de ore.

— Două femei, Susanne Andersen şi Bertine Bertilsen, au dispărut în două zile de marţi succesive, cu trei, respectiv două săptămâni în urmă. Susanne a fost găsită moartă acum două zile. Poliţia n-a dezvăluit nimic

despre cauza morţii, însă o anchetează ca pe o crimă. Markus a fost interogat dintr-un singur motiv: cele două fete au participat la aceeaşi petrecere cu patru zile înainte de dispariţia lui Susanne, o petrecere pentru locatari, pe acoperişul clădirii de apartamente unde locuiesc Markus şi Helene. Iar singura legătură dintre cele două fete, descoperită până acum de poliţie, este că îl cunoşteau pe Markus şi fuseseră invitate de el. Markus are alibi pentru cele două zile de marţi în care au dispărut fetele – era acasă, cu Helene –, iar poliţia l-a scos de pe lista suspecţilor. Din păcate, presa nu gândeşte la fel de logic. Ai zice că au alte motive decât dorinţa dea fi rezolvate cazurile. Prin urmare, au lansat tot felul de titluri hazardate despre relaţia lui Markus cu fetele, insinuând că ele încercau să-l estorcheze amenințându-l că îşi vor spune „povestea” unui ziar care le oferă mulţi bani. De asemenea, au ajuns să pună la îndoială şi valoarea unui alibi dat de o soţie, chiar dacă sunt conştienţi că e perfect legal într-un caz penal. Desigur, e vorba de amestecul dintre celebritate şi crimă, nu despre adevăr. Dacă aceste lucruri ar ieşi la iveală, cei din presă speră să se întâmple mai degrabă mai târziu decât mai devreme, ca să-şi poată continua cât mai mult posibil speculaţiile aducătoare de bani.

Harry încuviinţă scurt, impasibil.

— Între timp, afacerile clientului meu au de suferit din cauză că încă n-a fost – cel puţin conform versiunii oferite de presă – exonerat de toate acuzaţiile. Cum e şi firesc, stresul pe plan personal este semnificativ.

— Întâi şi-ntâi în familie, interveni Røed.

— Fireşte, continuă avocatul. Ar fi fost doar o problemă temporară, căreia i-am fi putut face faţă dacă poliţia s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptărilor. Însă au trecut aproape trei săptămâni şi nu l-au găsit nici pe făptaş, nici vreo pistă care să facă presa să renunţe la vânătoarea singurei persoane din Oslo care chiar a oferit un alibi. Pe scurt, dorim ca acest caz să fie rezolvat cât mai repede posibil, iar aici intervii tu.

Krohn şi Røed se uitară la Harry.

— Mhm. Acum, că poliţia are un cadavru, există şanse să fie descoperite urme de ADN de la un eventual făptaş. Au luat o probă de ADN de la tine?

Harry se uită în direcţia lui Markus Røed.

Fără să răspundă, acesta se întoarse către Krohn.

— Am refuzat, până primim un ordin judecătoresc, răspunse Krohn.

— De ce?

— Pentru că nu avem nimic de câştigat dacă facem un astfel de test. Şi

pentru că prin acceptarea unei astfel de anchete intruzive am recunoaşte indirect că putem privi cazul din punctul de vedere al poliţiei, adică ar putea exista un motiv pentru a fi suspectat.

— Dar chiar nu vedeţi niciun motiv?

— Nu. Însă le-am spus poliţiştilor că, dacă vor reuşi să găsească vreo legătură între cazurile persoanelor dispărute şi clientul meu, atunci va fi dispus să facă un test ADN. N-am mai primit nicio veste de la ei.

— Mhm.

Røed bătu din palme.

— Aşadar, Harry. În linii mari. Putem auzi ce plan de bătaie ai?

— Plan de bătaie?

Røed zâmbi.

— Mă rog, în linii mari.

— În linii mari, repetă Harry, înăbuşindu-şi un căscat cauzat de *jet lag*, să-l găsesc pe criminal cât mai rapid posibil.

Røed rânji şi se uită în direcţia lui Krohn.

— Ei, dar asta a fost foarte vag, Harry. Mai poţi adăuga ceva?

— Voi ancheta acest caz ca şi când aş fi poliţist. Adică fără obligaţii sau preocupări pentru orice altceva în afară de adevăr. Cu alte cuvinte, Røed, dacă dovezile mă vor conduce la tine, te voi doborî la fel cum aş proceda cu orice alt criminal. Şi voi pretinde bonusul.

În liniştea care urmă, clopoţele Primăriei începură să bată.

Markus Røed chicoti.

— Eşti dur, Harry. Câţi ani ţi-ar lua să aduni ca poliţist un asemenea bonus: 10, 20? De fapt, cât câştigaţi voi acolo, la secţie?

Harry nu răspunse. Clopoţele se auzeau în continuare.

— În principiu, ceea ce spui tu este ce vrem şi noi, reluă Krohn zâmbind scurt. Cum am zis şi la telefon: o anchetă independentă. Deci, cu toate că eşti destul de dur, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Ceea ce exprimi tu este exact motivul pentru care te dorim. Un individ cu o astfel de integritate.

— Eşti un om cu o astfel de integritate? întrebă Røed, mângâindu-şi bărbia cu degetul mare şi arătătorul în timp ce se uita la Harry.

Harry observă iar zbaterea din ochii lui Røed. Clătină din cap. Røed se aplecă în faţă, zâmbi vesel şi rosti cu voce coborâtă: — Nici măcar un pic?

Zâmbi şi Harry.

— Doar în măsura în care un cal cu ochelari de cal poate fi acuzat că are integritate. O creatură cu inteligenţă limitată, care face doar ce e dresată: să

alerge înainte fără să-şi permită să fie distrasă.

Markus Røed râse.

— Asta-i bună, Harry! Chiar e bună. Ne mulţumim cu ea. Ce vreau eu în primul rând de la tine este să aduni o echipă de oameni. De preferat nume cunoscute de toată lumea. Pe care să le putem anunţa în presă. Astfel încât să se vadă că suntem foarte hotărâţi, mă înţelegi?

— Am o idee pe cine aş putea folosi.

— Bun, bun! Cât crezi că durează să primeşti un răspuns de la ei?

— Până la ora 16, mâine.

— Aşa repede, mâine?

Røed râse iar când îşi dădu seama că Harry vorbea serios.

— Harry, îmi place stilul tău. Hai să semnăm contractul!

Îi făcu semn lui Krohn, care băgă mâna în servietă şi aşează o pagină în faţa lui Harry.

— Contractul stipulează că înţelegerea este considerată îndeplinită când există un consens de recunoaştere a vinovăţiei între cel puţin trei jurişti ai departamentului juridic al poliţiei, începu Krohn. Însă, dacă acuzatul va fi achitat de tribunal, atunci onorariul va trebui returnat. O înţelegere gen „fără rezolvare nu există recompensă”.

— Însă cu un bonus pentru care te-ar invidia orice director executiv, inclusiv eu, adăugă Røed.

— Aici aş dori o clauză adiţională, interveni Harry. Onorariul meu să fie plătit dacă poliţia, cu sau fără ajutorul meu, va găsi vinovatul în următoarele nouă zile.

Røed şi Krohn schimbară o privire între ei.

Røed încuviinţă înainte să se aplece înspre Harry.

— Eşti un negociator dur. Dar să nu crezi că nu înţeleg de ce ai cerut o sumă atât de exactă şi un anumit număr de zile.

Harry ridică o sprânceană.

— Chiar aşa?

— Fii serios! Îi oferi celuilalt senzaţia că există ceva palpabil. Un număr magic unde totul se potriveşte la locul său. Nu poţi să-i vinzi castraveţi grădinarului, Harry, am folosit eu însumi tactica asta de negociere.

Harry aprobă.

— M-ai prins, Røed.

— Iar acum te voi învăţa eu însumi un truc, Harry.

Røed se lăsă la loc pe spate, rânjind larg, şi continuă:

— Vreau să-ţi ofer un milion de dolari. Asta înseamnă aproape 400.000 de coroane norvegiene mai mult decât ceri tu, suficient pentru o maşină decentă. Ştii de ce?

Harry nu răspunse.

— Pentru că oamenii fac un efort în plus dacă le oferi ceva mai mult decât se aşteptau. E o chestie psihologică dovedită.

— Atunci sunt dispus să o pun la încercare, replică sec Harry. Însă mai e ceva.

Lui Røed îi dispăru zâmbetul.

— Anume?

— Voi avea nevoie de permisiunea cuiva din poliţie.

Krohn îşi drese glasul.

— Eşti conştient că în Norvegia nu ai nevoie de autorizaţie sau de un permis ca să faci o investigaţie privată?

— Da. Dar am spus *cuiva* din poliţie.

Harry le explică problema, iar după o vreme Røed încuviinţă şi acceptă, deşi fără tragere de inimă. După ce Harry şi Røed bătură palma, Krohn îl conduse pe Harry până jos, la ieşire. Îi ţinu deschisă uşa spre stradă.

— Harry, pot să-ţi pun o întrebare?

— Spune-mi!

— De ce trebuie să trimit un exemplar al contractului nostru în engleză către o adresă de e-mail mexicană?

— Pentru agentul meu.

Krohn rămase impasibil. Harry îşi dădea seama că, în calitate de avocat al apărării, era atât de obişnuit să fie minţit, încât era mai înclinat să clipească atunci când clienţii îi spuneau adevărul. Şi înţelegea că o minciună atât de străvezie echivala cu un semn de „acces interzis”.

— Să ai o duminică plăcută, Harry!

— Şi tu la fel.

Harry porni în jos pe Aker Brygge. Se aşeză pe o bancă. Urmări cum feribotul dinspre Peninsula Nesoddtangen aluneca spre chei în lumina soarelui. Închise ochii. Odată, el şi Rakel îşi luaseră o zi liberă în timpul săptămânii, îşi urcaseră bicicletele la bord şi, după 25 de minute printre insuliţe şi ambarcaţiuni, acostaseră pe Nesoddtangen. De acolo, plecaseră cu bicicletele printr-un peisaj rural, cu poteci şi locuri de scăldat izolate şi pustii, unde se scufundaseră în apă, iar după aceea se încălziseră pe lespezile netede, în timp ce singurele zgomote care se auzeau erau bâzâitul

insectelor şi geamătul intens, dar nu foarte zgomotos al lui Rakel când îşi înfigea unghiile în spatele lui. Harry se forţă să scape de imagine şi deschise ochii. Se uită la ceas. Apoi urmări înaintarea sacadată a secundarului. Peste câteva ore urma să se întâlnească cu Katrine. Şi cu Gert. Se îndreptă cu paşi mari în direcţia Thief.

✯

— Unchiul tău pare în formă astăzi, rosti asistenta, lăsându-l singur pe Prim în dreptul uşii deschise a micuţei încăperi.

Prim încuviinţă. Se uită la bătrânul în cămaşă de spital ce stătea pe pat şi se uita la ecranul televizorului oprit. Odinioară fusese foarte chipeş. Un om extrem de respectat şi obişnuit să fie ascultat, atât în viaţa personală, cât şi în cea profesională. Lui Prim i se părea că încă era vizibil în trăsăturile lui, în fruntea înaltă şi netedă şi în ochii albaştri şi limpezi înfundaţi în orbite de o parte şi de alta a nasului acvilin. În linia dură şi hotărâtă a gurii strâns închise, cu buze surprinzător de pline.

Prim îl numea Unchiul Fredric. Pentru că asta şi era. Printre altele.

Unchiul său ridică privirea când Prim păşi în cameră, iar acesta din urmă se întrebă, ca de obicei, care Unchi Fredric era astăzi acolo. Dacă era vreunul.

— Cine eşti? Ieşi afară!

Chipul îi era animat de un amestec de dispreţ şi amuzament, iar vocea adoptase acel registru scăzut pe care îl folosea de obicei şi care făcea imposibil să fii sigur dacă Unchiul Fredric glumea sau era furios. Suferea de demenţă cu corpi Lewy, o afecţiune a creierului care nu doar că provoca halucinaţii şi coşmaruri, ci şi un comportament uneori agresiv. Mai mult verbal, dar şi fizic, ceea ce transforma limitările provocate de rigiditatea musculară într-un avantaj.

— Sunt Prim, fiul lui Molle, sora ta.

Prim se uită la singurul obiect decorativ de pe perete, o diplomă înrămată atârnată deasupra patului. La un moment dat adusese şi atârnase o fotografie înrămată cu unchiul, mama şi el, pe când era un băiat zâmbăreţ lângă o piscină în Spania, o vacanţă cu care unchiul său îşi răsfăţase sora şi nepotul după ce tatăl vitreg îi părăsise.

Însă unchiul dăduse jos fotografia după câteva luni, spunând că nu mai suportă să se uite la atâţia dinţi de iepure. Se referea, desigur, la cei doi dinţi mari din faţă cu strungăreaţă, pe care Prim îi moştenise de la mama sa. Însă diploma de doctorat atârna în continuare acolo, cu numele Fredric Steiner

pe ea. Îşi schimbase numele de familie pe care îl împărţea cu mama lui Prim pentru că un nume de familie evreiesc avea mai multă greutate şi autoritate în cercurile ştiinţifice. Mai ales în domeniul lui, microbiologia, unde foarte puţini se sinchiseau să pretindă că nu era adevărat că evreii, mai ales cei aşkenazi, aveau gene care le garantau o capacitate intelectuală sporită. Cu toate că decenţa şi raţiunile politice impuneau să negi sau măcar să ignori că era în regulă, faptul rămânea fapt. Deci, dacă Fredric avea o minte la fel de genială şi de abilă ca a unui evreu, de ce să se aşeze umil la coadă cu un nume norvegian ţărănesc?

— Am o soră? întrebă unchiul.

— Ai avut o soră, nu-ţi mai aminteşti?

— La dracu', băiete, am demenţă, tot nu-ţi intră în creierul ăla cât un bob de mazăre? Asistenta aia care te-a însoţit… cam drăguţă, nu?

— Deci pe ea ţi-o aminteşti?

— Memoria mea pe termen scurt e excelentă. Vrei să pui pariu c-o fut înainte de weekend? De fapt, stai un pic, probabil tu n-ai niciun ban, ratatule. Când erai mic, aveam mari speranţe pentru tine. Dar acum… Nu eşti nici măcar o dezamăgire, eşti doar un nimic.

Unchiul se opri. Părea că se gândeşte cu mare atenţie.

— Sau ai ajuns cineva? Cu ce te ocupi?

— N-am de gând să-ţi spun.

— De ce nu? Ţin minte că erai preocupat de muzică. Familia noastră n-a avut nicio treabă cu muzica, dar nu te-ai gândit tu c-ai putea deveni muzician?

— Nu.

— Atunci ce…?

— În primul rând ai să uiţi până data viitoare, în al doilea rând nu m-ai crede.

— Dar familia ta? Nu te mai uita aşa la mine!

— Sunt singur. Momentan. Dar am cunoscut o femeie.

— O? Ai spus *o?*

— Da.

— Iisuse! Tu ştii câte femei am futut eu?

— Da.

— 643. 643! Şi toate arătau bine. În afară de câteva de la început, înainte să-mi dau seama ce-aş putea avea. Am început la 17 ani. Băiete, va trebui să munceşti din greu ca să-ţi ajungi unchiul din urmă. Femeia asta are păsărica

strâmtă?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Dar ce s-a întâmplat cu cealaltă?

— Cealaltă?

— Ţin minte clar că aveai doi copii şi o femeie cu pielea închisă la culoare şi ţâţe mari. Pe ea am futut-o? Ha, ha! Da, am futut-o, o văd pe faţa ta! De ce te-ai transformat în cineva de neiubit? Din cauza dinţilor de iepure moşteniţi de la mama ta?

— Unchiule…

— Nu mă lua pe mine cu unchiule, ciudat nenorocit! Te-ai născut urât şi prost, eşti o ruşine pentru mine, pentru mama ta şi pentru toată familia.

— Bine. Atunci de ce mi-ai zis Prim?

— Ah, Prim, da! Tu de ce crezi?

— Ai spus că eram special. O excepţie între mulţi alţii.

— Special, da, dar ca anomalie. O eroare. Genul cu care nu vrea să fie nimeni, un proscris, unul care nu se poate împărţi decât la unu şi la sine însuşi. Asta eşti tu, *primtallet*, numărul prim. Unu şi tu însuţi. Toţi tânjim după ce nu putem avea, iar pentru tine asta înseamnă să fii iubit. Asta ţi-a fost dintotdeauna slăbiciunea, ai moştenit-o de la mama ta.

— Ştii, Unchiule, într-o bună zi voi deveni mai faimos decât tine şi toată familia?

Unchiul său se lumină la faţă, de parcă Prim i-ar fi dezvăluit în sfârşit ceva cu sens sau cel puţin interesant.

— Ascultă, singurul lucru care ţi se va întâmpla este că într-o zi vei fi la fel de dement ca mine şi te vei bucura foarte mult! Ştii de ce? Pentru că atunci vei uita că viaţa ta a fost un lung şir de înfrângeri umilitoare. Că acolo – arătă spre diploma de pe perete – este singurul lucru pe care vrei să ţi-l aminteşti. Dar nici măcar asta nu reuşesc. Iar cele 643…

Vocea îi deveni mai groasă şi lacrimi mari îi apărură în ochii albaştri: — Nu-mi amintesc nici măcar una, la dracu’! Niciuna! Deci ce rost are?

Unchiul său plângea când plecă Prim. Se întâmpla tot mai des. Prim citise că Robin Williams se sinucisese după ce fusese diagnosticat cu demenţă cu corpi Lewy. Dorise să se scutească pe sine şi familia sa de tortură. Prim era surprins că unchiul său nu procedase la fel.

Căminul de bătrâni era în centrul Vinderen, în partea de vest a Osloului. În drum spre maşină, trecu pe lângă magazinul de bijuterii în care intrase de mai multe ori. Era duminică, magazinul era închis, dar când îşi lipi nasul de

geam văzu inelul cu diamant expus în vitrina de sticlă dinăuntru. Nu era mare, dar era splendid. Perfect pentru Ea. Trebuia să-l cumpere săptămâna asta, risca să i-o ia altcineva înainte.

Făcu un ocol pe lângă casa copilăriei lui din Gaustad. Vila afectată de foc ar fi trebuit demolată de câţiva ani, însă el tot amânase, în ciuda ordinelor primite de la primărie şi a plângerilor vecinilor. De câteva ori pretinsese că are planuri de renovare, alteori avusese documente care să ateste că programase demolarea, însă depinsese de firme care falimentaseră sau îşi suspendaseră activitatea. Habar n-avea de ce apelase la astfel de tergiversări. Până la urmă, ar fi putut vinde terenul pentru o sumă consistentă. Abia de curând înţelesese. Că planul, scopul în care va fi folosită casa zăcuse acolo, ca un mic ou de vierme în mintea sa.

8.
DUMINICĂ

Tetris

— Arăţi bine, spuse Harry.

— Tu arăţi… bronzat, răspunse Katrine.

Râseră amândoi, apoi ea deschise uşa larg şi se îmbrăţişară. Mirosul de carne de oaie şi de varză fiartă umplea apartamentul. Îi dădu buchetul de flori pe care îl cumpărase pe drum de la chioşcul Narvesen.

— Acum *ai început* să cumperi flori? întrebă Katrine, primindu-le cu o strâmbătură.

— Mai mult ca să-ţi impresionez soacra.

— Păi, cu siguranţă o va impresiona.

Katrine se duse în bucătărie pentru a pune florile în apă, iar Harry se îndreptă spre living. Observă jucăriile de pe parchet şi auzi o voce de copil înainte să-l vadă pe băiat. Stătea cu spatele la Harry, discutând pe un ton aspru cu un ursuleţ de pluş.

— Să ştii că tle' să faci ca mine. Tle' să dolmi.

Harry se apropie tiptil şi se lăsă pe vine. Băiatul începu să cânte cu un glas scăzut în timp ce-şi înclina dintr-o parte în alta capul cu bucle blonde şi rare.

— Albăstiule, Albăstiule, ieduţule…

Pesemne că auzise ceva, poate scârţâitul podelei, pentru că băiatul se răsuci brusc, cu un zâmbet deja pe faţă. *Un copil care încă mai crede că toate surprizele sunt plăcute,* se gândi Harry.

— Bună! rosti tare băiatul, fără să pară alarmat că un bărbat masiv cu barbă cenuşie, un străin pentru el, se furişase neauzit pe la spatele său.

— Bună! răspunse Harry, băgând o mână în buzunarul sacoului, de unde scoase un ursuleţ de pluş. Ţi-am adus ceva.

Îl întinse spre el, însă băiatul nu păru să observe ursuleţul, ci doar se holba la Harry.

— Eşt' Moş Crăciun?

Harry nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs, dar asta nu-l tulbură deloc pe băiatul care începu să râdă odată cu el. Luă ursuleţul.

— Cum îl cheamă?

— Încă n-are un nume, trebuie să-i dai tu unul.

— Aunci o să-i zic… cum te cheamă?

— Harry.

— Hayy.

— Nu. Ăăă…

— Da, adunci se numece Hayy.

Harry se întoarse şi o văzu pe Katrine în prag, privindu-i cu braţele încrucişate la piept.

★

Poate era dialectul ei de Toten, poate părul roşcat şi ochii uşor exoftalmici. În orice caz, ori de câte ori Harry îşi ridica privirea din farfurie şi se uita la mama lui Bjørn, îşi vedea colegul defunct, agentul criminalist Bjørn Holm.

— Nu-i chiar aşa de neobişnuit că te place, zise femeia, dând din cap în direcţia băiatului, căruia i se dăduse voie să plece de la masă şi acum îl trăgea pe Harry de mână către living, să se mai joace puţin cu jucăriile de pluş.

— Tu şi Bjørn eraţi foarte buni prieteni. O chimie între două persoane compatibile, să ştii. Dar trebuie să mănânci mai mult, Harry, eşti slab ca un ţâr, continuă ea.

După desertul constând din compot de prune, soacra lui Katrine îi lăsă singuri şi plecă să-l culce pe Gert.

— Ce băiat drăguţ ai! zise Harry.

— Da, răspunse Katrine, rezemându-şi bărbia în palme. Nu ştiam că te înţelegi bine cu copiii.

— Nici eu.

— N-ai observat cu Oleg, când era mic?

— Era deja la vârsta la care îi plăceau computerele când am intrat în viaţa lui. Probabil nu l-a deranjat că între el şi mama lui se băga cineva.

— Dar aţi devenit prieteni buni.

— Rakel tot insista că era pentru că detestam aceleaşi trupe. Şi amândoi adoram Tetris. La telefon ai zis că merge totul bine. Ceva nou?

— La serviciu?

— În general.

— Păi, da şi nu. Am început să ies din nou şi să mă întâlnesc cu oameni… presupun că a trecut ceva timp de la moartea lui Bjørn.

— Chiar? Ceva serios?

— Nu, n-aş zice. În ultima vreme am ieşit de câteva ori cu un tip destul de drăguţ, dar nu ştiu ce să zic. Eu şi cu tine am fost ciudaţi de la început şi niciunul nu s-a dat pe brazdă de-a lungul anilor. Dar tu?

Harry clătină din cap.

— Nu, văd că încă mai porţi verigheta. Tu îţi cunoscuseşi deja iubirea vieţii, cum s-ar spune. Cu mine şi Bjørn lucrurile stăteau un pic altfel, rosti Katrine.

— Aşa o fi fost.

— Cel mai drăguţ bărbat din lume. Prea drăguţ!

Îşi ridică ceaşca de ceai şi adăugă:

— Şi prea vulnerabil ca să fie cu o scorpie ca mine.

— Nu e adevărat, Katrine.

— Nu? Atunci cum numeşti o femeie care s-a culcat cu unul dintre cei mai buni prieteni ai soţului ei? Ah, poate curvă ar fi un termen mai exact.

— Pur şi simplu s-a întâmplat, Katrine. Eu eram beat, iar tu…

— Eu, ce? Cel puţin aş vrea să pot spune că eram îndrăgostită de tine, Harry. Şi, odată, în primii doi ani când am lucrat împreună, poate chiar am fost. Dar după aceea? După aceea ai rămas doar tipul pe care nu puteam să pun mâna. Tipul pe care pusese mâna frumuseţea cu ochi căprui din Holmenkollen.

— Mhm. Nu cred că Rakel considera că ea pusese mâna pe mine.

— Cu siguranţă nu tu ai fost cel care a pus mâna pe ea.

— De ce nu?

— Harry Hole! Tu nu-ţi dai seama că o femeie este interesată până nu o spune ea răspicat. Şi chiar şi-atunci stai pe curul ăla slăbănog al tău şi aştepţi.

Harry râse încet. Acum putea să întrebe. Era un moment propice. Nu mai avea motive să amâne. Era prea evident. Buclele blonde. Ochii. Gura. Fireşte, ea nu ştia că el aflase într-o noapte, când era cu Alexandra Sturdza de la Institutul Medico-Legal. Că Alexandra, exprimându-se nefericit, lăsase să-i scape că Bjørn verificase paternitatea copilului şi că analiza ADN revelase că Harry, nu el, era tatăl lui Gert.

Harry îşi drese glasul.

— Ştiu că…

Katrine îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ştiu că Truls Berntsen a intrat într-un fel de problemă. A fost suspendat?

Femeia ridică o sprânceană.

— Da. El şi încă doi sunt bănuiţi că au furat droguri dintr-o captură de pe Gardermoen. Aproape deloc surprinzător… se cam ştia că Truls Berntsen e corupt şi că are datorii la jocurile de noroc. Era doar o chestiune de timp.

— Nu, poate nu chiar surprins. Totuşi, îmi pare rău s-o aud.

— Credeam că nu vă suportaţi unul pe altul.

— Poate că nu e uşor să-l placi, însă are anumite calităţi pe care e uşor să le treci cu vederea. Calităţi pe care poate chiar el însuşi le-a trecut cu vederea.

— Dacă zici tu… De ce te interesează persoana lui?

Harry ridică din umeri.

— Am citit că Bellman e în continuare ministrul Justiţiei.

— Doamne, da! Jocurile alea de putere îi vin mănuşă. Dacă mă întrebi pe mine, întotdeauna a fost un mai bun politician decât poliţist. Ai tăi cum o duc?

— Păi, sora mea e tot în Kristiansand, locuieşte cu un tip, treburile merg bine. Oleg e la biroul şerifului din Lakselv. Locuieşte cu iubita. Iar Øystein Eikeland, dacă ţi-l mai aminteşti…

— Taximetristul?

— Da, am vorbit ieri la telefon. Şi-a schimbat jobul. Acum câştigă bani, din ce zice. Mâine merg în vizită la Aune. Şi, da, cam asta ar fi.

— Nu prea ţi-au rămas mulţi, Harry.

— Nu.

Se străduia din greu să nu se uite la ceas. Să vadă cât i-a mai rămas din duminica asta blestemată. Luni era zi de băut. Doar trei unităţi, însă era zi de băut şi nu exista nicio regulă pentru ora la care poţi să bei acea cantitate acceptată, ai fi putut s-o bei imediat după miezul nopţii, toată odată. Nu cumpărase sticla de whisky de pe Gardermoen, luase doar ursuleţul de pluş, însă verificase minibarul din cameră, iar acesta avea ce-i trebuia.

— Dar tu? întrebă Harry, ridicându-şi ceaşca de ceai. Ţie ce ţi-a mai rămas?

Katrine se gândi îndelung.

— Păi… Nu mai am nicio rudă în viaţă, aşa că cei mai apropiaţi sunt bunica şi bunicul lui Gert. Sunt incredibil de utili. Toten e la două ore distanţă, dar tot vin încoace cât de des pot. Iar uneori – când îi rog – şi când nu pot, cred. Sunt foarte ataşaţi de băiat, pentru că el e tot ce le-a mai rămas şi lor. Aşadar…

Se opri. Se uită peste ceaşca de ceai, la peretele de lângă Harry. El îşi dădea seama că acum Katrine se pregătea să facă saltul, să plonjeze.

— Nu vreau ca ei să ştie. Şi nu vreau să ştie nici Gert. Înţelegi, Harry?

Deci ea ştia. Şi ştia că ştie şi el.

Harry încuviinţă. Nu era greu de înţeles de ce ea nu voia ca fiul său să crească ştiind că e un produs al infidelităţii, al aventurii de-o noapte a mamei sale cu un alcoolic. Că ea nu voia să le frângă inima unor bunici plini de iubire. Sau să piardă ajutorul dorit cu disperare pe care ei i-l puteau oferi unei mame singure şi copilului său.

— Numele tatălui său e Bjørn, şi cu asta, basta! şopti Katrine, mutându-şi privirea înapoi la Harry şi uitându-se în ochii lui.

— Înţeleg. Cred că faci ceea ce trebuie. Tot ce îţi cer este să vii la mine dacă ai nevoie de ajutor. Indiferent cu ce. N-am să cer nimic în schimb, răspunse Harry cu voce scăzută, fără să se ferească de privirea ei.

Văzu că lui Katrine i se umezesc ochii.

— Mulţumesc, Harry! Foarte generos!

— Nu chiar. Sunt sărac ca un şoarece de amvon.

Ea râse, îşi trase nasul şi rupse o bucată de şervet din rola de pe masă.

— Eşti un om bun, conchise Katrine.

Bunica reveni ca să spună că este solicitată prezenţa mămicii pentru un cântecel şi, cât Katrine era în camera copilului, Harry îi povesti mamei lui Bjørn cum fiul ei preluase controlul când compilaseră playlisturi pentru serile muzicale de la barul Jealousy. Joia îl aveau pe Hank Williams, mai aveau şi o săptămână cu Elvis şi – poate cea mai memorabilă – seara cu Cântece-vechi-de-cel-puţin-40-de-ani-ale-unor-artişti-şi-trupe-din-state-americane-care-încep-cu-litera-M. Chiar dacă numele de trupe şi artişti aleşi de Bjørn nu păreau să-i fie cunoscute mamei sale, privirea ei înlăcrimată exprima recunoştinţă că Harry îşi amintise ceva, orice, nu conta, despre fiul ei.

Katrine se întoarse în bucătărie, iar soacra ei se retrase în living şi dădu drumul la televizor.

— Tipul cu care te vezi? reluă Harry.

Katrine îl ignoră.

— Spune-mi! insistă Harry.

— E mai mic decât mine. Şi nu, nu l-am agăţat pe Tinder. L-am cunoscut în lumea reală. A fost imediat ce se deschisese iar totul, aşadar atmosfera din oraş era destul de euforică. Deci… da, păstrează legătura.

— El, nu tu?

— Cred că el este mai serios decât mine. Nu că n-ar fi un tip drăguţ şi serios. Are un job stabil, propriul apartament şi pare să ducă o viaţă ordonată.

Harry zâmbi.

— Bine, bine! făcu ea, prefăcându-se că vrea să-i dea o palmă. Când eşti mamă singură, începi în mod automat să iei chestiile astea în considerare, da? Şi trebuie să existe şi un pic de *pasiune* acolo, şi…

— Şi nu este?

Ea se opri.

— Ştie tot feluri de lucruri de care eu habar n-am şi chiar îmi place asta. Mă învaţă chestii, înţelegi? Îi place muzica, la fel ca lui Bjørn. Nu are nicio problemă că sunt ciudată. Şi mă iubeşte. Ştii ceva? Aproape c-am uitat cât de bine e. Să fii iubită cu totul. La fel ca Bjørn.

Clătină din cap.

— Poate că la nivel inconştient eram în căutarea unui nou Bjørn. Nu doar a *pasiunii,* mă tem.

— Mhm. Mama lui Bjørn ştie?

— Nu, nu!

Făcu un gest de dezaprobare cu mâna.

— Nu ştie nimeni. Şi nici nu am de gând să-l prezint cuiva.

— *Cuiva?*

O clătinare din cap.

— Când ştii că se poate termina şi că e posibil să îl revezi pe tip, atunci implici cât mai puţini oameni posibil, nu? Nu vrei să se uite la tine şi să *ştie*. Dar nu mai vreau să-ţi spun nimic despre el.

Îşi lăsă hotărâtă ceaşca jos şi adăugă:

— Acum, tu. Povesteşte-mi despre LA!

Harry zâmbi.

— Poate altădată, când nu mă grăbesc aşa de rău. Mai bine ţi-aş spune de ce te-am sunat.

— Oh? Credeam că…

Îşi înclină capul înspre camera copilului.

— Nu. Bine, mi-a trecut prin minte. Dar mi-am zis că e la latitudinea ta dacă vrei sau nu să-l cunosc.

— Latitudinea mea? A fost imposibil să dau de tine.

— Mhm. Am avut telefonul închis.

— Timp de şase luni?

— Ceva de genul. În fine… Te-am sunat ca să te anunţ că Markus Røed vrea să mă angajeze ca investigator privat în cazul celor două fete.

Katrine se uită la el surprinsă.

— Glumeşti.

Niciun răspuns de la Harry.

Ea îşi drese glasul.

— Îmi spui că tu, Harry Hole, te-ai vândut ca o curvă lui… putregaiului de Markus Røed?

Harry se uită în tavan de parcă ar fi chibzuit la întrebare.

— O exprimare destul de fidelă, într-adevăr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry!

— Doar că încă n-am acceptat.

— De ce nu? Nu te plăteşte putregaiul suficient?

— Pentru că mai întâi trebuia să discut cu tine. Ai drept de veto.

— Veto? De ce? Sunteţi amândoi liberi să faceţi ce poftiţi. Mai ales Røed… la urma urmei, are destui bani să cumpere orice pofteşte. Cu toate că, de fapt, nu cred că are destui bani să te cumpere şi pe tine.

— Gândeşte-te câteva secunde la avantaje şi dezavantaje, răspunse Harry în timp ce-şi ducea ceaşca la gură.

Văzu cum flacăra din ochii ei se stinge şi îşi muşcă buza de jos, cum făcea de obicei când îşi punea creierul la treabă. Se aştepta să ajungă cam la aceleaşi concluzii ca şi el.

— Ai de gând să lucrezi singur?

O clătinare din cap.

— Ai de gând să furi pe cineva care lucrează pentru noi sau pentru Kripos?

— Nu.

Katrine încuviinţă gânditoare.

— Harry, ştii bine că eu nu dau doi bani pe porcării precum prestigiul şi egoul. Vă las pe voi, băieţeii, să vă întreceţi care se pişă cu bolta mai înaltă. De exemplu, ce mă interesează pe mine cel mai mult este ca fetele să poată umbla prin oraş fără să se teamă că vor fi violate sau omorâte. Iar în acest moment nu pot. Adică e mai bine să te ocupi de acest caz decât să nu o faci.

Clătină din cap de parcă nu-i plăceau deloc avantajele pe care le vedea prea bine.

— Iar ca investigator privat poţi face anumite lucruri pe care noi nu ni le

permitem.

— Da. Din punctul tău de vedere, cum stă cazul?

Katrine îşi coborî privirea.

— Ştii bine că nu-ţi pot împărtăşi informaţii din anchetă, dar presupun că ai citit ziarele, aşa că nu-ţi dezvălui cine ştie ce dacă îţi spun că noi şi Kripos lucrăm de trei săptămâni fără oprire la cazul ăsta şi că, înainte de-a descoperi cadavrul, nu aveam absolut nimic. Nimic-nimic. Aveam imagini cu Susanne la staţia de metrou Skullerud la ora 21, nu departe de unde a fost găsită. Aveam maşina lui Bertine parcată lângă traseul de căţărat din Grefsenkollen. Dar nu ştie nimeni ce făceau ele în acele locuri. Niciuneia nu-i plăcea să se plimbe, iar din ce ştim până acum, nici nu aveau vreo cunoştinţă în Grefsen sau Skullerud. Am pus echipele canine să scotocească ambele zone, dar n-au găsit nimic. Apoi, cineva ieşit la alergat cu câinele a dat peste cadavru. Ne face să părem nişte proşti. Ca de obicei. Descoperirile întâmplătoare fac să pălească tot ce găsim prin căutări sistematice. Dar lumea nu înţelege. Sau jurnaliştii. Ori şefii.

— Mhm. Dar petrecerea de acasă de la Røed? Aţi găsit ceva acolo?

— Nimic în afară de ceea ce pare a fi singura ocazie în care Susanne şi Bertine s-au întâlnit. Am încercat să stabilim cine a fost la petrecere, cineva ar fi putut vorbi cu amândouă. Dar e la fel ca-n cazul urmăririi telefoanelor de anul trecut. Avem majoritatea numelor, 80, dar, din moment ce a fost o petrecere a locatarilor cu un flux de invitaţi ce veneau şi plecau, nimeni nu cunoştea pe toată lumea. În orice caz, niciunul dintre numele pe care le avem nu iese în evidenţă ca suspect, nici bazat pe cazier, nici ca ocazie. Aşa ca ne-am întors la ceea ce ne tot repetai iar şi iar, până ne-au explodat urechile.

— Mhm. *De ce.*

— Da, de ce. Susanne şi Bertine erau ceea ce s-ar numi fete normale, presupun. Asemănătoare din anumite puncte de vedere, diferite din altele. Ambele au crescut în confort, niciuna nu avea studii superioare… mă rog, Susanne studiase marketing, dar se lăsase după şase luni. Ambele avuseseră nenumărate joburi în magazine, iar Bertine era coafeză necalificată. Amândurora le plăceau hainele, machiajele, lor şi miilor de tipe cu care concurau în oraş sau pe Instagram, şi da, ştiu că sună a prejudecată… pardon: *am* prejudecăţi. Cheltuiau mult, ieşeau mult, prietenii le caracterizau ca fiind fete cărora le plăcea să petreacă. O diferenţă era că Bertine se întreţinea singură, în timp ce Susanne trăia cu şi pe spinarea

părinţilor. Altă diferenţă era că Bertine era o adeptă a schimbării partenerilor, iar Susanne era mai cumpătată.

— Pentru că locuia cu părinţii?

— Nu doar din cauza asta. În afară de câteva relaţii scurte, avea o reputaţie de-a fi stabilă. Cu o posibilă excepţie în cazul lui Markus Røed.

— Sponsor?

— Avem liste cu apelurile şi mesajele de pe telefoanele lor. Indică un contact prelungit cu Røed în ultimii trei ani.

— Mesaje cu caracter sexual?

— Nu cum ţi-ai imagina. Câteva poze mai îndrăzneţe de la fete, dar nimic obscen. Mai degrabă invitaţiile la petreceri şi lucrurile pe care şi le doreau. Røed le transfera în mod regulat bani prin Venmo. Nu sume mari, câte 2000, maximum 10.000 o dată. Dar suficient cât să facă viabil termenul de sponsor. Într-un mesaj Bertine îi spunea lui Røed că fusese contactată de un jurnalist care voia să i se confirme un zvon şi îi ceruse un interviu contra a 10.000 de coroane. Ea încheia mesajul cu ceva de genul: *Normal că am refuzat. Chiar dacă se întâmplă să-i datorez exact 10.000 de coroane celui cu liniuţele.*

— Mhm. Liniuţe. Cocaină sau amfetamine.

— Şi trimiterea unui mesaj care *putea* fi interpretat ca o ameninţare.

— Şi crezi că acolo ai obţinut *de ce*-ul?

— Ştiu că pare că ne agăţăm ca înecatul de pai. Dar am întors toate pietrele fără să găsim pe nimeni din anturajul fetelor cu un motiv evident, aşa că ne-au mai rămas doar două. Primul: Markus Røed ar fi putut dori să scape de două fete care îl ameninţau cu un scandal. Celălalt este că soţia, Helene Røed, era motivată de gelozie. Problema este că cei doi îşi oferă reciproc alibiuri pentru ambele nopţi în care au dispărut fetele.

— Aşa am înţeles şi eu. Dar motivul cel mai evident?

— Adică?

— Adică ceva peste care ai mai dat. Un psihopat sau un prădător participă la petrecere, se întâmplă să discute cu ambele fete şi face rost de detaliile lor de contact.

— Cum ziceam, niciunul dintre cei pe care îi ştim deja nu se potriveşte cu profilul. Şi e foarte posibil ca acea petrecere să fie o fundătură. Oslo este un oraş mic, deci nu e chiar imposibil ca două fete de aceeaşi vârstă să se afle la aceeaşi petrecere.

— Cam neobişnuit ca amândouă să aibă acelaşi sponsor.

— Poate. Din spusele celor cu care am discutat, Susanne şi Bertine nu erau singurele.

— Mhm. Ai verificat?

— Ce să verific?

— Cine altcineva în afară de soţia lui Røed ar fi putut avea motive să scape de competiţie.

Katrine zâmbi obosită.

— Tu şi de ce-ul tău. Serviciul de Investigaţii Criminale îţi duce lipsa.

— Mă îndoiesc.

— Da, mai sunt vreo două fete pe care Røed le căuta sporadic, dar pe ele le-am eliminat din anchetă. Vezi, Harry? Toţi cei al căror nume l-am obţinut deja au fost eliminaţi. Aşa că ne mai rămâne doar restul populaţiei lumii.

Îşi masă tâmplele cu degetele.

— În fine, acum avem în cârcă ziarele şi restul presei. Şeful poliţiei şi comisarul-şef ne suflă şi ei în ceafă. Până şi Bellman a luat legătura cu noi ca să facem tot ce ne stă în putinţă. Deci din punctul meu de vedere eşti liber să încerci, Harry. Ţine minte că discuţia asta n-a avut loc niciodată. Cum e firesc, nu putem colabora nici măcar neoficial şi nu-ţi pot oferi nicio altă informaţie pe care să n-o împărtăşesc şi publicului. În afară de ce ţi-am spus deja.

— Am înţeles.

— Sunt sigură că înţelegi şi că Poliţia din Oslo nu va privi cu ochi buni orice fel de concurenţă din sectorul privat. Mai ales când concurenţa a fost cumpărată şi plătită de un potenţial suspect. Îţi imaginezi ce înfrângere ar fi pentru comisarul-şef şi Kripos dacă rezolvi cazul înaintea noastră. Din ce ştiu eu, ar putea exista şi un temei legal să te împiedice, iar dacă există vreunul, eu una cred că îl vor folosi.

— Presupun că Johan Krohn a examinat deja partea asta.

— Oh, da, Røed îl are în echipă, uitasem asta.

— Îmi poţi spune ceva despre locul faptei?

— Două şiruri de urme de paşi la dus, unul singur la întors. Cred că a curăţat după el.

— S-a făcut o autopsie pentru Susanne Andersen?

— Doar una formală, ieri.

— Au găsit ceva?

— Un gât tăiat.

Harry încuviinţă.

— Viol?

— Niciun semn vizibil.

— Altceva?

— La ce te referi?

— Pare că ai mai găsit ceva.

Katrine nu-i răspunse.

— Înţeleg, zise Harry. O informaţie care nu poate deveni publică.

— Harry, deja ţi-am zis prea multe.

— Te-am auzit. Dar presupun că nici tu nu vei ignora orice potenţială informaţie ce ar putea veni de la concurenţă, în cazul în care vom descoperi ceva?

O ridicare din umeri din partea ei.

— Poliţia nu poate ignora orice ajutor din partea publicului, dacă va fi cazul. Însă nici nu se oferă vreo recompensă.

— Înţeleg.

Harry se uită la ceas. Încă trei ore până la miezul nopţii.

Ca printr-un acord tacit, abandonară subiectul. Harry întrebă despre Gert. Katrine începu să vorbească despre el, însă Harry avea în continuare senzaţia că ea îi ascunde ceva. Până la urmă discuţia începu să lâncezească. Se făcuse ora 22 când Katrine îl însoţi pe trepte către curtea din spate, pentru a arunca doi saci la tomberon. Când Harry deschise poarta şi ieşi în stradă, ea îl urmă şi-l strânse îndelung în braţe. Îi simţi căldura. Aşa cum i-o simţise şi în noaptea aceea. Dar ştia şi că era prima şi ultima dată. La un moment dat existase o atracţie, o chimie pe care niciunul nu o negase, dar ştiau că ar fi fost stupid să o lase să distrugă ce aveau cu partenerii lor de-atunci. Acum, chiar dacă acele relaţii se destrămaseră, la fel se întâmplase şi cu asta. Şi nu mai aveau cum să se întoarcă la acea dulce şi interzisă emoţie.

Katrine tresări şi-i dădu drumul lui Harry. O văzu uitându-se atent pe stradă.

— S-a întâmplat ceva?

— Ah, nu.

Katrine îşi încrucişă braţele la piept şi păru că se înfioară, chiar dacă nu era o seară răcoroasă.

— Ascultă, Harry!

— Da?

— Dacă vrei… Poţi să stai cu Gert într-o zi.

Se uită la ea şi încuviinţă încet.

— Noapte bună!

— Noapte bună! zise şi ea, apoi închise repede poarta în urma sa.

Harry alese un traseu ocolitor spre hotel. Prin străzile Bislett şi Sofie, unde locuise odinioară. Pe lângă Schrøder, cafeneaua vopsită în maroniu care la un moment dat îi servise drept refugiu. În sus, spre Sf. Hanshaugen, de unde vedea tot oraşul şi Fiordul Oslo. Nu se schimbase nimic. Şi se schimbase totul. Nu mai exista cale de întoarcere. Şi nu mai exista nicio cale care să nu-l ducă înapoi.

Se gândea la discuţia cu Røed şi Krohn. Când le spusese să nu anunţe presa despre înţelegerea lor până nu vorbea cu Katrine Bratt. Le explicase că şansele unei colaborări de succes ar fi crescut dacă Bratt rămânea cu impresia că ar fi avut drept de veto. Harry le descrisese cum îşi închipuia c-o să decurgă discuţia cu Katrine, cum ea avea să găsească motive întemeiate ca el să accepte cazul, înainte să se arate de acord. Cei doi acceptaseră, apoi el semnase. În depărtare, auzi dangătul unui clopot. Simţi gustul minciunii în gură. Deja ştia că nu avea să fie ultima.

★

Prim se uită la ceas. În curând era miezul nopţii. Se spălă pe dinţi în timp ce bătea dintr-un picior pe ritmul melodiei *Oh! You Pretty Things* şi aruncă o privire la cele două poze lipite pe oglindă.

Una era Femeia, splendidă, chiar dacă imaginea era neclară, o imitaţie palidă. Pentru că frumuseţea ei nu putea fi capturată într-un singur cadru. Era ceva ce radia cu fiecare mişcare a corpului, în succesiunea de expresii, cuvinte şi hohote de râs. O imagine era ca şi cum extrăgeai o singură notă dintr-o lucrare de Bach sau Bowie, n-avea niciun sens. Oricum, era mai bine decât nimic. Dar să iubeşti o femeie, nu contează cât de mult, nu însemna că o deţineai. Prin urmare, îşi promisese să n-o mai urmărească, să nu-i mai supravegheze viaţa personală de parcă ar fi fost a lui. Trebuia să înveţe să aibă încredere în ea, căci fără încredere era prea multă durere.

Cealaltă poză era cu femeia căreia urma să i-o tragă înainte de weekend. Sau, mai exact, cu femeia care o să i-o tragă lui. După aceea, o s-o omoare. Nu fiindcă îşi dorea, trebuia.

Îşi clăti gura şi cântă odată cu Bowie despre cum veniseră toate coşmarurile şi se părea că au de gând să rămână.

Apoi merse în living şi deschise frigiderul. Văzu punga cu thiabendazol. Ştia că luase prea puţin, însă dacă lua prea mult avea dureri de stomac şi vomita, probabil din cauza inhibării ciclului acidului citric. Trucul era să ia

doze mici la intervale regulate. Se hotărî să nu ia niciuna, oferindu-şi scuza că se spălase deja pe dinţi. În schimb, scoase cutia de tablă fără capac pe care scria „Viermi de sânge” şi se apropie de acvariu. Presără în el jumătate din conţinut – în principal larve de ţânţar –, iar acesta rămase la suprafaţa apei precum mătreaţa înainte să se scufunde.

Cu câteva unduiri rapide din coadă, Boss ajunse acolo. Prim aprinse lanterna şi se aplecă pentru a îndrepta lumina exact în gura lui Boss, când acesta o deschise larg. Şi îl văzu înăuntru. Arăta ca un gândac mic sau un crevete. Se cutremură şi, totodată, se înfioră de plăcere. Boss şi Lisa. Aşa se simţeau probabil bărbaţii şi femeile în faţa mariajului final. O anumită… ambivalenţă. Însă el ştia că, odată ce l-ai găsit pe cel dorit, nu mai există cale de întoarcere. Pentru că, dacă oamenii şi animalele aveau o datorie morală, aceea era să-şi urmeze natura firească, rolul atribuit pentru a menţine armonia, delicatul echilibru. De aceea tot ce exista în natură – chiar dacă la prima vedere părea grotesc, hidos şi crud – era minunat în funcţionalitatea sa perfectă. Păcatul a pătruns în lume în ziua în care omenirea a gustat din pomul cunoaşterii şi a atins un nivel de reflecţie care i-a permis omului să *nu* aleagă ce i se dăduse de la natură. Da, aşa se întâmplase.

Prim închise sistemul audio şi lumina.

9.
LUNI

Harry se apropia de intrarea în imensa clădire din Montebello, aflată în vestul capitalei. Era 9 dimineaţa şi soarele strălucea sfidător. Harry simţea totuşi un nod în stomac. Mai fusese aici. Spitalul Radium. Cu peste un secol în urmă, când fuseseră dezvăluite planurile de-a construi un spital dedicat tratării cancerului, vecinii protestaseră. Se temeau să aibă această boală sinistră şi misterioasă atât de aproape – unii credeau că e molipsitoare – şi că valoarea proprietăţilor urma să scadă. În timp ce alţii sprijiniseră iniţiativa şi făcuseră donaţii – peste 30 de milioane de coroane în banii de azi – ca să fie cumpărate cele patru grame de radiu necesare pentru iradierea şi uciderea celulelor canceroase înainte să-şi ucidă gazdele.

Harry intră şi rămase în faţa liftului.

Nu pentru că avea de gând să-l ia, ci pentru a încerca să-şi amintească.

Avea 15 ani când el şi Sis îşi vizitaseră mama la Radiurn, cum ajunseseră să-l numească după o vreme. Ea rămăsese patru luni internată, devenind tot mai slabă şi mai palidă de câte ori veneau, ca o poză decolorându-se în soare, cu chipul blând şi mereu zâmbitor care părea că dispare în pernă. În ziua pe care şi-o amintea acum fusese cuprins de un acces de furie care îl făcuse să izbucnească în lacrimi.

— Harry, lucrurile sunt cum sunt, nu e responsabilitatea ta să ai grijă de mine, îi spusese mama, în timp ce îl strângea în braţe şi îl mângâia pe păr. Treaba ta este să ai grijă de surioara ta, asta ai să faci.

În timp ce coborau cu liftul, Sis se sprijinise de perete şi, când liftul se pusese în mişcare, părul ei se prinsese între partea din spate deschisă a liftului şi peretele de cărămidă. Harry rămăsese încremenit în timp ce Sis era ridicată de la podea, ţipând după ajutor. O şuviţă şi o porţiune din scalp îi fuseseră smulse, însă supravieţuise şi uitase rapid totul. Mai rapid decât Harry, care încă mai simţea fiorul de groază şi ruşine când îşi amintea cât de curând după rugămintea simplă a mamei sale profitase de prima ocazie să o dezamăgească.

Uşile liftului se deschiseră, iar două asistente scoaseră un pat pe rotile pe lângă el.

Harry rămase neclintit până ce uşile se închiseră la loc.

Apoi se întoarse şi porni pe scări către etajul şase.

Se simţea un miros de spital; nu se schimbase de când fusese mama lui aici. Văzu uşa cu numărul 618 şi bătu uşor. Auzi o voce şi o deschise. Înăuntru erau două paturi, dintre care unul era gol.

— Îl caut pe Ståle Aune, zise Harry.

— A ieşit la o mică plimbare, răspunse bărbatul din pat.

Era chel, părea să fie de origine pakistaneză sau indiană şi avea cam aceeaşi vârstă cu Aune, în jur de 60 de ani. Însă Harry ştia din experienţă că aprecierea vârstei bolnavilor de cancer putea fi dificilă.

Când se întoarse, îl văzu pe Ståle Aune apropiindu-se cu paşi târşâiţi, îmbrăcat cu cămaşa de spital, şi-şi dădu seama că trecuse pe lângă el pe hol.

Psihologul odinioară burtos avea acum pliuri de piele atârnând. Aune făcu un semn cu mâna la nivelul pieptului şi zâmbi îndurerat.

— Ai trecut la regim? întrebă Harry după ce se îmbrăţişară strâns.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar până şi capul mi s-a micşorat.

Ståle îi demonstră împingându-şi ochelarii mici şi rotunzi stil Freud înapoi pe nas.

— El e Jibran Sethi. Dr. Sethi, acesta este inspectorul Hole.

Bărbatul din celălalt pat zâmbi şi dădu aprobator din cap, apoi îşi puse căştile.

— E veterinar, adăugă Aune cu glas mai coborât. Un tip cumsecade, dar s-ar putea să fie adevărată zicala că devenim ca pacienţii noştri. El abia dacă mai rosteşte vreun cuvânt, iar eu cu greu îmi ţin gura.

Aune îşi aruncă papucii şi se aşeză pe pat.

— Nu ştiam că ai un fizic de atlet pe sub toată căptuşeala aia, comentă Harry, aşezându-se pe un scaun.

Aune chicoti.

— Mereu ai fost adeptul complimentelor, Harry. De fapt, cândva am fost un vâslaş bun. Dar tu? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mănânci, altfel ai să dispari cu totul.

Niciun răspuns din partea lui Harry.

— Ah, înţeleg, reluă Aune. Te întrebi care dintre noi va dispărea primul? Eu, Harry. De asta voi muri.

Harry încuviinţă.

— Ce spun doctorii despre…

— Cât mi-a mai rămas? Nimic. Pentru că nu întreb. Din experienţa mea, valoarea contemplării adevărului şi mai ales a propriei mortalităţi este mult supraevaluată. Iar experienţa mea este, după cum ştii, lungă şi bogată. La

final, oamenii nu doresc decât să le fie bine cât mai mult posibil, de preferat până coboară brusc cortina. Fireşte, pentru mine e o oarecare dezamăgire să aflu că în această privinţă nu sunt cu nimic diferit de ceilalţi, că sunt incapabil să mor cu demnitatea şi curajul pe care mi le-aş dori. Dar presupun că-mi lipseşte un motiv suficient de bun să mor mai curajos. Soţia şi fiica mea plâng, pentru ele nu este nicio consolare să mă vadă mai înspăimântat de moarte decât e nevoie, aşa că evit realităţile sumbre şi mă feresc de adevăr.

— Mhm.

— Ah, bine, nu pot să mă abţin să-i citesc pe doctori, după mimică şi discurs. Iar dacă e să mă iau după asta, nu mi-a mai rămas prea mult. Însă…

Aune îşi desfăcu braţele larg şi zâmbi cu ochi trişti.

— Există întotdeauna speranţa că mă înşel. La urma urmei, am avut o viaţă profesională în care mai mult m-am înşelat decât am avut dreptate.

Harry zâmbi.

— Poate.

— Poate. Dar înţelegi din ce parte bate vântul când îţi oferă o seringă cu morfină pe care ţi-o administrezi singur, fără sfaturi din partea vreunei asistente despre supradoză.

— Mhm. Atunci, dureri?

— Durerea este un interlocutor interesant. Dar destul despre mine! Spune-mi despre LA.

Harry clătină din cap şi se gândi că de vină o fi fost jet lagul, pentru că trupul începu să i se zguduie de râs.

— Termină! Moartea nu e subiect de râs. Hai, spune-mi!

— Mhm. Confidenţialitate doctor-pacient?

— Harry, toate secretele de aici vor fi luate în mormânt şi ceasul ticăie deja, aşa că, pentru ultima oară, spune-mi!

Harry îi povesti. Nu chiar tot. Nu şi despre ce se întâmplase *de fapt* chiar înainte să plece, când se împuşcase Bjørn. Nici despre Lucille şi propriul lui ceas care ticăia. Dar absolut orice altceva. Despre fuga în încercarea de-a scăpa de amintiri. Despre planul de a bea până moare într-un loc îndepărtat. După ce termină, văzu că privirea lui Ståle devenise înceţoşată. De-a lungul multor cazuri de crimă, Aune îi ajutase pe detectivii de la Investigaţii Criminale, iar rezistenţa şi capacitatea de concentrare a psihologului în zilele lungi de muncă îl impresionaseră mereu pe Harry. Acum vedea oboseală, durere şi morfină în privirea lui.

— Dar Rakel? Te gândeşti mult la ea? întrebă Aune cu voce slabă.

— Tot timpul.

— Trecutul nu dispare niciodată. Nici măcar nu devine trecut.

— E un citat din Paul McCartney?

— Pe-aproape, zâmbi Aune. Te gândeşti la ea într-un mod plăcut sau te doare întruna?

— Cred că doare într-un mod plăcut. Sau invers. Ca şi cu… păi, băutura. Cele mai rele sunt zilele când mă trezesc după ce-am visat-o şi pentru câteva clipe cred că încă trăieşte, iar ce s-a întâmplat e visul. După care trebuie să o iau de la capăt.

— Îţi aminteşti când ai venit la mine pentru alcoolism, iar eu te-am întrebat dacă în perioadele când nu beai deloc îţi doreai ca băutura să nu existe deloc pe lume? Iar tu ai spus că vrei ca băutura să existe fiindcă şi dacă nu voiai să bei, tot voiai să mai ai o opţiune? Ideea de-a bea ceva. Că fără ea totul ar fi fost cenuşiu şi lipsit de sens şi că n-ai mai fi avut un adversar cu care să te iei la trântă. Aşa e…?

— Da. Aşa e şi cu Rakel. Prefer rana decât să nu o fi avut deloc în viaţa mea.

Rămaseră apoi în tăcere. Harry îşi coborî privirea la propriile mâini. Se uită prin cameră. Auzi o discuţie cu voce scăzută la telefon din patul vecin. Ståle se răsuci pe o parte.

— Sunt cam obosit, Harry. Unele zile sunt mai bune, însă astăzi nu e una dintre ele. Îţi mulţumesc că ai venit!

— Cât de mai bune?

— Ce vrei să zici?

— Destul de bune ca să poţi lucra? De aici, adică.

Aune se uită la el surprins.

Harry îşi trase scaunul mai aproape de pat.

✯

În sala de întâlniri din sediul central al Poliţiei din Oslo, Katrine se pregătea să încheie şedinţa de dimineaţă a echipei de anchetă. În faţa ei stăteau 16 oameni, 11 de la Investigaţii Criminale şi cinci de la Kripos. Din cei 16, zece erau detectivi, patru erau analişti şi doi lucrau la Krimteknisk, Unitatea de Criminalistică. Katrine Bratt recapitulase descoperirile făcute de echipa de Criminalistică şi de Institutul Medico-Legal după autopsia preliminară, arătând poze primite. Urmări cum oamenii se holbau la ecranul strălucitor în timp ce se foiau tulburaţi pe scaunele tari. Criminaliştii nu

găsiseră cine ştie ce, iar asta era o descoperire în sine.

— Pare că el ar şti ce anume căutăm, rosti unul dintre criminalişti. Ori a curăţat după el, ori e foarte norocos.

Singura probă concretă erau urmele de pantofi de pe solul moale ce proveneau de la două persoane; unele se potriveau cu încălţările lui Susanne, iar celelalte de la o persoană cu greutate mai mare ce purta numărul 42, probabil un bărbat. Urmele indicau că merseseră aproape unul de altul.

— Ca şi cum ar fi silit-o pe Susanne să meargă cu el în pădure? întrebă Magnus Skarre, unul dintre veteranii de la Investigaţii Criminale.

— Da, e posibil, confirmă criminalistul.

— Institutul Medico-Legal a făcut în weekend o autopsie preliminară, preluă Katrine, şi avem veşti bune şi veşti proaste. Vestea bună este că am găsit o cantitate minusculă de reziduu de scuipat sau mucus pe unul dintre sânii lui Susanne. Vestea proastă este că nu putem fi siguri că provine de la ucigaş, dat fiind că partea superioară a corpului lui Susanne era îmbrăcată când am găsit-o. Dacă a agresat-o, trebuie să o fi îmbrăcat la loc, ceea ce ar fi neobişnuit. În orice caz, Sturdza a fost suficient de amabilă să facă o analiză ADN rapidă, iar vestea şi mai proastă este că nu s-a potrivit cu niciun profil din baza noastră de date cu infractori cunoscuţi. Aşadar, dacă provine într-adevăr de la ucigaş, atunci avem de-a face cu…

— Un ac în carul cu fân, completă Skarre.

N-a râs nimeni. N-a mormăit nimeni. Doar tăcere. După trei săptămâni de proverbialul bâjbâit prin întuneric, ore târzii, ameninţarea anulării vacanţelor de toamnă şi tensiuni pe frontul domestic, descoperirea unui cadavru anulase o speranţă şi aprinsese alta. Pentru piste. Pentru rezolvarea cazului. Acum devenise oficial un caz de crimă şi era luni, o nouă săptămână, cu oportunităţi noi. Însă feţele care o fixau pe Katrine erau golite de expresie, obosite. Se aşteptase la asta. Şi păstrase ultimul slide ca să îi trezească.

— Asta au descoperit la încheierea autopsiei preliminare, continuă Katrine când pe ecran apăru imaginea următoare.

Când o primise de la Alexandra sâmbătă, prima asociere a lui Katrine fusese cu monstrul din filmul *Mary Shelley's Frankenstein.*

Toţi cei din încăpere fixau tăcuţi capul cu copci grosolane. O reacţie întârziată. Katrine îşi drese vocea.

— Sturdza a scris că se pare că Susanne Andersen a suferit o tăietură la

cap chiar deasupra liniei părului de pe frunte şi de jur-împrejur. Apoi rana a fost cusută la loc. Nu ştim dacă a avut loc înaintea dispariţiei ei, dar Sung-min a stat ieri de vorbă cu părinţii lui Susanne.

— Şi cu o prietenă cu care Susanne s-a întâlnit în seara dinaintea dispariţiei, interveni Sung-min. Nimeni nu ştia ca ea să fi avut copci la nivelul capului.

— Deci putem presupune că e opera criminalului. Legistul va face astăzi o autopsie clinică integrală, să sperăm că vom descoperi mai multe.

Katrine se uită la ceas şi continuă:

— Doreşte cineva să adauge ceva înainte să împărţim sarcinile de azi?

Se auzi glasul unei agente:

— Acum, că ştim că una dintre fete a fost obligată să iasă de pe drum şi să intre în pădure, n-ar trebui să intensificăm căutarea lui Bertine în zonele împădurite din jurul potecilor din vecinătatea Grefsenkollen?

— Ba da, răspunse Katrine. Deja se face. Altceva?

Feţele care o priveau aduceau cu chipurile resemnate ale şcolarilor care abia aşteptau pauza. Măcar de-ar fi fost aşa. Anul trecut, cineva propusese să angajeze un fost campion mondial la schi fond care ţinea aşa-zise discursuri motivaţionale despre cum să treci peste blocajul mental pe care mai devreme sau mai târziu toată lumea îl întâmpină într-o cursă de 50 de kilometri. Pentru serviciile sale, eroul naţional cerea un onorariu pe care doar o firmă privată îl putea plăti. Katrine răspunsese că la fel de bine ar putea pune o mamă singură angajată cu normă întreagă să le ofere acel discurs şi că era cea mai proastă sugestie pe care o auzise vreodată despre cum să se folosească bugetul departamentului. Acum nu mai era la fel de sigură.

10.
LUNI

Cai

Tânărul taximetrist se uita derutat la bucăţile de hârtie pe care i le întindea Harry.

— Se numesc bani, spuse Harry.

Taximetristul luă bancnotele şi privi atent cifrele de pe ele.

— Nu am… ăăă… adică…

— Rest, oftă Harry. E-n regulă.

Se îndreptă spre intrarea în Hipodromul Bjerke în timp ce-şi îndesa chitanţa în buzunarul de la spate. Cele 20 de minute de la Spitalul Radium până aici costaseră la fel de mult ca un bilet de avion până la Málaga. Avea nevoie de o maşină, de preferat una cu şofer, cât mai curând posibil. Dar cel mai mult avea nevoie de un poliţist. Unul corupt.

Îl găsi pe Truls Berntsen în Pegasus. În restaurantul imens puteau să încapă 1000 de clienţi, dar astăzi, în ziua cursei săptămânale de la prânz, doar mesele cu vedere la pistă erau ocupate. Exista una la care stătea un singur client, de parcă ar fi emanat vreun miros. Însă motivul se găsea în ochii, precum şi în atitudinea lui. Harry trase un scaun şi se uită la pista unde caii tropăiau trăgând şaretele cu jochei, în timp ce informaţiile din boxe erau scuipate încontinuu de un glas monoton.

— Ce rapid! începu Truls.

— Taxi, replică Harry.

— Înseamnă că te grăbeşti. Am fi putut s-o rezolvăm la telefon.

— Nu, răspunse Harry, aşezându-se.

Schimbaseră exact 12 cuvinte când îl sunase Harry: *Da? Harry Hole sunt, unde eşti tu? Hipodromul Bjerke. Sunt pe drum.*

— Chiar aşa, Harry? *Tu* ai ajuns să te implici în afaceri necurate?

Truls râse mârâit, râsul care, alături de bărbia retrasă, arcada proeminentă şi atitudinea în general pasiv-agresivă îi aduseseră porecla Beavis. El şi personajul de desen animat împărtăşeau şi o perspectivă nihilistă şi o absenţă aproape admirabilă de morală şi responsabilitate socială. Subtextul întrebării sale era, desigur, dacă *şi Harry* se implicase în afaceri necurate.

— S-ar putea să am o ofertă pentru tine.

— Genul de nerefuzat? întrebă Truls, aruncând o privire nemulţumită spre pistă, unde crainicul anunţa ordinea sosirilor.

— Dacă nu cumva îţi iese biletul, da. Nu ai de lucru, am auzit. Şi ai datorii la pariuri.

— Datorii la pariuri? Cine zice?

— N-are importanţă. În orice caz, eşti şomer.

— Nu sunt *chiar* şomer. Primesc salariu fără să fac nimic. În ce mă priveşte, pot să caute oricât vor ei vreo dovadă, nu-mi pasă.

— Mhm. Am auzit că ar avea de-a face cu dispariţia unei cantităţi de cocaină dintr-o captură de pe Gardermoen?

Truls pufni.

— Eu şi doi tipi de la Narcotice am ridicat marfa. O cocaină ciudată, verde. Vameşii au bănuit că e verde fiindcă e atât de pură, ca şi cum ar fi fost vreun laborator mobil sau aşa ceva. Am livrat-o la Corpuri Delicte, unde au descoperit o mică discrepanţă între cantitatea primită şi cea raportată de Gardermoen. Aşa că au trimis-o la analiză. Iar analiza a indicat că cineva umblase la cocaină, deşi era la fel de verde ca înainte. Prin urmare, au ajuns să creadă că noi am diluat cocaina cu ceva verde, însă am greşit cantitatea. Sau mai degrabă eu, care am rămas câteva minute singur cu cocaina.

— Deci nu rişti doar să fii concediat, ci şi închisoarea.

— Eşti prost sau cum? mârâi Truls. N-au nimic care să semene măcar a dovadă. Nişte prostovani de la vamă care cred că marfa verde *arăta şi avea gust* de cocaină pură? O diferenţă de un miligram sau două la greutate care ar putea avea tot felul de cauze? Se vor agita o vreme, apoi cazul va fi închis.

— Mhm. Deci excluzi găsirea oricărei alte părţi vinovate?

Truls îşi dădu uşor capul pe spate şi se uită la Harry ca şi cum l-ar fi luat la ţintă.

— Harry, trebuie să mă ocup de nişte chestii legate de cai aici, mai era ceva despre care voiai să vorbim?

— Markus Røed m-a angajat să anchetez cazul celor două fete. Te vreau în echipă.

— La dracu’!

Truls se holba surprins la Harry.

— Ce zici?

— De ce eu?

— Tu de ce crezi?

— N-am idee. Nu sunt un poliţist bun şi tu o ştii cel mai bine.

— Totodată, ne-am salvat reciproc viaţa cel puţin o dată. Potrivit unui proverb chinez, asta înseamnă că suntem responsabili toată viaţa unul de altul.

— Chiar aşa?

Truls părea nesigur.

— În plus, adăugă Harry, dacă eşti doar suspendat, atunci ai în continuare acces deplin la BL96?

Harry observă cum Truls tresărise când îl auzise pomenind de anticul sistem de arhivare a cazurilor implementat din 1996.

— Şi?

— Avem nevoie de acces la toate rapoartele. Tactice, tehnice, criminalistice.

— Corect. Deci asta înseamnă…?

— Da, afaceri necurate.

— Genul care îi pot face pe poliţişti să fie daţi afară.

— Dacă sunt descoperiţi, categoric. Şi de aceea se plăteşte bine.

— Da? Cât de bine?

— Dă-mi o cifră, iar eu o voi da mai departe.

Truls îl fixă mult timp pe Harry cu privirea, dus pe gânduri. Îşi cobori ochii la biletul de pariuri rămas pe masă în faţa sa. Îl mototoli în mână.

★

Era vremea prânzului la Danielle, iar barul şi mesele începeau să se ocupe. Deşi situat la câteva sute de metri de centrul oraşului şi de iadul clădirilor de birouri, pe Helene nu înceta nicio clipă s-o surprindă că un restaurant dintr-o zonă rezidenţială avea atâţia clienţi la prânz.

Aruncă o privire în jur, cercetând localul vast de la micuţa ei masă rotundă din centru. Nu găsi pe nimeni demn de interes. Apoi îşi îndreptă privirea la ecranul laptopului. Găsise un site cu echipamente de echitaţie. Părea să nu existe nicio limită în privinţa cantităţii de produse disponibile pentru cai şi călăreţi sau a preţurilor. De altfel, majoritatea celor pasionaţi de cai erau înstăriţi, iar călăria reprezenta ocazia perfectă de-a se afişa cu ele. Dezavantajul majorităţii era că ştacheta în privinţa posibilităţii de-a impresiona în acest domeniu fusese ridicată atât de sus, încât cei mai mulţi pierduseră încă dinainte de-a începe. Dar chiar îşi dorea să importe echipament de echitaţie? Sau mai bine îşi încerca mâna în organizarea de

tururi de călărie prin Valdres, Vassfaret, Vågå sau alte văgăuni atrăgătoare care începeau cu V? Închise brusc laptopul, oftă adânc şi se uită în jur.

Da, iată-i acolo, cocoţaţi la barul care se întindea pe toată lungimea localului. Tineri îmbrăcaţi în orice costume erau la modă printre agenţii imobiliari. Tinere ce purtau fuste sau sacouri, ori altceva care să le facă să arate „profesional”. Unele dintre ele chiar aveau şi joburi, însă Helene le putea distinge pe celelalte, cele un pic prea frumoase, cu fuste un pic prea scurte, mai degrabă interesate de ceea ce transforma un job în ceva superfluu, pe scurt, un bărbat cu bani. Chiar nu ştia de ce continua să vină aici. Cu zece ani în urmă, prânzurile de luni de la Danielle erau legendare. Fusese ispititor de decadent şi de „mi se rupe că mă-mbăt şi dansez pe mese în mijlocul primei zile de lucru a săptămânii”. Fireşte, fusese totodată şi o declaraţie despre statut; un exces pe care numai cei bogaţi şi privilegiaţi şi-l permiteau. Acum era mai liniştit. Fostul sediu al pompierilor era o combinaţie de bar şi restaurant gourmet cu stele Michelin, un loc în care elita din partea de vest a Osloului mânca, bea, încheia afaceri, discuta chestiuni de familie, clădea relaţii şi stabilea alianţe ce făceau diferenţa între cei lăsaţi să intre şi cei rămaşi afară.

Acesta era locul în care, în timpul unui prânz de luni, Helene îl cunoscuse pe Markus. Ea avea 23 de ani, el avea peste 50 şi era putred de bogat. Atât de bogat, încât lumea se dădea la o parte când el se ducea la bar, toţi părând să ştie care era reputaţia familiei Røed. Ea nu era chiar atât de inocentă pe cât dăduse de înţeles; desigur, Markus aflase după ce ea rămăsese de vreo două ori peste noapte la vila lui din Skillebekk. Îşi dăduse seama după coloana sonoră a sexului cu ea, desprinsă de-a dreptul din Pornhub, după ţiuitul mesajelor continue ale telefonului ei din timpul nopţii şi după modul în care ea aranja cocaina în linii atât de egale, încât el nu ştia niciodată din care să tragă. Dar nu păruse să-l deranjeze. Inocenţa nu era ceva care să-l incite, pretindea el. Ea nu ştia dacă era adevărat, însă nici nu conta. Ce avea totuşi importanţă sau unul dintre lucrurile importante era că el îi putea înlesni stilul de viaţă la care visase dintotdeauna. Acel vis nu avea legătură cu statul acasă ca soţie-trofeu ce-şi petrece tot timpul îngrijind şi înfrumuseţând căminul, casa de vacanţă, reţeaua de prieteni şi propriul trup. Helene lăsa genul acela de lucruri pe seama altor paraşute parazite ieşite la vânătoare de gazde potrivite într-un local ca Danielle. Helene avea creier şi o interesau lucruri. Arta şi cultura, în special teatrul şi artele vizuale. Arhitectura – se gândea de mult să o studieze. Însă marele ei vis era

să conducă cea mai bună scoală de echitaţie din ţară. Nu era doar un vis stupid al unei fete proaste şi capricioase, ci un plan realist, clădit de la o vârstă fragedă de o fată educată şi muncitoare, care trudise la multe padocuri, evoluase şi, într-un final, devenise instructor de echitaţie, o fată care dispreţuia termenul „nebunia cailor” şi care ştia ce se cere în materie de efort, bani şi experienţă.

Şi totuşi, se dusese totul la naiba.

Nu din vina lui Markus. Mă rog, fusese vina lui, îi tăiase fondurile exact când câţiva cai de la şcoala de echitaţie se îmbolnăviseră, ceea ce, combinat cu o competiţie neaşteptată şi cheltuieli neprevăzute, îi transformaseră sarcina într-una imposibilă. Fusese nevoită să închidă şcoala, iar acum era vremea pentru ceva nou.

Şi nu doar într-o anumită privinţă. Ea şi Markus nu mai aveau să reziste mult împreună.

Se spune că, atunci când un cuplu ajunge să facă sex mai rar de o dată pe săptămână, e doar o chestiune de timp până se încheie totul. O prostie, desigur, erau ani buni de când ea şi Markus făceau sex cam o dată la şase luni.

Nu că o deranja. Însă potenţialele consecinţe o deranjau. Depusese atâta efort pentru o viaţă alături de Markus, pentru şcoala de echitaţie, încât renunţase cu totul la planurile ei B şi C. Nu începuse nicio facultate potrivită pentru cineva cu notele ei bune. Nu pusese niciun ban deoparte, în schimb devenise oarecum dependentă de ai lui. Nu oarecum – chiar *era* dependentă de banii lui. Nu ca să supravieţuiască, însă… da, ca să supravieţuiască. Practic.

Când pierduse controlul asupra lui? Sau, mai precis: când îşi pierduse el interesul sexual pentru ea? Desigur, putea avea legătură cu reducerea producerii de testosteron la un bărbat trecut de 60 de ani, dar Helene credea că începuse când ea îi spusese că vrea copii. Ştia că pentru un bărbat nu există inhibare mai mare decât sexul din datorie. Când el o anunţase că nu pot avea copii, mariajul abia dacă mai continuase. Dat fiind că începuse să scadă şi propriul ei apetit sexual pentru Markus, care nu fusese niciodată intens, chiar nu era cine ştie ce problemă. Cu toate că ea bănuia că el începuse să-şi satisfacă nevoile în alte locuri. Cât era discret şi nu o transforma în subiect de batjocură, era în ordine.

Nu, problema erau cele două fete de la petrecere. Una fusese găsită moartă, iar cealaltă rămânea dispărută. Ambele puteau fi legate de Markus.

Sponsorul lor. Cuvântul apăruse chiar şi-n ziare. Prostul – îi venea să-i rupă capul! Ea nu era Hillary Clinton şi nici nu erau în anii ’90, să-şi poată „ierta” soţul pur şi simplu. Acum femeile nu mai aveau voie să-i lase pe nemernici să scape, totul ţinea de respectul de sine, gen şi spiritul vremii. Numai afurisitul ei de noroc făcuse să nu se nască cu o generaţie în urmă.

Însă, chiar dacă „avea voie” să-l ierte, Markus ar fi lăsat-o? Nu asta aşteptase, să scape de ea într-un mod care să nu fie nici prea ruşinos şi nici onorabil, dat fiind că existau asocieri atât pozitive, cât şi negative pentru un bărbat trecut de 60 de ani care şi-o punea pe unde apuca? Pentru cineva ca Markus Røed sigur erau lucruri mai rele care să-i fie atribuite decât că e un ticălos viril şi afemeiat. De ce să nu facă ea o mişcare şi să-l părăsească, înainte s-o facă el? *Asta*, la urma urmei, ar fi fost înfrângerea supremă.

Aşadar, ieşise la vânătoare. Inconştient, dar se surprinsese făcând-o. Evalua clientela masculină. Stabilea care dintre ei puteau fi de interes într-o ipotetică situaţie viitoare. Oamenii cred că se pot ascunde în spatele secretelor, însă adevărul este că toţi expunem ceea ce gândim şi simţim, iar cei destul de atenţi vor înţelege.

Poate n-ar fi trebuit să fie surprinsă când un ospătar s-a oprit în faţa ei şi i-a aşezat pe masă un cocteil.

— Dirty Martini, rosti el cu un accent suedez de Norrland. De la cel de-acolo…

Îi arătă un bărbat ce stătea singur la bar. Acesta se uita pe geam, aşa că îl văzu din profil. Calitatea costumului era poate cu o clasă peste a celorlalţi şi era arătos, fără nicio îndoială. Însă tânăr, cam de vârsta ei, adică 32 de ani. Evident că până la această vârstă un tip întreprinzător ar fi putut realiza multe. Nu ştia de ce n-o privea, poate că era timid sau poate că trecuse o vreme de când comandase băutura şi nu i se păruse potrivit să se uite la ea în tot acest timp. Adorabil, dacă aşa stăteau lucrurile.

— Tu i-ai spus că de obicei beau un martini la prânzul de luni? întrebă Helene.

Ospătarul clătină din cap, însă ceva din zâmbetul lui o făcu să se îndoiască.

Îi făcu semn din cap ospătarului că acceptă băutura, iar acesta se îndepărtă. La cum stăteau lucrurile, era destul de probabil ca pe viitor să accepte astfel de băuturi de la admiratori, de ce să nu înceapă cu cineva care părea atrăgător?

Duse paharul la buze şi observă că are un gust diferit. Poate era de la cele

două măsline de pe fundul paharului, ingredientele care făceau băutura „dirty”[5]. Poate era, de asemenea, ceva cu care trebuia să se obişnuiască, un gust diferit, mai pervers decât toate.

Bărbatul de la bar îşi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere, ca şi cum nu ştia unde stă ea. Helene ridică mâna, atrăgându-i atenţia. Apoi ridică paharul pentru a toasta. Îl ridică şi el pe-al lui, un pahar cu apă, drept răspuns. Însă fără zâmbească. Da, pesemne era genul timid. Însă apoi el se ridică. Se uită în jur de parcă voia să fie sigur că nu era vorba de altcineva înainte de-a se apropia de ea.

Evident, venea. Mai devreme sau mai târziu toţi o făceau, dacă Helene voia. Însă, pe măsură ce el se apropia, ea simţi că nu vrea, nu încă. Nu-i fusese niciodată infidelă lui Markus, nici măcar nu flirtase cu alţi bărbaţi şi nici n-ar fi făcut-o, nu înainte ca totul să fie aranjat, stabilit. Chiar aşa era, femeia unui singur bărbat, aşa fusese mereu. Chiar dacă Markus era departe de-a fi bărbatul unei singure femei. Nu era vorba despre ce credea el despre ea, ci despre ce credea ea despre sine.

Bărbatul se opri la masa ei şi începu să tragă celălalt scaun.

— Te rog să nu te aşezi!

Helene se uită în sus la el cu un surâs larg.

— Nu vreau decât să-ţi mulţumesc pentru băutură.

— Băutură?

El îi zâmbi, nedumerit.

— Asta. Pe care mi-ai trimis-o. Da?

El clătină din cap, râzând.

— Dar să pretindem că am trimis-o? Mă numesc Filip.

Helene râse, apoi clătină şi ea din cap. Tipul părea deja puţin lovit, bietul de el.

— Să ai o zi plăcută, Filip!

Bărbatul se înclină ca un adevărat gentleman şi plecă. Urma să fie tot acolo şi-n ziua în care o va termina cu Markus. Şi, spera ea, fără verigheta pe care încercase s-o ascundă. Helene îi făcu semn ospătarului. Acesta rămase lângă masă cu capul plecat şi un zâmbet vinovat.

— M-ai păcălit. Cine mi-a trimis de fapt băutura?

— Scuze, fru Røed! Am crezut că e o farsă pe care v-o face un cunoscut.

Arătă către o masă goală de la perete, din spatele ei.

— Tocmai a plecat. I-am servit două pahare de martini, însă el mi-a cerut să îţi ofer unul, apoi mi-a arătat de la cine să spun că vine. Adică de la tipul

chipeş de la bar. Sper că nu am mers prea departe?

— E-n regulă, sper că ţi-a dat un bacşiş gras, răspunse ea, clătinând din cap.

— Bineînţeles, fru Røed. Bineînţeles.

Ospătarul râânji, dezvăluind pliculeţul negru de snus dintre dinţi.

Helene scoase măslinele înainte de-a bea ce-i mai rămăsese din martini, însă gustul tot rămânea.

Abia pe drumul înapoi spre Gyldenløves se instală furia şi înţelese. Că era o nebunie, o dementă absolută că ea, o femeie inteligentă şi matură, ar trebui să accepte că propria-i existenţă era controlată de bărbaţi pe care nu-i plăcea şi nu-i respecta. De fapt, de ce îi era teamă? Să fie singură? Era singură, oricine e singur! Markus avea cele mai multe motive să se teamă. Dacă ea spunea adevărul, dacă spunea ce ştie… se cutremură la această idee, la fel ca preşedinţii, la gândul că trebuie să apese butonul roşu. În acelaşi timp, firesc, ideea că *pot* să o facă îi umplea de adrenalină. Puterea avea ceva extrem de sexy! Majoritatea femeilor o căutau indirect, umblând după bărbaţi puternici. Dar de ce să faci asta dacă ai un buton nuclear? Şi de ce până acum nu-i venise niciodată ideea asta? Simplu: pentru că vasul lovise stâncile şi lua deja apă.

Helene Røed se hotărî că de acum avea să fie stăpâna propriei vieţi şi că în acea viaţă urma să fie foarte puţin loc pentru bărbaţi. Şi pentru că Helene Røed era perfect conştientă că, atunci când îşi punea ceva gând, avea grijă să ducă acel lucru la îndeplinire şi ştia cum s-o facă. Acum era doar o chestiune de strategie. După care, când toate astea vor fi rămas în urmă, va trimite un pahar unui bărbat de care îi place.

11.
LUNI

Naked

Când Harry intră în piaţa din faţa Gării Centrale din Oslo, îl văzu pe Øystein Eikeland lângă statuia tigrului, tropăind pe dalele de piatră. Øystein purta un tricou al echipei Vålerenga, însă în rest era Keith Richards întreg. Părul, ridurile, eşarfa, conturul de ochi, ţigara şi silueta scheletică.

Ca şi cu Aune, Harry nu-şi îmbrăţişă prea energic prietenul din copilărie, de teamă că tot mai multe persoane din viaţa lui ar putea dispărea.

— Wow! Drăguţ costum! Ce-ai făcut acolo? Ai fost proxenet? Ai vândut cocaină?

— Nu, dar văd că tu te ocupi cu astea, replică Harry, uitându-se în jur.

Cei din piaţă erau mai ales navetişti, turişti şi corporatişti, însă erau puţine locuri în Oslo unde vânzarea drogurilor se făcea atât de liber ca aici.

— Trebuie să recunosc că la asta nu mă aşteptam.

— Nu? Eu, da. Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă. Nu doar că se câştigă mai bine decât în taximetrie, e şi mai sănătos, zise Øystein în timp ce-şi potrivea ochelarii de soare, pe care îmbrăţişarea i-i strâmbase.

— Mai sănătos?

— Mă duce mai aproape de sursă. Acum tot ce intră în trupul ăsta este de cea mai bună calitate.

Îşi plimbă mâinile peste coaste în jos.

— Mhm. Şi tot în doze moderate?

— Normal. Da’ tu?

Harry ridică din umeri.

— Momentan, îţi încerc programul Managementul Moderaţiei. Nu-s sigur că va funcţiona pe termen lung, dar vom vedea.

Øystein se bătu cu un deget în tâmplă.

— Da, da, făcu Harry, remarcând că un tânăr în canadiană se uita atent la el.

Chiar şi de la această distanţă, Harry vedea bine că ochii acestuia erau albaştri şi atât de larg deschişi, încât albul lor era complet vizibil de jur-împrejurul irisurilor. Avea ambele mâini îndesate în buzunarele adânci, ca şi cum ţinea ceva în ele.

— Cine-i individul ăla? întrebă Harry.

— Ah, ăla-i Al. Îşi dă seama că eşti poliţai.

— Traficant?

— Mda. Un tip OK, dar ciudat. Cam ca tine.

— Ca mine?

— Arată mai bine ca tine. Şi e mai deştept.

— Chiar?

— Ah, tu eşti deştept în felul tău, Harry, dar tipul ăla e deştept ca un tocilar. Începi să vorbeşti despre ceva şi el ştie tot despre acel ceva, ca şi cum ar fi învăţat, înţelegi? Mai aveţi în comun acel vino-încoace cu femeile. Porcăria aia cu singurătatea plină de carismă. Şi e şi el tot o creatură plină de tabieturi, ca tine.

Harry văzu că Al se întorsese de parcă nu voia să-i fie văzută faţa.

— Stă acolo de la 9 la 17 şi are liber în weekenduri, continuă Øystein. Ca şi cum ar avea un job stabil. Uşor de plăcut, cum ziceam, dar prudent, aproape paranoic. Îi place mult să discute chestii de serviciu, dar n-ar spune nimic despre el, exact ca tine. Numai că tipul ăsta nu şi-ar da nici numele.

— Deci Al e…

— I-am dat numele din cântecul lui Paul Simon, *You Can Call Me Al*, ’nţelegi?

Harry rânji.

— Pari cam nervos şi singuratic. Eşti bine?

Harry ridică din umeri.

— S-ar putea să fi devenit şi eu cam paranoic cât am stat acolo.

— Hei, ai niscaiva cocaină? se auzi o voce.

Harry se răsuci şi văzu un băiat cu o glugă pe cap.

— Crezi că-s dealer? Dă-i drumul acasă şi fă-ţi temele! şuieră Øystein.

— Nu eşti? întrebă Harry în timp ce-l urmăreau pe băiat apropiindu-se de tipul cu canadiana.

— Mda, dar nu pentru copii atât de mici. Pe ăştia îi las în seama lui Al şi a vest-africanilor de pe Torggata. În plus, sunt ca o cocotă de lux, fac mai ales livrări la domiciliu.

Øystein rânji, dând la iveală un şir de dinţi putrezi, şi scoase un telefon mobil Samsung nou-nouţ, strălucitor.

— Livrare la domiciliu.

— Asta înseamnă că ai o maşină?

— Normal. Am cumpărat Merţanul ăla vechi pe care-l conduceam. L-am

luat ieftin de la proprietarul firmei de taximetrie. A zis că se plâng clienţii de mirosul de fum de care nu mai poate scăpa şi că e din vina mea. He-he! Am uitat să scot semnul de taxi, aşa că pot să conduc pe banda pentru autobuze. Apropo de fum, n-ai o ţigară?

— M-am lăsat. Şi cred că tu le ai pe ale tale.

— Harry, ale tale au avut mereu gust mai bun.

— Acum s-a terminat.

— Mda, îmi închipui că ăsta-i un lucru pe care California i-l poate face unui om.

— Ai maşina parcată departe?

De pe scaunele cu arcurile rupte şi căptuşeala roasă ale Mercedesului, priveau faleza din Bjørvika, noul cartier atrăgător format din Oslobukta şi Sørenga, privelişte blocată de nou construitul Muzeu Munch, un pacient de ospiciu în cămaşă de forţă, înalt de 13 etaje.

— Hristoase, ce urât! exclamă Øystein.

— Aşadar, ce spui? întrebă Harry.

— Şofer şi om bun la toate?

— Da. Şi, dacă reiese că are vreo legătură cu cazul, am avea nevoie de cineva din interior care să poată urmări traseul cocainei către şi dinspre Markus Røed.

— Deci eşti sigur că foloseşte praful?

— Trage pe nas. Are pupilele dilatate şi ţine pe birou ochelarii de soare. Ochii i se duc în toate părţile.

— Nistagmus. Zici să urmăresc traseul dinspre Røed. Nu e clientul tău?

— Treaba mea e să rezolv o crimă, probabil două. Nu să-i apăr lui interesele.

— Şi crezi că are legătură cu cocaina? Dacă ziceai heroină, aş fi putut…

— Nu cred nimic, Øystein, dar dependenţa întotdeauna joacă un rol. Şi cred că cel puţin una dintre fete nu se jena deloc să tragă câte o liniuţă. Îi datora dealerului ei 10.000 de coroane. Deci te bagi?

Øystein îşi privea atent vârful aprins al ţigării.

— Harry, de ce accepţi de fapt acest job?

— Ţi-am zis deja: pentru bani.

— Ştii, asta a zis şi Dylan când a fost întrebat de ce-a început cu folk şi cântece de protest.

— Şi crezi că minţea?

— A fost una dintre puţinele ocazii în care Dylan a spus adevărul, însă cred că *tu* minţi. Dacă o să fac parte din nebunia asta, vreau să ştiu de ce te-ai implicat. Deci scuipă tot!

Harry clătină din cap.

— Bine, Øystein, n-o să-ţi spun chiar tot, pentru binele tău şi-al meu. În privinţa asta pur şi simplu va trebui să ai încredere în mine.

— Când a fost ultima oară când a meritat?

— Nu-mi amintesc. Niciodată.

Øystein începu să râdă. Băgă un CD în player şi dădu volumul mai tare.

— L-ai ascultat pe ultimul de la Talking Heads?

— *Naked*, 1987?

— ’88.

Øystein aprinse ţigări pentru amândoi în vreme ce *Blind* se revărsa din boxe. Fumară fără să coboare geamurile, în timp ce David Byrne cânta despre pierderi şi dispariţii. În habitaclu, fumul plutea precum ceaţa pe mare.

— Ai avut vreodată senzaţia că ştii că urmează să faci o prostie, dar tot o faci? întrebă Øystein, trăgând un ultim fum din ţigară.

Harry şi-o stinse pe a sa în scrumieră.

— De curând am văzut un şoarece ieşind direct în calea unei pisici şi fiind omorât. Ce-a mai fost şi-asta?

— Habar n-am, tu să-mi spui! Lipsa instinctului de conservare?

— O nevoie imperioasă, probabil. Suntem traşi spre marginea unui abis, cel puţin unii dintre noi. Se spune că apropierea morţii intensifică senzaţia de-a fi în viaţă. La dracu’, habar n-am!

— Bine zis! comentă Øystein.

Se uitară la Muzeul Munch.

— De acord. Absolut oribil.

— OK, făcu Øystein.

— OK, ce?

— OK, accept jobul.

Øystein îşi stinse ţigara deasupra celei a lui Harry.

— Ar trebui să fie mai distractiv decât să vând cocaină. Ceea ce e plictisitor ca dracu’.

— Røed plăteşte bine.

— Bine, tot accept.

Harry zâmbi şi-şi scoase telefonul, care-i vibra. Văzu un „T” pe ecran.

— Da, Truls?

— Am verificat raportul ăla de la Institutul Medico-legal de care ai întrebat. Susanne Anderson avea copci la cap. Şi i-au găsit salivă şi mucus pe un sân. Au făcut o analiză ADN de urgenţă, însă n-au descoperit nicio potrivire în baza de date a agresorilor înregistraţi.

— Bine. Mersi!

Harry închise. Asta era ceea ce Katrine nu voia sau credea că nu poate să-i spună. Salivă. Mucus.

— Deci încotro, şefu'? întrebă Øystein, răsucind cheia în contact.

12.
LUNI

Scaunul rotativ Wegner

— E cumva o glumă? întrebă legistul din spatele măştii.

Alexandra se holba surprinsă la craniul deschis al cadavrului de pe masa din faţa lor. În timpul unei autopsii complete legistul făcea de obicei o incizie rotundă ca să examineze creierul. Lângă ei, pe masa cu instrumentar, se aflau ustensilele obişnuite: fierăstraie manuale şi electrice pentru oase, plus dalta în formă de T pe care o foloseau pentru a îndepărta calota craniană. Neobişnuit acum era că pentru Susanne Andersen nu fusese nevoie de niciuna dintre ele. După ce tăiaseră copcile, îndepărtaseră scalpul şi aşezaseră meşa de păr blond şi lung pe altă masă, fusese evident că le-o luase altcineva înainte. Calota fusese deja decupată. Legistul o dăduse la o parte ca pe un capac cu balamale. Iar acum întreba dacă nu cumva e o glumă.

— Nu, şopti Alexandra.

✯

— Glumeşti, rosti Katrine la telefon, în timp ce se uita pe geamul biroului ei la Botsparken, cu strada mărginită de tei ce ducea către vechea clădire a Penitenciarului Oslo, aproape pitorescul Botsfengselet.

Cerul era senin, şi, cu toate că oamenii nu mai stăteau întinşi pe iarbă doar în chiloţi, erau aşezaţi pe bănci cu feţele spre soare, ştiind că putea fi ultima zi a anului cu temperaturi de vară.

Ascultă şi-şi dădu seama că Alexandra Sturdza nu glumea. Nici nu crezuse că glumeşte. Nu asta aproape că aşteptase încă de sâmbătă, când Alexandra îi spusese despre copci? Nu aveau de-a face cu un criminal raţional, ci cu un nebun, unul pe care nu-l puteau găsi răspunzând la *de ce*-ul lui Harry. Pentru că nu exista un *de ce* sau, cel puţin, nu unul care să poată fi înţeles de o persoană normală.

— Mersi! adăugă Katrine, închizând ieşind în open space, către biroul fără geamuri care fusese odată al lui Harry şi pe care refuzase să îl schimbe cu unul mai mare şi mai luminos, când fusese promovat inspector. Poate că acesta fusese motivul pentru care Sung-min alesese tocmai acest birou ca bază de operaţiuni pentru a lucra la un caz sau poate că se gândise că e mai

bun decât celelalte două pe care i le arătase. Uşa era deschisă, aşa că ciocăni uşor în ea când intră.

Sacoul lui Sung-min atârna în cuier, pe un umeraş pe care, înţelese Katrine, îl adusese de acasă. Cămaşa lui era atât de albă, încât părea să lumineze camera întunecoasă. Se trezi uitându-se instinctiv după obiectele care se aflaseră acolo pe vremea când era peştera lui Harry. Precum tabloul înrămat cu Cercul Poliţiştilor Dispăruţi, cu pozele tuturor colegilor pe care Harry îi pierduse la datorie. Dar acum dispăruse totul, până şi cuierul era nou.

— Veşti proaste, anunţă ea.

— Oh?

— Vom primi într-o oră rezultatele preliminare ale autopsiei, dar Sturdza mi-a oferit deja un rezumat. Susanne Andersen nu are creier.

Sung-min ridică o sprânceană.

— La propriu?

— Măcar atâta lucru poate spune o autopsie, da, la propriu. Cineva i-a deschis craniul şi…

— Şi?

— I-a scos creierul cu totul.

Sung-min se lăsă pe spate în scaunul de birou. Katrine recunoscu scârţâitul prelung şi tânguitor. Scaunul. Jaful ăla distrus. Deci nu fusese înlocuit.

★

Johan Krohn urmărea cum Markus Røed strănută, se şterge la nas cu una dintre batistele lui bleu, o pune la loc în buzunarul interior şi se lasă pe spate în scaunul rotativ Wegner din spatele biroului. Krohn ştia că e un Wegner, îşi dorise unul exact la fel. Însă costa vreo 13.000 de coroane, iar el nu credea că poate să justifice preţul în faţa partenerilor, a soţiei sau a clienţilor. Era doar un scaun. Elegant, deloc ostentativ, deci atipic pentru Markos Røed. Presupunea că cineva, poate Helene, îl sfătuise că scaunul de birou precedent, un Vitra Grand Executive cu spătar înalt, din piele neagră, era prea vulgar. Nu că Johan ar fi avut impresia că celorlalte două persoane din încăpere le-ar fi păsat. Harry Hole îşi trăsese un scaun de la masa de şedinţe şi se aşezase în faţa biroului lui Røed, în timp ce celălalt – un specimen extrem de dubios, ce aducea cu Căpitanul Hook, pe care Harry îl prezentase drept şofer şi factotum în echipa lui – se aşezase lângă uşă. Măcar el îşi ştia locul.

— Ia spune, Hole, e cumva o glumă? îşi trase Røed nasul.

— Nu, răspunse Harry, care se cufundase în scaun, îşi dusese mâinile la ceafă, îşi întinsese picioarele lungi şi acum îşi sucea pantofii într-o parte şi-n alta pentru a-i cerceta de parcă nu-i mai văzuse.

Lui Krohn îi păreau a fi o pereche de John Lobb, însă era greu de imaginat că Hole îşi permitea aşa ceva.

— Serios, Hole, tu crezi că echipa noastră ar trebui să fie alcătuită dintr-un pacient cu cancer internat în spital, un poliţist anchetat pentru corupţie şi un taximetrist?

— Am spus că *a condus* taxiuri. Acum activează în distribuţie. Şi nu e echipa *noastră,* Røed, ci a mea.

Chipul lui Røed se întunecă.

— Problema, Hole, este că aceasta nu e o echipă, ci… o trupă de măscărici. Şi aş fi arătat ca un clovn dacă aş fi fost suficient de dobitoc să anunţ că ăştia… sunt cei mai buni pe care i-am putut găsi.

— Nu vei anunţa nimic.

— Omule, e parte din strategie, n-a fost clar? Vreau ca publicul să vadă că i-am angajat pe cei mai buni să rezolve acest caz, abia atunci îşi vor da seama că eu chiar am vorbit serios. E despre mine şi reputaţia firmei mele! bubui vocea lui Røed în încăperea imensă.

— Ultima oară ai spus că suspiciunea crea tensiune în familia ta, răspunse Harry, care, spre deosebire de Røed, îşi coborî vocea. Şi că nu putem da publicităţii echipa pentru că poliţistul va fi eliminat imediat şi vom pierde accesul la rapoartele interne. Adică exact motivul pentru care se află în echipă.

Røed se uită la Krohn.

Avocatul ridică din umeri.

— Numele important care apare în comunicatul de presă este Harry Hole, reputatul detectiv criminalist. Putem adăuga că el îşi doreşte o echipă care să-l ajute, ar trebui să fie suficient. Dacă omul din rolul principal e bun, lumea va presupune că restul echipei e la fel.

— Şi încă ceva: Aune şi Eikeland primesc acelaşi tarif orar ca şi Krohn, iar Berntsen primeşte dublu, adăugă Harry.

— Omule, tu eşti nebun?

Røed îşi desfăcu larg braţele.

— Bonusul tău e o chestie. E-n regulă cât nu primeşti niciun ban, dar rişti totul pentru succes, e curajos. Însă să-i plăteşti dublu faţă de ce face un

avocat unui… unui *neica nimeni?* Îmi explici şi mie cum de i se cuvine atât?

— Nu ştiu exact dacă *i se cuvine,* replică Harry. Dar merită. Nu în funcţie de asta stabilesc plăţile oamenii de afaceri ca tine?

— Merită?

— Dă-mi voie să repet, spuse Harry, înăbuşindu-şi un căscat. Truls Berntsen are acces la BL96, ceea ce în cazul ăsta înseamnă rapoarte ale poliţiei, inclusiv de la Krimteknisk şi Institutul Medico-Legal. În clipa de faţă, numai echipa de anchetă este alcătuită din vreo 12 până la 20 de oameni. Parola lui Berntsen şi irisurile lui merită munca lor combinată. În plus, riscul pe care şi-l asumă. Dacă s-ar descoperi că transmite informaţii clasificate, nu doar că va fi concediat, dar s-ar putea să facă şi puşcărie.

Røed închise ochii şi clătină din cap. Când îi deschise la loc, zâmbea.

— Ştii ceva, Harry? Ne-ar prinde bine un ticălos ca tine la negocierile pentru un contract de care Barbell se ocupă în momentul de faţă.

— Bine. Mai am o condiţie.

— Oh?

— Vreau să te interoghez.

Røed făcu iar schimb de priviri cu Krohn.

— În regulă.

— Cu detectorul de minciuni, adăugă Harry.

13.
LUNI

Grupul Aune

Mona Daa stătea la biroul ei şi citea articolul unei bloggeriţe pe nume Hedina despre presiunea socială şi standardele de frumuseţe. Limbajul era simplist şi împiedicat pe alocuri, însă avea o cursivitate care îl făcea uşor de digerat, ca şi cum ai fi stat la o masă într-o cafenea şi ai fi ascultat ce bolborosea un prieten despre problemele cotidiene. Ideile şi sfaturile pline de „înţelepciune” ale bloggeriţei erau atât de banale şi de predictibile, încât Mona nu ştia dacă să caşte sau să mârâie. Folosind fraze arhicunoscute luate de pe bloguri similare de parcă erau propriile ei principii şi idei, Hedina le încărca de sinceritate şi indignare pentru a descrie frustrarea de-a trăi într-o lume în care aspectul era cel mai important şi deplângea cum le crea atât de multă nesiguranţă femeilor tinere. Era, desigur, un paradox că ea însăşi posta imagini soft-porn cu o Hedina splendidă, subţirică şi cu sâni măriţi chirurgical, însă acea discuţie apăruse de nenumărate ori, iar în cele din urmă – după ce câştigase absolut toate bătăliile – motivul iniţial pierduse războiul în faţa prostiei. Apropo de prostie, Mona Daa îşi irosea o jumătate de oră din viaţă citind blogul Hedinei fiindcă Julia, redactorul-şef, îi ceruse să comenteze la comentariile făcute la postarea Hedinei, din cauză că în redacţie rămăseseră puţini oameni şi investigaţia în cazul lui Susanne trena. Julia îi ceruse, fără urmă de ironie, să numere comentariile pozitive şi pe cele negative, şi astfel titlul articolului să înceapă cu „Lăudată pentru…” sau „Criticată pentru…”, şi pentru clickbait o imagine uşor sexy, dar nu prea sexy a Hedinei, dedesubt.

Mona se simţea umilită.

Hedina scria că toate femeile sunt frumoase, fiecare trebuia să-şi găsească propria frumuseţe şi să aibă încredere în ea. Doar aşa încetau să se mai compare cu altele şi nu mai credeau în standarde de frumuseţe, nu mai aveau tulburări de alimentaţie, depresie şi vieţile distruse. Mona voia să scrie că este evident că, dacă toată lumea e frumoasă, atunci nimeni nu e frumos, pentru că frumuseţea iese în evidenţă în mod pozitiv. Şi că, în copilăria ei, câteva staruri de cinema şi poate nişte colege de clasă aveau privilegiul de-a fi frumoase cu adevărat, iar pe ea sau pe prietenele sale nu

le deranja să se afle în mulţimea celor obişnuite, ne-frumoase. Existau lucruri mai importante pe care să te concentrezi, iar o înfăţişare obişnuită nu distrugea viaţa nimănui. Persoanele ca Hedina erau cele care, acceptând premisa că toate femeile voiau şi *trebuiau* să îşi dorească să fie „frumoase” ca pe un adevăr de necontestat, creau ratate. Dacă 70% dintre femeile din jurul tău ar fi căpătat, prin chirurgie, dietă, machiaj şi fitness un aspect care pentru celelalte 30% era inaccesibil, atunci aceste femei obişnuite, care până atunci o duceau bine, se trezeau dintr-odată în minoritate şi li se oferea un *motiv* să sufere de depresie.

Mona oftă. Ar mai fi gândit şi s-ar fi simţit aşa dacă s-ar fi născut cu aspectul exterior al Hedinei? Chiar dacă nici Hedina nu se născuse cum arăta acum în poze? Poate că nu. Habar n-avea. Ştia doar că nu ura nimic mai mult decât să lase spaţiu de publicare unei bloggeriţe fără minte şi cu o jumătate de milion de urmăritori.

O notificare de breaking news îi apăru pe ecran.

Iar Mona Daa îşi dădu seama că exista ceva ce ura mai mult. Să fie depăşită şi umilită de Terry Våge.

★

— *Creierul lui Susanne Andersen, înlăturat,* citi Julia pe site-ul *Dagbladet* înainte de a-şi îndrepta privirea către Mona, care stătea în faţa biroului ei. Şi noi n-avem nimic despre asta?

— Nu. Nici noi şi nici ceilalţi.

— Nu ştiu nimic despre ceilalţi, dar noi suntem *VG*, Mona. Suntem cei mai mari şi cei mai buni.

Mona se gândi că Julia putea să spună ce credeau amândouă. *Am fost* cei mai buni.

— Cineva din poliţie trebuie să fi lăsat să transpire asta, zise Mona.

— Atunci e clar că îi strecoară informaţii doar lui Våge, iar atunci se numeşte sursă, Mona. Iar treaba noastră este să întreţinem surse, nu-i aşa?

Mona nu mai trecuse niciodată printr-o situaţie în care Julia să-i vorbească atât de condescendent. De parcă era vreo începătoare, nu una dintre cele mai respectate şi mai bine văzute jurnaliste. Însă Mona mai ştia şi că, dacă ea ar fi fost redactor-şef, jurnalistul respectiv n-ar fi scăpat uşor, din contră.

— Sursele sunt un lucru. Dar nu poţi să obţii tipul ăsta de informaţie de la cineva din poliţie, decât dacă dai ceva la schimb. Sau plăteşti foarte bine. Sau…

— Da?

— Sau o ai la mână cu ceva pe persoana în cauză.

— Crezi că e cazul aici?

— Habar n-am.

Julia îşi împinse scaunul înapoi, apoi se uită pe geam în jos, la şantierul din faţa clădirilor guvernului.

— Dar poate ai şi tu în poliţie pe cineva pe care… îl ai la mână cu ceva?

— Dacă te gândeşti la Anders, las-o baltă, Julia!

— Un reporter de investigaţii cu un partener în poliţie va ajunge oricum să fie bănuit că obţine informaţii din interior. Aşa că de ce nu…

— Am zis s-o laşi baltă! Julia, nu suntem chiar atât de disperaţi.

Julia îşi înclină capul.

— Nu suntem, Mona? Întreabă conducerea! o îndemnă, arătând spre tavan. Asta e cea mai importantă ştire pe care o avem de luni întregi, într-un an în care s-au închis mai multe ziare ca oricând. Măcar gândeşte-te!

— Sincer, Julia, nu e nevoie. Mai degrabă aş scrie tot restul zilelor despre blestemata aia de femeie, Hedina, decât să-mi pângăresc cuibul, cum insinuezi tu.

Julia îi zâmbi scurt înainte să-şi ducă gânditoare arătătorul la buza de jos şi să se uite la Mona.

— Normal. Ai dreptate. A fost o chestie disperată din partea mea. Şi greşită. Cu siguranţă există limite pe care nu le încalci.

Când se întoarse la biroul ei, Mona citi în diagonală ce scria pe site-urile celorlalte ziare, care făceau acelaşi lucru: scriau despre creierul lipsă cu trimitere la *Dagbladet* şi aşteptau conferinţa de presă de mai târziu.

După ce-i trimise un articol de 200 de cuvinte redactorului online, care îl postă imediat, rămase să se gândească la spusele Juliei. Sursă. Să o aibă cu ceva la mână. Discutase odată cu un jurnalist de la un ziar local care numea ziarele metropolitane lupi-de-mare care frunzăreau ziarele mai mici, adunau ce le trebuia şi le prezentau ca pe articole proprii, cu cea mai insignifiantă trimitere la ziarul local, pe ultimul rând, aşa încât să nu-i poată învinui nimeni că fentează regulile jocului. Mona căutase apoi pe Google ce înseamnă „lup-de-mare” şi descoperise pe Wikipedia că e o pasăre, o aşa-numită „cleptoparazită” care fură prada de la păsările mai mici, urmărindu-le în zbor până când acestea renunţau la vânat.

Era posibil să i se întâmple ceva similar şi lui Terry Våge? Putea să sape puţin legat de zvonurile privind tentativa de viol asupra lui Genie; nu i-ar fi

luat mai mult de o zi. Apoi îl putea aborda pe Våge şi să-i spună că urmează să publice tot, dacă nu-i dezvăluie sursa lui în cazul Susanne. Să-l facă să renunţe la pradă. Luă în calcul ideea. Însemna totuşi că trebuia să ia legătura cu perversul. Şi dacă el îi intra în joc, să se *abţină* de la a publica ceva în ediţia tipărită despre o tentativă de viol, chiar dacă va avea dovada.

Apoi parcă Mona Daa se trezi dintr-odată şi se cutremură cu totul. Ce era în mintea ei? Ea, un judecător autodeclarat al standardelor etice ale unei amărâte de bloggeriţe, o tânără care găsise calea către atenţie, bani şi faimă. Nu i-ar plăcea şi ei?

Ba da, dar nu aşa, trişând.

Se rezumă să se pedepsească în acea după-amiază cu trei seturi în plus de exerciţii pentru bicepşi cu ganterele, după sesiunea de haltere.

✯

Întunericul serii coborâse peste Oslo. De la etajul şase al Spitalului Radium, Harry putea vedea autostrada. Aici, în punctul cel mai jos, vedea şirul de maşini mişcându-se ca un vierme pâlpâitor ce urca dealul către punctul cel mai înalt al autostrăzii, aflat la patru kilometri şi jumătate depărtare, unde se aflau Rikshospital şi Institutul Medico-Legal.

— Scuze, Mona, n-am niciun comentariu, comunicatul de presă a spus deja tot ce era de zis. Nu, nu poţi să obţii numele celorlalţi membri ai echipei, preferăm să lucrăm discret. Nu, nu pot să discut despre asta, va trebui să-i întrebi pe poliţişti ce părere au. Te-am auzit, Mona, dar, încă o dată, nu am nimic de adăugat, iar acum am să închid, bine? Transmite-i salutări lui Anders!

Harry îşi strecură telefonul proaspăt cumpărat în buzunarul interior al sacoului şi se aşează la loc.

— Scuze, a fost o greşeală să-mi păstrez vechiul număr de Norvegia. Toată lumea aici de faţă a fost deja prezentată şi cazul a fost rezumat în linii mari. Înainte de-a trece mai departe, aş propune să numim această echipă grupul Aune.

— Nu, nu se va numi după mine, protestă Ståle Aune, împingându-se să se ridice mai sus în pat.

— Scuze pentru limbajul evaziv, rosti Harry, am *decis* că se va numi grupul Aune.

— Pentru că? întrebă Øystein, care stătea pe un scaun de cealaltă parte a patului, cu faţa către Harry şi Truls Berntsen.

— Pentru că de aici înainte acesta va fi biroul nostru, replică Harry.

Poliţia se numeşte poliţie pentru că activează la sediu, nu?

Nu răspunse nimeni. Harry aruncă o privire spre patul celălalt, să fie sigur că veterinarul nu se întorsese după ce părăsise salonul fără să îi fi cerut cineva. Apoi le întinse celor trei seturi de foi printate în centrul de afaceri de la Hotelul Thief.

— Acesta e un rezumat al celor mai importante rapoarte de caz de până acum, inclusiv autopsia de azi. Aveţi responsabilitatea ca aceste hârtii să nu se rătăcească. Dacă se întâmplă asta, el va da de belea.

Dădu din cap în direcţia lui Truls, al cărui râs mârâit nu-i ajunse şi la ochi sau la vreo altă parte a feţei.

— Astăzi nu vom lucra sistematic. Vreau doar să vă aud părerile despre caz. Ce fel de crimă e? Şi dacă nu aveţi nicio idee, aş vrea să aud şi asta.

— La naiba! La asta m-am înscris? Un grup de discuţii? rânji Øystein.

— În fine, de la asta pornim, răspunse Harry. Ståle?

Psihologul îşi puse mâinile slăbănoage deasupra cuverturii.

— Aşadar. Nu se poate considera un gambit complet arbitrar, dar…

— Ha? făcu Øystein, uitându-se cu subînţeles la Harry.

— Să pornim dintr-un loc la întâmplare, continuă Aune. Prima mea idee este că, atunci când moare o femeie, putem să afirmăm cu un grad de probabilitate destul de ridicat că implică pe cineva foarte apropiat, un soţ sau un iubit, şi că motivaţia este gelozia sau o altă formă umilitoare de respingere. Când există două femei ucise, atunci sunt şanse ca făptaşul să nu aibă nicio legătură strânsă cu ele, iar motivaţia să fie sexuală. Ce individualizează acest caz este că cele două victime au mers în acelaşi loc înainte să dispară. Pe de altă parte, dacă teoria că există şase grade de separare între orice persoană de pe planetă este corectă, atunci nu e deloc bizar. De asemenea, avem şi îndepărtarea creierului şi a unui ochi. Asta ne poate duce cu gândul la un criminal care ia trofee. Până nu aflăm mai multe, eu cred că suntem în căutarea unui criminal sexual psihopat – scuzaţi clişeul.

— Eşti sigur că nu e doar tipul cu ciocanul? întrebă Øystein.

— Pardon?

Aune îşi potrivi ochelarii pentru a se uita mai atent la bărbatul cu dinţii stricaţi.

— Ştii, atunci când ai un ciocan, ţi se pare că toate problemele arată ca un cui. Tu eşti psiholog, deci crezi că soluţia tuturor enigmelor se rezumă la chestii de psihopatie.

— Posibil, răspunse Aune. Ochii sunt inutili când mintea e oarbă. Aşadar, tu, Eikeland, ce fel de criminal crezi că este?

Harry vedea cum Øystein rumina chestiunea, căci, ca de obicei, chiar mesteca la propriu; maxilarul său subţire şi proeminent se mişca într-o parte şi-n alta. Hârâi din gât ca şi cum urma să-l scuipe pe Aune şi rânji:

— Cred că se poate spune că suntem de aceeaşi părere, doctore. Din moment ce nu am un ciocan de psihopat, cred că ar trebui să punem mai mult preţ pe ceea ce cred.

Aune îi zâmbi la rândul său.

— Atunci suntem de acord.

— Truls? întrebă Harry.

Cum se aştepta întrucâtva, Truls Berntsen – care nu mârâise decât trei fraze în timpul prezentărilor – ridică din umeri fără să zică nimic. Harry nu mai lungi stânjeneala poliţistului şi spuse:

— Eu cred că există o legătură între victime, iar acea legătură trece pe la criminal. E posibil ca îndepărtarea unor părţi ale corpului să fi fost făcută pentru a-i face pe poliţişti să creadă că au de-a face cu un caz clasic de criminal în serie şi vânător de trofee, astfel încât aceştia să nu le mai acorde mare atenţie celorlalţi indivizi, cu motive mai raţionale. Am mai văzut tipul ăsta de diversiune. Am citit undeva că, din punct de vedere statistic, de-a lungul vieţii vei trece de şapte ori pe stradă pe lângă un criminal în serie. Eu personal cred că acest număr este prea mare.

Harry nu avea încredere deplină în ceea ce spusese. El nu credea nimic. Indiferent ce păreri aveau ceilalţi, el ar fi avansat o ipoteză alternativă numai de dragul de-a le arăta că există alternative. Ţinea de exerciţiul de a-ţi păstra mintea deschisă, nu concentrată, conştient sau nu, pe o idee anume. Dacă se întâmpla asta, un anchetator se expunea riscului să interpreteze greşit o informaţie nouă ca pe o confirmare a ceea ce credea deja, aşa-numita *confirmare părtinitoare,* în loc să accepte posibilitatea că informaţia nou primită trimitea în altă direcţie. De pildă, informaţia cum că un bărbat pe care-l suspectai deja de crimă avusese o discuţie amicală cu victima de sex feminin cu o zi în urmă era interpretată ca şi cum el ar fi râvnit la ea, nu că nu fusese agresiv cu ea.

Ståle Aune păruse într-o formă relativ bună când sosiseră, însă acum Harry vedea că privirea începea să i se înceţoşeze, iar soţia şi fiica lui trebuiau să vină în vizită la ora 20. Peste exact 20 de minute.

— Când ne vom reîntâlni mâine, eu şi Truls îl vom fi interogat deja pe

Markus Røed. Ceea ce vom afla sau nu va stabili probabil ce vom face mai departe. Bun, domnilor, acum biroul se închide peste noapte.

14.
LUNI

Glonţul pentru prizat

Era 21:30 când Harry intră în barul de la ultimul etaj al Hotelului Thief.

Se aşeză la bar. Încercă să-şi umezească limba suficient pentru a comanda. Anticiparea acestei băuturi îl menţinuse până acum în stare de funcţionare. Trebuia să fie singura, însă ştia că în curând acest plan urma să se destrame.

Se uită la meniul cu cocteiluri pe care i-l aşezase în faţă barmanul. Unele băuturi erau denumite după filme, ceea ce-l făcu să presupună că actori sau regizori din acele filme fuseseră clienţi aici.

— Ai… începu el în norvegiană.

— Îmi pare rău, engleză.

— Ai Jim Beam? întrebă în engleză.

— Cu siguranţă, domnule, dar v-aş putea recomanda propriul nostru…

— Nu.

Barmanul îi aruncă o privire.

— Jim Beam să fie.

Harry se uită la clienţi şi la oraşul de afară. Noul Oslo. Nu Oslo cel bogat, ci Oslo cel *putred de bogat.* Aici nu era loc decât pentru costum şi pantofi. Sau poate nu. În urmă cu vreo doi ani, venise să verifice locul şi, înainte să iasă, apucase să-l vadă la o masă pe solistul trupei Turbonegro. Părea la fel de singuratic pe cât se simţea Harry acum. Îşi scoase telefonul. Ea era la litera A. Îi scrise un mesaj.

Sunt în oraş. Ne putem întâlni?

Apoi lăsă telefonul pe bar, observă o siluetă strecurându-se lângă el şi auzi un glas american blând comandând o bere de ghimbir cu un accent pe care nu-l putu identifica. Aruncă o privire în oglinda din spatele barului. Sticlele de pe raft ascundeau faţa bărbatului, însă Harry reuşi să vadă ceva alb în jurul gâtului. Un guler clerical de genul celor pe care le vezi peste tot şi pe care americanii îl numesc zgardă. Preotul îşi primi berea şi dispăru.

Harry era la jumătatea băuturii când veni răspunsul de la Alexandra Sturdza.

Da, am văzut în ziar că te-ai întors. Depinde la ce te referi prin întâlnire.

O cafea la Institut. Mâine, după 12, de exemplu, tastă el.

Trebui să aştepte mult timp. Probabil că ea înţelegea că aceasta nu era o încercare de-a se întoarce în patul ei cald, pe care i-l oferise cu mare generozitate după ce Rakel îl izgonise. Generozitate pe care, în final, nu fusese în stare să i-o întoarcă, în pofida lucrurilor deloc complicate dintre ei. Îi fusese imposibil să gestioneze restul lucrurilor din afara patului Alexandrei. *Depinde la ce te referi prin întâlnire.* Partea cea mai proastă era că el nu era sigur că răspunsul avea legătură doar cu misiunea curentă. Pentru că *era* singuratic. Nu cunoştea pe nimeni care să aibă la fel de multă nevoie să fie singur; Rakel o numise „abilitate socială limitată” şi ea fusese singura persoană cu care putea – şi îşi dorea – să îşi petreacă timpul fără să-şi imagineze o linie de finiş înainte, ştiind că la un moment dat va deveni liber. Puteai fi singur fără să fii singuratic şi singuratic fără să fii singur, însă acum era singuratic. Şi singur.

Poate că de aceea sperase la un „da” neechivoc în locul acestui *depinde.* Oare ea avea un iubit? De ce nu? Ar fi avut sens, de fapt. Cu toate că tipul trebuia să se pregătească pentru o cursă cu obstacole.

Abia după ce plătise pentru băutură şi cobora scările spre cameră, îi vibră iar telefonul.

Ora 13.

✯

Prim deschise congelatorul.

Lângă o pungă mare se aflau mai multe pungi ziplock mici, de tipul celor folosite de traficanţii de droguri. Două conţineau şuviţe de păr, una, nişte fragmente însângerate de piele, iar alta, bucăţi de cârpă tăiate de el. Obiecte care i-ar putea fi utile cândva. Scoase o pungă ce conţinea muşchi-de-pământ şi porni pe lângă masă către acvariu. Se aplecă în faţa casetei de sticlă de pe birou. Verifică senzorul de umiditate, îndepărtă capacul, deschise punga şi presără muşchi pe solul negru. Privi atent animalul dinăuntru, un limax roz-intens de aproape 20 de centimetri. Prim nu se sătura niciodată să se uite la el. Nu că ar fi fost ca un film de acţiune; limaxul abia dacă se deplasa, nu mai mult de câţiva centimetri pe oră. Şi nici cine ştie ce manifestări extraordinare nu avea. Singurul mod de-a se manifesta sau de-a smulge vreo impresie era cu antenele, pe care trebuia să le urmăreşti o vreme ca să observi vreo mişcare. Exact acest aspect al limaxului se putea compara cu uitatul la Ea; chiar şi cea mai discretă mişcare sau gest era o recompensă. Numai cu răbdare îi puteai câştiga

atenţia, să o faci să înţeleagă.

Era un limax de pe Kaputar. Adusese doi tocmai de pe muntele din New South Wales, Australia. Nu trăiau decât acolo, într-o zonă împădurită de zece kilometri pătraţi de la poalele Muntelui Kaputar. Cel care i-i vânduse îi spusese că un singur incendiu de vegetaţie putea şterge într-o clipă toată specia de pe faţa pământului. Prin urmare, Prim nu avea nicio mustrare de conştiinţă că încălcase orice interdicţie vamală. În general, limacşii erau purtători ai atâtor microbi paraziţi, încât trecerea lor frauduloasă peste graniţă era la fel de legală precum cea a materialelor radioactive. Prim era destul de sigur că acestea erau singurele două exemplare de limax roz din Norvegia. Iar dacă Australia şi restul lumii ardeau, atunci asta ar fi putut însemna salvarea speciei. Da, pentru viaţa aceea în care întreaga omenire n-ar mai exista. Era doar o chestiune de timp. Pentru că natura nu-i păstrează decât pe cei care îi servesc interesele. Bowie avea dreptate când cânta că *Homo sapiens* nu-şi mai justifica prezenţa.

Antenele limaxului se mişcară. Percepuse mirosul mâncării sale preferate, muşchiul dezgheţat pe care Prim îl şterpelise tot de la poalele Muntelui Kaputar. Acum, că se mişca aproape imperceptibil, suprafaţa lui netedă şi roz lucea. Avansa milimetru cu milimetru către cină, lăsând în urmă o dâră de mucus pe solul negru. Apropiindu-se de ţintă, la fel de încet şi de sigur cum se apropia Prim de a sa.

În Australia existau melci canibali, prădători orbi care se foloseau de dârele de mucus lăsate de limaxul de pe Muntele Kaputar pentru a-l vâna. Erau doar cu puţin mai rapizi, însă încet, foarte încet, se apropiau de prada lor. Mâncau de viu splendidul exemplar roz, mestecându-l cu ajutorul unui şir de dinţi minusculi şi aspirându-l înăuntru, inel cu inel. Oare limaxul roz ştia ce-l aşteaptă? Îi era teamă în timpul acelei aşteptări, până era prins? Căuta vreo soluţie, avea vreun plan de scăpare? Lua vreodată în calcul să se intersecteze cu dâra lăsată de alt melc de pe Muntele Kaputar, în speranţa că urmăritorii săi aveau să-şi schimbe traseul? Ăsta, cel puţin, era planul său când aveau să se ia după el.

Prim se întoarse în bucătărie şi băgă la loc ziplockul. Rămase câteva clipe privind punga mai mare din congelator. La creierul din ea. Se înfioră. Îi provoca ameţeli. Se temea de el.

După ce se spălă pe dinţi şi se băgă în pat, porni staţia radio a poliţiei şi ascultă schimbul necontenit de mesaje. Uneori i se părea liniştitor şi îl lua somnul ascultând vocile calme care exprimau concis ce nu mergea în oraş.

Se întâmplau extrem de puţine, iar ceea ce se întâmpla era rareori suficient de interesant pentru a-l împiedica să adoarmă repede. Dar nu şi în această seară. Încheiaseră căutările femeii dispărute în Grefsenkollen şi acum stabileau prin staţie intervale şi puncte de întâlnire a diferitelor echipe pentru mâine-dimineaţă devreme. Prim deschise sertarul noptierei şi scoase recipientul cu cocaină. Făcut parţial din aur, se gândise el. Lung de cinci centimetri, de forma unui glonţ. Un glonţ pentru prizat. Dacă răsuceai un pic partea cu rizuri, glonţul „se încărca” cu doza potrivită, pe care o puteai aspira prin gaura din vârf. Cu adevărat elegant. Îi aparţinuse femeii pe care o căuta acum poliţia, avea chiar iniţialele ei pe o parte, B.B. Un cadou, fără îndoială. Prim îşi plimbă degetele peste rizuri şi rostogoli glonţul pe obraz. Apoi îl băgă la loc în sertar, opri staţia radio şi se uită o vreme în tavan. Avea multe la care să se gândească. Încercă să se masturbeze, dar renunţă. Apoi începu să plângă.

Era aproape 2 dimineaţa când în sfârşit adormi.

15.
MARŢI

Truls se uită la ceasul de la mână: 9:10. Markus Røed ar fi trebuit să ajungă de zece minute.

Truls şi Harry împinseseră patul la perete pentru a muta biroul în mijlocul camerei de hotel a lui Hole, iar acum stăteau de o parte a biroului şi se uitau la scaunul gol care aştepta a treia persoană. Truls se scarpină la subraţ.

— Nemernic arogant!

— Mhm. Gândeşte-te doar la cât te plăteşte pe oră şi că ai pornit deja cronometrul. Te simţi mai bine?

Truls îşi îndreptă arătătorul şi tastă la întâmplare pe laptopul din faţa sa. Se gândi un pic.

— Un pic, mârâi el.

Recapitulaseră procedura cu mare atenţie.

Împărţirea responsabilităţilor era simplă. Harry avea să pună întrebările, iar Truls urma să tacă şi să se concentreze la ecran, fără să dea de gol ce vede. Lui Truls îi convenea de minune, asta făcuse şi la poliţie în ultimii cinci ani. Să joace pocher online sau să se uite la episoade vechi din *Lege şi fărădelege* şi la poze cu Megan Fox. Însă tot el mai trebuia şi să lipească senzorii pe corpul lui Røed. Doi albaştri şi unul roşu pe piept, în zona inimii, şi câte unul roşu deasupra încheieturilor. Firele intrau într-o cutie conectată la laptop printr-un singur cablu.

— Ai de gând să foloseşti tactica poliţistul bun/poliţistul rău? întrebă Truls, arătând spre rola de prosoape de bucătărie pe care Harry o aşezase pe masă.

Obiceiul era ca, după ce-l făcea pe cel interogat să plângă, poliţistul rău ieşea furios din cameră, iar poliţistul bun întindea imediat rola de prosoape, rostea câteva vorbe pline de înţelegere şi aştepta ca persoana interogată să mărturisească. Poliţistului sau poliţistei. Lumea considera femeile mai amabile, aşa de proastă era. Însă Truls ştia mai bine. Acum.

— Poate, răspunse Harry.

Truls se uită la el. Încercă să şi-l închipuie pe Harry ca poliţist bun, dar se dădu bătut. Demult, pe când Truls şi Mikael Bellman erau parteneri în poliţie, Bellman fusese mereu poliţistul bun. Se pricepea al naibii la asta, nu

doar la interogatorii, ticălosul viclean şi deştept. Atât de bine, încât acum era ministrul Justiţiei. Incredibil, la dracu', având în vedere toate rahaturile pe care le făcuseră împreună. Pe de altă parte, avea sens. Nimeni nu avea abilitatea lui Mikael Bellman de a-şi afunda mâinile atât de adânc în rahat fără să şi le murdărească.

Se auzi o bătaie în uşă.

Lăsaseră vorbă la recepţie să-l trimită sus pe Røed când avea să sosească.

Cum se înţeleseseră în prealabil, Truls îi deschise.

Røed zâmbea, însă părea agitat, se gândi Truls. Pielea şi ochii îi străluceau. Truls îl conduse înăuntru fără să se prezinte sau să-i strângă mâna. Harry recită amabilităţile, spunându-i lui Røed că nu va dura mult şi cerându-i să-şi scoată sacoul şi să-şi descheie nasturii cămăşii. Rămase cu mâna întinsă până când Røed îi dădu sacoul, pe care Harry îl atârnă în dulap. Truls începu să-i lipească senzorii. Îi aşeză în aşa fel încât să evite dungile cu coajă de deasupra şi de dedesubtul sfârcurilor. Avea şi vreo două vânătăi. Ori Røed luase bătaie de la cineva, ori soţia lui era o adevărată fiară în pat. Sau poate vreuna dintre fetele întreţinute de el.

După ce Truls îi prinse ultimul senzor la încheieturi, se întoarse lângă Harry, se aşeză pe scaun, apăsă tasta enter şi se uită la ecranul laptopului.

— E în regulă? îl întrebă Harry.

Truls încuviinţă.

Harry se întoarse spre Røed.

— Întrebările cer în principal răspunsuri cu da sau nu; testele poligraf se potrivesc cel mai bine analizei cu răspunsuri scurte. Pregătit?

Surâsul lui Røed păru uşor forţat.

— Daţi-i bătaie, oameni buni, trebuie să plec în jumătate de oră!

— Te numeşti Markus Røed?

— Da.

Urmă o pauză, timp în care se uitară la Truls, care privea ecranul. Dădu scurt din cap.

— Eşti bărbat sau femeie? întrebă Harry.

Røed zâmbi.

— Bărbat.

— Poţi să-mi spui că eşti femeie?

— Sunt femeie.

Harry se uită la Truls, care încuviinţă iar.

Harry îşi drese vocea.

— Ai omorât-o pe Susanne Andersen?

— Nu.

— Ai omorât-o pe Bertine Bertilsen?

— Nu.

— Ai făcut sex cu una sau cu ambele femei?

Linişte în cameră. Truls văzu cum Markus Røed începea să se înroşească. Îl văzu inspirând brusc. Şi strănutând. De două ori. De trei ori. Harry rupse un prosop de hârtie din rolă şi i-l oferi. Røed întinse mâna în spatele scaunului ca pentru a-şi găsi sacoul – sigur avea o batistă acolo – înainte de-a accepta şervetul de hârtie şi a-şi şterge nasul.

— Da, am făcut, răspunse, aruncând şervetul în coşul de gunoi ridicat de Harry. Cu amândouă. Dar a fost consensual din partea tuturor.

— În acelaşi timp?

— Nu, nu e genul meu.

— Susanne şi Bertine se cunoşteau?

— Nu, din ce ştiu. Sunt destul de sigur că nu se cunoşteau.

— Pentru că ai avut grijă să nu se întâlnească?

Røed râse scurt.

— Nu, nu am ascuns niciodată că mă vedeam cu alte femei. Şi le-am invitat pe amândouă la petrecere, nu?

— Tu le-ai invitat?

— Da.

— Vreuna dintre ele te-a extorcat?

— Nu.

— Te-a ameninţat vreuna că va vorbi public despre relaţia voastră?

Røed clătină din cap.

— Te rog să răspunzi verbal, zise Harry.

— Nu. Relaţiile mele nu erau chiar atât de secrete ca să conteze. Nu le voiam publice, dar nici nu depuneam mare efort să le ascund. Chiar şi Helene ştia de ele.

— Crezi că ar fi putut fi geloasă încât să le omoare?

— Nu.

— De ce nu?

— Helene este o femeie raţională. Nu ar considera că treaba asta ar merita riscul de-a fi prinsă.

— Ce treabă?

— Păi, răzbunarea.

— Sau să le omoare ca să te păstreze pe tine.

— Nu. Ştie că nu aş părăsi-o pentru o paraşută. Sau două. Dar aş putea s-o fac dacă ar încerca să-mi îngrădească libertatea.

— Când te-ai întâlnit ultima oară cu Susanne sau Bertine?

— La petrecere.

— Şi înainte?

— Înainte de asta trecuse mult timp de când nu le mai văzusem.

— De ce nu?

— Mi-am pierdut interesul, cred. Latura fizică este întotdeauna îmbietoare, însă valabilitatea unor fete ca Susanne sau Bertine nu e aceeaşi cu a lui Helene Røed, dacă înţelegi.

— Mhm. Tu sau vreuna dintre fete aţi consumat vreo substanţă interzisă la petrecere?

— Droguri? Eu nu, cel puţin.

Harry se uită la Truls. Acesta clătină discret din cap.

— Eşti sigur? Dar cocaină? insistă Harry.

Truls simţea privirea lui Røed, însă nu-şi ridică ochii din ecran.

— Bine! Fetele au tras vreo două liniuţe.

— Cocaina lor sau a ta?

— A adus un tip puţină cocaină.

— Cine?

— Nu ştiu. Un prieten de-ai unui vecin sau un tip de la care cumpără ei, habar n-am. Din păcate, dacă eşti în căutare de dealeri, nu-ţi pot oferi o descriere, purta o mască medicală şi ochelari de soare.

Røed rânji ironic, însă Truls vedea că e iritat. Masculii alfa urau să fie luaţi la întrebări.

— Dar era alb, norvegian sau…

— Da, alb. Părea norvegian.

— A stat de vorbă cu Susanne sau Bertine?

— Da, presupun, dacă ele i-au tras marfa pe nas.

— Mhm. Deci tu nu foloseşti cocaină.

— Nu.

Harry se aplecă spre Truls, care îi răspunse discret arătându-i ceva pe ecran.

— Mhm. Se pare că poligraful consideră că nu spui adevărul.

Røed se holbă la ei ca un adolescent sfidător la părinţi, înainte de-a se da bătut.

— Chiar nu înţeleg ce-are asta de-a face cu cazul. Da, obişnuiam să mă mai distrez în weekenduri. Dar am făcut o înţelegere cu Helene să nu mai consum nimic, iar în noaptea aia nu am consumat. Bine? Acum trebuie să plec.

— O ultimă întrebare. Ai angajat pe cineva sau ai colaborat cu cineva ca să le omori pe Susanne Andersen sau Bertine Bertilsen?

— Hole, la naiba, de ce aş fi făcut-o?

Røed îşi azvârli exasperat braţele în aer, iar Truls urmări îngrijorat cum unul dintre senzori era pe cale să i se desprindă de la încheietură.

— Nu înţelegi că la 65 de ani şi cu o soţie înţelegătoare nu te temi că încă eşti capabil să atragi şi să fuţi fete de 20 şi ceva de ani? În cercurile în care mă învârt eu şi fac afaceri, asta insuflă mai degrabă respect. E dovada că încă mai eşti destul de bărbat ca să nu te înfrunte nimeni. Suficient pentru ca lumea să înţeleagă că nu poate renunţa la înţelegeri verbale fără consecinţe. Înţelegi, Hole?

— *Eu* înţeleg, răspunse Harry, lăsându-se pe spate în scaun. Însă poligraful ăsta reacţionează mai bine la răspunsuri cu da/nu. Deci permite-mi să repet între…

— Nu! Răspunsul e nu, nu am comandat niciun omor!

Røed începu să râdă de absurditatea ideii.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat! Ar trebui să ajungi la următoarea întâlnire. Truls?

Truls se ridică, ocoli biroul şi desprinse senzorii de pe Røed.

— Apropo, vreau să discut cu soţia ta, îl anunţă Harry în timp ce Røed se încheia la cămaşă.

— În regulă.

— Adică *ei* îi voi cere.

Harry închise repede laptopul când Røed veni pe partea cealaltă a biroului.

— Voiam doar să te anunţ.

— Fă cum vrei! Dar, Harry, nu mă face să regret că te-am angajat.

— Gândeşte-te că e ca şi cum ai merge la dentist, replică Harry şi se ridică în picioare. După ce te-ai dus, nu-ţi mai pare rău.

Merse la dulap şi-i ţinu sacoul lui Røed ca să-l îmbrace.

— Depinde ce părere ai după ce vezi factura, mârâi Truls după ce închiseseră uşa în urma angajatorului lor.

16.
MARŢI

Seamaster

— E chiar acolo, zise bătrâna în halat alb, arătând spre laborator.

Harry îi văzu spatele, tot în halat alb, aplecat peste un microscop.

Femeia se întoarse nerăbdătoare, iar Harry văzu o faţă dură, imobilă, concentrată în continuare la treabă. Dar aceasta se lumină când îl văzu.

— Harry!

Femeia se ridică şi-şi aruncă braţele de gâtul lui.

— Alexandra, spuse Harry, uşor uluit.

Nu fusese sigur la ce fel de primire să se aştepte.

— Cum ai ajuns tocmai până aici?

— Am ajuns ceva mai devreme, iar Lilly de la recepţie şi-a amintit de mine, aşa că ea…

— Ei, şi ce crezi?

Alexandra se îndreptă mândră cât era de înaltă, ba chiar făcu şi o mică piruetă.

Harry zâmbi.

— Arăţi la fel de fantastic. Ca o încrucişare între un Lamborghini…

— Nu eu, fraiere! Laboratorul.

— Ah! Da, e nou, văd.

— Nu-i extraordinar? Acum putem face aici tot ce trebuia să trimitem în afară. ADN, chimie, biologie, acoperim atât de multe, încât atunci când Krimteknisk nu mai face faţă, pur şi simplu trimit aici. Avem voie să folosim laboratorul şi pentru cercetări personale. Acum mă ocup de teza de doctorat despre analiza ADN.

— Impresionant! făcu Harry, lăsându-şi privirea să se plimbe peste tăvile cu eprubete pentru teste, flacoane, monitoare, microscoape şi maşinării despre ale căror funcţii n-avea idee.

— Helge, salută-l pe Harry! strigă Alexandra, iar cealaltă persoană din cameră se întoarse pe taburetul său, apoi zâmbi şi făcu cu mâna înainte de-a reveni la microscopul lui.

— Ne întrecem cine primeşte primul doctoratul, şopti Alexandra.

— Mhm. Sigur ai timp pentru o cafea la cantină?

Femeia îşi strecură mâna pe sub braţul lui.

— Ştiu un loc mai bun. Haide!

✯

— Aşadar, Katrine ştie că ştii, rezumă Alexandra. Şi ţi-a propus ca, la un moment dat, să fii bonă pentru băiat.

Îşi lăsă cana goală pe bitum, în faţa scaunelor pe care le luaseră din spatele uşii către acoperiş.

— E un început. Ţi-e teamă?

— De mor, răspunse Harry. În plus, în clipa asta nu am deloc timp.

— Taţii spun asta probabil de la începutul timpului.

— Mda. Dar trebuie să rezolv acest caz în următoarele şapte zile.

— Røed ţi-a acordat numai şapte zile? E cam optimist, nu crezi?

Harry nu răspunse.

— Crezi că lui Katrine i-ar plăcea ca tu şi cu ea…?

— Nu! răspunse Harry ferm.

— Să ştii că sentimentele de felul acesta nu se sting niciodată complet.

— Ba da, chiar se sting.

Alexandra îl privi în tăcere, doar dădu la o parte o buclă neagră care-i venise peste faţă.

— În fine, reluă Harry. Ştie ce-i mai bine pentru ea şi băiat.

— Şi anume?

— Că nu merită să mă aibă în preajmă.

— Cine mai ştie că tu eşti tatăl?

— Doar tu. Iar Katrine nu vrea să mai ştie nimeni că nu e Bjørn.

— Nu-ţi face griji! Eu ştiu doar pentru că am lucrat testul ADN şi am făcut un jurământ de confidenţialitate. Ai o ţigară pe care s-o împărţim?

— M-am lăsat.

— Tu? Chiar aşa?

Harry încuviinţă şi-şi ridică privirea spre cer. Norii apăreau şi dispăreau. Plumburii pe dedesubt, albi pe laturi şi în sus, unde erau scăldaţi în lumina soarelui.

— Deci eşti singură. Eşti fericită aşa?

— Nu. Dar probabil că n-aş fi fericită nici dacă aş fi cu cineva.

Râse răguşit, iar Harry simţi că are acelaşi efect ca odinioară. Poate că era adevărat. Poate că sentimentele de felul ăla nu se stingeau niciodată, indiferent cât de trecătoare păreau.

Îşi drese glasul.

— Acum vine, comentă ea.

— Poftim?

— Motivul pentru care ai vrut să bem o cafea.

— Poate, răspunse Harry, scoţând cutia de plastic cu prosopul de hârtie în interior. Poţi să analizezi asta pentru mine?

— *Ştiam* eu! pufni ea.

— Mhm. Şi tot ai fost de acord să ne întâlnim la o cafea?

— Presupun că speram să greşesc. Că te-ai gândit la mine.

— Dacă îţi spun acum că m-am gândit la tine, nu dă bine, dar chiar m-am gândit.

— Spune-o oricum!

Harry zâmbi strâmb.

— M-am gândit la tine.

Femeia luă cutia.

— Ce-i înăuntru?

— Mucus şi salivă. Vreau să aflu dacă provin de la aceeaşi persoană ca probele pe care le-ai prelevat de pe sânul lui Susanne.

— De unde ai aflat? Nu, nu vreau să ştiu. Ce-mi ceri tu poate că se încadrează în limitele legale, dar ştii că tot aş da de belea dacă află cineva?

— Da.

— Atunci, de ce aş face-o?

— Tu să-mi spui!

— Bine, îţi spun. Pentru că ai să mă duci la spa la hotelul ăla de snobi la care eşti cazat. Iar după aceea ai să mă răsfeţi cu o cină al naibii de drăguţă. Şi ai să te îmbraci elegant.

Harry îşi ciupi reverele sacoului.

— Nu crezi că sunt prezentabil?

— Cu cravată. Ai să porţi şi cravată.

Harry râse.

— S-a făcut!

— O cravată *drăguţă*.

★

— Un milionar ca Markus Røed care lansează propria anchetă se opune tradiţiilor democratice şi ideii de egalitate, spuse comisarul-şef Bodil Melling.

— În afară de neplăcerea pur pragmatică de-a avea o echipă din afară care să ne calce pe bătături, adăugă Ole Winter, şeful Kripos. Pur şi simplu

ne îngreunează treaba. Acum, sunt conştient că nu poţi interzice ancheta lui Røed pornind de la Codul Penal, însă departamentul trebuie să aibă vreo cale de a-l împiedica.

Mikael Bellman se uita pe fereastră. Avea un birou elegant. Încăpător, nou şi modern. Impresionant. Însă era în Nydalen. Departe de alte ministere din clădirile guvernului aflate în centru. Nydalen era genul de parc de afaceri din suburbii; se întindea către nord şi te trezeai într-un codru des după numai câteva minute. Spera că noul cartier al guvernului avea să fie terminat curând, că Partidul Laburist o să mai fie încă la putere şi că el însuşi avea să mai ocupe postul de ministru al Justiţiei. Nu exista nimic care să sugereze contrariul. Mikael Bellman era popular. Unii insinuau că ar trebui să se pregătească deja, dat fiind că ziua în care prim-ministrul se hotăra brusc să renunţe putea veni oricând. Iar la o şedinţă de dimineaţă, a doua zi după ce un jurnalist politic scrisese că cineva din guvern, Bellman, de exemplu, ar trebui să pună mâna pe cel mai înalt post printr-o lovitură de palat, prim-ministrul ceruse, în hohotele de râs ale tuturor, să verifice cineva servieta lui Mikael, o referire la peticul pentru ochi al lui Bellman şi asemănarea lui cu Claus von Stauffenberg, colonelul Wehrmacht care încercase să-l asasineze pe Hitler cu o bombă. Însă prim-ministrul nu avea motive de îngrijorare. Mikael pur şi simplu nu-şi dorea postul. Fireşte, să fii ministrul Justiţiei însemna că erai expus, dar să fii prim-ministrul – numero uno – era cu totul altceva. Presiunea era ceva, însă lumina era cea de care se temea el. Prea multe pietre întoarse şi prea multe întâmplări din trecut scoase la iveală, şi nici măcar nu ştia ce s-ar putea afla.

Se întoarse către Melling şi Winter. Îi despărţeau multe trepte ierarhice, însă pesemne cei doi credeau că pot veni direct la Bellman pentru că el însuşi fusese detectiv de poliţie în Oslo, ceea ce însemna că era unul de-al lor.

— Evident, ca membru al Partidului Laburist, sunt complet în favoarea egalităţii. Şi normal că Ministerul Justiţiei vrea ca poliţia să aibă parte de condiţii de lucru cât mai bune. Dar nu sunt sigur că ne putem aştepta la un răspuns plin de înţelegere din partea – căută un cuvânt diferit pentru „votanţi”, cel mai la îndemână – publicului în general, dacă îi punem beţe în roate unuia dintre puţinii anchetatori renumiţi pe care îi avem. Mai ales că vrea să se ocupe de un caz cu care departamentele voastre au făcut atât de puţine progrese. Şi, da, ai dreptate, Winter. Nu există nicio lege care să interzică ce fac Røed şi Hole. Dar totodată poţi spera că Hole va face exact

ce făcea şi pe vremea mea.

Se uită la expresiile perplexe de pe feţele lui Melling şi Winter.

— Să încalce regulile, răspunse tot Bellman. Nu e nevoie decât să-l urmăreşti îndeaproape, sunt destul de sigur că veţi vedea că se va întâmpla. Trimiteţi-mi un raport când o va face şi voi avea personal grijă să fie oprit.

Aruncă o privire spre ceasul Omega Seamaster de la mână. Nu pentru că mai avea vreo întâlnire, ci pentru a le da de înţeles că aceasta se încheiase.

— Vi se pare în regulă?

În drum spre ieşire, îi strânseră mâinile de parcă el venise cu propunerea lor, nu invers. Mikael avea acest efect. Zâmbi şi o privi pe Bodil Melling în ochi o jumătate de secundă mai mult decât era nevoie. Nu pentru că era interesat, ci mai degrabă din instinct. Şi observă că ei îi veni în sfârşit un pic de culoare în obraji.

17.
MARŢI

Partea mai interesantă a omenirii

— Învăţăm să minţim când suntem mici, între doi şi patru ani, iar până ajungem adulţi suntem deja experţi. Credeţi-mă! rosti Aune în timp ce-şi potrivea perna.

Harry îi văzu pe Øystein rânjind şi pe Truls încruntându-se nedumerit. Aune continuă: — Psihologul Richard Wiseman consideră că cei mai mulţi dintre noi spun o minciună sau două pe zi. Minciuni sfruntate, nu din acelea inocente, gen ce-bine-îţi-stă-părul. Care sunt şansele să fim demascaţi? Ei bine, Freud susţinea că niciun muritor nu poate ţine un secret şi că dacă are buzele pecetluite, cleveteşte cu degetele. Dar se înşela. Sau, mai degrabă, ascultătorul nu este capabil să decodeze modurile prin care un mincinos se dă de gol pentru că depinde de la persoană la persoană. De asta era nevoie de un detector de minciuni. În China, au de 3000 de ani. Răufăcătorului bănuit i se umplea gura cu boabe de orez şi era întrebat dacă e vinovat. Dacă acesta clătina din cap, i se cerea să scuipe orezul afară, iar dacă boabele îi rămâneau în gură, concluzia logică era că se uscaseră pentru că fusese neliniştit şi, prin urmare, vinovat. Inutil, desigur, pentru că, până la urmă, poţi să fii neliniştit de teama că vei deveni neliniştit. La fel de inutil a fost şi poligraful inventat de John Larson în 1921, care e, în principiu, detectorul de minciuni folosit până azi, chiar dacă ştie toată lumea că e o porcărie. În final, până şi lui Larson i-a părut rău că l-a inventat, numindu-l „monstrul lui Frankenstein”. Pentru că *trăieşte.*…

Aune îşi ridică mâinile şi-şi transformă degetele în gheare.

— Dar trăieşte pentru că prea mulţi oameni *cred* că funcţionează. Teama de detectorul de minciuni e cea care uneori forţează o mărturisire, adevărată sau falsă. Odată, în Detroit, poliţiştii au prins un suspect, i-au pus mâna pe un xerox şi l-au convins că era un detector de minciuni, apoi i-au pus întrebări în timp ce maşinăria scuipa coli A4 cu MINTE scris pe ele, până când bărbatul a devenit atât de îngrozit, încât a mărturisit tot.

Truls pufni.

— Dumnezeu ştie dacă o fi fost vinovat, adăugă Aune. De aceea eu prefer metoda folosită în India antică.

Se deschise uşa, iar Sethi şi patul său pe rotile fură împinşi înăuntru de două asistente.

— Ascultă, Jibran, îţi va plăcea şi ţie! spuse Aune.

Harry se văzu nevoit să zâmbească. Aune, cel mai popular lector al Academiei de Poliţie, nu se mai oprea din turuit.

— Suspecţii erau introduşi unul câte unul într-o cameră scufundată în beznă şi li se spunea să-şi găsească drumul prin întuneric până la măgarul din încăpere şi apoi să-l tragă de coadă. Dacă minţeau în timp ce erau luaţi la întrebări, măgarul urma să ţipe sau să ragă, ori ce mai fac măgarii. Pentru că preotul le spunea că acest măgar e sfânt. Ce nu le spunea era că avea coada mânjită cu funingine. Aşa că, atunci când suspecţii ieşeau afară şi spuneau că, da, trăseseră măgarul de coadă, li se verificau mâinile. Dacă erau curate, însemna că persoana respectivă se temuse că măgarul avea să dezvăluie că minţise, aşa că era trimis la spânzurătoare sau orice altceva folosea India la acea vreme.

Aune îi aruncă o privire lui Sethi, care îşi scosese o carte, dar care totuşi aprobă, abia vizibil.

— Iar dacă avea funingine pe mână, interveni Øystein, atunci nu însemna decât că tipul nu era un dobitoc desăvârşit.

Truls mârâi şi se plesni peste coapse.

— Întrebarea e, reluă Aune, dacă Røed a ieşit sau nu de-acolo cu funingine pe mâini.

— Păi, răspunse Harry, ce-am obţinut noi e mai degrabă o încrucişare între vechiul truc cu xeroxul şi măgarul sfânt. Sunt destul de sigur că Røed a crezut că e vorba de un detector de minciuni.

Arătă spre masa cu laptopul lui Truls şi cablurile şi senzorii pe care le împrumutaseră de la etajul trei, unde erau folosite pentru monitorizare EKG.

— Cred că s-a temut să mintă. După părerea mea, a trecut testul cu măgarul. A venit şi a dat ceea ce a crezut că ar fi un test adevărat. Asta în sine arată că nu are nimic de ascuns.

— Sau, interveni Øystein, ştie cum să păcălească un detector de minciuni şi vrea să-l folosească pentru a ne induce în eroare.

— Mhm. Eu nu cred că Røed vrea să ne tragă pe sfoară. Nu l-a vrut pe Truls în echipă. De înţeles, dat fiind că tot proiectul şi-ar pierde credibilitatea dacă s-ar afla. Abia după ce l-am convins cât de mult înseamnă să avem acces la rapoartele poliţiei a fost de acord. Da, îşi doreşte

nişte nume care să-i facă ancheta să pară serioasă pe hârtie şi în comunicatele de presă, însă aflarea adevărului e mai importantă pentru el.

— Crezi? Atunci de ce a refuzat să le ofere probe ADN poliţiştilor? întrebă Øystein.

— Nu ştiu, răspunse Harry. Cât nu există motiv pentru a fi suspectat, poliţia nu poate forţa pe nimeni să facă un test ADN, iar Krohn spune că acceptarea voluntară este echivalentul unei recunoaşteri implicite şi apare un temei pentru a fi suspectat. În fine, Alexandra a promis că-mi dă un răspuns în câteva zile.

— Şi tu eşti sigur că profilul nu se va potrivi cu saliva găsită pe Susanne? întrebă Aune.

— Ståle, eu nu sunt niciodată sigur de ceva, dar pe Røed l-am tăiat de pe lista cu suspecţi când mi-a bătut azi la uşa camerei de hotel.

— Atunci ce nevoie ai de analiza ADN?

— Ca să fiu sigur. Şi să am ceva ce să pot da poliţiei.

— Ca să nu-l aresteze? întrebă Truls.

— Ca să avem informaţii de oferit, iar ei să ne poată da ceva la schimb. Ceva ce nu apare în rapoarte.

Øystein plescăi tare din buze.

— Ei, ce idee isteaţă!

— Aşadar, cu Røed scos de pe listă şi cu un creier înlăturat, rosti Aune, încă mai crezi că ucigaşul este cineva care are legătură cu victimele?

Harry clătină din cap.

— Atunci poate că în sfârşit am putea începe să luăm în calcul psihopaţi, sadici, narcisişti şi sociopaţi. Pe scurt, partea mai interesantă a omenirii, replică Aune, frecându-şi mâinile.

— Nu, răspunse Harry.

— În regulă, zise Aune iritat. Nu crezi că făptaşul e de găsit în rândul lor?

— Ba da, cred, însă nu cred că-l vom găsi acolo. Vom începe să căutăm acolo unde *noi* suntem cel mai bine înzestraţi să găsim ceva.

— Adică undeva unde presupunem că nu e de găsit?

— Exact.

Cei trei bărbaţi se uitau la Harry fără să înţeleagă o boabă.

— E matematică pură, reluă Harry. Criminalii în serie îşi aleg victimele la întâmplare şi-şi acoperă urmele. Probabilitatea de a-i descoperi în decurs de un an este mai mică de 10% chiar şi pentru FBI. Pentru noi patru, cu

resursele pe care le avem? Ca să fim drăguţi, hai să o apreciem la 2%. Pe de altă parte, dacă ucigaşul este dintre cunoştinţele victimelor şi există un motiv justificator, şansele sunt de 75%. Să spunem că există o probabilitate de 80% ca ucigaşul să fie în categoria în care vrea Ståle să căutăm, că e un criminal în serie. Dacă ne concentrăm la acea categorie şi excludem cunoştinţele victimelor, atunci şansele de succes sunt de…

— 1,6%, răspunse Øystein. Iar probabilitatea de succes dacă ne concentrăm asupra persoanelor cunoscute de victime este de 15%.

Ceilalţi se întoarseră surprinşi spre Øystein, care le aruncă un rânjet larg şi maroniu.

— Să ştiţi că în meseria mea trebuie să te pricepi la cifre.

— Îmi cer iertare! Am auzit numerele, dar, sincer să fiu, mi se par uşor contraintuitive, zise Aune.

Observă privirea lui Øystein şi adăugă:

— Opuse raţionamentului comun. Să căutăm unde *nu* credem că se află.

— Bun-venit într-o anchetă a poliţiei! spuse Harry. Încearcă să gândeşti aşa: dacă noi patru identificăm vinovatul… e fantastic, am luat potul cel mare. Dacă nu, atunci am făcut ceea ce detectivii fac în cea mai mare parte a zilelor de lucru: am contribuit la anchetă prin eliminarea unor persoane din cercetări.

— Nu te cred, replică Aune. Ce spui tu are logică, dar *tu* nu eşti atât de logic, Harry. Tu nu eşti genul care lucrează pe baza procentelor. Da, profesionistul din tine vede că toate dovezile circumstanţiale indică un criminal în serie. Deci eşti *de părere* că e un criminal în serie, însă *crezi* altceva. Pentru că aşa îţi spune intuiţia. De asta ai venit cu calculul ăsta, vrei să ne convingi pe noi şi pe tine însuţi că trebuie să urmăm intuiţia lui Harry Hole. Am dreptate?

Harry se uită la Aune şi încuviinţă.

— Mama ştia că nu există Dumnezeu, interveni Øystein. Însă tot creştină era. Aşadar, pe cine vom, ăăă, elimina de pe lista suspecţilor?

— Pe Helene Røed, răspunse Harry. Şi pe tipul care a vândut cocaina la petrecere.

— Pe Helene, înţeleg, spuse Aune, dar de ce şi pe traficant?

— Pentru că este unul dintre puţinii oameni de la petrecere care încă n-a fost identificat. Şi pentru că avea mască şi ochelari de soare.

— Şi ce dacă? Poate nu se vaccinase. Sau suferă de mizofobie. Scuze, Øystein, teama de bacterii!

— Poate era bolnav şi nu voia să infecteze lumea, adăugă Truls. Dar tot a făcut-o. În rapoarte scrie că, la vreo două zile după petrecere, atât Susanne, cât şi Bertine aveau febră şi se simţeau rău.

— Însă acum trecem cu vederea cel mai evident motiv, spuse Aune. Un traficant de droguri e implicat în ceva foarte ilegal, aşa că nu e de mirare că poartă mască.

— Øystein, zise Harry. Explică!

— OK! Dacă vinzi… să zicem, cocaină, atunci nu-ţi faci griji că vei fi identificat. Oricum poliţia ştie destul de bine cine vinde pe stradă şi nu îi pasă, ei îi vor pe cei din culise. Iar *dacă* te prinde poliţia, asta se petrece în timpul schimburilor, când oricum masca nu-ţi va fi de mare folos. E exact invers: dacă vinzi pe stradă, atunci vrei ca aceia care cumpără de la tine să-ţi recunoască faţa şi să-şi amintească faptul că ultima oară le-ai vândut marfă de calitate. Dacă faci livrări la domiciliu, ceea ce se pare că făcea tipul ăsta, atunci e şi mai important să te vadă clienţii şi să aibă încredere în chipul tău onest.

Truls râse mârâit.

— Crezi că poţi afla cine a fost tipul de la petrecere? întrebă Harry.

Øystein ridică din umeri.

— Pot să încerc. În acest tip de afacere nu sunt mulţi norvegieni care livrează la domiciliu.

— Bun.

Harry se opri şi închise ochii pentru o clipă, ca şi cum urmărea un scenariu şi dăduse mental pagina.

— Din moment ce păstrăm ipoteza conform căreia criminalul cunoştea cel puţin una dintre victime, să vedem ce ar putea sprijini această idee. Susanne Andersen străbate Oslo, pornind din animata parte de vest a centrului către un loc în care nu avem vreo dovadă că ar cunoaşte pe cineva şi unde, din ce ştim, ea n-a mai fost niciodată şi în care nu se întâmplă mai nimic într-o seară de marţi…

— Niciodată nu se întâmplă nimic, interveni Øystein. Am crescut în apropiere.

— Deci ce căuta ea acolo?

— Nu e clar? Se întâlnea cu tipul care i-a făcut felul, răspunse Øystein.

— Bun, atunci vom porni de la asta, zise Harry.

— Super! Cel mai de seamă expert al ţării e de acord cu mine.

Harry zâmbi strâmb şi-şi frecă ceafa. În curând urma să aibă nevoie de

băutura rămasă pe ziua de azi; de celelalte două se ocupase când plecase de la Institutul Medico-Legal şi făcuse o oprire la Schrøder, cu Øystein.

— Că veni vorba, reluă Øystein, mă întrebam un lucru. Tipul a luat-o pe Susanne la o plimbare prin Østmarka şi i-a mers, nu? Crima perfectă, cum se zice. Nu e al naibii de ciudat că pe Bertine o duce în Grefsenkollen? Nu schimba niciodată o formulă câştigătoare: nu li se aplică şi ucigaşilor?

— Probabil că e valabil la criminalii în serie, răspunse Aune. Dacă nu cumva repetarea abordării creşte riscul de-a fi descoperit. Susanne fusese dată dispărută în jurul staţiei Skullerud, deci în zonă se aflau poliţişti şi echipe de căutare.

— Da, dar ei plecau acasă imediat ce se întuneca, zise Øystein. N-ar fi ştiut nimeni că urma să mai dispară o fată. Nu, tipul n-ar fi riscat cine ştie ce să o aducă în Skullerud. Şi e clar că el cunoştea bine zona.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Aune. Poate că Bertine a fost de acord să se plimbe cu el, dar ea a insistat să meargă în Grefsenkollen?

— Dar, de acasă de la ea, Grefsenkollen e mai departe decât Skullerud, iar în rapoarte scrie că nimeni dintre cei interogaţi nu ştia ca Bertine să fi mers vreodată acolo.

— Poate că ea *auzise* de bine despre Grefsenkollen, rosti Aune. Măcar are privelişti frumoase. Spre deosebire de Østmarka, unde avem doar pădure şi coline.

Øystein dădu din cap gânditor.

— OK, dar mai e un lucru pe care nu-l pricep.

Se uită atent la Aune, căci se părea că Harry renunţase la discuţie şi stătea cu degetele lipite de frunte şi fixa peretele cu privirea.

— Bertine nu s-ar fi îndepărtat foarte mult de maşină, corect? Şi este căutată deja de două săptămâni, nu înţeleg de ce nu o găsesc câinii. Ştiţi ce miros au câinii? Adică, ce simţ olfactiv au? Într-unul dintre rapoartele obţinute de Truls e un pont de la un fermier din Wenggården, în Østmarka. Acum o săptămână, a sunat la poliţie să spună că prăpăditul lui de buldog bătrân stă întins în living şi latră ca atunci când în apropiere se află o mortăciune. Cunosc Østmarka, iar ferma se află la cel puţin şase nenorociţi de kilometri de locul în care au găsit-o pe Susanne Andersen. Dacă un câine miroase un cadavru de la o asemenea distanţă, de ce nu o găsesc pe Bertine…

— Nu pot.

Se întoarseră toţi patru în direcţia din care se auzise glasul.

Jibran Sethi îşi lăsă cartea jos.

— Dacă ar fi fost un copoi sau un alsacian, atunci da. Însă buldogul are un simţ olfactiv foarte slab pentru un câine. De fapt, ei se situează în partea de jos a listei. Asta se întâmplă când încrucişăm rase de câini ca să se lupte în arenă, nu să vâneze, cum i-a făcut natura.

Veterinarul îşi ridică la loc cartea.

— Pervers, dar asta facem noi.

— Mersi, Jibran! zise Aune.

Veterinarul încuviinţă scurt.

— Poate că pe Bertine a îngropat-o.

— Sau s-a debarasat de ea într-unul dintre lacurile de acolo, adăugă Øystein.

Harry rămase uitându-se la veterinar în timp ce glasurile celor trei bărbaţi păreau să se estompeze. Îşi simţea părul de la ceafă ridicându-se.

— Harry!

— Ce?

Era Aune.

— Am spus: „Tu ce crezi?”

— Cred… Øystein, ai numărul fermierului care a trimis acel pont?

— Nu. Dar îi ştim numele şi că e din Wenggården, n-ar fi o problemă să-l găsim.

— Gabriel Weng.

— Bună seara, Weng, sunt Hansen, de la Poliţia din Oslo. O întrebare scurtă privind informaţia pe care ne-ai dat-o acum o săptămână. Ai spus că bătrânul tău câine lătra şi credeai că în apropiere s-ar fi aflat vreo carcasă ori vreun hoit?

— Da, uneori animalele moarte putrezesc în pădure. Dar citisem despre o fată dispărută, iar Skullerud nu e chiar departe; când câinele a început să latre şi să urle în halul ăla, v-am sunat. Dar n-am mai primit niciun semn.

— Scuze, dar ne ia ceva să urmăm toate pistele pe care le avem într-un asemenea caz!

— Da, da, normal că aţi găsit-o pe biata fată.

— Ce mă întrebam eu, continuă Harry, este dacă acest câine al tău mai face acele zgomote.

Niciun răspuns, însă îl auzeau pe fermier cum respiră.

— Weng? întrebă Harry.

— Ai zis că te numeşti Hansen?

— Corect. Hans Hansen. Agent.

Încă o pauză.

— Da.

— Da?

— Da, încă mai face genul ăla de zgomote.

— Bine, mulţumesc, Weng!

★

Sung-min Larsen se uita la Kasparov, care se lipise de zidul unei clădiri, cu piciorul din spate ridicat. Sung-min avea deja o pungă de plastic în mână, încât trecătorii să înţeleagă că nu are de gând să lase rahatul de câine printre blocurile scumpe de pe strada Nobel.

Se gândea. Nu neapărat la creierul care fusese îndepărtat, ci mai degrabă că scalpul fusese cusut la loc. Ce însemna faptul că persoana care luase creierul încercase să ascundă ce făcuse? De obicei vânătorii de trofee nu se sinchiseau. Iar ucigaşul trebuie să fi ştiut că urma să se descopere, de ce să se deranjeze? Ca să cureţe după el? Un criminal meticulos? Nu era chiar atât de exagerat pe cât suna – locul faptei fusese curăţat de orice fel de dovadă pe care o descopereai în mod normal. În afară de saliva de pe sânul lui Susanne. Ucigaşul făcuse o greşeală acolo. În anchetă apăruse ideea că saliva trebuie să fi provenit de la altcineva, nu de la el, căci partea superioară a corpului lui Susanne era îmbrăcată când o găsiseră ei. Dar, dacă ucigaşul era destul de ordonat încât să coasă scalpul la loc, de ce să nu-i fi pus şi hainele înapoi?

Îi sună mobilul. Sung-min se uită surprins la ecran înainte de-a apăsa pe Acceptare.

— Harry Hole? A trecut ceva.

— Da, trece timpul.

— Am citit în *VG* că te ocupi de acelaşi caz.

— Da. Am încercat să o sun pe Katrine de vreo două ori, dar intră mesageria vocală.

— Poate îşi culcă băiatul.

— Poate. În fine, am nişte informaţii pe care cred că ţi le doreşti cât mai repede.

— OK?

— Am vorbit cu fermierul care locuieşte în pădure, cel care-a spus că buldogul lui a adulmecat o carcasă ori un hoit în apropiere.

— Un buldog? Atunci nu e chiar departe, căci buldogii au…

— Un simţ olfactiv slab, am înţeles.

— Da. Un hoit de animal în pădure nu-i neobişnuit, aşa că, din moment ce suni, bănuiesc că e în Grefsenkollen?

— Nu. În Østmarka. La şase sau şapte kilometri de locul în care a fost găsită Susanne. Fireşte, nu trebuie să însemne neapărat ceva. Cum spui şi tu, în pădure mor tot timpul animale mari. Dar voiam să te anunţ. Fiindcă n-aţi găsit-o pe Bertine în Grefsenkollen.

— OK, voi anunţa echipa. Mersi pentru pont, Harry! răspunse Sung-min.

— Nicio problemă! Îţi trimit imediat numărul fermierului.

Sung-min închise şi se întrebă dacă păruse la fel de calm pe cât încercase. Inima îi bătea nebuneşte, iar ideile şi concluziile – care rămăseseră evident la dospit, încă nu fuseseră lăsate libere – i se rostogoleau prin minte ca o avalanşă. Oare făptaşul a omorât-o pe Bertine într-un loc familiar, în aceeaşi zonă în care o omorâse şi pe Susanne? Ideea îi mai trecuse prin cap, însă sub forma întrebării de ce ucigaşul *nu* procedase aşa. Iar răspunsul fusese evident. Ucigaşul stabilise să se întâlnească cu victimele – altminteri de ce ar fi mers ele singure în locuri în care nu mai fuseseră înainte? Şi, pentru că presa scrisese articol după articol despre fata dispărută din Skullerud, criminalul o invitase pe Bertine într-o zonă complet diferită a oraşului, ca ea să nu facă legătura. La ce nu se gândise încă Sung-min, cel puţin nu destul, era că ucigaşul ar fi putut stabili să se întâlnească cu Bertine în Grefsenkollen, apoi să o ducă în Skullerud cu maşina lui. Înainte să pornească la drum, o convinsese să-şi lase telefonul în maşină, în Grefsenkollen. Poate i-o prezentase ca pe ceva romantic, ceva de genul hai-să-rămânem-complet-singuri-şi-să-nu-ne-deranjeze-nimeni. Da, aşa avea sens.

Se uită la ceas. 21:30. Trebuia să aştepte până mâine. Sau? Nu, era doar un pont, iar alergatul după orice fantomă într-un caz de crimă te obosea foarte repede. Era în ordine. Nu doar propria intuiţie îi spunea că sunt prea multe piese care se potrivesc, însuşi Harry Hole îl sunase pentru că avusese aceeaşi idee. Da, aceleaşi idei îi trecuseră şi lui Harry prin minte.

Se uită la Kasparov. Luase câinele poliţist pensionat pentru că fostul stăpân murise. În ultimii doi ani avusese probleme la şold şi nu-i plăcea să meargă prea mult sau să urce la deal. Dar, spre deosebire de buldogi, labradorii aveau unul dintre cele mai ascuţite mirosuri din lumea canină.

Îi vibră mobilul. Se uită la ecran. Un număr de telefon şi numele Weng.

21:30. Dacă se urcau acum în maşină, probabil ajungeau în 30 de minute.

— Hai, Kasparov!

Sung-min trase de lesă, cu palma deja umedă de la adrenalină.

— Hei! În ţara asta noi adunăm rahatul! bubui o voce dintr-un balcon întunecos, iar zgomotul reverberă între faţadele şic.

18.
MARŢI

Parazit

— Paraziţi, zise Prim, ducându-şi furculiţa la gură. Murim din *cauza* lor şi trăim *datorită* lor.

Mestecă. Mâncarea avea o consistenţă spongioasă şi nu avea cine ştie ce gust, chiar şi cu toate condimentele. Ridică paharul către oaspete înainte de-a lua o gură zdravănă şi a înghiţi cu zgomot. Îşi apăsă pieptul cu palma, aşteptând să se ducă mâncarea, apoi continuă: — Şi toţi suntem paraziţi. Tu. Eu. Toată lumea. Fără gazde ca noi, paraziţii ar muri, dar, fără paraziţi, şi noi am muri. Pentru că există paraziţi buni şi paraziţi răi. Cei buni provin, de pildă, de la muştele de carne, care-şi depun ouăle în cadavre în aşa fel încât larvele le mănâncă imediat.

Cu o grimasă, Prim tăie încă o bucată şi începu să o mestece.

— Dacă n-ar face-o, am înota la propriu printre hoituri şi cadavre. Nu, nu glumesc! Calculul e simplu. În doar câteva luni, am muri din cauza gazelor toxice de la cadavre, dacă n-ar exista musca de carne. Şi mai avem şi paraziţii interesanţi, care nu sunt nici de mare ajutor, nici nu provoacă mari pagube. Printre aceştia se numără, de exemplu, *Cymothoa exigua*. Păduchele mâncător-de-limbă.

Prim se ridică şi se apropie de acvariu.

— E un parazit atât de interesant, încât am pus câţiva aici, în acvariul lui Boss. Păduchele se ataşează de limba peştelui şi suge sânge până când aceasta se descompune şi dispare. Apoi păduchele se ataşează de ciotul limbii, suge şi mai mult sânge, apoi creşte şi se dezvoltă într-o limbă complet nouă.

Prim îşi repezi mâna în interior şi înhaţă peştele. Îl duse la masă, apoi apăsă gura peştelui până o deschise forţat şi o ridică în faţa ochilor ei.

— Vezi? Vezi păduchele? Vezi că are chiar şi gură şi ochi proprii? Da?

Se întoarse repede înapoi şi eliberă peştele în acvariu.

— Păduchele, pe care l-am numit Lisa, funcţionează foarte bine pe post de limbă, nu-i nevoie să-ţi pară *aşa* de rău pentru Boss. Viaţa merge înainte, cum se zice, iar el are acum şi companie. E mult mai rău să dai de paraziţii maligni. Unii de care cel de-aici e plin…

Arătă spre marele limax roz pe care îl aşezase pe masă, între ei.

★

— Trăiesc singur, doar eu şi câinele, spuse Weng, săltându-şi blugii sub burdihan.

Sung-min se uită la buldogul care zăcea într-un coş dintr-un colţ al bucătăriei. Acesta îşi mişcă doar capul, iar singurul sunet pe care îl scoase fu un gâfâit.

— Am preluat ferma de la tatăl meu în urmă cu mulţi ani, însă soţia refuză să se mute în pădure, aşa că stă în continuare într-un apartament din Manglerud.

Sung-min dădu din cap spre câine.

— Căţea?

— Da. Avea obiceiul să se ia după maşini, o fi crezut probabil că sunt tauri. În fine, a fost lovita de una şi şi-a rupt spinarea. Dar încă mă mai anunţă dacă se apropie cineva…

— Da, am auzit-o. Şi, din ce-am înţeles, mai face zgomot şi când miroase hoituri.

— Da, i-am spus lui Hansen.

— Hansen?

— Poliţistul care a sunat.

— Ah, Hansen, da. Dar acum nu face niciun zgomot.

— Nu, face doar când bate vântul dinspre nord-est şi simte mirosul.

Weng arătă undeva în beznă.

— Te deranjează dacă aduc câinele pentru o căutare scurtă?

— Ai un câine cu tine?

— E în maşină. Un labrador.

— Cum doreşti.

★

— Aşadar, reluă Prim şi aşteptă să fie sigur că are atenţia ei deplină. Limaxul arată destul de inofensiv, nu? Splendid, chiar. Culoarea lui te face să vrei să-l sugi, aproape că aduce cu o acadea. Dar eu te-aş sfătui să nu o faci. Vezi tu, atât el, cât şi mucusul lui sunt plini cu viermii pulmonari ai şobolanului, deci nu-l vom folosi ca dressing.

Prim râse. Ca de obicei, ea nu râse odată cu el, doar zâmbi.

— Imediat ce viermele îţi pătrunde în corp, începe să-ţi urmeze fluxul sangvin. Şi unde vrea să se ducă?

Prim se bătu cu arătătorul pe frunte.

— Aici. La creier. Pentru că adoră creierul. Da, sigur, eu înţeleg că pentru ouă creierul e un loc plăcut şi plin de nutrimente în care să eclozeze. Însă creierul în sine nu e *bun.*

Îşi coborî privirea la propria farfurie şi plescăi dezaprobator.

— Tu ce zici?

✯

Kasparov trăgea tare de lesă. Acum nu mai urmau nicio cărare. Se înnorase mai devreme, iar acum singura lumină pe care o aveau era raza lanternei lui Sung-min. Aceasta se opri pe un zid din trunchiuri de copaci şi crengi joase, pe care se văzu nevoit să le aplece ca să poată trece de ele. Nu mai ştia unde se află sau cât merseseră. Îl auzea pe Kasparov gâfâind pe sub covorul de ferigi, însă nu-l vedea şi avea senzaţia că e tras de o forţă invizibilă într-un întuneric tot mai adânc. Treaba asta ar fi putut să mai aştepte. Ar fi putut. Care era motivul? Pentru că îşi dorea să-şi asume singur meritul de-a o fi găsit pe Bertine? Nu. Nu ceva atât de banal. Pur şi simplu aşa fusese mereu – când îşi punea întrebări în legătură cu ceva, *trebuia* să afle imediat cum stă treaba, aşteptarea i se părea de nesuportat.

Însă acum parcă începea să aibă îndoieli. Nu doar că risca să altereze un loc al faptei dacă dădea peste un cadavru aici, în beznă, îi mai era şi teamă. Da, putea să admită. În clipa asta era băieţelul căruia îi era frică de întuneric, care ajunsese în Norvegia fără să ştie de ce îi era teamă, dar care avea impresia că alţii, părinţii săi adoptivi, profesorii sau ceilalţi copii de pe stradă *ştiau.* Ştiau ceva ce Sung-min nu ştia despre sine, despre trecutul lui, despre ce se întâmplase. Nu aflase niciodată ce fusese, dacă într-adevăr fusese ceva. Părinţii săi adoptivi nu aveau nicio poveste dramatică de spus despre familia lui de origine sau cum fusese adoptat. Însă de atunci fusese devorat de nevoia de-a afla. De-a afla totul. De-a afla ceea ce *ei,* ceilalţi, nu ştiau.

Lesa se slăbise. Kasparov se oprise.

Sung-min îşi simţi bătăile inimii când aţinti lanterna spre sol şi dădu ferigile la o parte.

Kasparov avea nasul lipit de pământ, iar lumina găsise ce adulmeca animalul.

Se lăsă pe vine şi o ridică. Iniţial, crezu că e un ambalaj de chipsuri gol, dar apoi o recunoscu şi înţelese de ce se oprise Kasparov. Era o pungă Hillman Pets, un praf antiparazitar pe care Sung-min îl cumpărase odată dintr-un magazin pentru animale de companie, când labradorul avusese

viermi intestinali. Pudrei respective i se adăuga o aromă care câinilor le plăcea atât de mult, încât Kasparov trebuia doar să vadă o pungă şi începea imediat să dea atât de frenetic din coadă, că Sung-min credea că avea să-şi ia zborul. O mototoli şi o puse în buzunar.

— Kasparov, mergem acasă? La cină?

Kasparov îşi ridică privirea spre el ca şi cum l-ar fi înţeles şi îl credea nebun. Se întoarse, iar Sung-min simţi smucitura şi îşi dădu seama că acum pătrundeau şi mai adânc într-un loc în care nu mai voia să meargă.

★

— Cel mai fascinant este că, atunci când o parte din aceşti paraziţi îţi ajung la creier, încep să preia controlul, continuă Prim. Îţi controlează gândurile. Dorinţele. Parazitul îţi va comanda să faci ce are nevoie ca să-şi continue ciclul natural. Vei deveni un soldat ascultător, dispus să moară, dacă de asta este nevoie.

Prim oftă.

— Şi de multe ori se şi întâmplă, din păcate.

Ridică din sprâncene şi reluă:

— Ah, ţi se pare că sună a poveste de groază ori SF? Să ştii că unii dintre aceşti paraziţi nici măcar nu sunt rari. Majoritatea gazdelor trăiesc şi mor fără să ştie măcar de prezenţa parazitului, cum e cazul cu Boss şi Lisa. Ne închipuim că ne chinuim, muncim şi ne sacrificăm vieţile pentru familie, ţară sau ca să lăsăm ceva în urmă. În realitate o facem pentru parazit, pentru hematofagul ascuns în partea aceea a creierului care ia decizii.

Prim reumplu paharele cu vin roşu.

— Tatăl meu vitreg îmi acuza mama că ar fi fost un astfel de parazit. Pretindea că începuse să refuze roluri pentru că el era bogat, iar ea putea să stea acasă şi să-i bea banii. Sigur că nu era adevărat. În primul rând, ea nu refuza roluri, ei încetaseră să i le mai ofere. Pentru că ea stătea toată ziua acasă şi bea şi începuse să uite replicile. Tatăl meu vitreg era un om bogat, aşa că băutul ei nu l-ar fi sărăcit vreodată, ca să folosesc un eufemism. În plus, el era parazitul. El se strecurase în creierul mamei mele, făcând-o să vadă lucrurile cum voia el. Prin urmare, ea nu vedea ce-mi făcea el mie. Eram doar un copil şi credeam că un tată are dreptul, poate să ceară genul acela de lucruri de la fiul său. Nu, nu credeam că orice copil de şase ani trebuie să stea gol în pat cu tatăl său şi să-l satisfacă sau să îndure ameninţări cum că mama îi va fi omorâtă dacă el sufla o vorbă cuiva. Însă eram îngrozit. Aşa că nu *ziceam* nimic, dar încercam să-i arăt mamei ce se

petrece. Fusesem mereu agresat la şcoală din cauza dinţilor mei şi… da, presupun că aşa se poartă mereu o victimă a agresiunilor sexuale. „Şobolanul” îmi spuneau. Începusem să mint şi să fur. Să chiulesc, să fug de-acasă şi să accept bani de la bărbaţi ca să le-o frec în toalete publice. Pe unul l-am şi jefuit. Mai bine zis, tatăl meu vitreg se cuibărise atât în creierul mamei, cât şi într-al meu, distrugându-ne puţin câte puţin. Apropo de asta…

Prim îşi înfipse furculiţa în ultima bucăţică de pe farfurie. Oftă.

— Dar acum s-a terminat, Bertine.

Întoarse furculiţa spre ea în timp ce-şi studia bucăţica de carne roz-deschis.

— Acum eu sunt cel cuibărit în creier, dând comenzi.

★

Sung-min trebuia să fugă după Kasparov, care trăgea şi mai tare de lesă. Un fel de tuse înecăcioasă se auzea dinspre câine, ca şi cum încerca să scape de ceva rămas în gât.

Sung-min făcu ceva ce învăţase ca investigator. Când era aproape sigur de ceva, îşi testa propria deducţie încercând să răstoarne totul în minte. Oare ceea ce crezuse imposibil putea fi totodată şi posibil? Era posibil ca Bertine Bertilsen să fie încă în viaţă? Să fi fugit, să fi plecat din ţară? Era posibil să fi fost răpită şi acum să fie sechestrată într-o pivniţă sau în vreun apartament, posibil împreună cu făptaşul?

Dintr-odată, ieşiră dintre copaci într-o poiană. Lumina lanternei scânteia pe apă. Erau lângă un mic lac. Kasparov voia să intre în apă şi-l trăgea pe Sung-min după el. Lumina licări peste un mesteacăn aplecat peste lac, iar bărbatul zări în treacăt ceva ce aducea cu o creangă groasă care aproape îi atingea suprafaţa, ca şi cum copacul bea apă. Aţinti lumina spre creangă. Care nu era creangă.

— Nu! ţipă, smucindu-l înapoi pe Kasparov.

Strigătul reverberă dinspre celălalt mal al lacului.

Era un cadavru.

Atârna îndoit de mijloc peste creanga cea mai de jos a mesteacănului.

Tălpile goale aproape atingeau suprafaţa apei. Femeia – pentru că văzu imediat că e o femeie – nu avea, la fel ca Susanne, nicio haină în partea de jos a corpului. Burta îi era şi ea dezgolită, pentru că rochia îi era ridicată până sub sutien şi atârna spre apă, acoperindu-i capul, umerii şi braţele. Numai încheieturile îi erau vizibile dincolo de tivul rochiei, iar degetele îi ajungeau sub suprafaţa apei. Primul gând al lui Sung-min a fost că spera ca

în lac să nu fie peşti.

Kasparov încremenise. Sung-min îl bătu uşurel pe cap.

— Bravo, băiete!

Îşi scoase telefonul. La fermă, semnalul fusese slab, însă aici avea doar o singură liniuţă. Dar GPS-ul funcţiona, aşa că-şi înregistră poziţia, iar în timp ce făcea asta, îşi dădu seama că respira pe gură. Nu se simţea vreun miros puternic, era doar ceva ce creierul său – după câteva experienţe neplăcute – începuse să facă în mod automat când înregistra că se află într-un loc al crimei. Tot creierul său înţelesese deja că, pentru a stabili că e vorba de Bertine Bertilsen, trebuia să lase lanterna jos şi să se prindă cu o mână de trunchiul copacului, să se aplece deasupra apei pentru a-i sălta tivul rochiei ca să-i vadă faţa. Problema era că aşa putea să-şi aşeze mâna pe trunchi exact în acelaşi loc ca şi făptaşul, stricând astfel o amprentă.

Îşi aminti de tatuaj. Logoul Louis Vuitton. Aţinti lanterna spre gleznele ei. Erau atât de albe în raza aceea puternică, încât păreau din zăpadă. Însă niciun logo Louis Vuitton. Ce însemna asta?

O bufniţă sau, cel puţin, ce bănuia el că e o bufniţă, huhură undeva în beznă. Nu-i vedea exteriorul gleznei stângi, unde poate se afla tatuajul. Înaintă pe mal până ajunse în unghiul potrivit şi o lumină cu lanterna.

Şi iată-le! Negre pe albul ca zăpada. Un L peste un V.

Ea era. Trebuia să fie.

Îşi scoase iar telefonul şi o sună pe Katrine Bratt. Tot niciun răspuns. Ciudat! Poate că fusese alegerea ei să nu-i răspundă lui Harry Hole, însă un detectiv care coordona o anchetă trebuia să fie mereu disponibil pentru cei cu care lucra, era o regulă nescrisă.

★

— Aşa că vezi tu, Bertine, eu am o sarcină importantă de îndeplinit.

Prim se aplecă peste masă şi-şi lipi mâna de obrazul ei.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să devii parte a acestei sarcini. Regret că trebuie să te părăsesc. Asta va fi ultima noastră seară împreună. Deoarece, chiar dacă ştiu că mă doreşti, nu tu eşti cea pe care o iubesc. Gata, am spus-o. Spune-mi că mă ierţi! Nu? Te rog! Ce fată drăguţă!

Prim chicoti încet.

— Poţi să încerci să rezişti, Bertine Bertilsen, dar ştii că te pot aprinde în orice clipă, cu cea mai mică atingere.

Şi aşa şi făcu, ea nu-l putea împiedica. Şi, fireşte, se aprinse pentru el. Pentru ultima oară, se gândi el, ridicându-şi paharul într-un toast de adio.

✯

Sung-min dăduse de cei de la Unitatea de Criminalistică. Erau deja pe drum. Tot ce mai putea face era să se aşeze pe o buturugă şi să aştepte. Se scarpină pe faţă şi pe gât. Ţânţari. Ba nu, musculiţe care sugeau sânge chiar şi de la ţânţarii mai mari. Stinsese lanterna pentru a economisi bateria şi acum mai distingea doar vag cadavrul din faţa sa.

Ea era. Sigur că ea era.

Şi totuşi…

Se uită la ceas; era deja nerăbdător. Şi unde era Katrine? De ce nu-l suna înapoi?

Găsi pe jos o creangă lungă şi subţire. După ce aprinse iar lanterna şi o lăsă jos, se apropie de marginea apei şi folosi creanga pentru a agăţa marginea rochiei. O săltă. Mai sus. Şi mai sus. Acum vedea braţele goale mai sus de coate şi se aştepta să-i zărească părul castaniu, care în pozele pe care le văzuse era lung şi desfăcut. Era oare legat? Era…?

Sung-min huhură. Ca o bufniţă. Pur şi simplu îşi pierdu controlul, iar sunetul ieşi liber în timp ce creanga se prăbuşea în apă şi rochia cădea la loc, acoperind ceea ce-l făcuse să scoată acel sunet. Acoperind ceea ce nu era acolo.

✯

— Biată făptură! şopti Prim. Ce frumoasă eşti! Şi totuşi respinsă. Nu-i corect, aşa-i?

Nu-i mai îndreptase capul după ce lovise masa cu două seri în urmă, iar zguduitura îl făcuse să se încline puţin într-o parte. Acesta era montat deasupra unei veioze pe care o aşezase în faţa scaunului aflat de cealaltă parte a mesei. Când apăsa întrerupătorul de pe cablul întins pe masă şi becul de 60 de waţi din interiorul capului lui Bertine se aprindea, iar lumina îi strălucea prin orbite, colorându-i dinţii din gura vânătă larg deschisă, cineva lipsit de imaginaţie ar fi zis că semăna cu un dovleac de Halloween. Altcineva cu mai multă imaginaţie şi-ar fi dat seama că Bertine se aprindea toată – sau, cel puţin, partea care nu se afla în lacul din Østmarka –, strălucea de bucurie, da, acel cineva îşi putea închipui cu uşurinţă că ea îl iubeşte. Şi Bertine chiar îl *iubise*, îl dorise, în orice caz.

— Dacă te consolează cu ceva, cu tine mi-a plăcut mai mult să fac dragoste decât cu Susanne. Ai un corp mai plăcut şi…

Îşi linse furculiţa.

— Creierul tău îmi place mai mult. Dar…

Îşi înclină capul şi se uită la ea cu tristeţe, adăugând: — A trebuit să-l mănânc de dragul ciclului vieţii. Pentru ouă. Pentru paraziţi. Pentru răzbunare. E singura cale prin care pot deveni întreg. Singura cale prin care pot fi iubit pentru cine sunt. Da, ştiu că sună pompos. Dar e adevărat. Să fii iubit, asta îşi doreşte fiecare dintre noi, nu crezi?

Apăsă întrerupătorul cu degetul arătător. Becul din capul ei se stinse şi livingul rămase iar în semiîntuneric.

Prim oftă.

— Da, mă temeam că aşa ai să crezi.

19.
MARŢI

Clopote

Katrine îl asculta pe Sung-min.

Cu ochii închişi, îşi imagina locul faptei în timp ce el vorbea. Îi răspunse că nu, nu trebuia să-l vadă şi ea, o să trimită doi detectivi, apoi o să studieze pozele de la faţa locului. Şi se scuzase că nu răspunsese la telefon. Îl închisese când dusese copilul la culcare şi pesemne că-i ieşise foarte bine *Albăstriul,* căci adormise şi ea.

— Poate că munceşti prea mult, spuse Sung-min.

— Poţi să renunţi la *poate,* replică ea. Dar e valabil pentru noi toţi. Hai să organizăm o conferinţă de presă mâine, la ora 10. Le cer celor de la Criminalistică să prioritizeze asta.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună, Sung-min.

Katrine închise şi rămase uitându-se la telefon.

Bertine Bertilsen era moartă. Se aşteptaseră. Acum fusese găsită. Cum speraseră. Locul şi starea în care fusese găsită confirmaseră suspiciunea că era acelaşi criminal. Se temuseră de asta. Pentru că însemna că vor mai urma şi alte crime.

Auzi un scâncet de dincolo de uşa dormitorului băieţelului. Îşi spuse că va aştepta şi altele, dar nu reuşi, se ridică de pe scaunul din bucătărie şi merse tiptil până la uşă. Linişte dincolo de ea, doar zgomotul făcut de respiraţia egală a lui Gert.

Îl minţise pe Sung-min. Citise că, în medie, auzim cam 200 de minciuni pe zi, majoritatea inofensive, de genul celor care menţin în mişcare rotiţele vieţii sociale. Aceasta fusese una dintre ele. Era adevărat că-şi închisese telefonul ca să adoarmă copilul, însă ea nu adormise. Nu şi-l mai deschisese pentru că de obicei Arne o suna imediat după ora de culcare a lui Gert, ştiind că atunci îi va răspunde. Drăguţ din partea lui, fireşte. El nu voia decât să o întrebe cum îi fusese ziua. Să îi asculte bucuriile mărunte şi frustrările meschine. În ultima vreme, de când cu fetele dispărute, îi împărtăşise mai ales frustrările. O asculta răbdător, îi punea întrebări ajutătoare şi-i dovedea că îl interesează ce spune, ca un prieten cumsecade

şi săritor şi un potenţial iubit. Numai că în seara asta ea nu fusese deloc în dispoziţia necesară, voise să fie singură cu propriile gânduri. Hotărî că şi mâine, când o va întreba Arne, se va folosi de aceeaşi minciună nevinovată cu adormitul.

Se gândise la Harry şi la Gert. Cum să gestioneze asta. Văzuse în privirea lui Harry aceeaşi dragoste neputincioasă pe care o văzuse şi în a lui Bjørn, când se uita la fiul lor. Fiul lui Bjørn şi fiul lui Harry. Oare cât trebuia şi cât putea să-l implice pe Harry? Pentru sine, îşi dorea să aibă cât mai puţin de-a face cu Harry şi cu viaţa lui. Dar Gert? Ce drept avea să-i răpească încă un tată? Nu era destul că ea avusese drept tată un beţiv instabil, pe care îl iubise în felul ei şi fără de care nu ar fi existat?

Îşi deschisese telefonul înainte să se întoarcă în pat, sperând că nu va găsi niciun mesaj. Însă avea două. Primul, de la Arne, era o declaraţie de dragoste la care tânăra generaţie avea o toleranţă scăzută:

Katrine Bratt, tu eşti Femeia, iar eu sunt Bărbatul care te iubeşte. Noapte bună!

Îi fusese trimis de curând, el nu încercase să o sune cât avusese telefonul închis, fusese probabil ocupat cu altceva.

Celălalt era de la Sung-min, într-un stil cu care era familiarizată.

Bertine găsită. Sună-mă.

Intră în baie şi-şi luă periuţa de dinţi. Se uită în oglindă. *Tu eşti Femeia*, OK. Dar, OK, într-o bună zi era posibil s-o revendice. Stoarse pasta de dinţi din tub. Gândurile îi rătăciră iar la Bertine Bertilsen şi Susanne Andersen. Şi la femeia, deocamdată anonimă, care putea să urmeze.

✯

Sung-min îşi curăţa jacheta de tweed cu o perie de haine. Era o jachetă de vânătoare impermeabilă Alan Paine, pe care Chris i-o dăruise de Crăciun. După discuţia cu Katrine, îi scrisese lui Chris un mesaj de noapte bună. La început îl deranjase că el era mereu cel care trimitea mesaje de noapte bună, iar Chris doar îi răspundea. Acum era în regulă, pur şi simplu aşa era Chris, trebuia să creadă că el era mai important în relaţie. Sung-min ştia că, dacă nu-i trimitea mesaj într-o seară, a doua zi Chris făcea o scenă, plângându-se că e ceva ce nu merge cum trebuie, că Sung-min îşi găsise pe altcineva sau că-şi pierduse interesul faţă de el.

Sung-min privi cum cad acele de pin pe podea. Căscă. Ştia că va dormi bine şi nu va avea coşmaruri după tot ce văzuse. Nu avea niciodată. Nu era sigur ce spunea asta despre personalitatea sa. Un coleg de la Kripos îi

spusese că această abilitate a lui de detaşare indica o lipsă de empatie şi-l compara cu Harry Hole, care se părea că suferea de ceva numit parosmie, o afecţiune ce împiedică creierul să perceapă mirosul de rămăşiţe umane, ceea ce însemna că rămânea netulburat la locurile crimelor când celorlalţi li se întorcea stomacul pe dos. Dar Sung-min nu considera că are vreun defect, ci o abilitate sănătoasă de-a compartimenta, de a-şi ţine separat lumea personală de cea profesională.

Curăţă cusăturile buzunarelor exterioare şi simţi că într-unul se află ceva. Era punga goală de Hillman Pets. Se pregătea să o arunce când îşi aminti că, atunci când Kasparov se infectase cu viermi intestinali, veterinarul îi recomandase altceva pentru deparazitare, pentru că Hillman Pets conţinea o substanţă acum interzisă în Norvegia. Asta trebuie să fi fost cu cel puţin patru ani în urmă. Sung-min răsuci punga şi o cercetă până găsi ce căuta. Data de expirare şi cea de fabricaţie.

Pe pungă scria că fusese produsă anul trecut.

Răsuci punga din nou. Şi ce dacă? Cineva cumpărase o pungă din străinătate şi o adusese acasă, probabil fără să ştie că e interzisă. Se gândi dacă să o arunce. Stătuse pe jos la mai multe sute de metri de locul faptei şi era extrem de puţin probabil ca ucigaşul să fi avut un câine cu el. Însă era ceva legat de actul ilicit, de obicei sunt conectate între ele. Cineva care încalcă legea e cineva care încalcă legea. Criminalii în serie sadici începeau prin a omorî animale mici, precum şoareci şi şobolani. Stârneau mici incendii. Apoi torturau şi omorau animale ceva mai mari. Incendiau case goale…

Sung-min împături punga.

★

— Curva dracului! ţipă Mona, uitându-se la telefonul ei.

— Ce e? întrebă Anders din uşa deschisă a băii în timp ce se spăla pe dinţi.

— *Dagbladet!*

— Nu-i nevoie să strigi. Iar dracul nu e…

— Våge spune că Bertine Bertilsen a fost găsită moartă. În Wenggården, în Østmarka, la doar câţiva kilometri de unde a fost găsită Susanne.

— Oh!

— Da, oh! Oh ca şi cum de ce dracu’ are *Dagbladet* ştirea, şi nu *VG?*

— Probabil ei nu fu…

— Aşa de mult în iad? Ba da, o fac. Cred că orice e acolo jos o ia în gură,

în nas şi în ureche, şi se pot gândi doar la un singur lucru mai rău: să lucreze la *VG* şi să fie arşi în cur de Terry Våge. Curva dracului!

Mona azvârli telefonul pe pat în vreme ce Anders se strecura sub pilotă şi se lipea de ea.

— Ţi-am mai spus că mă cam excită când tu…

Ea îl împinse cât colo.

— Anders, chiar n-am chef.

— …n-ai chef…?

Îi dădu peste mâna care o pipăia deja, dar nu se putu abţine să zâmbească un pic când îşi luă telefonul. Începu să citească iar. Cel puţin Våge nu avea niciun amănunt de la locul faptei, era puţin probabil să fi discutat cu cineva care fusese acolo. Însă cum aflase atât de repede despre descoperirea cadavrului? Avea vreo staţie ilegală de-ale poliţiei? Să fie chiar atât de simplu? Intuia despre ce-i vorba doar ascultând acele mesaje scurte, pe jumătate codificate, pe care le foloseau poliţiştii ştiind că interlopii trag mereu cu urechea? Iar apoi lui Våge nu-i mai rămânea decât să scornească restul, astfel încât totul se transforma într-un destul de potrivit amestec de fapte şi ficţiune care putea trece drept jurnalism adevărat? Cel puţin, până acum funcţionase.

— Cineva a insinuat că ţi-aş putea cere nişte informaţii din interior, rosti ea.

— Chiar? I-ai spus că din păcate eu nu mă ocup de acest caz, dar că pot fi cumpărat cu sex lipsit de inhibiţii?

— Anders, încetează! E vorba de serviciul meu.

— Şi atunci crezi că ţi-aş putea da informaţii gratis şi să mi-l risc pe-al meu?

— Nu! Zic doar… e al dracului de nedrept!

Mona îşi încrucişa braţele la piept.

— Våge are pe cineva care-i serveşte informaţii pe tavă, în timp ce eu stau aici… şi mor de foame.

— Ce e nedrept, contracară Anders, ridicându-se în capul oaselor şi simţind cum veselia jucăuşă începe să i se destrame, este că fetele din acest oraş nu pot să iasă fără să rişte să fie violate şi omorâte. E nedrept că Bertine Bertilsen zace moartă în Østmarka în timp ce doi oameni stau aici şi consideră că lumea e nedreaptă pentru că alt jurnalist a acoperit primul cazul sau că va scădea rata de succes a departamentului.

Mona înghiţi în sec.

Şi încuviinţă.

Anders avea dreptate. Normal că avea dreptate, înghiţi iar în sec. Încercă să se abţină să-i pună întrebarea care voia să iasă cu forţa:

N-ai putea sima pe cineva să întrebi cum arată locul faptei?

★

Helene Røed stătea întinsă în pat şi fixa tavanul cu privirea.

Markus îşi dorise un pat în formă de picătură, de 3 metri lungime şi 2,5 metri lăţime. Citise el că forma primordială este picătura şi că, în mod inconştient, încercăm să ne întoarcem acolo, aşa că forma aceea oferă armonie şi un somn mai adânc.

Ea reuşise să nu râdă, ba mai mult, îl convinsese să accepte un pat de lux dreptunghiular de 1,8 pe 2,1 metri. Suficient pentru doi. Prea mult pentru unul.

Markus dormea în penthouse-ul din Frogner, ca aproape în fiecare noapte. Cel puţin aşa presupunea ea. Nu că i-ar fi lipsit Markus alături, trecuse mult timp de când acest lucru ar fi fost palpitant sau măcar de dorit. Strănuturile şi trasul nasului se înrăutăţiseră, iar el se trezea de cel puţin patru ori pe noapte ca să se pişe. Prostata mărită, nu neapărat cancerul, afecta peste jumătate din bărbaţii trecuţi de 60 de ani. Şi se părea că nu avea decât să se înrăutăţească. Nu, nu-i lipsea Markus, îi lipsea să aibă pe *cineva*. Nu ştia pe cine anume, doar că sentimentul era deosebit de puternic noaptea. Trebuia să existe cineva şi pentru ea, cineva care să o iubească şi pe care să-l poată iubi. Aşa de simplu era, nu? Sau era doar speranţă?

Se întoarse pe o parte. Încă de noaptea trecută, nu se simţise prea bine şi îi era greaţă. Vomitase şi avusese şi un pic de febră. Făcuse testul pentru virus, dar ieşise negativ.

Se uită pe geam, la spatele proaspăt terminatului Muzeu Munch. Niciunul dintre cei care îşi cumpăraseră apartamentul înainte de construirea lui în Oslobukta nu şi-l închipuise atât de masiv şi de urât. Lumea fusese păcălită de desenele în care muzeul avea o faţadă de sticlă şi era înfăţişat dintr-o parte, greu de imaginat că arăta ca zidul de nord din *Urzeala tronurilor.* Dar asta e, lucrurile nu ies conform promisiunilor sau aşteptărilor, să-ţi mulţumeşti că te-ai lăsat păcălit. Acum clădirea umbrea totul în jur şi era prea târziu.

Simţi un nou val de greaţă şi se grăbi să coboare din pat. Baia se afla în celălalt colţ al camerei, dar tot prea departe. Fusese o singură dată în apartamentul lui Markus din Frogner. Era mult mai mic, dar ea ar fi preferat

să trăiască acolo. Împreună cu… cineva. Reuşi să ajungă până la vasul de toaletă şi vomită ce avea în stomac.

✯

Harry stătea la barul din Hotelul Thief când primi mesajul.

Mulţumesc pentru pont. Cu prietenie, Sung-min.

Citise deja *Dagbladet.* Era singurul ziar care prezenta povestea, ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: încă nu fusese organizată o conferinţă de presă şi acest jurnalist, Terry Våge, avea o sursă în poliţie. Era imposibil ca scurgerea să fi fost o strategie a poliţiei, asta însemna că cineva primea bani sau alte favoruri ca să-l informeze pe Våge. Nu era chiar atât de neobişnuit pe cât se credea; când lucra, jurnaliştii îi oferiseră de nenumărate ori bani. Motivul pentru care asemenea aranjamente ieşeau rareori la lumină era că presa nu publica niciodată informaţia care putea duce direct la informator, ar fi fost ca şi cum ar fi tăiat craca pe care stăteau ambele părţi. Harry citise aproape toate articolele despre caz şi ceva îi spunea că Våge e cam nerăbdător, mai devreme sau mai târziu asta avea să se întoarcă împotriva lui. Ar putea foarte bine să se dezică de tot, chiar să rămână şi cu reputaţia intactă. Mai rău ar fi pentru sursa lui. Însă sursa evident nu era conştientă de cât de expusă era continuând să-i ofere informaţii lui Våge.

— Încă unul?

Barmanul se uită la Harry în timp ce ţinea sticla deasupra paharului gol de whisky. Harry îşi drese glasul. O dată. Şi încă o dată.

Da, te rog! scria în scenariu. Cel al filmului prost în care jucase de atâtea ori, interpretând singurul rol de care era în stare.

Apoi, ca şi cum barmanul văzuse în ochii lui Harry strigătul de compasiune, se întoarse către un client care îi făcea semn din celălalt capăt al tejghelei şi luă sticla cu el.

În întuneric se auzea dangătul clopotelor Primăriei. Curând avea să fie miezul nopţii şi îi mai rămâneau şase zile, plus cele nouă ore, diferenţa de fus orar faţă de Los Angeles. Nu prea mult timp, însă o găsiseră pe Bertine, iar descoperirea unui cadavru însemna noi piste şi posibilitatea unui deznodământ major. Aşa trebuia să gândească. Pozitiv. Nu i se potrivea deloc, mai ales să gândească atât de nerealist de pozitiv cum o cereau împrejurările, însă nu de neajutorare şi apatie avea nevoie acum. Nu de astea avea nevoie Lucille.

Când Harry părăsi barul şi păşi pe holul întunecos, văzu că în celălalt capăt era lumină, ca într-un tunel. Pe măsură ce se apropie, îşi dădu seama

că lumina provenea de la un lift deschis şi văzu o persoană pe jumătate ieşită care ţinea uşile. De parcă îl aştepta pe Harry. Sau pe altcineva – era deja acolo când Harry apăruse pe hol.

— Ia-o înainte! strigă Harry, făcându-i semn cu mâna. Eu o iau pe scări.

Bărbatul se retrase în lift şi ieşi din lumină. Harry mai avu timp să zărească gulerul clerical, nu şi faţa, înainte să se închidă uşile.

Era deja leoarcă de transpiraţie când descuie uşa camerei. Îşi puse costumul pe umeraş şi se întinse pe pat. Încercă să alunge gândurile la Lucille. Hotărâse că urma să aibă un vis plăcut cu Rakel. Unul din vremurile în care locuiau împreună şi mergeau amândoi la culcare în fiecare seară. De când mergea pe apă, păşind pe gheaţa groasă şi solidă. Ascultând mereu la pârâituri, căutând fisuri, dar şi capabil să trăiască clipa. Asta făcuseră. De parcă ar fi ştiut că timpul petrecut împreună avea să se termine. Nu, nu trăiseră fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima, ci ca şi cum ar fi fost prima. Ca şi cum se descopereau reciproc din nou şi din nou. Exagera, înfrumuseţând amintirea a ceea ce avuseseră? Poate. Şi ce dacă? Ce făcuse vreodată realitatea pentru el?

Închise ochii. Încercă să şi-o imagineze, cu pielea aurie lipită de cearşafurile albe. Dar, în loc de asta, nu reuşi să-i vadă decât pielea palidă în balta de sânge de pe podeaua din living. Şi apoi îl văzu pe Bjørn Holm în maşină, uitându-se la el în timp ce bebeluşul plângea în spate. Harry deschise ochii. Da, sincer, ce putea face cu realitatea?

Îi vibra iar telefonul. De data asta, un mesaj de la Alexandra.

Testul ADN va fi gata până luni. Ar fi drăguţe spa şi cină sâmbătă. Terse Acto e un restaurant bun.

20.
MIERCURI

— Păi, ar trebui să fie clar, zise Aune, lăsându-şi pe pătură propriul exemplar al raportului poliţiei. Exact ca la carte. O crimă motivată sexual comisă de un ucigaş care cel mai probabil o va face din nou dacă nu e oprit.

Cei trei oameni strânşi în jurul patului încuviinţară, absorbiţi în continuare de exemplarele lor. Harry termină primul şi-şi ridică privirea, mijind ochii în lumina aspră a soarelui de dimineaţă. Apoi termină şi Øystein şi-şi lăsă ochelarii de soare să-i alunece de pe frunte pe ochi.

— Haide, Berntsen! îi zise. Trebuie să-l fi citit înainte.

Truls mârâi drept răspuns şi lăsă jos prinţul.

— Ce facem dacă e un ac în carul cu fân? Închidem taraba şi lăsăm restul în seama lui Bratt şi Larsen? întrebă el.

— Încă nu. De fapt, nu schimbă nimic, bănuiam că Bertine a fost omorâtă la fel ca Susanne, răspunse Harry.

— Dar trebuie să recunoaştem că nu-ţi susţine ipoteza iniţială despre un criminal raţional cu un motiv raţional, interveni Aune. Nu trebuie să-ţi decapitezi victima sau să-i furi creierul ca să induci în eroare poliţia să creadă că e o crimă motivată sexual, cu victime alese la întâmplare. Există moduri de a mutila care necesită mai puţină muncă şi care ar lăsa cam aceeaşi impresie despre un criminal fără legătură cu victimele.

— Mhm.

— Harry, nu mă lua cu *mhm,* ascultă! Criminalul trebuie să fi petrecut mult timp la locul faptei, prin urmare să fi riscat mai mult decât trebuia dacă scopul ar fi fost doar inducerea în eroare. Creierul e trofeu, iar acum vedem indiciul clasic că învaţă, a tăiat capul victimei şi l-a luat cu el, în loc să-l decupeze şi să-l coasă înapoi pe loc. Asta merge, vorbeşte, miroase şi arată ca o crimă ritualică însoţită de o întreagă gamă de aluzii şi subtexte sexuale, chiar *asta e.*

Harry încuviinţă încet. Se întoarse spre Øystein, care scoase un „Hei!” când îi smulse ochelarii şi şi-i puse peste ai săi.

— N-am vrut să zic nimic, replică Harry, dar pe ăştia mi i-ai şterpelit. I-am lăsat în biroul de la barul Jealousy după seara aia power-pop, când ai refuzat să pui R.E.M.

— Ce? Trebuia să fie power-pop *clasic.* Cât despre ochelari, ce-am găsit

al meu să fie!

— Când erau în sertar?

— Copii… interveni Aune.

Øystein dădu să înhaţe ochelarii, însă Harry fu mai rapid şi-şi trase capul în spate.

— Øystein, calmează-te, îi primeşti înapoi după. Mai bine spune-ne ce veşti ai tu.

Øystein oftă.

— Bine. Am discutat cu un coleg care vinde cocaină…

— Taximetriştii vând cocaină? întrebă Aune surprins, iar el şi Øystein se fixară o clipă. E ceva ce încă nu mi-ai spus? adăugă psihologul, mutându-şi privirea la Harry.

— Da, răspunse acesta. Continuă, Øystein!

— Mi-a făcut cunoştinţă cu furnizorul obişnuit al lui Røed. Un tip pe care noi îl numim Al. Chiar a fost la acea petrecere. Însă spune că i-a luat faţa un tip care avea marfă de o asemenea calitate, încât s-a văzut nevoit s-o ascundă pe-a lui. L-am întrebat cine e, însă Al nu-l ştia, căci purta mască şi ochelari de soare. Chestia ciudată era că, a mai zis Al, deşi tipul avea cel mai bun şi mai pur praf tras pe nas vreodată în Oslo, se purta ca un adevărat amator.

— Cum aşa?

— E ceva ce observi imediat. Profesioniştii sunt relaxaţi pentru că ştiu ce fac, cercetează permanent împrejurimile, ca antilopele la un ochi de apă. Ştiu în ce buzunar au marfa, în caz că apar poliţaii şi trebuie să scape de ea în două secunde. Al zicea că tipul ăsta era nervos, nu se uita decât la persoana cu care vorbea şi trebuia să caute prin buzunare punguţele. Cel mai penibil a fost că nu-şi diluase mai mult produsul, dacă îl diluase vreun pic. Şi a dat mostre gratuite.

— Tuturor?

— Nu, nu. Adică, era o petrecere simandicoasă, înţelegi, oameni cu origini alese. Unii iau cocaină, însă nu de faţă cu vecinii. S-au dus în apartamentul lui Røed, tipul cu masca, două fete, plus Al. Tipul a întins câteva liniuţe pe masa de sticlă din living, lucru pe care de asemenea părea să-l fi învăţat de pe YouTube, şi i-a zis lui Røed că trebuie să încerce. Însă Røed fiind un gentleman, le-a zis celorlalţi să încerce primii. Atunci Al a vrut să testeze marfa. Însă tipul l-a prins de braţ şi l-a tras de lângă masă, zgâriindu-l atât de tare, că i-a dat sângele, apoi s-a panicat. Al a trebuit să-l

liniştească. Acesta i-a zis că marfa e doar pentru gazdă, însă Røed a replicat că la el lumea trebuie să se poarte civilizat şi fetele trebuie să încerce primele, altfel poate să se care dracului de-acolo. Atunci tipul a dat înapoi.

— Al le cunoştea pe fete?

— Nu. Am întrebat dacă erau cele două fete dispărute, însă nici măcar nu auzise de ele.

— Chiar aşa? De săptămâni întregi ţin prima pagină a ziarelor, comentă Aune.

— Da, însă narcomanii trăiesc într-o… cum să zic?… lume alternativă. Nu ştiu nici cine e prim-ministrul Norvegiei. Însă credeţi-mă că ştiu preţul pe gram din toate oraşele Norvegiei pentru fiecare afurisit de drog cu care Domnul Dumnezeul nostru a binecuvântat această planetă. I-am arătat lui Al poze cu fetele şi i s-a părut că le recunoaşte, cel puţin pe Susanne, căreia credea că îi mai vânduse nişte ecstasy şi cocaină, dar nu era sigur. În fine, fetele au tras câte o liniuţă, apoi i-a venit rândul lui Røed. Însă atunci a intrat soţia lui, care a început să urle că îi promisese că se lasă. Pe Røed îl doare în cot, are deja paiul în nas, inspiră, are de gând să tragă dintr-odată toate liniuţele rămase, după care…

Øystein începe să chicotească.

— După care…

Se apleacă în faţă, incapabil să se oprească din râs, şi-şi şterge lacrimile.

— După care…? întreabă Aune nerăbdător.

— Cretinul *strănută!* Împrăştie toată cocaina de pe masă, peste tot stropi şi muci. Se uită disperat la tipul cu masca şi-i cere alte liniuţe, înţelegeţi? Însă tipul nu mai are deloc, alea au fost toate, e disperat şi el, aşa că se prăbuşeşte în genunchi şi încearcă să recupereze ce se mai poate. Uşa de la balcon e deschisă şi e curent, iar acum praful e împrăştiat peste tot. Vă vine să credeţi?

Øystein îşi dădu capul pe spate şi începu să se zguduie de râs. Truls începu şi el să râdă mârâit. Până şi Harry zâmbi.

— Al merge în bucătărie cu Røed, unde soţia lui nu poate să-i vadă, îşi deschide punga, iar Røed trage de acolo câteva liniuţe de blanco. Pentru că am uitat să spun, chestia pe care o avea tipul cu masca nu era albă, ci cocaină verde.

— Verde?

— Da, răspunse Øystein. De asta era Al atât de dornic s-o testeze. Am auzit c-a apărut în State, însă n-a văzut-o nimeni în Oslo. Cea mai pură

blanco de pe stradă e de maximum 45%, însă ei spun că cea verde e mult mai pură. Se pare că datorită reziduurilor de culoare din frunzele de coca.

Harry se întoarse spre Truls.

— Cocaină verde, hmm?

— Nu te uita la mine, habar n-am cum a ajuns acolo, replică Truls.

— La dracu', tu ai fost? întrebă Øystein. Incognito, cu mască pe faţă şi oche…

— Gura! Tu vinzi droguri, nu eu.

— De ce nu? ripostă Øystein. E genial! Ciordeşti un pic, apoi pui altceva în loc, cum procedam şi noi cu sticlele de vodcă ale taţilor, când puneam apă-n loc. Iar apoi o vinzi chiar tu, ca să elimini…

— Nu ciordesc!

Fruntea lui Truls devenise de un roşu-închis, iar ochii i se măriseră.

— Şi nici nu fac mânării. La dracu', eu nici măcar nu ştiu ce-i levamisolul.

— Oh? Atunci de unde ştii că era amestecată cu levamisol? făcu Øystein, părând că se distrează de minune.

— Pentru că scrie în raport, iar rapoartele sunt în BL! răcni Truls.

— Scuzaţi-mă!

Se întoarseră spre uşă, unde stăteau două asistente.

— E drăguţ că Ståle primeşte atâţia vizitatori, dar el şi Jibran nu pot fi deranjaţi de…

— Scuze, Kari! interveni Aune. Lucrurile se cam încing când se discută despre moştenire, înţelegi? Nu-i aşa, Jibran?

Jibran se uită în sus şi-şi scoase căştile.

— Poftim?

— Te deranjăm?

— Absolut deloc.

Aune îi zâmbi celeilalte asistente.

— În cazul ăsta… zise ea, strângând din buze în timp ce se uita dezaprobator la Truls, Øystein şi Harry, înainte să închidă uşa în urma ei.

✯

Katrine se uita la cadavrele lui Susanne şi Bertine. Ca de obicei, o frapa cât de dezolant arătau cadavrele întinse aşa, cum te făceau să crezi în existenţa sufletului. Un lucru în care categoric nu credea, dar la care spera, căci era promisiunea tuturor religiilor şi a misticismului. Cele două femei erau goale, cu pielea în diverse nuanţe de alb, albastru şi negru, în principal

din cauză că sângele şi fluidele corporale se acumulaseră în părţile inferioare ale corpului. Se instalase şi descompunerea, iar lipsa capului lui Bertine întărea senzaţia că arătau ca nişte statui, obiecte neînsufleţite a căror formă era dată de ceva viu. În sala de autopsie se aflau şapte persoane: Katrine şi medicul legist (o femeie), Skarre de la Investigaţii Criminale, Sung-min Larsen, o detectivă de la Kripos, Alexandra Sturdza şi încă un tehnician legist.

— N-am găsit niciun semn de violenţă sau luptă înaintea morţii, începu medicul legist. Cauza morţii. Susanne a avut o tăietură la gât care i-a secţionat artera carotidă. Bertine a fost probabil strangulată. Spun probabil, pentru că lipsesc multe indicii pe care le-am fi găsit dacă n-ar fi lipsit capul. Însă urmele din partea inferioară a gâtului indică asfixierea cu o curea sau cu un şnur ce a provocat hipoxia. Nicio urmă de substanţe în sânge sau urină care să sugereze că au fost drogate. Scuipat şi mucus întărite au fost descoperite pe unul dintre sfârcurile victimei.

Arătă spre cadavrul lui Susanne.

— Din ce ştiu eu, au fost deja analizate…

— Da, confirmă Alexandra.

— În afară de asta, nu am găsit material ADN pe victime. Cât despre suspiciunea unui viol, am acordat o atenţie deosebită căutării unor astfel de semne. Nu există urme de degete care să le fi ţinut strâns de braţe, picioare sau gât, nici urme de muşcături sau de sugere. Nicio rană sau vânătaie la încheieturi sau la glezne. O victimă nu are cap, aşa că nu putem spune nimic despre auriculă.

— Poftim? interveni detectiva de la Kripos.

— Urechea externă, zise Alexandra. Rănirea ei e frecventă la victimele violentelor.

— Sau posibile peteşii, completă medicul legist, arătând spre urechea lui Susanne. Prima victimă nu prezintă aşa ceva.

— Puncte mici, decolorate, în jurul ochilor sau în cerul gurii, explică Alexandra.

— Nicio victimă nu prezintă leziuni vizibile pe labiile mici, continuă medicul legist.

— Buzele vaginale mici, traduse Alexandra.

— Nici urme de zgârieturi de unghii pe gât sau julituri pe genunchi, şolduri sau spate. Altminteri, există urme microscopice în vaginul lui Bertine, însă e posibil să fi apărut în timpul sexului consensual. Pe scurt, nu

există nicio dovadă fizică a violului la niciuna dintre ele.

— Ceea ce nu înseamnă că *nu e* posibil să fi fost violate, adăugă Alexandra.

Privirea pe care medicul legist i-o aruncă Alexandrei o făcu pe Katrine să bănuiască un lucru: că, după ce plecau ei, urma să discute cu colega sa mai tânără despre rolul fiecăreia acolo.

— Deci fără răni sau spermă, concluzionă Katrine. De ce eşti atât de sigură că ambele au avut relaţii sexuale?

— Profilaxie, răspunse celălalt tehnician, Helge nu-ştiu-cum, un tip drăguţ, care până acum nu spusese nimic şi despre care Katrine înţelesese că se află cel mai jos pe scara ierarhică.

— Un prezervativ? întrebă Skarre.

— Da, replică Helge. Când nu găsim spermă, căutăm urme ale unui prezervativ. În primul rând, urme vagi de nonoxinol-9, substanţa din lubrifiant, însă evident că acesta a fost un model fără lubrifiant. Am găsit în schimb urme de la pudra fină de pe prezervativ care împiedică membrana de latex să se lipească. Compoziţia pudrei este unică pentru fiecare producător în parte. Pudra acestei mărci, Bodyful, a fost aceeaşi pentru Susanne şi Bertine.

— E o pudră des întâlnită? întrebă Sung-min.

— Nici des, nici rar, spuse Helge. Fireşte, e perfect posibil ca ele să nu fi făcut sex cu acelaşi bărbat, însă…

— Înţeleg, zise Sung-min. Mulţumesc!

— Bazându-ne pe ce avem, există posibilitatea să aflăm când a avut loc actul sexual? întrebă Katrine.

— Nu, răspunse ferm medicul legist. Tot ce v-am spus, mai puţin amănuntele despre pudra pentru prezervative, le puteţi găsi în raportul introdus în dosarul de caz din BL96 înainte să veniţi. În regulă?

Pauza care urmă fu întreruptă de Helge, a cărui voce părea mult mai prudentă acum: — E posibil să nu putem spune cu *exactitate* când anume, dar – aruncă o privire spre medicul legist, ca pentru a-i cere permisiunea, înainte de-a continua – pare logic să presupunem că, în ambele cazuri, actul sexual a avut loc nu cu mult timp înainte să fi murit. Posibil după.

— Dacă ar mai fi trăit după actul sexual, procesele din corp s-ar fi debarasat de urmele lăsate de prezervative. Un corp viu ar fi făcut-o în decurs de câteva zile, poate trei. Însă sperma şi pudra de prezervativ ar rezista mai mult într-un corp mort. Ar…

Înghiţi în sec şi schiţă un zâmbet anemic.

— Da, cam asta a fost tot.

— Alte întrebări? interveni medicul legist.

Mai aşteptă vreo două secunde înainte să bată din palme.

— Aşadar… Cum spune şi titlul filmului: *Dacă mai apar cadavre, daţi-ne un semn*[{6}].

Numai Skarre râse. Katrine nu era sigură dacă o făcea fiindcă era singurul destul de bătrân ca să-şi amintească filmul sau umorul morbid funcţiona mai bine în absenţa cadavrelor.

Îşi simţi telefonul vibrând în buzunar şi se uită la ecran.

21.
MIERCURI

Încep fiorii

Katrine trebui să tragă cu putere de volanul Volvoului Amazon vechi de 50 de ani când ajunse în faţa intrării Spitalului Radium.

Opri în dreptul bărbatului înalt cu barbă.

Îl văzu pe Harry ezitând înainte să deschidă portiera şi să se aşeze pe scaunul pasagerului.

— Ai păstrat maşina, începu el.

— Bjørn o iubea foarte mult, răspunse Katrine, bătând uşor cu palma în bord. Şi a avut mare grijă de ea. Merge ca un ceasornic elveţian.

— E o maşină clasică, rosti Harry. Şi periculoasă.

Ea zâmbi.

— Te gândeşti la Gert? Relaxează-te, o folosesc doar în oraş. Mai trece socrul meu şi o îngrijeşte, plus că… miroase a Bjørn.

Ştia ce gândeşte el. *Asta e maşina în care s-a împuşcat Bjørn.* Da, asta era. Maşina pe care Bjørn o iubise şi în care condusese afară din oraş, spre o fâşie de şosea dreaptă de lângă un câmp din Toten. Un loc care poate îi stârnea amintiri plăcute. Era noapte şi el se mutase pe bancheta din spate. Unii credeau că era din cauză că idolul său, Hank Williams, murise pe bancheta din spate a unei maşini, însă Katrine bănuia că o făcuse pentru că nu voia să murdărească scaunul şoferului. Ca ea să poată continua să o folosească. Să *trebuiască* să o folosească. Da, ştia că e o nebunie. Însă, dacă aceasta era pedeapsa autoimpusă fiindcă păcălise un bărbat să creadă că băiatul lor e al lui, un bărbat care fusese bun, prea bun cu ea, ce mai conta? El o iubea la nebunie şi se îndoise mereu că ea îl iubea cu adevărat, mersese până acolo încât o întrebase direct de ce nu alesese un bărbat pe măsură. Nu, asta era o pedeapsă pe care o accepta cu bucurie.

— Mă bucur c-ai putut ajunge atât de repede, adăugă el.

— Eram ceva mai încolo, la Institutul Medico-Legal. Deci, care-i treaba?

— Mi-am dat seama că şoferul meu nu e pe deplin treaz şi am nevoie să merg într-un loc în care tu îmi poţi oferi acces.

— Nu pare foarte promiţător. La ce te gândeşti?

— Locurile unde au fost găsite cele două cadavre. Vreau să le văd.

— Nicio şansă.

— Haide! Am găsit-o pe Bertine pentru voi.

— Mi-am dat seama, dar m-am exprimat foarte clar că nu recompensăm ponturi.

— Da, ai zis. Cordoanele de protecţie sunt tot acolo?

— Da, deci nu, nici singur nu poţi să te duci acolo.

Harry o privi cu un soi de disperare mută. Katrine recunoştea expresia, afurisiţii de ochi de un albastru-deschis, acum ceva mai mari decât de obicei, şi corpul pe care nu reuşea să şi-l ţină liniştit pe scaun. Avea furnici pe sub piele, o adevărată manie. Sau mai era şi altceva? Nu-l mai văzuse niciodată atât de surescitat, ca şi cum cazul ăsta era o chestiune de viaţă şi de moarte. Evident că era, dar în joc nu erau viaţa sau moartea *lui*. Sau erau? Nu, era doar mania. Ceea ce însemna că el trebuia – *trebuia* – să vâneze.

— Mhm! Atunci du-mă la Schrøder!

Sau să bea.

Katrine oftă şi se uită la ceas.

— Cum doreşti. E-n regulă dacă pe drum îl iau şi pe Gert de la grădiniţă?

Harry ridică o sprânceană. Îi aruncă o privire ca şi cum i-ar fi spus că bănuieşte că ar avea un plan. Era posibil, doar niciodată nu era o greşeală să-i aminteşti unui bărbat că are un copil. Băgă maşina în viteză şi tocmai elibera ambreiajul cel temperamental când îi sună telefonul. Se uită la ecran şi mută schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Scuze, Harry, trebuie să răspund! Da, Bratt la telefon.

— Ai citit ce-a mai scris *Dagbladet!*

Prin comparaţie cu cei mai mulţi oameni, comisarul-şef nici măcar nu părea enervată. Însă Katrine era familiarizată cu tonul lui Bodil Melling şi ştia că şefa ei e furioasă.

— Dacă prin „mai” te referi la…

— Am intrat pe site-ul lor acum şase minute şi e iar acest Våge. A scris că autopsia a arătat că la ambele fete s-au găsit urme indicând contactul sexual imediat înainte sau după ce au fost ucise, că s-a folosit prezervativ, probabil ca să nu lase urme de ADN. Bratt, de unde ştie toate astea?

— Habar n-am.

— Dă-mi voie să îţi spun eu: cineva care lasă să se scurgă informaţii către Våge.

— Scuze! răspunse Katrine. Nu m-am exprimat precis. *Cum* e evident.

Ceea ce voiam să spun e că nu ştiu *cine* este sursa lui.

— Şi când ai de gând să afli?

— Greu de zis, şefa. Momentan prioritatea mea este să găsesc un criminal care, din ce ştim până acum, ar putea fi în căutarea următoarei victime.

Tăcere la celălalt capăt. Katrine închise ochii şi se blestemă în gând. Nu se învăţa minte niciodată.

— Tocmai am discutat cu Winter la telefon, îi exclude pe toţi de la Kripos. Aş înclina să fiu de acord cu el. Aşadar, tu, Bratt, trebuie să descoperi persoana în cauză şi să-i închizi gura. Mă auzi? Ne face pe toţi să arătăm ca nişte proşti. Îl sun chiar acum pe şeful poliţiei, înainte să mă sune el cu întrebări. Să mă ţii la curent!

Melling închise. Katrine îşi mută privirea la telefonul lui Harry, care îl ţinea sus pentru ea. Era site-ul *Dagbladet.* Citi în diagonală comentariile lui Våge.

Descoperirea lui Bertine indică o crimă motivată sexual, însă examinările de astăzi de la Institutul Medico-Legal nu întăresc această teorie şi nici nu-l absolvă pe Markus Røed de suspiciune. Mogulul imobiliarelor a întreţinut relaţii sexuale atât cu Susanne Andersen, cât şi cu Bertine Bertilsen şi este – din ce ştie până acum poliţia – singura conexiune între cele două victime. Sursele afirmă că investigatorii speculează dacă nu cumva Røed ar fi putut comanda asasinate care să treacă drept crime motivate sexual.

— Tipului ăstuia i s-a pus rău pata pe Røed, comentă ea.

— Aşa aţi făcut?

— Ce să facem?

— V-aţi întrebat dacă cele două crime au fost aranjate să pară crime motivate sexual?

Katrine ridică din umeri.

— Nu, din ce ştiu. Pariez că e doar speculaţia lui Våge şi o atribuie unei surse pentru că ştie că n-ar putea fi verificată vreodată.

— Mhm.

Acum mergeau în direcţia autostrăzii.

— Voi ce credeţi? îl întrebă ea.

— Majoritatea celor din echipă cred că e un violator sau criminal în

serie, iar legătura dintre cele două victime e întâmplătoare.

— Pentru că?

— Markus Røed are alibi şi asasinii plătiţi nu fac sex cu victimele lor. Ai voştri ce cred?

Katrine se uită în oglinda laterală.

— Bine, Harry, îţi dau ceva. Ce n-a scris Våge este că unul dintre tehnicienii care a făcut autopsia a găsit acelaşi tip de pudră pentru prezervative în cazul ambelor fete. Deci e acelaşi făptaş.

— Interesant!

— De asemenea, n-a scris că legiştii nu exclud că fetele au fost violate, chiar dacă n-au găsit niciun indiciu fizic clar. Fac asta doar în unu din trei cazuri. Leziuni minore în doar jumătate dintre violuri. În rest, n-au găsit nimic.

— Crezi că aşa a fost cazul aici?

— Nu. Cred că e din cauză că victimele erau moarte înainte de actul sexual.

— Mhm. Deci fiorii încep odată cu moartea.

— Poftim?

— Ceva ce-a spus Aune. În cazul sadicilor, excitaţia lor sexuală începe odată cu suferinţa şi se termină când moare victima. În cazul necrofililor, excitaţia începe când victima e moartă deja.

— Bun, tot ai primit o mică recompensă.

— Mersi! Ce-aţi rezolvat cu urma de gheată de la locul faptei?

— Cine-a zis că au fost urme de gheată?

Harry ridică din umeri.

— Locurile acelea se află în pădure, bănuiesc că solul e moale. În ultimele două săptămâni nu prea a plouat, evident că vor fi urme de ghete.

— Au acelaşi model, răspunse Katrine după o scurtă ezitare. Urmele de paşi ale victimei şi ale făptaşului sunt apropiate unele de altele, ca şi cum el o ţinea strâns sau o ameninţa cu o armă.

— Mhm. Sau din contră.

— Ce vrei să zici?

— Poate au mers la braţ. Ca un cuplu. Sau ca doi oameni pe cale să facă sex consensual.

— Vorbeşti serios?

— Dacă aş ameninţa pe cineva, aş merge în urma lui.

— Crezi că fetele îşi cunoşteau ucigaşul?

— Poate. Poate că nu. Nu cred în coincidenţe. Susanne a dispărut la patru zile după petrecerea din clădirea lui Røed, iar Bertine la o săptămână după aceea. L-au întâlnit pe făptaş acolo. A fost un bărbat la petrecere pe care bănuiesc că nu-l aveţi pe lista cu invitaţi.

— Oh?

— Un tip cu mască pe gură şi ochelari de soare, care vindea cocaină?

— Nu, nu ne-a pomenit nimeni de cineva de genul ăsta. Nu chiar ciudat, probabil, dacă le vindea cocaină invitaţilor.

— Sau pentru că îi uiţi repede pe cei fără chip. Nu le-a vândut invitaţilor, mai degrabă le-a împărţit câtorva mostre din ceea ce noi credem c-ar fi cocaină aproape pură.

— De unde ştii?

— Nu contează. Important e că el a avut contact direct atât cu Susanne, cât şi cu Bertine. Mai ştii pe altcineva de la petrecere care a discutat cu ambele fete?

— Doar pe Markus Røed.

Katrine porni semnalizarea şi verifică iar în oglindă.

— Crezi că tipul ăsta a discutat la petrecere cu amândouă şi a aranjat o plimbare prin pădure cu ele?

— De ce nu?

— Nu ştiu, dar nu văd sensul. Una e ca Susanne să plece într-o aventură în pădure cu un tip abia cunoscut la o petrecere. Unul care, în plus, mai vindea şi cocaină. Însă ca, o săptămână mai târziu, Bertine să însoţească de bunăvoie un astfel de om, pe care abia îl cunoştea, în pădurea de lângă Skullerud, când în ziare apăruse că Susanne fusese văzută ultima oară în Skullerud? La acel moment, Bertine trebuia să fi aflat că ei trei fuseseră la aceeaşi petrecere. Nu, Harry, eu nu sunt convinsă.

— OK. Atunci, tu ce crezi?

— Cred că suntem în căutarea unui violator în serie.

— Criminal în serie.

— Categoric. Crime rapide, necrofilie. Un creier scos, un cap retezat, un cadavru atârnat ca un animal sacrificat. Asta aş numi crimă ritualică săvârşită de un criminal în serie.

— Mhm. De ce pudră pentru prezervativ?

— Poftim?

— În infracţiuni sexuale cauţi lubrifiant, nu pudră, atunci când încerci să identifici prezervativul, n-am dreptate?

— Ba da, dar în cazul ăsta nu s-a folosit lubrifiant.

— Exact. Ai lucrat la Moravuri. Violatorii în serie nu folosesc lubrifiant, cel puţin cei destul de deştepţi să folosească prezervativ?

— Ba da, Harry, dar sunt maniaci criminali, nu se ţin de un scenariu prestabilit, iar tu despici firul în patru.

— Ai dreptate. Dar încă n-am văzut sau auzit nimic ca să putem exclude că Bertine şi Susanne au făcut sex consensual cu făptaşul chiar înainte să le omoare.

— În afară de-a fi ceva… foarte neobişnuit. Nu? Tu eşti expertul în criminali în serie.

Harry îşi frecă ceafa.

— Da, e neobişnuit. Crima după viol nu e chiar atât de neobişnuită, fie ca parte a fanteziei sexuale a criminalului, fie ca să evite să fie identificat. Însă crima după sex consensual apare doar în cazuri excepţionale. Un narcisist ar ucide dacă a fost umilit în timpul actului, dacă, de exemplu, n-a fost în stare să-l ducă la bun sfârşit.

— Harry, urmele unui prezervativ arată că a reuşit să ducă actul la bun sfârşit. Mă întorc imediat.

Harry încuviinţă. Se opriseră pe Hegdehaugsveien, iar el o urmări pe Katrine cum se apropia repede de poarta unde copiii în haine groase se aplecau peste gard, aşteptând să fie luaţi.

Ea dispăru dincolo de poartă şi după câteva minute apăru cu Gert. Auzi glasul plin de nerăbdare al unui copil. Se părea că el însuşi fusese un copil tăcut.

Se deschise portiera.

— Bună, Hayy!

Gert se aplecă de pe bancheta din spate şi-i dădu lui Harry o îmbrăţişare înainte să fie tras de Katrine înapoi pe scaunul pentru copii.

— Salut, bătrâne! replică Harry.

— Bătâne? făcu Gert, uitându-se la mama sa.

— Se joacă cu tine, îl lămuri Katrine.

— Te joci, Hayy!

Gert râse din toată inima, iar când aruncă o privire în oglinda retrovizoare Harry tresări, căci zărise ceva familiar. Nu de la el. Nici de la tatăl său. Ci de la mama sa. Băiatul avea zâmbetul mamei lui Harry.

Katrine se aşeză la volan.

— La Schrøder? îl întrebă.

Harry clătină din cap.

— Cobor la tine, apoi plec pe jos.

— La Schrøder?

Harry nu-i răspunse.

— M-am gândit mai bine, reluă ea. Vreau să-ţi cer o favoare.

— OK?

— Îi ştii pe campionii de la schi fond şi pe cei care merg la Polul Sud, apoi te taxează cu o tonă de bani pentru discursuri inspiraţionale?

★

Un val făcu feribotul de Nesodden să salte uşor.

Harry privi în jur. Pasagerii de pe locurile din apropiere se uitau în telefoane, aveau căşti, citeau cărţi sau admirau Fiordul Oslo. În drum spre casă de la serviciu, facultate sau o sesiune de cumpărături în oraş. Nimeni nu părea să fi ieşit la o plimbare cu partenerul.

Îşi coborî privirea la propriul telefon, unde avea cel mai recent raport patologic căruia Truls îi făcuse o captură de ecran şi o trimisese tuturor prin e-mail. Harry îl citise în timp ce mânca la cantina Spitalului Radium, după ce-i trimisese mesaj lui Katrine rugând-o să vină să-l ia cu maşina. Se simţise vinovat când se prefăcuse că nu ştia nimic de el în timp ce ea îi povestea despre vizita la Institutul Medico-Legal? Nu chiar. În plus, nu fusese nevoit să se poarte ca şi cum nu ştia informaţia despre pudra pentru prezervative şi necrofilie, care nu figurau în raport. Acestea nu apăruseră nici în articolul lui Våge. Cu alte cuvinte, informatorul lui Våge nu era unul dintre cei prezenţi la institut, altfel ar fi inclus în articol şi ceea ce nu figura în raport. Însă Våge scrisese că unii investigatori credeau că cele două crime fuseseră făcute să arate ca strădуinţa unui criminal în serie de-a ascunde ceea ce era în realitate.

Pudră pentru prezervative.

Harry se gândi la asta.

Apoi tastă T.

— Da?

— Salut, Truls, sunt Harry.

— Da?

— N-o să-ţi răpesc mult timp. Am stat de vorbă cu Katrine Bratt şi reiese că nu tot ce-a descoperit Institutul Medico-Legal e trecut în rapoarte.

— Oh?

— Da. Mi-a împărtăşit un amănunt pe care sigur echipa de investigaţii de

la sediul poliţiei urmează să-l discute, dar pe care noi nu-l avem.

— Anume?

Harry ezita. Pudră pentru prezervative.

— Tatuajul, răspunse. Criminalul a decupat tatuajul cu Luis Vuitton pe care Bertine îl avea pe gleznă şi apoi l-a cusut la loc.

— Cum a procedat şi cu scalpul lui Susanne Andersen?

— Dap, răspunse Harry. Dar nu asta e important, ci dacă pe viitor tu ai putea face rost de astfel de chestii.

— Chestii care nu figurează în rapoarte? Atunci va trebui să discut cu lumea.

— Mhm. Nu vrem să o lăsăm la voia întâmplării. Nu aştept idei pe loc, dar gândeşte-te şi discutăm mâine.

Truls mârâi.

— Bine!

Închiseră.

Când feribotul amară, Harry rămase aşezat, urmărind cum ceilalţi pasageri coborau pe ţărm.

— Nu cobori? întrebă controlorul de bilete, făcând un semn cu mâna spre salonul gol.

— Astăzi, nu, răspunse Harry.

★

— La fel şi-aici, zise Harry, arătând spre pahar.

Barmanul ridică o sprânceană, dar luă sticla de Jim Beam şi turnă.

Harry îl dădu şi pe acesta pe gât.

— Încă unul!

— O zi grea? întrebă barmanul.

— Încă nu, răspunse Harry înainte să ia paharul şi să plece spre aceeaşi masă la care îl văzuse stând pe solistul Turbonegro.

Observă că deja se clătina uşor pe picioare. În drumul său, trecu pe lângă un bărbat întors cu spatele şi simţi un miros de parfum ce-i reaminti de Lucille. Se lăsă să alunece pe canapea. Era încă devreme, încă nu erau mulţi clienţi. Oare unde era Lucille acum? În loc să bea în continuare, se putea întoarce în cameră să recitească rapoartele şi să caute greşeala, pista. Se uită la pahar. Clepsidra. Cinci zile plus câteva ore până avea să mai lase baltă pe cineva. Da, asta era povestea vieţii sale. Ce dracu’, oricum cât de curând nu-i mai rămânea nimeni pe care să-l lase baltă. Ridică paharul.

În bar intră un bărbat care se uită în jur. Îl zări pe Harry. Se salutară dând

din cap şi apoi individul porni în direcţia lui, apoi se aşează pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de sticlă joase.

— Seara bună, Krohn!

— Bună seara, Harry? Cum merge treaba?

— Cu ancheta? Merge bine.

— Bun! Înseamnă că ai o pistă?

— Nu. Ce te aduce aici?

Părea că avocatul se pregăteşte să mai pună o întrebare, însă renunţă.

— Am auzit că astăzi ai sunat-o pe Helene Røed. Şi că urmează să vorbiţi.

— Corect.

— Voiam doar să-ţi atrag atenţia cu privire la două lucruri înainte de acea discuţie. În primul rând, momentan relaţia ei cu Markus nu e dintre cele mai bune. Ar putea exista o mulţime de motive pentru asta. Cum ar fi…

— Dependenţa de cocaină a lui Markus?

— Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Ba da, ştii.

— Mă gândeam că de-a lungul timpului s-au îndepărtat unul de altul. Şi că toată atenţia pe care a primit-o Markus din partea publicului în legătură cu acest caz, mai ales din partea *Dagbladet*, n-a îmbunătăţit situaţia.

— Ce încerci să zici?

— Helene are parte de mult stres şi e posibil să spună lucruri care să-i pună soţul într-o lumină proastă. Atât în privinţa persoanei sale în general, cât şi a legăturii lui cu domnişoarele Andersen şi Bertilsen în particular. Nu ceva care să schimbe datele cazului, dar dacă presa, *Dagbladet*, află de ele, ar fi mare păcat pentru clientul meu… sau mai degrabă al *nostru*.

— Ai venit să-mi spui să nu las să se scurgă posibile bârfe.

Krohn zâmbi scurt.

— Spun doar că acest Terry Våge se va folosi de orice ca să-l mânjească pe Markus.

— Deoarece?

Krohn ridică din umeri.

— E o poveste foarte veche. Se întâmpla pe vremea când Markus făcea mici investiţii pe ici, pe colo şi era şi preşedintele consiliului de administraţie al ziarului gratis pentru care scria Våge. Când comisia pentru plângeri împotriva presei a aflat că ziarul încălcase codul deontologic în cazul poveştilor inventate de Våge, consiliul l-a concediat. Acest lucru a

avut repercusiuni semnificative asupra vieţii şi carierei lui după aceea, şi e limpede că nu l-a iertat niciodată pe Markus.

— Mhm. Am să ţin minte.

— Bun!

Krohn rămase aşezat.

— Da? întrebă Harry.

— Înţeleg dacă e ceva ce nu vrei să iasă la lumină, însă pe noi doi ne leagă un secret.

— Ai dreptate, replică Harry, luând o gură de băutură. Nu vreau să iasă la lumină.

— Desigur. Voiam doar să spun că eu cred în continuare că am făcut ceea ce trebuie.

Harry se uită la el.

— Am avut grijă ca lumea să scape de un om foarte, foarte rău, continuă Krohn. Bine, recunosc, era clientul meu…

— Şi nevinovat, adăugă mohorât Harry.

— Poate de moartea soţiei tale. Însă era vinovat de distrugerea multor alte vieţi. Mult prea multe. Oameni tineri. Oameni nevinovaţi.

Harry îl privi pe Krohn. Ei doi avuseseră grijă ca Svein Finne, un individ cu multe condamnări pentru viol la activ, să fie omorât şi uciderea lui Rakel să fie aruncată în cârca lui. Motivul lui Krohn fuseseră ameninţările lui Finne la adresa lui şi a familiei sale, în timp ce al lui Harry fusese dorinţa ca acela care o ucisese de fapt pe Rakel, precum şi motivul pentru care o făcuse să nu iasă vreodată la lumină.

— În vreme ce Bjørn Holm, reluă Johan Krohn, n-a fost decât un om bun. Un prieten şi un soţ bun. Nu-i aşa?

— Da, răspunse Harry, simţind cum i se încleştează gâtul.

Făcu semn spre bar ridicând paharul gol.

Krohn inspiră adânc.

— Motivul pentru care Bjørn Holm a omorât-o pe femeia pe care o iubeai în loc să te omoare pe tine a fost pentru că era singurul mod prin care te putea face să suferi la fel ca el.

— Ajunge, Krohn!

— Harry, ce încerc eu să spun este că acum nu e acelaşi lucru. Terry Våge încearcă să-l facă de ruşine pe Markus Røed, cum a fost şi el făcut în trecut. Lasă-l să simtă condamnarea din partea societăţii! Îi poate frânge pe oameni, ştii, nu? Să-i facă să-şi ia singuri viaţa. Eu am clienţi care au făcut-

o.

— Markus Røed nu e Bjørn Holm, nu este un om bun.

— Poate că nu. Dar e nevinovat. Mă rog, în cazul ăsta.

Harry închise ochii. *Mă rog, în cazul ăsta.*

— Noapte bună, Harry!

Când Harry deschise ochii, Johan Krohn nu mai stătea pe scaun, iar băutura îi fusese aşezată pe masă.

Încercă să bea încet, dar i se părea lipsit de sens aşa, prin urmare dădu paharul pe gât. Gata, mai avea un pic, încă unul doar.

Intră o femeie. Suplă, rochie roşie, păr brunet, cu un spate mlădios. Existase o vreme când o vedea pe Rakel peste tot. Acum se terminase. Da, îi era dor de toate, chiar şi de coşmaruri. Ca şi cum îi simţise privirea, femeia de la bar se întoarse şi aruncă o privire în direcţia lui. O fracţiune de secundă, înainte de-a se întoarce la loc. Dar el o văzuse. O privire lipsită de interes, doar un pic de milă. O privire care înţelesese imediat că cel de pe canapea e un suflet foarte singuratic. Unul de care nu vrei să te apropii.

În timp ce se târa în pat, Harry nu-şi mai amintea cum ajunsese în cameră. Imediat ce închise ochii, cele două fraze începură să i se învârtă prin minte.

Să te facă să suferi la fel ca el.

Nevinovat. Mă rog, în cazul ăsta.

Telefonul îi vibră şi se aprinse în întuneric. Se răsuci şi îl ridică de pe noptieră. Era un MMS de la un număr cu prefixul +52. Nu trebuia să ghicească că e de Mexic, pentru că imaginea o înfăţişa pe Lucille având în fundal un perete cu vopseaua scorojită. Părea mai bătrână fără machiaj. Îşi întorsese o parte a feţei spre cameră, cea despre care pretindea că e mai drăguţă. Deşi palidă, zâmbea, ca pentru a-l linişti pe destinatarul pozei. Harry se gândi că era exact acelaşi regret plin de bunătate pe care mama lui îl avusese pe faţă când stătuse în uşa clasei sale, cu pacheţelul în mână.

Textul de dedesubt era scurt.

5 *zile, numărătoarea inversă continuă.*

22.
JOI

Datorie

Era 9:55, iar Katrine şi Sung-min stăteau în faţa sălii de şedinţe cu câte un pahar de cafea în mână. Ceilalţi membri ai echipei de anchetă mormăiau câte un salut trecând pe lângă ei în drum spre şedinţa de dimineaţă.

— Bun! începu Sung-min. Aşadar, Hole crede că făptaşul e un traficant de cocaină care a participat la petrecere?

— Aşa se pare, răspunse Katrine, uitându-se la ceas.

Spusese că va veni devreme, dar acum mai erau patru minute.

— Dacă acea cocaină era atât de pură, poate el însuşi a introdus-o ilegal în ţară. Odată cu alte lucruri.

— La ce te referi?

Sung-min clătină din cap.

— Doar o conexiune. Nu departe de locul faptei se afla o pungă goală de praf antiparazitar. Pesemne că şi praful a fost introdus ilegal în ţară.

— Oh?

— Praful e interzis. Conţine o toxină foarte puternică împotriva unei varietăţi de viermi intestinali, inclusiv dintre cei foarte nocivi.

— Serios?

— Paraziţi care pot omorî câini şi sunt transmisibili la oameni. Am auzit de vreo doi proprietari care s-au infectat. Atacă ficatul, e foarte neplăcut.

— Spui că ucigaşul ar putea avea un câine?

— Care îi dă animalului său de companie un medicament antiparazitar în mijlocul naturii înainte de a-şi ucide şi viola victima? Nu.

— Atunci de ce…?

— Da, de ce. Pentru că ne agăţăm de orice fir de pai. Ai văzut filmările în care poliţiştii rutieri americani opresc şoferi pentru că au depăşit un pic limita de viteză sau au un stop spart? Cât de precaut se apropie de maşină, de parcă încălcarea unei legi în trafic sporeşte mult posibilitatea ca aceştia să fie infractori înrăiţi?

— Da, cunosc şi motivul. Pentru că posibilitatea de-a fi infractori înrăiţi chiar creşte. Sunt multe studii în privinţa asta.

Sung-min zâmbi.

— Exact. Persoane care încalcă legea. Despre asta e vorba.

— OK! zise Katrine, uitându-se iar la ceas.

Ce s-o fi întâmplat? Zărise în ochii lui Harry pericolul să se fi reapucat de băut. Însă de obicei se ţinea de cuvânt.

— Dacă ai luat punga, ar trebui s-o duci la Krimteknisk.

— Am găsit-o departe de locul faptei, răspunse Sung-min. Am fi putut aduna o mie de lucruri din raza aceea care, cu puţină imaginaţie, ar putea avea legătură cu crima.

9:59.

Katrine îl văzu pe agentul pe care îl trimisese la recepţie ca să-l întâmpine. Şi în urma lui, depăşindu-l cu un cap în înălţime, Harry Hole. Părea mai şifonat decât costumul de pe el, şi era ca şi cum i-ar fi putut vedea alcoolul din respiraţie înainte să i-l miroasă. Văzu cum Sung-min se îndreaptă în mod inconştient lângă ea.

Katrine goli paharul cu cafea.

— Începem?

★

— După cum vedeţi, avem un oaspete, rosti Katrine.

Prima parte a planului funcţiona. Era ca şi cum oboseala şi apatia de pe chipurile din faţa ei se şterseseră cu totul.

— Nu mai are nevoie de nicio prezentare, însă pentru cei foarte noi dintre voi, Harry Hole a început ca detectiv aici, la Investigaţii Criminale, în…

Se uită la Harry, care se strâmbă în barbă.

— Epoca de Piatră.

Chicoteli.

— Epoca de Piatră, reluă Katrine. A jucat un rol hotărâtor în rezolvarea unora dintre cele mai importante cazuri ale noastre. A fost lector la Academia de Poliţie. Este, din câte ştiu, singurul norvegian care a participat la cursul FBI despre omucideri în serie, ţinut la Chicago. Am dorit să-l aduc în această echipă de anchetă, însă nu mi s-a dat voie.

Katrine se uită la cei prezenţi. Era doar o chestiune de timp înainte ca Melling să afle că îl adusese pe Harry în inima cetăţii ei.

— Aşadar, cu atât mai bine că Markus Røed l-a angajat să ancheteze uciderile lui Susanne şi Bertine, înseamnă că în joc este angrenată mai multă experienţă, chiar dacă nu de către superiorii noştri.

Văzu privirea dojenitoare a lui Sung-min şi încruntătura furioasă a lui

Magnus Skarre.

— L-am invitat pe Harry să vorbească în termeni generali despre aceste crime, astfel încât noi să putem pune apoi întrebări.

— Prima întrebare.

Era Skarre, a cărui voce tremura de indignare.

— De ce-ar trebui să ascultăm un tip care vorbeşte despre crime în serie? Astea sunt subiect de emisiuni TV, iar două crime comise de acelaşi făptaş nu înseamnă…

— Ba înseamnă.

Harry se ridică de pe scaunul din primul rând, fără să-şi întoarcă faţa spre public. Pentru o clipă păru să se clatine, de parcă scăderea tensiunii arteriale urma să-l facă să cadă în nas, dar se îndreptă şi rămase ferm pe picioare.

— Da, chiar înseamnă că sunt crime în serie.

Se aşternu o linişte deplină în încăpere în timp ce Harry făcea lent doi paşi lungi spre tablă, înainte de-a se răsuci spre ei. Cuvintele ieşiră mai greu la început, apoi, treptat, ceva mai repede, ca şi cum gura lui avea nevoie să prindă viteză.

— Termenul de omucidere în serie este o invenţie FBI, iar definiţia oficială este „o serie de două sau mai multe crime, comise de acelaşi delincvent ca evenimente separate” şi atât.

Îl fixă cu privirea pe Skarre înainte să reia:

— Însă, cu toate că acest caz este, prin definiţie, o omucidere în serie, nu înseamnă neapărat că delincventul se potriveşte cu ideile voastre despre criminali în serie din emisiunile TV. El nu trebuie să fie psihopat, sadic sau obsedat sexual. Poate fi o persoană relativ normală, ca tine sau ca mine, cu un motiv cât se poate de banal, cum ar fi, de pildă, banii. De fapt, al doilea cel mai comun motiv pentru crimele în serie din SUA e chiar ăsta. Un criminal în serie nu trebuie să fie neapărat genul condus de voci din propria minte sau de o nevoie incontrolabilă de-a omorî iar şi iar. Însă poate fi. Am folosit „el” deoarece criminalii în serie sunt, cu câteva excepţii, bărbaţi, întrebarea este dacă cel pe care îl căutăm noi poate fi genul acesta de criminal în serie.

— Întrebarea, replică Skarre, este ce cauţi tu aici, când lucrezi în sectorul privat. De ce am crede că vrei să ne ajuţi?

— De ce nu v-aş ajuta, Skarre? Am fost angajat să am grijă sau cel puţin să cresc posibilitatea ca acest caz să fie rezolvat. Nu să-l rezolv eu. Skarre, înţeleg că pentru tine e un concept dificil de acceptat, dă-mi voie să explic.

Dacă primesc sarcina de-a salva oamenii dintr-o clădire incendiată, însă aceasta e cuprinsă deja de flăcări, ce fac? Mă folosesc de găleata mea sau sun la pompierii de la colţ?

Katrine îşi reprimă un zâmbet, însă observă că Sung-min n-o făcu.

— Aşadar, voi sunteţi brigada de pompieri, iar eu sunt la telefon. Treaba mea este să vă spun ce ştiu despre locul care arde. Din moment ce se întâmplă să cunosc câte ceva despre incendii, am să vă spun ce cred eu că e deosebit la tipul acesta de incendiu. Bine?

Katrine văzu câteva capete încuviinţând. Alţii se uitau unul la altul, însă nu obiectă nimeni.

— Ca să trecem direct la ce e deosebit aici, continuă Harry. Capetele. Mai precis, creierul lipsă. Iar întrebarea, ca de obicei, este de ce? De ce să decupezi sau să tai capetele victimelor şi să le scoţi creierul? În anumite împrejurări, răspunsul e simplu. În Vechiul Testament găsim povestea Iuditei, o biată evreică văduvă care îşi salvează oraşul asediat seducându-l pe conducătorul duşmanilor, căruia îi taie capul. Ideea nu era să-l omoare, ci să le arate tuturor capul ca ilustrare a puterii, să bage groaza în oştirile lui care, cum era de aşteptat, au rupt-o la fugă. Aşadar, o faptă raţională, cu un motiv raţional de-a lungul istoriei războaielor şi pe care o vedem chiar şi acum, când teroriştii politici publică videoclipuri cu decapitări. Însă e greu de crezut că omul nostru doreşte să bage frica în cineva, aşa că de ce? În triburile vânătorilor de capete sau cel puţin în legendele despre ei, aceştia îşi doresc deseori capetele pentru ei înşişi, ca trofee sau ca să alunge spiritele rele. Ori ca să le ţină aproape. Anumite triburi din Papua-Noua Guinee cred că ajungi să stăpâneşti sufletul victimei atunci când îi tai capul. Iar asta s-ar putea să ne apropie de ceea ce avem aici.

Katrine observă că, deşi Harry vorbea pe un ton neutru, lipsit aproape de orice intonaţie şi fără vreo expresie facială anume sau gesturi teatrale, atenţia tuturor era concentrată la el.

— Istoria criminalilor în serie e plină de decapitări. Ed Gein le-a retezat capetele victimelor sale şi le-a aşezat pe stâlpii de la pat. Ed Kemper i-a tăiat mamei sale capul şi a făcut sex cu el. Însă poate că acest caz al nostru are mai multe paralele cu Jeffrey Dahmer, care în anii 1980 a omorât 17 bărbaţi şi băieţi. Făcea cunoştinţă cu ei la petreceri sau în cluburi, unde îi îmbăta sau îi droga. Ceva la care voi reveni mai târziu, e posibil să fi apărut şi-n cazul nostru. Dahmer îşi conducea apoi victimele acasă. Le omora, de obicei strangulându-le în timp ce erau drogate. Făcea sex cu cadavrele. Apoi

le dezmembra. Le dădea găuri în cap şi turna în ele diverse lichide, cum ar fi acidul. Le tăia capul. Mânca anumite părţi din corp. I-a spus psihologului că păstra capetele fiindcă se temea de respingere şi că-n felul ăsta nu aveau să-l părăsească niciodată. De aici şi paralela cu colecţionarii de suflete din Papua-Noua Guinee. Însă Dahmer mergea mai departe, asigurându-se că victimele rămâneau cu el prin faptul că mânca părţi din ele. Întâmplător, psihologii au considerat că Dahmer nu era nebun în sens criminal, ci doar suferea de tulburări de personalitate. Aşa cum majoritatea dintre noi ar putea suferi şi funcţionează în continuare. Cu alte cuvinte, Dahmer era o persoană care acum ar fi putut sta printre noi, fără să-l bănuim neapărat de ceva. Da, Larsen?

— Făptaşul nostru nu i-a luat capul lui Susanne, ci creierul. În cazul lui Bertine, a luat atât capul, cât şi creierul. Până la urmă el caută creierul? Iar în acest caz, creierul are rol de trofeu?

— Mhm. Facem o diferenţă între trofee şi suvenire. Trofeele sunt simboluri ale faptului că ţi-ai înfrânt victima, iar în astfel de cazuri se folosesc foarte des capetele. Suvenirele sunt folosite ca amintiri ale actului sexual şi ca recompensă sexuală după. Nu ştiu dacă aici se califică şi creierul. Dar, dacă ar fi să trageţi concluzii pornind de la ceea ce ştim despre criminalii în serie psihopaţi motivaţi sexual, pentru ei există tot felul de motive, ca pentru toată lumea. De aceea nu există tipare comportamentale comune, cel puţin nu suficient de detaliate ca să le intuim următoarea mişcare. Cu excepţia unui singur lucru, pe care-l putem presupune cu un grad semnificativ de probabilitate.

Katrine ştia că aceasta nu era o pauză teatrală, ci doar nevoia lui Harry de a trage aer în piept şi, totodată, de-a face un insesizabil pas în lateral pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Că vor lovi din nou.

În tăcerea care urmă, Katrine auzi paşi apăsaţi ce se apropiau cu iuţeală pe hol. Îi recunoscu, ştia ai cui sunt. Poate că Harry îi auzi şi el şi înţelese că timpul îi e pe terminate. În orice caz, prinse viteză: — Nu cred că această persoană caută neapărat capete, ci mai degrabă creierul victimelor. Tăierea capului lui Bertine înseamnă doar că îşi rafinează metoda, tot o trăsătură a criminalului în serie psihopat clasic. Şi-a dat seama de data trecută că îndepărtarea creierului la locul faptei necesită timp şi prin urmare e riscantă. Pe lângă asta, când a văzut rezultatul coaserii la loc a scalpului şi a înţeles că va fi descoperit, a intuit că, pentru a ascunde că, de fapt, creierul şi-l

doreşte, cel mai bine ar fi să ia capul cu totul. Nu cred că a sufocat-o pe Bertine într-o încercare de a induce poliţia în eroare să creadă că Susanne a fost omorâtă de altcineva. Dacă acest lucru ar fi fost important, n-ar fi ales Skullerud în ambele cazuri şi n-ar fi lăsat ambele cadavre despuiate de la brâu în jos. Motivul schimbării metodei de a ucide a fost practic. S-a murdărit când i-a tăiat gâtul lui Susanne, lucru pe care-l puteţi vedea după urmele jetului de sânge. Sânge pe mâini, pe faţă şi pe haine însemna că ar fi fost remarcat dacă s-ar fi întâlnit cu cineva la întoarcere. Ar mai fi trebuit şi să arunce hainele, să spele maşina şi aşa mai departe.

Se deschise uşa. Cum era de aşteptat, Bodil Melling. Aceasta se opri în prag cu braţele încrucişate la piept, fixând-o pe Katrine cu o expresie ce promitea un rezultat neplăcut.

— Acesta a fost şi motivul pentru care a dus-o la lac. Acolo putea reduce vărsarea sângelui prin ţinerea capului sub apă în timp ce-l tăia. În această privinţă, criminalul ăsta în serie e precum cei mai mulţi dintre noi. Cu cât facem mai des un lucru, cu atât îl facem mai bine. În acest caz, asta înseamnă veşti proaste pentru ce va urma.

Harry se uită la Bodil Melling şi adăugă:

— Nu eşti de aceeaşi părere, doamnă comisar-şef?

Colţurile gurii femeii se îndreptară în sus, imitând parcă un zâmbet afectat.

— Ce va urma, Hole, e că tu vei părăsi imediat această clădire. Apoi vom discuta intern cum interpretăm noi regulile de conduită privind accesul interzis străinilor la informaţii.

Katrine îşi simţi gâtul încleştându-se din cauza unui amestec de ruşine şi furie şi înţelese imediat că vocea ei nu ascundea deloc acest lucru.

— Îţi înţeleg preocuparea, Bodil. Însă evident că lui Harry nu i s-a acordat acces la…

— Cum spuneam, vom discuta separat acest lucru. Îl conduce altcineva în afară de Bratt pe Hole până jos, la recepţie? Iar tu, Bratt, vii cu mine.

Katrine îi aruncă o privire disperată lui Harry, care ridică din umeri drept răspuns, apoi o urmă pe Bodil Melling în timp ce asculta ţăcănitul ascuţit al tocurilor pe hol.

— Serios, Katrine, începu Melling după ce intrară în lift, te-am avertizat să nu-l bagi pe Hole în asta. Dar tu tot ai făcut-o.

— Nu mi s-a permis să-l aduc în calitate de membru al grupului, însă acum a participat în calitate de consultant, cineva care împărtăşeşte cu alţii

din experienţa sa şi dezvăluie informaţii fără să primească nimic în schimb. Nici bani şi nici informaţii. Consider că e responsabilitatea mea să fac acest lucru.

Liftul ţiui ca să le anunţe că ajunseseră.

— Chiar aşa? replică Melling, ieşind din lift.

Katrine se repezi după ea.

— Ţi-a trimis mesaj cineva din sala de şedinţe?

Melling îi zâmbi acru.

— Măcar de-ar fi fost genul ăla de scurgere conştiincioasă pentru care să ne facem griji.

Melling intră în biroul său. Ole Winter şi şeful Informaţiilor, Kedzierski, stăteau la o mică masă de şedinţe, având fiecare în faţă câte o ceaşcă de cafea şi un exemplar din *Dagbladet.*

— Bună dimineaţa, Bratt! rosti şeful Kripos.

— Discutam despre scurgerile de informaţii din cazul de dublă omucidere, o informă Melling.

— Fără mine? întrebă Katrine.

Melling oftă, se aşeză şi-i făcu semn lui Katrine să procedeze la fel.

— Fără să fie prezent vreunul dintre cei care, teoretic, s-ar putea afla în spatele scurgerilor de informaţii. N-ai de ce să o iei personal. Acum am putea să abordăm subiectul direct cu tine. Presupun că ai văzut ce-a scris Våge astăzi?

Katrine încuviinţă.

— E un adevărat scandal, reluă Winter, clătinând din cap. Nici mai mult, nici mai puţin. Våge are amănunte din investigaţie pe care nu le poate obţine decât dintr-un singur loc, şi anume de aici. Mi-am verificat oamenii care se ocupă de caz şi nu e implicat niciunul.

— Cum i-ai *verificat?* întrebă Katrine.

Winter îi ignoră întrebarea, continuând doar să clatine din cap.

— Iar acum, Bratt, inviţi şi competiţia?

— Tu s-ar putea să fii în competiţie cu Hole, dar eu nu sunt, replică ea. Mai e cafea şi pentru mine?

Melling se uită la ea surprinsă.

— Dar să revenim la scurgerile de informaţii! reluă Katrine. Winter, dă-mi câteva indicii despre cum să-mi *verific* colegii. Supraveghere? Citirea e-mailurilor? Interogatorii, tortura cu picătura chinezească?

Winter se uită la Melling ca şi cum făcea apel la cineva cu capul pe

umeri.

— Însă eu am verificat altceva, continuă Katrine. Am mers înapoi şi am verificat ce are Våge şi ce nu. Şi se dovedeşte că tot ce pare să fi obţinut de la investigatorii noştri a apărut în ziar *după* ce a fost trecut în rapoartele încărcate în BL. Ceea ce înseamnă că scurgerea ar putea proveni de la oricine din sediul poliţiei care acces la acele dosare. Din nefericire, sistemul nu ţine evidenţa cui s-a uitat şi la ce dosare.

— Nu-i adevărat! ripostă Winter.

— Ba da, îl contrazise Katrine. Am discutat cu oamenii noştri de la IT.

— Eu m-am referit la partea că tot ce-a scris Våge a apărut în rapoarte, zise el, luă ziarul de pe masă şi citi cu voce tare: *Poliţia a refuzat să facă publice detaliile groteşti, cum ar fi faptul că tatuajul de pe glezna lui Bertine Bertilsen a fost decupat şi cusut la loc.*

Aruncă ziarul înapoi pe masă.

— Asta *nu* a apărut în niciun raport!

— Sper că nu, răspunse Katrine. Pentru că pur şi simplu nu e cazul. Våge inventează chestii. Şi nu cumva, Winter, asta depăşeşte deja limitele pentru care putem fi învinuiţi?

★

— Mulţumesc, Anita! spuse Harry, cu ochii la berea pe care ospătăriţa în vârstă i-o aşezase în faţă.

— În fine! Mă bucur să te revăd! oftă ea, ca o continuare a ceva ce gândise, dar nu rostise.

— Care-i treaba cu ea? întrebă Truls, care stătea deja la masa de la geam când Harry intrase în Schrøder la momentul convenit.

— Nu-i place să mă servească, răspunse Harry.

— Atunci Schrøder nu e locul potrivit unde să lucreze, râse mârâit Truls.

— Poate că nu, replică Harry, ridicându-şi berea. Poate doar are nevoie de bani.

Îşi duse paharul la buze şi bău în timp ce-l privea în ochi pe Truls.

— Ce voiai? întrebă acesta, iar Harry văzu o scurtă zvâcnire sub ochiul lui Truls.

— Tu ce crezi?

— N-am idee. Altă sesiune de brainstorming?

— Poate. Ce zici de asta?

Harry scoase ziarul *Dagbladet* din buzunarul sacoului şi-l aşează în faţa lui Truls.

— Ce anume?

— Că Våge scrie despre tatuajul lui Bertine. Că a fost decupat şi apoi cusut la loc.

— Ce cred? Cred că pare bine informat. Dar ăsta-i jobul lui, bănuiesc.

Harry oftă.

— Nu întreb ca să tărăgănez lucrurile, Truls. Ci ca să-ţi dau o şansă să o spui tu înainte.

Truls îşi ţinea mâinile pe faţa de masă uzată, încadrând un şerveţel de hârtie. Nu-şi comandase nimic. Nu voia nimic. Mâinile îi erau roşii pe albul şerveţelului şi păreau exagerat de umflate. Ca şi cum s-ar fi micşorat, devenind cât o pereche de mănuşi, dacă Harry ar fi înfipt un bold în ele. Fruntea bărbatului căpătase o tentă roşu-închis, culoarea diavolului din benzile desenate.

— Habar n-am la ce te referi, făcu Truls.

— Tu eşti. Tu îi dai informaţii lui Terry Våge.

— Eu? Eşti prost? Nici măcar nu sunt în echipa de anchetă.

— Îi oferi informaţii lui Våge la fel ca şi nouă, citind rapoartele imediat ce sunt încărcate în BL96. O făceai deja când am luat legătura cu tine, aşa că n-a fost deloc ciudat când mi-ai acceptat propunerea. Eşti plătit de două ori pentru aceeaşi treabă. Şi probabil că acum Våge te plăteşte şi mai mult, din moment ce-i dai informaţii proaspete şi din grupul Aune.

— Ce mama dracului? N-am…

— Gura, Truls!

— Du-te dracului! N-am de gând să…

— Gura! Şi stai jos!

La cele câteva mese la care stăteau clienţi se făcuse linişte. Aceştia nu se holbau făţiş, ci se uitau în paharele cu bere, folosindu-se de vederea periferică. Harry îşi lăsase o mână peste a lui Truls şi acum apăsa atât de tare pe tăblia mesei, încât Truls se văzu silit să se aşeze la loc.

Harry se aplecă în faţă şi continuă pe un ton coborât:

— Cum ziceam, n-o să tărăgănez, aşa că uite care-i treaba. Am intrat la bănuieli când Våge a scris că investigatorii se întreabă dacă nu cumva Røed a comandat asasinatele ca să le facă să pară atacuri motivate sexual. Asta discutaserăm în grupul Aune şi e o idee atât de neconvenţională, încât am întrebat-o şi pe Katrine dacă a emis-o cineva din echipa ei. Nici pomeneală. Aşa că am inventat povestea cu tatuajul lui Bertine cusut la loc şi ţi-am dezvăluit-o numai ţie. Adăugând, totodată, că e un lucru bine cunoscut la

sediul poliţiei, astfel încât să ai încredere că o poţi transmite mai departe fără ca informaţia să ducă la tine. Cum mă aşteptam, Våge a publicat-o câteva ore mai târziu. Aşa se prezintă situaţia, Truls.

Truls Berntsen se uita în faţă, cu chipul lipsit de orice expresie. Luă şerveţelul şi-l mototoli, la fel cum Harry îl văzuse făcând-o la hipodrom cu biletul nenorocos.

— Bine, cedă Truls. Am vândut o mică informaţie. Iar tu o poţi lăsa dracului baltă, pentru că nu e nicio pagubă. Våge n-a primit vreodată ceva care să strice ancheta.

— Aşa crezi tu, Truls, deocamdată încheiem discuţia.

— Da, o încheiem, pentru că plec, adios! Iar tu poţi lua banii lui Røed să te ştergi la cur cu ei.

— Ţi-am zis să stai jos.

Harry schiţă un zâmbet obosit.

— Şi mulţumesc, dar hârtia igienică de la Thief e excelentă. Atât de moale, încât te face practic să vrei să te mai caci o dată. Ai avut vreodată plăcerea?

Truls Berntsen părea să nu fi înţeles întrebarea, însă rămase aşezat.

— Aşa că iată şansa ta de-a o mai da o dată de gard, reluă Harry. Îi spui lui Våge că ţi-a fost retras accesul la BL96, de aici înainte va trebui să se descurce singur. De acum încolo, nu mai sufli o vorbuliţă despre ce se petrece în grupul Aune. Şi îmi spui şi cât de mari sunt datoriile tale la jocurile de noroc.

Truls se holba uluit la Harry. Clipi de câteva ori.

— 300.000, răspunse în cele din urmă. Aproximativ.

— Mhm. O grămadă. Când e termenul scadent?

— Acum o groază de timp. Ai putea spune că dobânda tot creşte.

— Sunt dornici să o recupereze?

Truls pufni.

— Nu sunt doar vorbe în vânt, ameninţă cu tot felul de măcaturi. Mereu mă uit peste umăr, dac-ai şti.

— Da, dac-aş şti, replică Harry, închizând ochii.

Noaptea trecută visase scorpioni. Se revărsau în cameră pe sub uşă şi prin spaţiile dintre scândurile duşumelei, prin crăpăturile din tocurile geamurilor şi prin prizele din perete.

Deschise ochii şi se uită la bere. Abia aşteptase şi, totodată, se temuse de următoarele câteva ore. Fusese praf ieri, urma să fie la fel astăzi. Era, în

mod oficial, o recidivă.

— Bun, Truls, îţi dau eu banii. Mâine, bine? Mi-i dai înapoi când poţi.

Truls Berntsen continua să clipească. Acum avea ochii umezi.

— De ce…? începu el.

— Să nu-ţi faci iluzii! Nu o fac pentru că te plac. Ci pentru că îmi eşti de folos.

Truls îl fixa pe Harry ca şi cum încerca să înţeleagă dacă glumea sau nu.

Harry îşi ridică berea.

— Acum nu mai e nevoie să rămâi, Berntsen.

★

Era ora 20.

Harry picotea. Observă că stătea pe un scaun şi că avea vomă pe pantalonii de la costum. Cineva zicea ceva. Iar acum vocea rostea altceva.

— Harry?

Îşi săltă capul. Camera se învârtea cu el şi feţele din jur erau înceţoşate. Dar tot le recunoştea. Le cunoştea de ani buni. Feţe de încredere. Grupul Aune.

— Să fii treaz la aceste întâlniri nu e o cerinţă, rosti glasul, dar să vorbeşti clar e un avantaj. Tu eşti în stare, Harry?

Înghiţi în sec. În minte îi reveniră ultimele ore. Voise să bea şi să tot bea până nu mai rămânea nimic, nici alcool, nici durere, nici Harry Hole. Nici glasuri în minte care să strige după ajutorul pe care el nu era în stare să-l ofere. Ceasul ticăia tot mai tare. Nu putea să înece tot în alcool şi totul să dispară, iar timpul să expire? Dezamăgea oamenii şi eşua. Era singurul lucru pe care ştia să-l facă. De ce-şi scosese telefonul, sunase şi venise aici?

Nu, nu grupul Aune stătea pe scaune într-un cerc din care făcea şi el parte.

— Bună! începu el cu un glas atât de dogit, încât părea un tren ce deraia. Mă numesc Harry şi sunt alcoolic.

23.
VINERI

Buşteanul galben

— O noapte grea? întrebă femeia, ţinând uşa deschisă pentru Harry.

Helene Røed era mai scundă decât se aşteptase. Purta o pereche de blugi strâmţi şi o bluză polo neagră. Părul blond îi era strâns cu un elastic simplu. Harry conchise că era la fel de frumoasă ca în poze.

— E chiar aşa de evident? întrebă el, păşind înăuntru.

— Ochelari de soare la 10 dimineaţa? Iar costumul ăla e prea drăguţ ca să arate aşa, adăugă femeia peste umăr, conducându-l într-un apartament imens.

— Mersi!

Ea râse, invitându-l într-o încăpere vastă, cu o zonă de living şi o bucătărie deschisă cu o insulă în mijloc.

Lumina zilei se revărsa din toate direcţiile. Beton, lemn, sticlă, Harry bănuia că toate sunt de cea mai bună calitate.

— Cafea?

— Te rog!

— Voiam să te întreb ce fel, dar pari genul care ar bea orice.

— Orice, răspunse Harry cu un zâmbet strâmb.

Helene apăsă un buton de pe espresorul metalic strălucitor, care începu să macine boabele în timp ce ea clătea la robinet suportul unui filtru. Harry îşi lăsă privirea să rătăcească peste obiectele prinse cu magneţi de frigiderul cu două uşi. Un calendar. Două poze cu cai. Un bilet cu antetul Teatrului Naţional.

— Mergi mâine la *Romeo şi Julieta?*

— Da. E o producţie fantastică! Am fost cu Markus în prima seară. Nu că l-ar interesa teatrul, dar e sponsor, aşa că primim o grămadă de bilete. Am dat o mulţime de bilete la piesă în timpul acelei petreceri, cred că lumea trebuie să o vadă, dar tot mi-au mai rămas două-trei. Ai văzut vreodată *Romeo şi Julieta!*

— Da, oarecum. O versiune filmată.

— Atunci trebuie să vezi asta.

— Eu…

— Trebuie! O secundă.

Helene Røed dispăru, iar Harry îşi lăsă din nou privirea să rătăcească peste uşile frigiderului.

Poze cu doi copii şi părinţii lor, făcute, se părea, într-o vacanţă. Harry bănuia că Helene e mătuşa copiilor. Nicio fotografie cu Helene sau Markus, împreună sau separat. Se apropie de ferestrele panoramice. Vedere cu tot cartierul Bjørvika şi Fiordul Oslo, Muzeul Munch fiind singurul neajuns al priveliştii.

O auzi apropiindu-se cu paşi repezi.

— Scuze pentru muzeu! făcu ea, întinzându-i lui Harry două bilete. Noi îl numim Cernobîl. Nu orice arhitect e-n stare să distrugă un întreg cartier cu o singură clădire, dar Estudio Herreros au reuşit, trebuie să le recunosc acest merit.

— Mhm.

— Spune-mi pentru ce-ai venit, Hole, mă pricep să fac mai multe deodată.

— OK. În principal, aş vrea să-mi povesteşti despre petrecere. Despre Susanne şi Bertine, desigur, dar mai ales despre individul care a adus cocaina.

— Bun! Deci ştii despre el.

— Da.

— Presupun că nu va merge nimeni la închisoare pentru un pic de cocaină pe masă?

— Nu. Oricum, nu sunt poliţist.

— Corect! Eşti băiatul lui Markus.

— Nici asta nu sunt.

— Sigur, Krohn mi-a spus că ţi s-a dat mână liberă. Dar ştii cum e. Persoana care achită facturile e cea care la final deţine controlul.

Helene zâmbi, cu o vagă urmă de dispreţ despre care Harry nu ştia dacă e îndreptată spre el sau spre cel care plătea. Sau poate chiar spre ea însăşi.

Îi povesti despre petrecere în timp ce pregătea cafeaua. Harry observă că ce-i spunea ea se potrivea atât cu povestea soţului său, cât şi cu a lui Øystein. Bărbatul cu cocaina verde îşi făcuse apariţia de nicăieri şi îi abordase pe ea şi pe Markus pe terasa de pe acoperiş. Poate că venise neinvitat, dar, dacă aşa era cazul, nu fusese singurul.

— Purta o mască pe gură, ochelari de soare şi şapcă, aşa că părea deranjant în mulţimea de musafiri. A insistat ca eu şi Markus să-i încercăm

praful, dar i-am spus că nu fac asta şi că noi ne promiseserăm reciproc să nu ne mai atingem vreodată de droguri. Apoi, la doar câteva minute, am observat că Markus şi alţi câţiva erau de negăsit. Începusem deja să intru la bănuieli, fiindcă unul dintre oaspeţi era chiar tipul de la care Markus îşi procura de obicei marfa. Am intrat în apartament. Şi mi s-a părut atât de penibil…

Închise ochii şi-şi lipi palma de frunte.

— Markus stătea aplecat peste masă cu un pai băgat deja în nas. Îşi încălca promisiunea chiar sub ochii mei. Iar apoi cocaina aia din nas l-a făcut să strănute şi să strice tot.

Deschise ochii şi se uită la Harry, apoi adăugă:

— Aş vrea să fi putut râde de situaţie.

— Dealerul cu masca pe gură a încercat să mai adune de pe jos destul praf de o liniuţă pentru Markus, din ce-am înţeles.

— Da. Sau poate încerca doar să facă ordine. Ba chiar a şters şi mucii lui Markus împrăştiaţi pe masă.

Helene făcu semn din cap spre masa de sticlă din faţa canapelei din living.

— Voia probabil să lase o impresie bună, să şi-l facă pe Markus client fidel, cine n-ar vrea? Poate ai observat că Markus nu e chiar genul care să se târguiască. Preferă să plătească mai mult decât mai puţin, asta îi oferă un sentiment de putere. Sau, mai degrabă, îi conferă putere.

— Vrei să zici că pentru el puterea e importantă?

— Nu e importantă pentru toată lumea?

— Nu şi pentru mine. Bine, în mod sigur e doar autoanaliză.

Se aşezară la masa din bucătărie, faţă în faţă. Helene se uita la Harry de parcă evalua situaţia. Cât ar fi trebuit să-i povestească. Îl evalua pe *el.*

— De ce ai o proteză de metal? îl întrebă, arătând spre mâna lui.

— Pentru că un individ mi-a tăiat degetul. E o poveste lungă.

Ea nici măcar nu clipi.

— Miroşi a alcool stătut, îi spuse. Şi a vomă.

— Scuze! Am avut o noapte grea şi n-am apucat să-mi iau haine curate.

Ea zâmbi distant, ca pentru sine.

— Harry, tu cunoşti diferenţa dintre un bărbat frumos şi unul atrăgător?

— Nu. Care e?

— Te întreb pentru că nici eu nu o cunosc.

Se uită în ochii ei. Flirta cu el?

Helene îşi mută privirea la peretele din spatele lui.

— Ştii ce mi s-a părut atrăgător la Markus? În afară de numele de familie şi de bani?

— Nu.

— Că li se părea atrăgător şi altora. Nu e ciudat? Cum asta îţi sporeşte puterea?

— Înţeleg ce vrei să spui.

Ea clătină din cap, aparent resemnata.

— Markus nu are decât un singur talent. Poate transmite semnalul că e la conducere. E ca băiatul sau fata din şcoală care, fără să înţeleagă nimeni motivul, preia conducerea şi hotărăşte cine intră în grup. Când, la fel ca Markus, stai pe acel tron social, ai putere, iar puterea naşte putere. Şi nimic, absolut nimic nu e mai atrăgător decât puterea. Înţelegi, Harry? Nu oportunismul calculat e cel care le face pe femei să fie atrase de putere, ci biologia. Puterea e sexy, punct.

— OK.

Probabil că nu flirta.

— Şi când, la fel ca Markus, te-ai deprins să-ţi placă acea putere, eşti îngrozit la gândul că ai putea să o pierzi. Markus e bun cu oamenii, dar pentru că el şi familia sa au putere, e mai degrabă temut decât plăcut. Asta îl deranjează. Pentru el e important să fie plăcut. Nu de cei care nu contează, nici că-i pasă, ci de cei cu care vrea să se identifice, pe care îi consideră egali. A urmat Şcoala de Afaceri din Norvegia pentru că îşi dorea să preia afacerea cu imobiliare a familiei, însă mai mult a petrecut decât a învăţat, aşa că în final a trebuit să meargă în străinătate ca să obţină o diplomă. Lumea crede că se pricepe la ce face datorită banilor pe care i-a adunat, dar, dacă în ultimii 50 de ani ai activat în imobiliare, e imposibil să nu fi făcut bani. De fapt, Markus a fost unul dintre puţinii care aproape au reuşit să-şi ruineze firma, însă banca a putut să-l salveze de cel puţin două ori. Iar banii spun singura poveste de succes pe care oamenii sunt în stare să o asculte. Inclusiv eu.

Helene oftă.

— Avea o masă rezervată la un club unde bogaţii selectau fete ahtiate după bani şi făceau ce li se cerea. Pare o banalitate şi chiar aşa e. Eu ştiam că Markus trecuse deja printr-un mariaj, însă se întâmplase cu ani în urmă, iar de atunci rămăsese singur. Mi-am zis că încă nu cunoscuse femeia potrivită. Iar aceea eram eu.

— Chiar erai?

Ea ridică din umeri.

— Presupun că eram potrivită pentru el. O bunăciune mai tânără cu 30 de ani cu care să se laude, în stare să discute cu cei de o vârstă cu el fără să se facă de râs şi care să ţină lucrurile în ordine şi acasă. Întrebarea mai nimerită era dacă el era cel care-mi trebuia mie. A durat mult până să-mi pun această întrebare.

— Şi?

— Şi acum locuiesc aici, iar el locuieşte într-un apartament din Frogner.

— Mhm! Şi totuşi, eraţi împreună în ambele seri de marţi în care au dispărut fetele.

— Eram?

Lui Harry i se păru că vede ceva provocator în ochii ei.

— Asta le-aţi spus poliţiştilor.

Helene zâmbi scurt.

— Da, presupun că eram.

— Încerci să-mi spui că nu le-ai zis adevărul?

Ea clătină din cap cu o expresie resemnată.

— Care dintre voi are mai mare nevoie de un alibi? întrebă Harry, urmărindu-i expresia cu mare atenţie.

— Eu? Crezi că aş fi putut…

Expresia uluită a femeii dispăru când râsul ei umplu camera.

— Ai un motiv.

— Nu. Nu am niciun motiv. L-am lăsat pe Markus să-şi facă de cap, singura condiţie a fost să nu mă facă de râs. Sau să le lase să-mi ia banii.

— Banii tăi?

— Ai lui, ai noştri, ai mei, totuna. Nu cred că cele două fete aveau asemenea intenţii. Şi nici nu erau genul cu pretenţii exagerate. În fine, curând ai să-ţi dai seama că eu chiar nu aveam niciun motiv. În dimineaţa asta, avocatul meu i-a trimis lui Krohn o scrisoare prin care cer divorţul şi jumătate din tot. Vezi? Pe el nu-l vreau, îl pot lua sănătoase pe Markus, oricine ar dori aşa ceva. Eu îmi vreau doar şcoala de călărie.

Helene râse cinic şi-l întrebă:

— Eşti surprins, Harry?

— Mhm. O producătoare din Los Angeles mi-a spus că primul mariaj e cea mai costisitoare şcoală. Atunci înveţi că în următorul trebuie să existe un contract prenupţial.

— Oh, Markus are unul. Atât cu mine, cât şi cu fosta, doar nu e prost. Dar, pentru că ştiu ce ştiu, îmi va oferi tot ce-i cer.

— Şi ce anume ştii?

Femeia zâmbi larg.

— Ăsta e avantajul meu, Harry, nu ţi-l pot dezvălui. Există şanse să semnez o clauză de confidenţialitate. Sper din tot sufletul că cineva va afla ce-a făcut el, însă, dacă se va afla, va fi fără ajutorul meu. Ştiu că pare cinic, însă acum trebuie să mă salvez pe mine însămi, nu lumea. Îmi pare rău!

Harry dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Helene nu putea fi manipulată sau convinsă.

— De ce ai acceptat această întâlnire, dacă ştiai că n-ai să-mi spui nimic?

Ea îşi muşcă buza de jos şi încuviinţă.

— Bună întrebare. Tu să-mi spui! Apropo, va trebui să-ţi duci costumul la curăţătorie. Îţi dau unul de-ale lui Markus, purtaţi aceeaşi măsură.

— Poftim?

Helene se ridicase deja şi dispăruse într-o altă cameră.

— Am pus deoparte câteva costume care nu-i mai vin şi pe care voiam să le donez Armatei Salvării, zise ea.

Cât timp rămase singur, se ridică şi se apropie iar de frigider. Văzu că exista totuşi o poză cu Helene ţinând hamul unui cal. Biletul la teatru era pentru a doua zi. Se uită la calendar şi observă că în dreptul joii următoare era scris „şedinţă de călărie Valdres”. Helene reveni cu un costum negru şi un sac de protecţie.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, dar prefer să-mi cumpăr singur hainele.

— Lumea ar trebui să refolosească mai mult. Şi ăsta e un costum Brioni Vanquish II, ar fi o adevărată crimă să-l arunc. Haide, fă-i o favoare planetei.

Harry se uită la ea, şovăind. Însă ceva îl îndemna să-i facă pe plac. Îşi scoase sacoul şi-l îmbrăcă pe celălalt.

— Ei, văd că eşti mai slab decât era el chiar şi pe atunci, spuse Helene, înclinându-şi capul într-o parte, însă aveţi aceeaşi înălţime şi ai umerii la fel de laţi, deci se potriveşte la fix.

Îi întinse şi pantalonii. Nu se întoarse când el se schimbă.

— Perfect! adăugă ea, trecând sacul de protecţie peste umeraşul cu celălalt costum. Îţi mulţumesc în numele generaţiilor viitoare. Dacă nu mai e şi altceva, acum am o şedinţă pe Zoom.

Harry încuviinţă în timp ce primea sacul de protecţie.

Helene îl conduse pe hol şi-i ţinu uşa deschisă.

— De fapt, tocmai mi-am amintit singurul lucru bun legat de Muzeul Munch. Edvard Munch. Du-te şi aruncă o privire la *Buşteanul galben.* Şi zi frumoasă!

✯

Thanh reuşi să intre pe uşa Mons Pet Shop trăgând odată cu ea şi panoul stradal. Desfăcu picioarele panoului de publicitate, aşezându-l ca să fie perfect vizibil lângă vitrină, dar să nu acopere ceva. Nu-şi dorea să pună la încercare bunăvoinţa lui Jonathan; la urma urmei, panoul era reclama propriei sale afaceri în magazin – îngrijirea câinilor pe bază de programare.

Ridică privirea din panou şi-şi văzu reflexia în vitrină. Împlinise 29 de ani, însă tot nu ştia încotro s-o apuce. Ştia ce-şi *doreşte* să devină: veterinar. Însă cerinţele pentru admiterea la Facultatea de Medicină Veterinară în Norvegia erau colosale; trebuia să ai note mai bune chiar şi decât la Medicină umană, iar părinţii ei nu-şi permiteau s-o trimită la studii în străinătate. Însă ea şi mama sa cercetaseră facultăţi din Slovacia şi Ungaria, iar acestea puteau deveni accesibile dacă Thanh lucra vreo doi ani la Mons şi avea grijă de câini înainte şi după muncă.

— Scuză-mă, tu eşti managerul? auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse. Bărbatul părea de origine asiatică, însă nu din Vietnam.

— Face ordine în spatele tejghelei, răspunse femeia, făcând semn spre uşă.

Thanh trase în piept aerul de toamnă şi privi în jur. Vestkanttorvet. Clădirile vechi cu apartamente superbe, copacii, parcul. Acesta era locul potrivit unde să trăiască. Dar trebuia să faci şi alegeri, iar să fii veterinar nu aducea bogăţie. Şi ea îşi dorea să fie veterinar.

Intră în micul magazin cu animale de companie. Uneori, oamenii, mai ales copiii, îşi exprimau dezamăgirea când intrau şi vedeau rafturile cu mâncare pentru animale, cuştile, lesele pentru câini şi alte echipamente.

— Unde sunt toate animalele?

Atunci ea le arăta ce au acolo. Peştii din acvarii, cuştile cu hamsteri, gerbili şi iepuri sau terariile de sticlă cu insecte.

Thanh se apropie de acvariile cu peşti *Ancistrus.* Aceştia adorau legumele, iar ea adusese nişte rămăşiţe de la cină: boabe de mazăre şi castravete. Îl auzi pe bărbat spunându-i proprietarului că e de la poliţie, că găsiseră o pungă Hillman Pets cu data de fabricaţie după cea la care fusese

interzisă şi că vrea să afle dacă ştie ceva despre asta, Mons fusese agentul care importase produsul şi singurul care îl vânduse.

Thanh văzu că proprietarul doar clătina din cap. Ştia că poliţistul trebuie să-şi dea mai mult silinţa dacă voia să-l facă pe Jonathan să vorbească. Şeful ei era genul introvertit şi tăcut. Când vorbea, o făcea în fraze scurte, cam la fel ca SMS-urile pe care i le trimitea fostul ei iubit, numai cu litere mici şi fără niciun semn de punctuaţie sau emoticoane. Putea să pară genul care se enervează uşor, ca şi cum cuvintele erau nişte obstacole inutile. În primele ei luni aici, se întrebase dacă nu cumva îi e antipatică. Poate era din cauză că ea provenea dintr-o familie în care vorbeau toţi odată. Treptat, ajunsese să înţeleagă că nu ea era de vină, ci el. Şi că nu o făcea pentru că n-o plăcea. Dar era posibil să se înşele.

— Am văzut pe internet că mulţi proprietari de câini cred că e mare păcat că s-a interzis importul şi că Hillman Pets e mult mai eficient decât alte produse de pe piaţă.

— Chiar este.

— Atunci se poate presupune că cineva ar putea obţine un profit frumuşel ignorând interdicţia şi vânzându-l pe sub mână.

— Nu ştiu.

— Chiar aşa?

Thanh văzu că poliţistul aştepta, însă nu veni cu nimic.

— Iar tu n-ai…? încercă poliţistul.

Tăcere.

— Importat? conchise poliţistul.

Când Jonathan îi răspunse, o făcu pe un ton atât de jos şi de adânc, încât păru mai degrabă o vibraţie a aerului.

— Mă întrebi dacă am făcut contrabandă?

— Ai făcut?

— Nu.

— Şi nu-ţi vine în minte nimic care să mă ajute să aflu cine a reuşit să facă rost de o pungă Hillman Pets care expiră la anul?

— Nu.

— Nu, repetă poliţistul, care se legăna pe călcâie şi se uita în jur.

Nu părea deloc dispus să renunţe, văzu Thanh. Ca şi cum nu făcea decât să-şi evalueze următoarea mişcare.

Jonathan îşi drese glasul.

— Pot verifica în birou dacă mi-am notat cine l-a comandat ultima oară.

Aşteaptă aici.

— Mulţumesc!

Jonathan îşi făcu loc cu greu pe lângă Thanh prin spaţiul îngust dintre acvarii şi cuştile pentru iepuri. Văzu în ochii lui ceva ce nu mai văzuse până acum: disconfort, da, anxietate. Şi mirosea a transpiraţie mai tare decât de obicei. Bărbatul intră în birou, însă uşa rămase întredeschisă, iar de unde stătea ea, îl văzu aşezând o pătură peste cuşca de sticlă de acolo. Ea ştia ce ţinea el acolo. Singura dată când Thanh adusese nişte copii în birou şi li-l arătase, el se înfuriase şi îi spusese că în biroul său nu are ce căuta niciun client, însă ea ştia că nu acela era motivul. Era animalul. El nu voia ca acesta să fie văzut.

Jonathan era un şef destul de decent. Ea primea liber oricând avea nevoie, îi oferise şi o mărire de salariu fără să-i fi cerut. Dar să lucreze atât de îndeaproape cu o altă persoană – nu erau decât ei doi – şi să nu ştie nimic despre ea era bizar. Uneori i se părea că o place puţin cam mult, alteori, deloc. Era mai în vârstă, însă nu cu mult; Thanh credea că el are vreo 30 de ani, deci ar fi trebuit să aibă destule lucruri în comun despre care să discute. Cu toate astea, orice încercare a ei de a porni o discuţie nu obţinea decât răspunsuri scurte. Însă uneori el o privea când credea că nu îl observă. Era atras de ea? Atitudinea lui ursuză denota un temperament neplăcut, timiditate sau o încercare de-a ascunde ce simţea pentru ea? Poate era doar imaginaţia ei, genul de iluzie pe care ţi-o faci de plictiseală, când zilele se scurg greu sau nu prea ai ce să faci. Uneori i se părea că purtarea lui aducea cu cea a băieţilor din şcoala primară, când aruncau cu bulgări de zăpadă în fetele de care le plăcea. Numai că el era adult. Era ciudat. *El* era ciudat. Însă ea nu prea avea ce să facă în afară de a-l lua ca atare; până la urmă, avea nevoie de job.

Jonathan se apropia de ea. Se dădu la o parte, lipindu-se cât mai mult de acvariu, şi totuşi trupul lui se frecă de al ei.

— Scuze, nu am nimic, zise Jonathan. A trecut prea mult.

— Bine! răspunse poliţistul. Ce ai acoperit în birou?

— Poftim?

— Cred că ai auzit ce-am spus. Pot să arunc o privire?

Jonathan avea un gât alb şi subţire, cu peri negri, pe care Thanh şi-ar fi dorit să-i radă ceva mai atent. Iar acum vedea cum mărul lui Adam îi saltă în sus şi-n jos. Aproape că-i părea rău pentru el.

— Sigur, răspunse Jonathan. Te poţi uita la ce vrei aici.

Încă o dată, acel glas jos şi adânc:

— Tot ce trebuie să faci e să-mi arăţi un mandat de percheziţie.

Poliţistul făcu un pas în spate şi-şi înclină uşor capul într-o parte, pentru a se uita mai atent la Jonathan. Pentru a-l reevalua, se părea.

— Atunci, am să ţin minte, răspunse poliţistul. Îţi mulţumesc pentru ajutorul de până acum!

Se întoarse şi porni spre uşă. Thanh îi zâmbi, însă nu obţinu nicio reacţie.

Jonathan deschise cutia cu mâncare pentru peşti şi începu să atârne pungile în spatele tejghelei. Ea se îndreptă spre toaleta din spatele biroului, iar când ieşi de acolo, Jonathan aştepta chiar în faţa uşii.

Tinea ceva în mână şi se strecură în urma ei fără să închidă uşa.

Privirea femeii căzu în mod automat pe cuşca de sticlă. Pătura fusese îndepărtată şi cuşca era goală. Îl auzi pe Jonathan trăgând lanţul de deasupra WC-ului vechi şi apa care începea să curgă.

Se răsuci şi-l văzu stând la chiuveta mică, unde îşi dădea energic cu săpun pe mâini. După care el dădu drumul la apa caldă. Îşi frecă bine mâinile sub jetul care era atât de fierbinte, încât aburul i se ridica până la faţă. Ea cunoştea motivul. Paraziţii.

Înghiţi în sec. Iubea animalele, pe toate. Chiar şi pe acelea – da, poate mai ales pe acelea – pe care oamenii le considerau hidoase. Mulţi găseau melcii dezgustători, însă ea îşi amintea expresiile nerăbdătoare, uluite chiar ale copiilor atunci când le arătase marele limax roz lucios şi încercase să-i convingă că nu, nu fusese vopsit, aşa îl făcuse natura.

Poate acesta era motivul pentru care o cuprinse deodată un val de ură. Ură pentru acest individ care nu iubea animalele. Se gândi la drăgălaşul pui de vulpe sălbatică pe care îl adusese cineva la magazin şi pentru care el primise bani, nu-i aşa? Ea avusese mare grijă de el, ajungând să iubească puiul abandonat şi singuratic. Îi dăduse chiar şi un nume. Nhi, adică mic. Într-o zi venise la serviciu, iar el nu mai era în cuşcă. Nu se vedea pe nicăieri. Când îl întrebase pe Jonathan, acesta îi răspunsese aspru: „Nu mai e”. Nu-i mai ceruse amănunte, nu voia confirmarea a ceea ce înţelesese deja.

Jonathan închise robinetul, apoi ieşi din baie şi se uită uşor surprins la Thanh, care stătea în mijlocul biroului, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu mai e? îl întrebă.

— Nu mai e, răspunse el, aşezându-se la masa de lucru deja plină cu teancuri de hârtii de care nu scăpau niciodată.

— Înecat? îl întrebă.

El se uită la ea ca şi cum femeia îi pusese în sfârşit o întrebare interesantă.

— Posibil. Unii melci au branhii, însă limacşii de pe Muntele Kaputar au plămâni. Pe de altă parte, ştiu că unii melci cu plămâni pot supravieţui până la 24 de ore sub apă înainte să se înece. Speri că supravieţuieşte?

— Normal. Tu nu?

Jonathan ridică din umeri.

— Cred că moartea e cel mai bun lucru pentru ceva despărţit de specia sa şi care ajunge într-un mediu străin.

— Chiar aşa?

— Thanh, singurătatea e mai rea decât moartea.

O privea cu o expresie pe care ea n-o putea interpreta.

— Pe de altă parte, continuă el, scărpinându-şi gânditor gâtul plin de peri, acest melc anume s-ar putea să nu fie singur, de fapt e hermafrodit. Şi va găsi de mâncare în canalizare. Se reproduce…

Îşi coborî privirea la mâinile proaspăt spălate.

— Otrăveşte tot ce trăieşte acolo cu viermii pulmonari ai şobolanilor şi, în cele din urmă, va pune stăpânire pe tot sistemul de canalizare din Oslo.

Thanh auzea râsul lui Jonathan răsunând din birou în timp ce se apropia de acvarii. Era un râs pe care-l auzea atât de rar, încât i se părea necunoscut, straniu şi, da, aproape neplăcut.

★

Harry se uita la tabloul din faţa sa. Acesta înfăţişa un buştean doborât, cu capătul galben îndreptat spre el şi restul întinzându-se într-un peisaj împădurit. Citi placheta de lângă tablou: *Buşteanul galben, Edvard Munch, 1912.*

— De ce-ai întrebat exact de acest tablou? îl întrebă băiatul cu tricou roşu, ceea ce însemna că face parte din personal.

— Păi, răspunse Harry, aruncând o privire spre cuplul de japonezi de alături, de ce vor oamenii să vadă în mod special acest tablou?

— Pentru iluzia optică, răspunse băiatul.

— Care?

— Hai să ne dăm puţin într-o parte. Ne scuzaţi!

Cuplul zâmbi şi le făcu loc, păşind în lateral.

— Vezi? Capătul buşteanului pare să fie îndreptat spre noi indiferent din ce parte privim imaginea, zise băiatul.

— Mhm. Iar mesajul e…?

— Tu să-mi spui! Poate că lucrurile nu sunt mereu ce par a fi.

— Da, zise Harry. Sau că trebuie să te mişti şi să priveşti lucrurile din alt unghi ca să vezi imaginea de ansamblu. În fine, mulţumesc!

— Cu plăcere! răspunse băiatul, apoi se îndepărtă.

Harry rămase în faţa tabloului. Mai mult ca să-şi odihnească ochii privind ceva plăcut după ce fusese nevoit să stea într-un lift dintr-o clădire care chiar şi pe dinafară făcea ca sediul poliţiei să pară cald şi primitor.

Îşi scoase telefonul şi-l apelă pe Krohn.

Cât aşteptă să i se răspundă, deveni conştient de zvâcnetul propriului puls în tâmple, cum era normal a doua zi după ce băuse. Şi îşi dădu seama că pulsul în repaus îi era în jur de 60. Dacă rămânea aici şi se uita la artă, putea, cu alte cuvinte, să se aştepte ca inima să-i mai bată de ceva mai puţin de 400.000 de ori înainte ca Lucille să fie omorâtă. De mult mai puţine ori, dacă intra în panică şi dădea alarma în speranţa că poliţia o putea găsi… unde? Undeva prin Mexic?

— Krohn.

— Harry la telefon. Am nevoie de un avans de 300.000 de coroane.

— Pentru ce?

— Cheltuieli neprevăzute.

— Poţi fi mai explicit?

— Nu.

Linişte la celălalt capăt.

— Bine! Treci pe la birou!

Când Harry puse telefonul la loc în buzunarul sacoului, îşi dădu seama că înăuntru era ceva. Scoase obiectul. O mască. O jumătate de mască ce înfăţişa o pisică, care provenea probabil de la vreun bal mascat la care participase Markus Røed. Pipăi şi celălalt buzunar şi, cum se aşteptase, şi acolo era ceva. Scoase un card laminat. Părea un fel de card de membru pentru ceva numit Villa Dante, însă în loc de *Nume* scria *Alias*. Aliasul de pe card era „Catman”.

Se uită iar la tablou.

Să priveşti lucrurile din alt unghi.

Sper din tot sufletul să afle cineva ce-a făcut.

Helene Røed nu uitase să golească buzunarele. Poate chiar pusese obiectele acolo.

24.
VINERI

Canibal

— Îţi pot emite un mandat numai dacă există suspiciunea săvârşirii unei infracţiuni.

— Ştiu asta, replică Sung-min, înjurând în gând paragraful 192 al Codului de Procedură Penală în timp ce-şi ţinea telefonul lipit de ureche şi se uita la peretele biroului lipsit de geamuri.

Oare cum îndurase Hole să lucreze atâţia ani aici?

— Dar cred că există mai mult de 50% şanse să găsim ceva ilegal acolo. Tipul transpira şi evita să mă privească în ochi, apoi a acoperit cu o pătură ceva ce categoric voia să rămână ascuns la el în birou.

— Înţeleg, însă numai bănuiala în sine nu e suficientă. Paragraful stipulează că trebuie să existe o dovadă concretă.

— Dar…

— Mai ştii şi că, în calitate de procuror, îţi pot da un mandat de percheziţie dacă se creează un pericol prin amânarea lui. Există aşa ceva? După aceea vei putea să oferi explicaţii privind urgenţa?

Sung-min oftă adânc.

— Nu.

— Vreo dovadă privind alte infracţiuni care să poată servi ca pretext?

— Niciuna.

— Persoana în cauză are condamnări la activ?

— Nu.

— Ai ceva, orice?

— Ascultă-mă! Cuvântul „contrabandă” apare atât în legătură cu petrecerea de la Røed de acasă, cât şi cu locul faptei la care am găsit acea pungă. Mă cunoşti şi ştii că nu cred în coincidenţe. În cazul ăsta am o intuiţie puternică. Vrei să-ţi trimit cererea în scris?

— Te scutesc de bătăi de cap şi-ţi spun pe loc nu. Însă mai întâi ai sunat, erai conştient ce rezultat va urma. Nu-ţi stă în caracter. Zici că nu mai ai nimic altceva? Doar flerul?

— Flerul, da.

— De când ai început să asculţi de aşa ceva?

— Încerc să mă deprind.

— Adică să ne imiţi pe noi, muritorii?

— Chris, autismul şi trăsăturile specifice acestuia sunt două lucruri diferite.

Juristul poliţiei râse.

— Bine. Vii mâine să mâncăm?

— Am cumpărat o sticlă de Chateau Cantemerle 2009.

— Scumpule, gustul tău e prea elevat şi obiceiurile tale sunt prea exclusiviste pentru mine.

— Dar mai poţi să înveţi, dragule.

Închiseră. Sung-min văzu că avea un mesaj de la Katrine cu un link către *Dagbladet.* Deschise linkul şi se lăsă pe spate în scaun cât aşteptă să se încarce. Pereţii biroului erau atât de groşi, încât afectau semnalul. De ce nu înlocuise Hole scaunul ăsta stricat? Deja începea să-l doară spatele.

Canibal

Potrivit unei surse, există dovezi clare că ucigaşul a consumat creierul şi ochii victimelor sale, Susanne Andersen şi Bertine Bertilsen.

Sung-min simţi nevoia să înjure şi se gândi că e păcat că nu are acest obicei. Ar trebui să înceapă să o facă.

✯

Curva dracului!

Mona Daa era pe banda de alergat.

Ura să alerge pe bandă.

Exact acesta era motivul pentru care acum alerga pe bandă. Îşi simţea sudoarea picurându-i pe spate şi-şi vedea obrajii roşii în oglinzile cu care erau acoperiţi pereţii sălii de fitness. Din căşti se auzea Carcass, de pe un playlist compilat de Anders; din spusele lui, melodiile erau de la începuturile trupei, când cânta grindcore, nu căcaturile alea melodioase pe care le scosese mai târziu. Ei îi păreau un fel de răcnete, exact ce-i trebuia acum. Tălpile îi bubuiau pe banda de cauciuc care rula şi tot rula, acelaşi căcat la nesfârşit.

Våge o făcuse din nou. Un canibal. Iisuse Hristoase!

Văzu pe cineva venind din spate.

— Bună, Daa!

Era Magnus Skarre, detectivul de la Serviciul de Investigaţii Criminale.

Mona opri banda şi-şi scoase căştile.

— Cum aş putea ajuta poliţia?

— Ajuta? Nu pot să dau pe-aici să te salut? făcu Skarre, azvârlindu-şi braţele în aer.

— Nu te-am mai văzut pe aici şi nici nu ai echipament de sală. Vrei să afli ceva sau vrei să plantezi ceva?

— Hei, hei, mai uşor! râse Skarre. M-am gândit doar să te pun la curent. E întotdeauna bine să ai o relaţie bună cu presa, nu-i aşa? Să oferi şi să primeşti ceva la schimb şi aşa mai departe.

Mona rămase în picioare pe banda de alergat, bucurându-se de diferenţa de înălţime.

— În cazul ăsta, Skarre, aş vrea să aflu ce doreşti înainte să oferi.

— De data asta, nimic. Dar s-ar putea ca mai încolo să avem nevoie de ceva.

— Mersi, dar atunci răspunsul e nu! Altceva?

Skarre părea un băieţel căruia i se luase pistolul de jucărie. Mona îşi dădu seama că acum juca un joc cu miză mare. Sau, mai degrabă, era atât de furioasă, încât nu mai gândea cum trebuie.

— Scuze, am o zi proastă. Ce este?

— Harry Hole a sunat un martor, i-a dat un nume fals şi a pretins că lucrează pentru Poliţia din Oslo, răspunse el.

— Oh!

Se răzgândi şi coborî de pe bandă.

— De unde ştii?

— I-am luat martorului o declaraţie. Tipul cu câinele care a adulmecat mirosul cadavrului lui Bertine. Zicea că, înainte să mergem noi acolo, l-a sunat un agent pe nume Hans Hansen, să verifice un pont. Numai că noi nu avem pe nimeni cu acest nume. Am luat numărul pe care fermierul îl mai avea încă în telefon şi l-am verificat. Nici măcar n-a trebuit să sun la compania de telefonie, era al lui Hole. Apropo de prinsul cu pantalonii în vine, nu? rânji Skarre.

— Şi te pot cita exact?

— Nu, eşti nebună? Sunt o „sursă de încredere”, nu aşa îi spuneţi voi? râse el iar.

Ba da, numai că tu nu eşti nici sursă şi nici de încredere, se gândi Mona. Era conştientă că Skarre nu-l avea deloc la inimă pe Harry Hole. Din spusele lui Anders, motivul nu era prea complicat. Skarre acţionase mereu

în umbra lui Hole, iar acesta nu încercase niciodată să-şi ascundă părerea că Skarre e un ticălos. Însă parcă era totuşi cale lungă până la o vendetă atât de personală ca asta.

Skarre îşi mută greutatea pe celălalt picior şi aruncă o privire spre fetele ce făceau piruete în sala de alături.

— Dacă vrei o confirmare pentru toate astea, ar trebui să iei legătura cu comisarul-şef.

— Bodil Melling?

— Exact. Bănuiesc că va avea şi ea ceva de spus.

Mona Daa încuviinţă. Era ceva util. Util şi murdar. Oricum ar fi fost, în sfârşit avea ceva ce Våge nu avea şi chiar nu-şi permitea să facă nazuri. Nu acum.

Skarre rânjea. *Ca un client într-un bordel,* îşi zise Mona. Şi încercă să ignore în ce o transforma pe ea imaginea asta.

25.
VINERI

Cocaine blues

Grupul Aune se refăcuse, însă Aune îi informase că familia sa urma să sosească la ora 15, aşa că trebuiau să plece până atunci. Harry îi pusese la curent cu vizita la Helene Røed.

— Deci acum umbli în costumul şefului, conchise Øystein. Şi cu ochelarii de soare ai amicului.

— În plus, mai am şi asta, adăugă Harry, scoţând masca cu faţa de pisică. Tot n-aţi găsit nimic pe internet legat de Villa Dante?

Truls se zgâi la telefon, apoi mârâi şi clătină din cap. Cu aceeaşi expresie imobilă ca atunci când primise plicul maro cu bani pe care Harry i-l înmânase discret când sosise.

— Mă întreb de unde a scos Våge chestia cu canibalismul, continuă Aune.

Harry îl văzu pe Truls ridicându-şi privirea, uitându-se în ochii lui şi apoi clătinând aproape imperceptibil din cap.

— Mă întrebam acelaşi lucru, în rapoarte nu scrie o iotă despre asta, interveni Øystein.

— Am senzaţia că Våge şi-a pierdut sursa. Şi a început să inventeze. Cum a fost şi treaba aia că tatuajul lui Bertine a fost decupat şi cusut la loc – total fals, replică Harry.

— Poate, zise Aune. Ta începutul carierei, Våge chiar a apelat la scorneli şi e ciudat cât de consecvenţi ne dovedim noi, oamenii. Chiar dacă suntem pedepsiţi pentru un tipar comportamental şi ar trebui să ne învăţăm minte, când dăm de probleme tindem să recurgem la aceleaşi soluţii jalnice. Nu e deloc improbabil ca Våge să fi devenit atât de dependent de atenţia din ultima vreme, încât nu e dispus să renunţe la ea şi apelează la ceva ce-a funcţionat în trecut. Cel puţin o vreme. Cu toate că nu exclud posibilitatea ca Våge să aibă dreptate în privinţa canibalismului. Însă, având în vedere împrejurările, e evident că inventează şi a consultat literatura despre criminalii în serie.

— Nu cumva insinuează… începu Øystein, scanând iar cu privirea articolul lui Våge pe ecranul telefonului.

Ceilalţi se uitau la el.

— Nu cumva insinuează că ucigaşul însuşi e sursa?

— E o interpretare îndrăzneaţă, dar interesantă, răspunse Aune. Însă noi ne-am terminat treaba azi şi ne aşteaptă weekendul, domnilor. Soţia şi fiica mea vor ajunge în curând.

— Şefu', noi ce facem în weekend? întrebă Øystein.

— Nu prea am ceva special pentru voi, replică Harry, însă eu am împrumutat laptopul lui Truls şi voi citi iar rapoartele poliţiei.

— Credeam că le-ai citit deja.

— Le-am răsfoit. Acum le voi studia. Haideţi, să mergem!

Aune îi ceru lui Harry să mai stea un pic şi acesta rămase în picioare lângă pat, în timp ce ceilalţi doi ieşeau.

— Rapoartele alea reprezintă munca a 40-50 de oameni care se ocupă de caz de trei săptămâni încoace? Câte pagini? 1000? Ai de gând să citeşti tot, crezi că soluţia e acolo?

Harry ridică din umeri.

— Trebuie să fie undeva.

— Harry, mintea are şi ea nevoie de odihnă. Am observat încă de la început că eşti mai stresat. Pari… pot să spun disperat?

— Aşa se pare.

— E ceva ce nu-mi spui?

Harry îşi lăsă capul în jos şi-şi frecă ceafa cu o mişcare de sus-jos.

— Mda.

— Vrei să-mi spui ce e?

— Mda.

Îşi îndreptă capul şi adăugă:

— Dar nu pot.

Îşi susţineau reciproc privirile. Apoi Aune închise ochii şi încuviinţă.

— Mersi! vorbim luni, zise Harry.

Aune îşi umezi buzele, iar după veselia plină de epuizare din ochii lui, Harry ştiu că urma un răspuns spiritual. Însă Aune se răzgândi şi se rezumă să-l aprobe.

Harry ieşea deja din Spitalul Radium când înţelese ce anume voise Aune să răspundă.

Dacă mai sunt viu luni.

★

Øystein conducea spre centrul oraşului pe banda autobuzelor, cu Harry în

dreapta.

— Destul de mişto prin traficul la oră de vârf într-o vineri, nu? rânji Øystein în oglinda retrovizoare.

Truls mârâi de pe bancheta din spate.

Lui Harry îi sună telefon. Era Katrine.

— Da?

— Bună, Harry, încerc şi eu marea cu degetul. Eu şi Arne avem întâlnire diseară la acel restaurant la care am reuşit în sfârşit să obţinem o masă. Însă soacra mea e bolnavă şi…

— Bonă?

— Spune doar dacă nu e OK pentru tine şi nu mai ies în oraş, oricum sunt cam obosită. Dar măcar aşa pot să-l sun şi să-i spun c-am încercat să chem pe cineva.

— Dar pot. Şi vreau. Când?

— Dracu’ să te ia, Harry! La 19.

— Bine! Ai grijă să fie o pizza Grandiosa congelată în cuptor.

Harry închise, dar telefonul îi sună imediat.

— Nu trebuie să fie neapărat Grandiosa, zise el.

— Sunt Mona Daa de la *VG*.

— Ups…

Din această prezentare formală, Harry înţelese că nu Mona iubita lui Anders, ci Mona jurnalista îl suna. Adică tot ce urma să spună putea şi avea să fie folosit împotriva lui.

— Lucrăm la un articol despre… începu ea.

Era introducerea folosită pentru a da de înţeles că rotiţele fuseseră puse în mişcare şi că persoana întâi plural diminua uşor responsabilitatea pe care o purta pentru întrebările neplăcute ce urmau. Se uită la traficul din jur şi înţelese că e vorba despre Weng şi despre faptul că se dăduse drept poliţist. Că urmau să o citeze pe comisarul-şef Bodil Melling spunând ceva despre şase luni de închisoare dacă te dai drept poliţist şi că spera că ministrul Justiţiei va pune capăt acestor investigaţii private dubioase şi neautorizate, era extrem de important pentru a proteja ancheta celor două crime.

Mona îi cerea o replică, respectând deontologia presei. Era insistentă şi dură, însă în această privinţă fusese mereu corectă.

— Nimic de comentat, răspunse Harry.

— Nu? Asta înseamnă că nu negi faptele?

— Sunt destul de sigur că înseamnă că nu comentez nimic, nu-i aşa?

— Bine, Harry, dar atunci trebuie să publicăm în print „nimic de comentat”.

Auzi ţăcănit de taste în fundal.

— Tot mai spuneţi *publicăm în print?*

— E genul de lucru care rezistă.

— Adevărat. De aceea şi eu numesc *închid* ceea ce urmează să fac. Bine?

O auzi oftând.

— Bine. Weekend plăcut, Harry!

— La fel. Şi…

— Da, îl salut pe Anders.

Harry băgă telefonul în buzunarul interior al sacoului care-i era puţin larg şi care-i aparţinuse lui Røed.

— Probleme?

— Da, răspunse Harry.

Încă un mârâit din spate, de data asta mai puternic şi mai furios.

Harry se răsuci pe jumătate, văzu lumina de la ecranul telefonului şi-şi dădu seama că Mona stătuse deja cu degetul pe butonul ce publica articolul.

— Ce-au scris?

— Că eşti mincinos.

— Destul de corect, doar e adevărat, până la urmă, şi n-am o reputaţie de apărat.

Harry clătină din cap şi adăugă:

— Ce-i mai rău e că ne vor opri.

— Nu, replică Truls.

— Nu?

— Ce-i mai rău e că te vor aresta.

Harry ridică o sprânceană.

— Pentru că i-am ajutat să localizeze un cadavru pe care îl căutau de trei săptămâni?

— Nu-i vorba de asta, spuse Truls. Tu n-o cunoşti pe Melling. Bărbătoasa asta vrea să avanseze. Iar tu îi stai în cale, nu?

— Eu?

— Dacă rezolvăm noi primii cazul, ea va părea o amatoare, nu?

— Mhm. Bine, dar arestarea mea pare cam drastică.

— Aşa se fac jocurile de putere, de asta nemernicii ăia uneltitori sunt unde sunt. Aşa devii… ministrul Justiţiei, de exemplu.

Harry îi mai aruncă o privire lui Truls. Acesta avea fruntea la fel de roşie

ca semaforul la care se opriseră.

— Eu cobor aici, îi anunţă Harry. Odihniţi-vă în weekend, dar să nu vă închideţi telefoanele şi să nu plecaţi din oraş!

✯

La ora 19, Katrine îi deschise uşa lui Harry.

— Da, am citit *VG*, începu ea, întorcându-se la dulapul de pe hol ca să-şi pună o pereche de cercei.

— Mhm. Cum crezi că ar reacţiona Melling dacă ar afla că duşmanul e bonă pentru detectivul-şef?

— Ah, probabil că de luni nu vei mai reprezenta o ameninţare.

— Pari al naibii de sigură de asta.

— Melling nu prea i-a dat de ales ministrului Justiţiei cu comentariile ei despre investigaţiile private dubioase.

— Nu, poate că nu.

— Păcat, ne erai util. Ştiu toţi că ai luat-o pe scurtătură, dar n-avea rost să ţi-o tragă aşa.

— M-a luat valul şi am dat un telefon pripit.

— De asta eşti atât de previzibil de imprevizibil. Ce-ai acolo?

Făcu semn spre punga de plastic pe care el o aşezase peste pantofii pe care şi-i scosese.

— Laptop. Trebuie să muncesc un pic după ce adoarme. E…

— Da.

Harry intră în living.

— Mami miloase flu-mos, zise Gert, care stătea pe jos cu două jucării de pluş.

— Parfum, răspunse Harry.

— Flu-mos, repetă Gert.

— Uite ce-am adus!

Harry scoase cu grijă din buzunar un baton de ciocolată.

— Şoco-la.

— Mult zahăr? întrebă Harry, zâmbind. Atunci păstrăm secretul.

— Mami, unchiu’ Hayy are şoco-la!

După ce Katrine plecă, Harry pătrunse într-o lume virtuală unde se strădui să ţină pasul cu imaginaţia unui copil de trei ani şi să contribuie şi el puţin.

— Tu eş’ bun la jucat, îi porunci Gert. Unde-i dlagonu’?

— În peşteră, fireşte, răspunse Harry, arătând sub canapea.

— Iu-hu! făcu Gert.

— Dublu iu-hu! replică Harry.

— Şoco-la?

— Bine! cedă Harry, apoi băgă mâna în buzunarul sacoului atârnat pe un scaun.

— Ce-i aia? întrebă Gert, arătând spre masca pe care o scosese Harry.

— O pisică, îi răspunse el, punându-şi pe faţă jumătatea de mască.

Faţa lui Gert se boţi toată şi glasul îi deveni brusc înecat de lacrimi.

— Nu, unchiu’ Hayy! Speliat!

Harry îşi scoase repede masca.

— Bine, nicio pisică. Doar dragoni. În regulă?

Însă lacrimile începuseră deja să curgă şi Gert suspina. Harry se blestemă în gând: încă o idee tâmpită. Pisici înfricoşătoare. Fără mami. Trecuse de ora de culcare. Cum să *nu* plângă?

Gert întinse braţele spre Harry şi, înainte să-şi dea seama, îl şi trăsese pe băiat aproape. Începu să-l mângâie uşor pe cap în timp ce-i simţea bărbia lipită de umăr şi lacrimile calde prin cămaşă.

— Puţină şoco-la, spălat pe dinţi şi cântecel de culcare?

— Da-aa! suspină Gert.

După o rundă de spălat pe dinţi despre care Harry bănuia că n-ar fi mulţumit-o pe Katrine, îl ajută pe Gert să-şi pună pijamaua şi să se bage sub pilotă.

— Albăstiul! ceru Gert.

— Nu-l ştiu, răspunse Harry.

Telefonul îi vibră în buzunar şi văzu că primise un MMS de la Alexandra.

Gert se uita la el fără să-şi ascundă dezaprobarea.

— Dar ştiu alte cântecele frumoase.

— Cântă! ceru Gert.

Harry înţelese că trebuia să fie ceva lent şi duios, aşa că încercă *Wild Horses* de la Rolling Stones. Fu oprit după o singură strofă.

— Al’ cânec.

Your Cheatin’ Heart al lui Hank Williams primi vot de blam după două strofe.

Harry se gândi ceva timp.

— Bine, închide ochii!

Începu să cânte. Dacă se putea numi cântat. Era mai degrabă o îngânare

lentă, cu glas scăzut şi răguşit, care din când în când te ducea cu gândul la un vechi blues despre pericolele cocainei. Când termină, respiraţia lui Gert devenise mai adâncă şi mai regulată.

Deschise MMS-ul ce venise însoţit de un text. Poza fusese făcută în oglinda din holul apartamentului ei. Alexandra purta o rochie galben-crem ce reuşea să obţină ceea ce hainele scumpe făceau adesea: să evidenţieze corpul astfel încât să nu crezi vreo clipă că are de-a face cu rochia. Totodată, Alexandra nici nu avusese nevoie de rochie. Ştia şi ea prea bine.

Asta costă cât jumătate de salariu. Abia aştept ziua de mâine!

Harry închise mesajul şi ridică privirea. Direct în ochii larg deschişi ai lui Gert.

— Ma’ mut.

— Mai mult… din ultimul?

— Da-aa!

26.
VINERI

Ciment

Era ora 21 când Mikael Bellman descuie uşa casei sale din Høyenhall. Era o casă drăguţă; o construise pe panta unui deal pentru ca el, Ulla şi cei trei copii să aibă privelişte asupra oraşului până la Bjørvika şi la fiord.

— Bună! strigă Ulla din living.

Mikael îşi atârnă haina nouă în cuier şi intră în living unde soţia sa splendidă şi minionă, iubirea lui din copilărie, stătea alături de mezin, uitându-se la televizor.

— Scuze, s-a prelungit şedinţa.

Nu percepuse nicio urmă de suspiciune în vocea ei, nici în privire. Nici nu avea motive; Ulla chiar era singura femeie din viaţa lui acum. Dacă n-o puneai la socoteală pe tânăra reporteriţă de la TV2, însă relaţia lor era oarecum sporadică. El nu excludea indiscreţii viitoare, dar, dacă ar fi fost cazul, trebuia să fie ceva din care să aibă garanţii că poate scăpa. O femeie măritată cu puterea. Cineva care să aibă la fel de mult de pierdut ca el. Se spune că puterea corupe, însă pe el îl făcuse mai prudent.

— A venit Truls.

— Poftim?

— A venit să discute cu tine. E afară, pe terasă.

Mikael închise ochii şi oftă. Pe măsură ce urcase în ierarhie, de la şeful Orgkrim la şeful poliţiei şi apoi la ministru al Justiţiei, avusese grijă să se distanţeze tot mai multă de prietenul şi fostul partener de învârteli. Era, din nou, mai prudent.

Ieşi pe terasa imensă şi închise uşa glisantă după el.

— Ce privelişte ai de-aici! începu Truls, cu faţa roşie în lumina lămpilor de căldură, apoi îşi apropie sticla de bere de gură.

Mikael se aşează lângă el şi acceptă sticla pe care Truls o desfăcu şi i-o întinse.

— Cum merge ancheta?

— Cea asupra mea sau cea la care lucrez? întrebă Truls.

— Lucrezi la o anchetă?

— Nu ştiai? Bun, înseamnă că măcar n-avem nicio scurgere. Lucrez cu

Harry Hole.

Mikael lăsă informaţia să se sedimenteze.

— Eşti conştient că, dacă se află că profiţi de poziţia ta de poliţist ca să ajuţi…

— Da, da. Însă n-o să mai conteze cine ştie ce dacă ne opreşte cineva. Ceea ce, apropo, ar fi mare păcat. Hole e chiar bun. Ştii bine că şansele ca acest dement să fie prins cresc foarte mult dacă Hole e lăsat să continue.

Truls bătu din picioare în betonul terasei.

Mikael nu ştia dacă prietenului său i se făcuse frig sau dacă era o reamintire inconştientă a trecutului şi secretelor lor comune.

— Te-a trimis Hole?

— Nu, el habar n-are că sunt aici.

Mikael încuviinţă. Pentru Truls era neobişnuit să preia iniţiativa; mereu fusese Mikael cel care stabilea ce făceau, însă din tonul lui Truls deduse că spune adevărul.

— Truls, în joc sunt mai multe decât prinderea unui criminal. Are de-a face cu politica. Cu imaginea de ansamblu. Cu principiile, înţelegi?

— Cei ca mine nu înţeleg politica, replică Truls, râgâind discret. Eu nu înţeleg de ce ministrul Justiţiei ar prefera să lase să scape un afurisit de criminal în serie decât să-i permită celui mai cunoscut detectiv al Norvegiei să scape nepedepsit pentru că s-a dat drept un blestemat de agent Hans Hansen. Când fix acea minciună a dus la găsirea lui Bertine Bertilsen.

Mikael luă o înghiţitură din sticlă. Îi plăcuse berea cândva, acum nu-i mai plăcea cine ştie ce. Însă cei din Partidul Laburist şi din Mişcarea Laburistă erau destul de rezervaţi în privinţa nebăutorilor de bere.

— Truls, ştii cum devii ministrul Justiţiei şi cum păstrezi această poziţie?

Mikael continuă fără să mai aştepte un răspuns:

— Asculţi. De cei care ştii că au grijă de interesele tale. De cei care au o experienţă pe care tu n-o ai. Am oameni capabili care vor prezenta asta cum trebuie. O vor face să arate ca şi cum cabinetul ministrului Justiţiei a împiedicat un milionar să-şi facă propria armată de investigatori şi avocaţi privaţi. Vor arăta că nu permitem metode de lucru americane, unde bogaţii au tot felul de privilegii, unde doar avocaţii cei mai scumpi câştigă şi unde ideea că toată lumea este egală în faţa legii e doar o abureală patriotică. Aici, în Norvegia, nu avem egalitate doar pe hârtie şi asta vom avea grijă să ducem mai departe.

Mikael se gândi că trebuie să păstreze câteva idei pentru viitoarele

discursuri, într-o formă mult mai rafinată.

Truls scoase acel râs mârâit care pe Mikael îl ducea mereu cu gândul la un porc.

— Ce?

Îşi dădu seama că sunase mai nervos decât intenţionase. Avusese o zi lungă. Poate că ucigaşii în serie şi Harry Hole primeau spaţiu în ziare, însă nu erau singurii din agenda ministrului Justiţiei.

— Mă gândesc cât de bine e că avem toată treaba asta cu egalitatea în faţa legii, răspunse Truls. Închipuie-ţi că în ţara asta niciun ministru al Justiţiei n-ar putea împiedica poliţia să-l ancheteze, dacă ar primi un pont. Şi ar putea ieşi la iveală că în betonul acestei terase e îngropat un cadavru. Nu cineva căruia societatea să îi ducă dorul, doar un membru al unei bande de motociclişti care făcea contrabandă cu heroină şi conexiuni cu doi poliţişti corupţi. Egalitate în faţa legii înseamnă că ancheta ar scoate la iveală că ministrul Justiţiei a fost odată un tânăr poliţist mai preocupat de bani decât de putere. Că a avut un prieten din copilărie uşor naiv, care într-o noapte l-a ajutat să ascundă dovada în casa cea nouă.

Truls bătu iar cu piciorul în ciment.

— Truls, mă ameninţi? rosti Mikael lent.

— Chiar deloc. Mă gândesc doar la ce-ai zis, că e bine să asculţi de cei care au grijă de interesele tale. Mersi pentru bere! zise el, lăsându-şi sticla goală lângă scaun şi ridicându-se.

★

Katrine stătea în uşa camerei copilului şi se uita la ei.

Gert dormea în pat şi Harry adormise pe scaun, cu fruntea sprijinită de tăblia patului. Se ghemui să-i vadă faţa lui Harry şi ajunse la concluzia că asemănarea era şi mai izbitoare când dormeau. Îl scutură uşor pe Harry. Acesta plescăi din buze, clipi şi se uită la ceas înainte de-a se ridica şi a o urmă în bucătărie, unde Katrine puse fierbătorul în funcţiune.

— Te-ai întors devreme, comentă el în timp ce se aşeza la masă. Nu te-ai distrat bine?

— Mda. El a ales restaurantul pentru că are vin Montrachet despre care, se pare, am spus că-mi place atunci când am ieşit prima dată împreună. Însă o cină nu durează foarte mult.

— Dar puteaţi să vă duceţi altundeva. Să beţi ceva.

— Sau să ne întoarcem acasă la el pentru o partidă rapidă.

— Da?

Katrine ridică din umeri.

— E un tip drăguţ. Încă nu m-a invitat la el acasă. Vrea să aşteptăm până ştim sigur că suntem meniţi unul altuia.

— Dar tu…

— Vreau să mi-o trag cât mai mult posibil înainte să ne dăm seama că *nu* suntem meniţi unul altuia.

Harry râse. Katrine oftă şi continuă:

— Iniţial, am crezut că se lasă greu convins. Şi asta chiar are efect asupra mea.

— Mhm. Chiar şi atunci când ştii că e o tactică?

— Sigur. Mă excită orice nu pot avea. Ca şi cu tine, atunci.

— Eram căsătorit. Toţi bărbaţii căsătoriţi te excită?

— Doar cei pe care nu pot să pun mâna. Nu sunt mulţi. Tu erai enervant de fidel.

— Aş fi putut să fiu şi mai fidel.

Făcu o cafea instant pentru Harry şi ceai pentru ea.

— Te-am sedus când erai beat şi disperat. Erai într-un moment foarte delicat, iar asta nu-mi voi ierta niciodată.

— Ba nu!

Replica venise atât de rapid şi de brusc, încât o făcu să tresară, iar ceaiul i se vărsă.

— Nu?

— Nu, răspunse Harry. Nu te las să-ţi asumi şi vina mea. E tot ce mi-a mai rămas.

— Tot ce *ţi-a* mai rămas? făcu ea, simţind cum furia şi lacrimile izvorăsc simultan. Bjørn nu s-a sinucis pentru că l-ai lăsat tu baltă, Harry, ci pentru că l-am dezamăgit eu.

Aproape că striga, aşa că se opri şi ascultă eventuale zgomote din camera copilului. Îşi coborî vocea: — Locuiam împreună, iar el credea că e fericitul tată al copilului nostru. Da, ştia ce sentimente aveam faţă de tine. Nu discutam despre asta, dar ştia. Şi mai ştia – sau credea că ştie – că poate avea încredere în mine. Mersi că te-ai oferit să împărţim vina, Harry, dar e doar a mea! În regulă?

Harry se uita în ceaşca lui. Nu avusese de gând să aibă această ceartă. Dar ceva nu era în regulă. *Vina e tot ce mi-a mai rămas.* Înţelesese ea anapoda? Sau era ceva ce el nu-i spusese?

— Nu e tragic că iubirea îi ucide pe cei la care ţinem?

Ea încuviinţă uşor.

— Shakespearean, răspunse Katrine, privindu-l atent. *Cei la care ţinem.* De ce pluralul?

— Uite, mai bine mă întorc la hotel şi mai lucrez acolo, spuse Harry, făcând picioarele scaunului să scârţâie pe podea. Mulţumesc că m-ai lăsat…

Dădu din cap spre camera lui Gert.

— Eu îţi mulţumesc! spuse şi ea gânditoare.

★

Prim stătea sub pilotă şi fixa tavanul cu privirea.

Era aproape miezul nopţii, iar pe scanerul poliţiei mesajele schimbate reprezentau un bâzâit constant, care-l liniştea. Cu toate astea, nu putea să doarmă. În parte, pentru că se temea de ziua de mâine, dar mai ales pentru că era plin de energie. Ieşise cu Ea. Iar acum era aproape sigur. Îl iubea şi Ea. Vorbiseră despre muzică, o interesa subiectul. Şi ce scria el, îi spusese ea. Evitaseră să discute despre cele două fete moarte. Acesta era un subiect despre care vorbeau probabil cei din jurul lor. Însă nu cu informaţiile cu care ar fi putut ei doi să contribuie; măcar de-ar fi ştiut ceilalţi! De-ar fi ştiut *Ea* că el ştie mai multe. La un moment dat, chiar fusese tentat să-i spună tot, ca atunci când stai lipit de balustrada unui pod şi dai să te arunci în abis. Ca, de pildă, podul către Nesoya la ora 3 dimineaţa, într-o sâmbătă de mai, când tocmai ţi-ai dat seama că cea care credeai că este Ea nu te doreşte. Asta fusese demult, el depăşise momentul. Mai mult decât ea; ultima oară când verificase, tot ce avea legătură cu ea se blocase, inclusiv mariajul. Poate că în curând ea avea să citească despre el, despre toţi cei care-l lăudau, iar atunci poate că o să ajungă să creadă că el ar fi putut fi alesul. Da, atunci i-ar părea rău.

Însă mai întâi trebuia să se ocupe de nişte lucruri.

Cum era cel care trebuia făcut mâine.

Urma să fie a treia.

Nu, nu era nerăbdător. Numai un nebun ar fi fost aşa. Însă chiar trebuia s-o facă; să-şi depăşească îndoielile, rezistenţa morală pe care orice individ trebuie s-o simtă când e confruntat cu aşa ceva. Apropo de sentimente, trebuie să ţină minte că nu răzbunarea era obiectivul. Dacă pierde asta din vedere, riscă să devieze şi să eşueze. Răzbunarea era doar răsplata pe care şi-o acorda, un produs secundar al ţelului real. Iar când acesta avea să fie îndeplinit, îi vor săruta picioarele. În sfârşit.

27.
SÂMBĂTĂ

— Deci poliţia lucrează şi-n weekend, spuse Weng în timp ce privea atent punga goală.

— Unii dintre noi, răspunse Sung-min, lăsându-se pe vine lângă coşul din colţ şi scărpinând buldogul după o ureche.

— *Hillman Pets,* citi fermierul tare. Nu, n-aş zice că e ceva ce-i dau câinelui meu.

— Bine, oftă Sung-min, ridicându-se în picioare. Trebuia doar să verific.

Chris propusese o plimbare prin jurul lacului Sognsvann şi se enervase când Sung-min îi spusese că trebuie să lucreze. Chris ştia că nu e adevărat, că nu *trebuia* să lucreze. Uneori era greu să le explici altora genul ăsta de lucruri.

Weng îi dădu punga înapoi.

— Dar am mai văzut această pungă, adăugă Weng.

— Ai mai văzut-o? întrebă surprins Sung-min.

— Da. Acum câteva săptămâni. Era un flăcău care stătea pe trunchiul unui copac în pădurea din capătul câmpului de colo.

Arătă spre geamul bucătăriei.

— Avea o pungă la fel ca asta.

Sung-min aruncă o privire afară. Erau cel puţin câteva sute de metri până la marginea pădurii.

— Am folosit ăsta, îi explică Weng, observând scepticismul lui Sung-min şi luând un binoclu Zeiss de pe teancul de reviste auto de pe masa din bucătărie.

— Măreşte de 20 de ori. E ca şi cum ai sta chiar lângă tip. Îmi amintesc acum datorită terierului Airedale de pe pungă, dar atunci nu credeam că e ceva contra paraziţilor. Adică tipul mânca din ea.

— *Mânca* din ea? Eşti sigur?

— Oh, da! Ce mai rămăsese, că după aia a mototolit punga şi aruncat-o pe jos. Nemernicul! Am vrut să mă iau de el, dar când am ieşit din casă s-a ridicat şi a plecat. M-am dus acolo, însă în ziua aia bătea un vânt puternic dinspre nord şi punga fusese deja suflată în pădure.

Sung-min simţea cum îi creşte pulsul. Acesta era genul de muncă de poliţist recompensată în unu din 100 de cazuri, dar, când se întâmpla, putea

însemna că ai câştigat potul cel mare, rezolvând tot cazul în care până atunci nu era nicio pistă. Înghiţi în sec.

— Weng, asta înseamnă că-mi poţi oferi o descriere a individului?

Fermierul se uită la Sung-min, apoi zâmbi trist şi clătină din cap.

— Dar ai spus că era ca şi cum ai fi stat lângă el.

Sung-min îşi simţea frustrarea din propria voce.

— D-da. Însă punga îmi stătea în drum, iar când a aruncat-o, şi-a pus o mască înainte să apuc să mă uit bine la el.

— Purta o mască?

— Da. Şi ochelari de soare şi şapcă. Chiar nu i-am văzut cine ştie ce din faţă.

— Nu ţi s-a părut ciudat că un om singur în pădure purta mască la mult timp după ce-a încetat toată lumea să mai poarte?

— Ba da. Dar pe-aici prin pădure sunt o grămadă de ciudaţi, nu-i aşa?

Sung-min înţelese că Weng se lua singur peste picior, însă n-avea niciun chef să zâmbească.

✯

Harry stătea în faţa pietrei funerare şi simţea ploaia din pământul moale care i se infiltra în pantofi. Lumina cenuşie a dimineţii se strecura printre nori. Rămăsese treaz până la 5 dimineaţa şi citise rapoarte. Dormise trei ore, apoi reluase cititul. Iar acum înţelegea de ce ancheta ajunsese într-un impas. Munca depusă părea bună şi temeinică, dar nu era nimic acolo. Absolut nimic. Venise să-şi limpezească mintea. Nu citise nici măcar o treime din rapoarte.

Numele ei era săpat cu alb în piatra gri. Rakel Fauke. Nu prea ştia de ce, însă acum se bucura că ea nu luase şi numele lui.

Privi în jur. Mai erau şi alţii pe la morminte, mai mulţi decât de obicei din moment ce era sâmbătă, însă erau atât de departe, încât era convins că putea vorbi tare fără să fie auzit. Îi povesti că discutase cu Oleg la telefon. Că băiatul era bine şi că-i plăcea în nord, dar se gândea să depună cerere pentru un post la Oslo.

— Serviciul de Securitate al Poliţiei. Vrea să calce pe urmele mamei sale.

Harry îi mai povesti şi că o sunase pe Sis. Avusese nişte probleme de sănătate, acum era mai bine şi revenise la supermarket. Voia s-o viziteze în Kristiansand, unde locuia cu iubitul.

— I-am zis că trebuie să văd dacă apuc s-ajung acolo înainte… înainte să

fie prea târziu. Am o mică problemă cu nişte mexicani. O să ne omoare pe mine şi pe o femeie care semănă cu mama, dacă în următoarele trei zile nu rezolv acest caz de crimă, eu sau poliţia.

Chicoti.

— Am o ciupercă la unghie, altfel sunt bine. Cam asta e, toate bune cu ai tăi. Au contat cel mai mult pentru tine. Tu erai mai puţin importantă. Dacă ar fi fost după tine, nici măcar n-ai fi vrut să fii răzbunată. Dar n-a fost, iar eu voiam răzbunare. Asta mă face o fiinţă mai rea decât tine, dar la fel aş fi şi fără blestemata asta de sete de răzbunare. E ca dorinţa sexuală. Chiar dacă eşti dezamăgit de câte ori te răzbuni, chiar dacă *ştii* că şi data viitoare vei fi dezamăgit, pur şi simplu trebuie să continui. Când o simt, când simt nevoia asta afurisită, cred că sunt ca un criminal în serie. Senzaţia aia că am răzbunat ceva ce mi-a fost luat e atât de plăcută, încât uneori vreau să pierd ceva, ceva ce iubesc. Doar ca să mă pot răzbuna. Înţelegi?

Harry simţi un nod în gât. Normal că înţelegea. De asta îi era cel mai tare dor. De femeia lui, Rakel, care înţelegea şi accepta aproape tot la bizarul ei soţ. Nu tot. Dar foarte multe. Al dracului de multe.

— Problema e, bineînţeles, reluă Harry, dregându-şi vocea, că fără tine nu mai am nimic de pierdut. Nu mai am ce să răzbun, Rakel.

Rămase nemişcat. Îşi coborî privirea la pantofii care se adânciseră în iarbă, cu pielea tot mai neagră pe unde pătrunsese apa. Îşi ridică privirea. Spre biserică, pe trepte, zări o siluetă. Era ceva familiar la ea, îşi dădu seama că e un preot. Părea să privească în direcţia lui Harry.

Îi sună telefonul. Era Johan Krohn.

— Spune-mi! îi ceru Harry.

— Tocmai am primit un telefon. Şi nu de la oricine. De la însuşi ministrul Justiţiei.

— E o ţară mică, nu-mi spune că ai fost chiar *atât* de uimit! Aşadar, am terminat?

— Asta am crezut că vrea să-mi spună, după articolul din *VG*. Dar m-a surprins că însuşi Bellman îmi transmitea mesajul. De obicei, se comunică prin canale oficiale. Adică, cei cu care e de aşteptat să iau legătura…

— Krohn, nu că sunt prea ocupat într-o dimineaţă de sâmbătă, dar poţi să treci mai repede la ce-a zis Bellman?

— În ordine! A zis că Ministerul Justiţiei nu vede vreun argument legal să ne oprească investigaţia şi prin urmare nu vor lua nicio măsură. Totuşi, în lumina încălcării legii care pare să fi fost comisă, ne vor supraveghea

îndeaproape şi data viitoare când apare ceva asemănător poliţia *va lua* măsuri.

— Mhm.

— Da, fără exagerare! Foarte surprinzător – eram sigur că ne vor opri. Din punct de vedere politic e de neînţeles, Bellman va trebui să se descurce cu propriii oameni şi cu presa. Ai vreo explicaţie pentru asta?

Harry se gândi la întrebare. Momentan, nu îi venea în minte decât o singură persoană din echipa lor care putea pune presiune pe Bellman.

— Nu.

— Păi, în cazul ăsta, acum ai aflat că rămânem în joc, încheie Krohn.

— Mersi!

Harry închise şi rămase pe gânduri. Puteau să-şi vadă de treabă. Mai avea trei zile şi nicio pistă rezonabilă. Cum era zicala? *Cel care-i menit să fie spânzurat nu se va îneca vreodată?*

✯

— Vezi tu, mama ta avea talent.

Unchiul Fredric mergea pe cărarea îngustă de pe Slemdalsveien, fără să ţină cont că aceia care veneau din direcţia opusă trebuiau să iasă pe şosea ca să-i lase să treacă. În afară de asta, astăzi părea lucid.

— De asta a fost atât de trist s-o văd cum a renunţat la carieră şi s-a aruncat în braţele primului sponsor care i-a apărut în cale. Bine, eu zic sponsor, însă el, tatăl tău vitreg, detesta teatrul, aşa că nu mergea decât foarte rar ca să se dea în spectacol, căci pentru familia Røed era o tradiţie să sponsorizeze Teatrul Naţional. A văzut-o doar o dată pe Molle pe scenă. Ironic, în rolul principal din *Hedda Gabler*[7]. Pe vremea aia, Molle era foarte atrăgătoare, o mică celebritate. Perfectă pentru un bărbat care să se laude cu ea în faţa lumii.

Prim mai auzise povestea, însă îi ceruse unchiului să i-o repete. Nu neapărat ca să verifice dacă-i rămăsese în continuare întipărită în mintea bolnavă, voia s-o asculte ca să-şi întărească convingerea că decizia pe care o luase deja e corectă. Nu ştia de ce noaptea trecută, dintr-odată, i se clătinase încrederea, dar se părea că apare destul de des înaintea unor răscruci în viaţă. Ca atunci când se apropie ziua nunţii. Încă de când era băieţel se gândise şi visase la răzbunare, nu era ciudat că gândurile şi emoţiile îi jucau feste pe măsură ce se apropia.

— Aşa era relaţia lor, continuă unchiul. Ea depindea de el. Iar el depindea de ea. Era o mamă singură tânără şi superbă, care nu cerea cine

ştie ce. El era un individ lipsit de scrupule cu destui bani ca să-i ofere totul, mai puţin singurul lucru de care ea avea nevoie. Iubire. De asta devenise actriţă mai presus de orice îşi dorise, ca toţi actorii, să fie iubită. Când n-a primit acea iubire nici de la el şi apoi nici de la public, s-a frânt cu totul. N-a ajutat deloc nici faptul că tu erai un rahat cu ochi hiperactiv şi răsfăţat. Când până la urmă sponsorul v-a părăsit, mama ta era deja o alcoolică inutilă şi depresivă, care nu mai primea roluri pe măsura talentul ei. Nu cred că l-a iubit. Dar faptul că a fost părăsită de cineva – indiferent cine – a fost ultimul cui în sicriul ei. Psihicul mamei tale fusese întotdeauna fragil, dar trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să dea foc la casă.

— Nu ştii sigur c-a făcut-o ea, replică Prim.

Unchiul se opri, se îndreptă de spate şi-i zâmbi larg tinerei care venea spre ei.

— Mai mari! răcni el, arătând spre propriul piept pentru a-şi ilustra spusele. Ar fi trebuit să cumperi unele mai mari.

Femeia îl privi şocată şi trecu în grabă pe lângă ei.

— Oh, da! spuse unchiul. Ea a dat foc. Da, da, a pornit din dormitorul ei şi i-au găsit o concentraţie mare de alcool în corp – în raport scria că focul a pornit de la o ţigară aprinsă căzută în pat, când era beată. Dar crede-mă că ea a pornit focul ca să ardeţi amândoi. Când părinţii îşi iau cu ei copiii în moarte, de obicei o fac pentru a-i scuti de o viaţă de orfani. Ştiu că e dureros s-auzi, dar în cazul mamei tale motivul a fost că ea credea că eraţi doi inutili.

— Nu-i adevărat, a făcut-o ca să nu fiu dat în grija lui, îl contrazise Prim.

— A tatălui vitreg? râse unchiul. Eşti prost? Nu te voia, era bucuros să scape de amândoi.

— Ba da, mă voia. Doar că nu aşa cum îţi imaginezi tu, replică Prim cu un glas atât de scăzut, încât fu acoperit de trenul metropolitan care trecea pe lângă ei.

— De pildă, ţi-a dat vreodată un cadou?

— Da. La un Crăciun, când aveam 10 ani, mi-a dat o carte despre metodele de tortură ale comanşilor. Ei aveau cea mai bogată imaginaţie. Îşi atârnau victimele de copaci cu capul în jos şi aprindeau focul sub ele, aşa încât până la urmă le fierbea creierul.

Unchiul râse.

— Nu-i rău deloc. În fine, indignarea mea morală are şi ea limite, atât când vine vorba de comanşi, cât şi de tatăl tău vitreg. Mama ta ar fi trebuit

să se poarte mai frumos cu el, până la urmă era sponsorul ei. La fel cum parazitul care e specia umană ar trebui să se poarte cu această planetă. Mă rog, nu-i cazul să ne pară rău nici pentru asta. Lumea crede că noi, biologii, dorim să păstrăm natura neschimbată, ca un muzeu organic. Dar noi părem să fim singurii care înţeleg şi acceptă că natura e în continuă mişcare, că totul moare şi dispare şi că *aşa* e firesc. Nu existenţa neîntreruptă a speciei, ci distrugerea ei.

— Să facem cale întoarsă?

— Cale întoarsă? Încotro?

Prim oftă. Era limpede că mintea unchiului său o lua iar razna.

— La cămin.

— Fac mişto de tine, rânji unchiul. Asistenta aia care te-a condus la mine în cameră… fac pariu pe 1000 de coroane că până luni o fut. Ce zici?

— Ori de câte ori facem un pariu şi pierzi, pretinzi că nu-ţi aminteşti să fi făcut vreun pariu. Totuşi, când câştigi…

— Prim, nu fi absurd! Să suferi de demenţă trebuie să aibă şi nişte avantaje.

După ce îşi încheiară scurta plimbare şi Prim îşi duse unchiul înapoi în grija asistentei, se întoarse pe acelaşi drum. Traversă Slemdalsveien şi continuă spre est, apoi ajunse în zona rezidenţială cu vile construite pe terenuri generoase. Casele erau scumpe, însă cele ridicate lângă autostrada Ring 3 aveau preţuri ceva mai rezonabile, din cauza zgomotului. Acolo se aflau ruinele.

Ridică zăvorul porţii de fier ruginite şi porni pe aleea de pietriş în pantă până la pâlcul de mesteceni. De partea cealaltă, ascunsă de copaci, se înălţa vila arsă. Faptul că era ascunsă de vecini îl ajutase de-a lungul anilor să tot amâne negocierile cu consiliul local, care voia să demoleze ruinele. Descuie uşa şi intră. Treptele spre etaj se prăbuşiseră. Acolo fusese dormitorul mamei. Al lui se aflase la parter. Poate că asta crease posibilitatea. Distanţa. Nu că mama lui n-ar fi ştiut, dar născuse posibilitatea ca ea să se *prefacă* a nu şti. Pereţii interiori care nu susţinuseră nimic arseseră şi se prăbuşiseră, aşa că tot parterul era o singură cameră acoperită de un covor de cenuşă. Ici-colo, în cenuşă încolţiseră şi crescuseră plante. Un tufiş. O tulpină ce poate că avea să devină un pom. Se apropie de patul de fier ars aflat în ceea ce fusese dormitorul lui. Un bulgar fără adăpost intrase şi trăise o vreme aici. Dacă prezenţa lui n-ar fi dus, inevitabil, la plângeri din partea vecinilor şi la şi mai multă sâcâială administrativă, Prim l-ar fi lăsat să stea aici. Îi

dăduse nişte bani, iar bulgarul plecase fără să se agite cu puţina avuţie pe care o avea, lăsând în urmă o pereche de ciorapi de lână uzi şi găuriţi şi salteaua de pe pat. Prim schimbase încuietoarea uşii din faţă şi înlocuise scândurile bătute în cuie peste ferestre.

Arcurile de metal scârţâiră când îşi lăsă toată greutatea pe salteaua murdară. Se înfioră. Era zgomotul copilăriei, îi rămăsese în minte la fel de pregnant ca paraziţii pe care îi crescuse.

Şi totuşi, în mod ironic, acest pat fusese salvarea lui când se strecurase sub el, în timpul incendiului.

Deşi fuseseră zile în care îşi blestemase salvarea.

Singurătatea din orfelinate. Singurătatea din diversele familii adoptive de care fugise. Nu pentru că nu erau oameni cumsecade şi cu intenţii bune, ci pentru că în anii aceia era incapabil să doarmă într-o cameră străină, rămânând mereu treaz şi ascultând. Şi aşteptând. Focul. Pe tatăl din casă. Până la urmă nu mai suporta şi fugea. Curând, era plasat într-un nou orfelinat, unde Unchiul Fredric îl mai vizita când şi când, la fel cum el îl vizitează acum. Unchiul său, care subliniase că e doar un unchi şi că, locuind singur, nu avea cum să-l ia pe băiat la el. Mincinosul. Deşi de mica moştenire primită de băiat de la mama lui fusese în stare să se ocupe. Prim văzuse prea puţin din ea. Apoi, mai era proprietatea. Unul dintre motivele pentru care refuza să o vândă era că tot ce urma să primească avea să dispară în buzunarele unchiului.

Prim sări pe pat. Arcurile scârţâiră în semn de protest, iar el închise ochii. Se întoarse la zgomote, la mirosuri, la durere şi ruşine. Avea nevoie de zgomote acum, ca să fie sigur. Până la urmă, depăşise toate limitele şi ajunsese până aici, de unde această ezitare? Se spune că prima dată când iei viaţa cuiva e cel mai rău, însă nu mai era sigur. Se legăna în spate şi în faţă pe pat. Reflecta. Apoi amintirile se întoarseră, senzaţiile la fel de clare, ca şi cum s-ar fi întâmplat aici şi acum. Da, era sigur.

Deschise ochii şi se uită la ceas.

Urma să se întoarcă acasă, să facă duş şi să se schimbe. Să-şi dea cu parfumul lui. Apoi să se ducă la teatru.

28.
SÂMBĂTĂ

Ultimul act

Singura sursă de lumină erau becurile de pe fundul piscinei, care licăreau pe pereţi şi pe tavan în semiîntunericul din încăpere. Mintea lui Harry încetă în sfârşit să mai analizeze detalii din rapoarte când o văzu. Costumul dintr-o singură piesă al Alexandrei părea să dezvăluie mai mult din trupul ei decât dacă ar fi fost goală. Se rezemă pe coate de marginea piscinei în timp ce ea cobora treptele în apa care, potrivit recepţionerei de la Thief Spa, era încălzită la exact 35 de grade. Alexandra observă că el o urmărea cu atenţie şi afişă acel zâmbet enigmatic al femeii care ştie că bărbaţii apreciază ceea ce văd.

Înotă spre el. În afară de un cuplu care stătea pe jumătate cufundat în apă în capătul celălalt, piscina era doar a lor. Harry scoase sticla de şampanie din frapiera de lângă piscină, turnă într-un pahar şi i-l întinse.

— Mersi!

— Mersi, adică suntem chit? replică el, urmărind-o cum bea.

— Nici pe departe. După ce-a apărut în *VG*, ar fi mare păcat dacă s-ar afla că fac analize ADN secrete pentru tine. Aşa că vreau să-mi spui un secret.

— Mhm. De pildă?

— Orice doreşti să-mi dezvălui.

Veni mai aproape de el.

— Însă trebuie să fie ceva din cele mai întunecate abisuri.

Harry se uită la ea. Avea o expresie nu foarte diferită de a lui Gert când îi ceruse să-i cânte „Albăstriul”. Alexandra ştia că Harry e tatăl lui Gert, iar acum lui îi venise o idee nebunească. Urma să-i spună toată povestea. Aruncă o privire spre sticla de şampanie, înţelesese deja când o comandase – deşi ceruse un singur pahar – că e o idee proastă. Aşa cum la fel de proastă era ideea să-i spună ceea ce numai el şi Johan Krohn ştiau. Îşi drese glasul şi începu: — I-am zdrobit gâtul unui tip în Los Angeles. Am simţit-o în nodurile degetelor, l-am simţit cum cedează. Şi mi-a plăcut.

Alexandra îl fixa cu ochi mari.

— Vă băteaţi?

— Da.

— De ce?

Harry ridică din umeri.

— O încăierare într-un bar. Din cauza unei femei. Eram beat.

— Dar tu? Ai scăpat teafăr?

— Da, am scăpat. Nu l-am lovit decât o dată, apoi s-a terminat.

— L-ai lovit în gât?

— Da. Pumnul-daltă.

Îşi ridică mâna pentru a-i arăta.

— M-a învăţat un expert în lupta corp la corp care a antrenat FSK[{8}] în Afghanistan. Ideea e să-ţi loveşti adversarul într-o anumită zonă a gâtului, apoi toată rezistenţa lui se duce dracului, căci creierul nu mai procesează decât un singur lucru: cum să primească aer.

— Aşa? întrebă ea, îndoindu-şi falangele mijlocii şi unindu-le.

— Şi aşa, adăugă Harry, îndreptându-i degetul mare şi împingându-l către arătător. Iar apoi ţinteşti aici, spre laringe.

Se lovi în gât cu arătătorul ei.

— Hei! strigă el când ea-l lovi pe neaşteptate.

— Nu te mai mişca! râse ea, lovindu-l iar.

Harry se feri.

— Nu cred că înţelegi. Rişti să omori pe cineva dacă loveşti cum trebuie. Să spunem că ăsta e laringele, zise el arătând spre propriul sfârc şi adăugă: Atunci va trebui să foloseşti astea…

O prinse de şolduri sub apă şi-i arătă cum să se rotească pentru a imprima mai multă forţă loviturii.

— Gata?

— Gata.

După patru încercări, ea nimeri două lovituri destul de puternice încât să-l facă pe Harry să geamă.

Cuplul din celălalt capăt al piscinei amuţise şi îi urmărea cu expresii tulburate.

— De unde ştii că nu l-ai omorât? întrebă Alexandra în timp ce lua poziţie ca să lovească din nou.

— Nu ştiu sigur. Dar, dacă a murit, nu cred că prietenii lui m-ar mai fi lăsat în viaţă.

— Te-ai gândit şi că, dacă l-ai omorât, te-ai plasa alături de cei pe care i-ai vânat de-a lungul întregii tale cariere?

Harry strâmbă din nas.

— Poate.

— Poate? Să te cerţi din cauza unei femei – crezi că ar exista un motiv mai nobil?

— Să-i spunem legitimă apărare.

— Harry, există o groază de lucruri care pot fi numite legitimă apărare. Crimele în numele onoarei sunt legitimă apărare. Crimele pasionale sunt legitimă apărare. Oamenii ucid ca să-şi apere stima de sine şi demnitatea. Tu însuţi ai experienţă cu oameni care au comis crime ca să nu fie umiliţi, nu-i aşa?

Harry încuviinţă şi se uită la ea. Alexandra înţelesese? Îşi dăduse seama că Bjørn nu-şi luase doar propria viaţă? Nu, privirea ei era spre sine, era vorba, deci, de experienţa personală. Harry se pregătea să adauge ceva când mâna ei ţâşni brusc. Nu se clinti. Rămase acolo în timp ce pe faţă îi apărea un zâmbet plin de triumf. Mâna Alexandrei, strânsă într-un pumn-daltă, abia îi atingea pielea gâtului.

— De data asta te-aş fi putut omorî, rosti ea.

— Da.

— N-ai avut timp să reacţionezi?

— Nu.

— Sau ai avut încredere că n-am să-ţi zdrobesc laringele?

Harry surâse vag, dar nu-i răspunse.

— Sau… nu-ţi pasă? se încruntă Alexandra.

Surâsul lui Harry se lăţi. Înhaţă sticla din spatele său şi îi umplu paharul. Aruncă o privire la sticlă, se imaginä apropiind-o de gură, dându-şi capul pe spate şi auzind gâlgâitul slab în timp ce alcoolul îl umplea, apoi coborând sticla goală şi ştergându-se la gură cu dosul palmei, iar ea-l fixa cu ochi mari. În schimb, puse sticla aproape plină la loc în frapieră şi-şi drese vocea.

— Ce-ai spune să mergem în saună?

✯

În loc de cele cinci acte ale piesei lui Shakespeare, reprezentaţia *Romeo şi Julieta* de la Teatrul Naţional consta din două acte lungi, cu un antract de 15 minute după aproximativ o oră.

Când luminile principale se aprinseră pentru antract, publicul se revărsă afară, umplând foaierele şi salonul unde erau gustări uşoare. Helene se alătură cozii de la bar, ascultând distrasă discuţiile din jur. Destul de

neobişnuit, niciuna nu era despre piesă în sine, de parcă acest lucru ar fi fost pretenţios sau vulgar. Percepu ceva, un miros care o ducea cu gândul la Markus, aşa că se întoarse pe jumătate. În spatele ei stătea un bărbat, iar acesta abia apucă să-i arunce un zâmbet înainte să se întoarcă repede la loc. Zâmbetul lui fusese… da, cum fusese? Oricum, inima ei îşi iuţise bătăile. Aproape că simţea nevoia să râdă; o fi fost piesa, preludiul psihologic ce garanta că nu doar ea avea impresia că vede un Romeo în ochii fiecărui bărbat. Căci în niciun caz bărbatul din spatele ei nu era atrăgător. Nu chiar urât – surâsul lui scosese la iveală nişte dinţi frumoşi –, ci neinteresant. Şi totuşi, inima ei continua să bată repede şi simţea un soi de dorinţă de-a se întoarce iar, pe care nu-şi mai amintea s-o fi avut de ani buni. Voia să se uite la el. Să vadă ce anume o făcea să vrea să se întoarcă.

Reuşi să se abţină. Îşi comandă un pahar cu vin alb şi-l luă la una dintre măsuţele rotunde înşirate de-a lungul pereţilor salonului. Continuă să-l urmărească pe bărbatul care acum încerca să achite cu cash o sticlă de apă, în timp ce femeia din spatele tejghelei îi arăta un semn pe care scria NUMAI CU CARDUL. Spre propria surprindere, se trezi că se gândeşte să se ducă şi să plătească ea pentru el. Însă el renunţă să mai încerce să cumpere sticla şi se întoarse către Helene. Privirile li se întâlniră şi el zâmbi din nou, după care porni în direcţia ei. Lui Helene îi bubuia inima. Ce însemna asta? Nu era ca şi cum întâlnea prima oară un bărbat atât de direct.

— Se poate? întrebă el, lăsând o mână pe scaunul gol de la masă.

Ea îi aruncă un zâmbet scurt şi oarecum dispreţuitor, cât propriul creier îi comanda să spună „Aş prefera să nu”.

— Bineînţeles.

— Mulţumesc.

Bărbatul se aşeză şi se aplecă peste masă, de parcă se aflau în toiul unei discuţii lungi.

— Nu vreau s-o stric, rosti el aproape în şoaptă. Dar ea a băut otrava şi va muri.

Chipul îi era atât de aproape, încât Helene îi putea mirosi colonia. Nu, era destul de diferită de cea pe care o folosea Markus, mai aspră.

— Din ce ştiu eu, ea nu bea otrava decât în ultimul act, replică Helene.

— Aşa crede toată lumea, dar ea deja a luat otrava. Crede-mă.

Îi zâmbi. Dinţi albi. Ca de prădător. Helene se simţea tentată să i se ofere, să simtă cum o muşcă în timp ce-şi înfige unghiile în spatele lui. Iisuse, ce însemna asta? O parte a sa îşi dorea să fugă, alta, să se arunce pe el. Îşi

descrucişă şi încrucişă picioarele, dându-şi seama – cum era posibil? – că se umezise.

— Imaginează-ţi că nu îmi era cunoscută piesa, continuă ea. Atunci de ce ai vrea să-mi strici finalul?

— Pentru că vreau să fii pregătită. Moartea e un lucru neplăcut.

— Da, chiar este, zise ea, fără să-şi desprindă privirea din a lui. Dar nu cumva suma acestei neplăceri devine şi mai mare când mai trebuie să te şi pregăteşti pentru moarte?

— Nu neapărat, răspunse el, lăsându-se pe spate. Nu dacă bucuria de-a trăi e amplificată de cunoaşterea faptului că nu durează la nesfârşit.

Era ceva vag familiar la el. Fusese la petrecerea de pe terasa de pe acoperiş? Sau la Danielle?

— *Memento mori,* zise ea.

— Da. Dar acum trebuie să beau nişte apă.

— Am observat.

— Cum te numeşti?

— Helene. Şi tu?

— Spune-mi Prim! Helene?

— Da, Prim?

Helene zâmbi.

— Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti undeva unde se serveşte apă?

Femeia râse şi sorbi din paharul de vin. Voia să-i spună că au apă şi aici şi că poate plăti ea. Sau, şi mai bine, că putea împrumuta paharul ei să-şi ia nişte apă de la baie, căci apa de la robinet în Oslo era mai bună decât orice puteai primi la sticlă şi, pe deasupra, mai prietenoasă cu mediul.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Are importanţă?

— Nu.

Lui Helene nu-i venea să-şi creadă urechilor. Bărbatul îşi uni palmele şi adăugă: — Bun. Atunci, să mergem.

— Acum? Credeam că vrei să spui după ultimul act.

— Ştim deja cum se termină.

★

Terse Acto era situat în Vika, fiind evident nou deschis, şi servea tapas la preţuri exorbitante.

— Bun? întrebă Alexandra.

— Foarte, răspunse Harry, ştergându-se la gură cu şervetul şi încercând

să nu se uite la paharul ei cu vin.

— Îmi place să cred că ştiu bine Oslo, dar n-am mai auzit de acest local. Helge mi-a recomandat să rezervăm o masă aici. Bărbaţii gay ştiu cel mai bine.

— Gay? Mie nu mi-a transmis astfel de semnale.

— Pentru că ţi-ai pierdut puterea magică.

— Vrei să spui că am avut aşa ceva?

— Tu? Din plin. Bine, nu mergea cu toată lumea. De fapt, nu cu foarte mulţi, zise ea şi îşi înclină capul într-o parte, gânditoare, înainte să reia: Acum, că mă gândesc mai bine, cred că nu mergea decât cu câţiva dintre noi.

Râse, apoi îşi ridică paharul cu vin şi-l ciocni de al lui, care era cu apă.

— Aşadar, crezi că Terry Våge şi-a pierdut sursa, e disperat şi a început să inventeze?

Harry încuviinţă.

— Singura cale prin care ar putea să ştie ce pretinde că ştie este dacă se află în legătură directă cu criminalul. Iar mie nu-mi vine să cred asta.

— Dar dacă el însuşi este sursa?

— Mhm. Våge e criminalul, adică?

— Am citit despre un autor chinez care a omorât patru oameni, a scris despre crime în mai multe cărţi şi a fost condamnat după mai bine de 20 de ani.

— Liu Yongbiao, spuse Harry. Şi mai e Richard Klinkhamer. Soţia lui dispare, iar la scurt timp el scrie un roman despre un bărbat care-şi omoară soţia şi-o îngroapă în grădină. Şi acolo au şi găsit-o. Însă tipii ăia n-au omorât *ca să* scrie despre crime, ceea ce presupun că insinuezi tu acum.

— Da, dar Våge ar fi putut s-o facă. Şefii de stat pornesc războaie ca să fie realeşi sau ca să rămână în istorie. De ce un jurnalist n-ar putea să facă acelaşi lucru ca să devină cel mai tare? Trebuie să verifici dacă are alibi.

— Bine! Apropo de verificat lucruri. Ai spus că ştii bine Oslo. Ai auzit de un loc numit Villa Dante?

Alexandra începu să râdă.

— Da, sigur. Vrei să mergi acolo ca să te convingi dacă o mai ai sau nu? Deşi mă îndoiesc că te vor lăsa să intri. Chiar şi cu costumele astea scumpe pe care le porţi în ultima vreme.

— Ce vrei să spui?

— E un… cum să mă exprim… un club foarte exclusivist pentru gay.

— Ai fost acolo?

— Nu, eşti nebun? Dar am un prieten gay, Peter. De fapt, e un vecin de-ai lui Røed, m-a invitat şi la petrecerea de pe terasă.

— Ai fost invitată acolo?

— Nu oficial, a fost mai degrabă genul de petrecere la care oamenii vin nepoftiţi. Aveam de gând să-l iau pe Helge cu mine şi să-i fac lipeala cu Peter, dar în seara aia a trebuit să lucrez. Totuşi, am mers de câteva ori cu Peter la SLM.

— SLM?

— Harry, eşti complet pe dinafară. Scandinavian Leather Man. Un club gay pentru plebei. Şi acolo trebuie să respecţi un cod vestimentar, la subsol există camere întunecoase şi aşa mai departe. Puţin cam vulgar pentru clientela de la Villa Dante, îmi închipui. Peter mi-a spus că a încercat să devină membru acolo, dar a fost imposibil. Trebuie să faci parte din crema cercului lor intim, un fel de Opus Dei gay. Se pare că e foarte stilat. Gândeşte-te la *Cu ochii larg închişi.* Se deschide doar o dată pe săptămână, un bal mascat pentru bărbaţi gay în costume scumpe. Toate lumea umblă cu măşti de animale pe faţă şi au porecle atribuite, deci anonimat absolut. Tot felul de aventuri şi chelneri care sunt… să-i numim *tineri.*

— Peste vârsta legală?

— Acum probabil că da. De aceea clubul a trebuit să se închidă pe când se numea Tuesdays. Un băiat de 14 ani care lucra acolo l-a acuzat de viol pe unul dintre invitaţi. Am luat o probă de spermă, însă evident că nu s-a potrivit cu nimic din baza de date.

— Evident?

— Clientela de la Tuesdays nu era genul cu condamnări anterioare. În fine, acum s-a redeschis ca Villa Dante.

— De care se pare că n-a auzit nimeni.

— Lucrează cu maximă discreţie, n-au nevoie de publicitate. Acesta e motivul pentru care cei ca Peter sunt atât de obsedaţi să capete acces.

— Ai spus că înainte se numea Tuesdays.

— Da, întâlnirile aveau loc marţea.

— Şi au rămas la fel?

— Dacă vrei, îl întreb pe Peter.

— Mhm. Mie ce crezi că mi-ar trebui ca să pot intra?

Alexandra începu să râdă.

— Un ordin judecătoresc şi un mandat de percheziţie, probabil. Pe care îl

poţi pune în executare asupra mea în seara asta.

Lui Harry îi trebui o secundă să înţeleagă la ce se referea. Ridică o sprânceană.

— Dap, făcu ea, ridicându-şi paharul. Adică e-n regulă.

★

— Aici locuieşti? întrebă Helene.

— Nu, răspunse bărbatul care îşi spusese Prim.

Conducea printre clădiri comerciale noi şi moderne ce punctau peisajul plat aflat de ambele părţi ale şoselei ce urca spre vârful Peninsulei Snarøya.

— Locuiesc în centrul oraşului, dar pe aici îmi plimbam câinele seara, după ce s-a închis aeroportul. Pe atunci nu era nimeni aici, aşa că-l puteam lăsa să alerge liber. Acolo.

Îi arătă spre mare, către vest, şi mai luă câteva chipsuri din pungă sau ce-o fi avut acolo; oricum, nu-i oferise şi ei.

— Dar acolo sunt terenurile mlăştinoase protejate, zise Helene. Nu ţi-e era teamă că animalul tău ar fi putut ataca păsările ce-şi făceau cuib acolo?

— Ba da, chiar s-a întâmplat de vreo două ori. Am încercat să mă liniştesc spunându-mi că e ordinea naturală a lucrurilor şi că nu putem sta în calea ei. Dar fireşte că nu-i adevărat.

— Nu e?

— Nu. Oamenii sunt şi ei un produs al naturii şi nu suntem singurii care fac tot posibilul să distrugă planeta. Dar, cum Mama Natură ne-a acordat inteligenţa necesară să ne sinucidem în grup, tot ea ne-a înzestrat şi cu autoreflecţie. Poate asta ne poate salva. Sper. Oricum, eu unul m-am pus în calea naturii şi am început să folosesc asta.

Arătă spre mânerul de deasupra portierei ei, iar Helene observă o lesă pentru câini retractabilă de al cărei capăt atârna o zgardă cu cataramă pentru câini.

— A fost un câine bun. Puteam să stau în maşină şi să citesc cu geamul coborât în timp ce el alerga liber cam 50 metri în orice direcţie. Câinii şi oamenii nu au nevoie de mai mult. Mulţi nici nu-şi doresc mai mult.

Helene încuviinţă.

— Şi totuşi, cândva poate îşi vor dori mai mult şi vor dori să scape. Atunci ce va face proprietarul câinelui?

— Habar n-am. Câinele meu nu şi-a dorit niciodată mai mult.

Acum virase de pe şosea pe un drumeag prin pădure.

— Tu ce-ai fi făcut?

— L-aş fi eliberat, zise Helene.

— Chiar dacă ştiai că n-ar fi putut supravieţui singur în libertate?

— Niciunul nu supravieţuim.

— Adevărat! făcu el.

Încetinea. Drumul se terminase. Opri motorul şi stinse farurile, iar bezna îi învălui cu totul. Helene auzea vântul foşnind prin lăstăriş, iar printre copaci vedea marea, luminile de pe insule şi uscatul dincolo de ele.

— Unde suntem?

— Chiar lângă mlaştini. Terenul acela împădurit e Høvikodden, iar cele două insule sunt Borøya şi Ostøya. De când au construit case acolo, locul ăsta a devenit foarte popular pentru plimbare. Ziua e plin de familii. Dar momentan îl avem doar pentru noi, Helene.

Îşi desfăcu centura şi se răsuci spre ea.

Helene trase aer adânc în piept, închise ochii şi aşteptă.

— E o nebunie, spuse ea.

— Nebunie?

— Sunt o femeie măritată. E… momentul e foarte nepotrivit.

— De ce?

— Pentru că sunt pe cale să-mi părăsesc soţul.

— Mie mi se pare un moment foarte potrivit.

— Nu.

Clătină din cap fără să deschidă ochii şi continuă:

— Nu, nu înţelegi. Dacă Markus află despre asta înainte să discutăm termenii…

— Atunci primeşti câteva milioane mai puţin de la el.

— Da. Iar ce fac eu acum e o mare prostie.

— Atunci, de ce crezi că o faci?

— Nu ştiu.

Îşi apăsă tâmplele cu palmele şi reluă:

— E ca şi cum cineva sau ceva mi-a luat minţile.

Exact în clipa aceea îi veni încă o idee:

— Ce te face să crezi că are milioane?

Deschise ochii şi se uită la el. Da, era ceva familiar la el. Ceva legat de ochii lui.

— Ai fost la petrecere? Îl cunoşti?

Bărbatul nu-i răspunse. Zâmbi vag şi porni muzica. Un vibrato spectaculos despre monştri înfricoşători; Helene mai auzise cântecul, însă

nu reuşea să-l identifice.

— Paharul cu martini, rosti ea cu o siguranţă bruscă. Ai fost la Danielle. Tu mi-ai trimis băutura, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta?

— Ai stat în spatele meu la rând şi ai venit şi te-ai aşezat la masă; nu faci aşa ceva în antractul unei piese. Nu a fost o întâmplare.

El îşi trecu mâna prin păr şi aruncă o privire în oglindă.

— Mărturisesc! Te urmăresc de ceva vreme. Voiam să fiu singur cu tine. Acum sunt. Prin urmare, ce facem mai departe?

Ea inspiră adânc şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

— Ne-o tragem, îi răspunse.

★

— Nedrept, nu? întrebă Alexandra.

Terminaseră cina şi se retrăseseră în barul restaurantului.

— Mereu mi-am dorit un copil, dar nu a fost să fie. Pe când tu, care nu voiai unul…

Ea pocni din degete deasupra cocteilului White Russian.

Harry luă o înghiţitură de apă.

— Viaţa e rareori dreaptă.

— Şi foarte *arbitrară.* Bjørn Holm a trimis o probă ADN ca să verifice dacă era tatăl lui… cum se numeşte băiatul?

— Gert.

Alexandra vedea bine din expresia lui Harry că nu era un subiect despre care voia să vorbească. Cu toate astea, poate din cauză că băuse ceva mai mult, continuă: — Se dovedeşte că *nu e.* Imediat după aceea face o analiză ADN a ceva ce se dovedeşte că e sângele tău, îl verifică din greşeală într-o bază întreagă de date cu teste de paternitate şi reiese că *tu eşti* tatăl lui Gert. Dacă n-aş fi fost eu…

— Nu e vina ta.

— Ce nu e vina mea?

— Nimic. Las-o baltă!

— Că Bjørn Holm s-a sinucis?

— Că el…

Harry se opri.

Alexandra îl văzu cum se strâmbă de parcă l-ar fi lovit vreo durere. Ce nu-i spunea? Ce *nu putea* să-i spună?

— Harry?

— Da?

Privirea lui părea să se fi oprit la şirul de sticle de pe raftul din spatele barmanului.

— Agresorul ăla sexual ţi-a omorât soţia, da? Finne.

— Întreabă-l pe el.

— Finne e mort. Dacă nu el, atunci…

— Atunci?

— Tu eşti suspect.

Harry încuviinţă.

— Mereu îi suspectăm pe parteneri. Şi de obicei avem dreptate.

Alexandra luă o înghiţitură din băutură.

— Harry, tu ai fost? Ţi-ai omorât soţia?

— Dublu din aia! ceru Harry, iar Alexandrei îi luă câteva secunde să-şi dea seama că nu cu ea vorbea.

— Asta? întrebă barmanul, arătând spre o sticlă pătrăţoasă ce atârna cu gâtul în jos într-un suport.

— Da, te rog!

Harry rămase tăcut până când paharul cu lichidul auriu-maroniu ajunse în faţa sa.

— Da, răspunse apoi, ridicând paharul, pe care îl ţinu o clipă ca şi cum se temea de el. Eu am omorât-o.

Apoi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură şi mai ceru unul înainte ca paharul să fie pus la loc pe tejghea.

★

Helene îşi recăpătă suflarea, însă rămase deasupra lui.

Îl făcuse să se mute pe scaunul pasagerului, pe care ea îl înclinase în timp ce el aprindea lumina din plafon şi-şi punea un prezervativ. După care îl călărise ca pe unul dintre caii ei, fără să aibă aceeaşi senzaţie de control. El îşi dăduse drumul fără un sunet, însă ea îi simţise muşchii încordându-se şi apoi relaxându-se. Şi ea avusese orgasm. Nu datorită calităţilor lui amoroase, ci pentru că, înainte să-şi dea jos pantalonii şi chiloţii, fusese atât de excitată, încât n-ar fi fost nevoie de aproape nimic.

Acum îl simţea cum se înmoaie în ea.

— Aşadar, de ce m-ai urmărit? îl întrebă, uitându-se în jos la el cum stătea pe scaunul înclinat, la fel de gol ca ea.

— Tu de ce crezi? o întrebă la rândul său, ducându-şi mâinile sub cap.

— Pentru că te-ai îndrăgostit de mine.

El zâmbi şi clătină din cap.

— Nu m-am îndrăgostit de tine, Helene.

— Nu?

— Sunt îndrăgostit, dar de altcineva.

Helene simţea că începe să se enerveze.

— Te joci cu mine?

— Nu, doar îţi spun cum stau lucrurile.

— Atunci ce faci aici, cu mine?

— Îţi ofer ce-ţi doreşti. Sau mai degrabă, ceea ce vor trupul şi mintea ta. Adică pe mine.

— Pe tine? pufni ea. Ce te face să fii atât de sigur că n-ar fi putut să fie oricare alt bărbat?

— Pentru că eu sunt cel care ţi-a insuflat această dorinţă. Iar acum se târăşte şi se furişează prin trupul şi prin mintea ta.

— Dorinţa să te am pe tine în special?

— Da, pe mine. Mai exact, ceea ce se târăşte prin tine doreşte să pătrundă în tractul meu intestinal.

— Ce drăguţ! Adică vreau să ţi-o trag cu o sculă de cauciuc? Soţul meu a vrut s-o fac la un moment dat, după ce-am început să ieşim împreună.

Cel care îşi spunea Prim clătină din cap.

— Mă refer la intestinul subţire şi la cel gros. Flora bacteriană. Ca să se poată înmulţi. Cât despre tatăl meu, e ceva nou să aud că vrea să fie penetrat pe la spate. Când eram un băieţel, el era cel care penetra.

Helene se holba la el uluită, deşi ştia că nu o înşală auzul.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiai că soţul tău fute băieţi?

— Băieţi?

— Băieţei.

Helene înghiţi în sec. Îi trecuse prin minte că lui îi plac bărbaţii, dar nu-l întrebase niciodată. Faptul că Markus era bisexual sau mai probabil un gay ascuns nu era ceva pervers. Ce era cu adevărat bolnav era că Markus Røed, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din oraş, un om pe care presa îl acuzase de lăcomie, evaziune fiscală, prost-gust şi altele mai rele, nu îndrăznea să recunoască în faţa lumii singura caracteristică umană care l-ar fi ajutat să devină mai liber. În schimb, se transformase într-un homosexual homofob tipic, un narcisist cu dispreţ de sine şi un adevărat paradox umblător. Dar băieţei? Copii? Nu. Totuşi, acum, că îi fusese

prezentată ideea şi se gândea la ea, totul căpăta logică. Se cutremură. Şi îi mai veni o idee: că informaţia i-ar fi utilă în timpul discuţiei despre partaj.

— De unde ştii? îl întrebă, fără să se mişte în timp ce-şi căuta chiloţii.

— A fost tatăl meu vitreg. M-a abuzat de când aveam şase ani. Spun şase pentru că primul moment în care îmi amintesc că a făcut-o a fost în ziua în care mi-a dăruit o bicicletă. De trei ori pe săptămână. Mi-a tras-o în funduleţ de trei ori pe săptămână. An după an.

Helene respira pe gură. Aerul din habitaclu era greu de la mirosul de sex şi de la neobişnuitul iz de mosc. Înghiţi în sec.

— Iar mama ta ştia despre…?

— Ca de obicei. Bănuia, presupun, dar n-a făcut nimic să confirme. Era o alcoolică şomeră care se temea să nu-l piardă. Şi totuşi, l-a pierdut.

— Tocmai cei care se tem de asta ajung să fie abandonaţi mereu.

— Ţie nu ţi-e teamă?

— Mie? De ce mi-ar fi?

— Acum, că ai aflat de ce suntem amândoi aici.

I se părea, sau îi simţea din nou erecţia în ea?

— Susanne Andersen? îl întrebă într-un final. Tu ai fost?

O încuviinţare.

— Şi Bertine?

Încă o încuviinţare.

Poate juca la cacealma, poate nu. Oricum ar fi fost, Helene ştia că trebuie să-i fie frică. Prin urmare, de ce nu-i era? De ce, în schimb, începuse să-şi mişte şoldurile înainte şi înapoi? Mai încet la început, apoi cu tot mai multă forţă.

— Nu… începu el, cu chipul brusc palid.

Dar Helene reîncepu să-l călărească. Era ca şi cum trupul ei avea o voinţă proprie, începu să salte pe scula lui cu o energie reînnoită. Îi simţi abdomenul încordându-se, auzi un geamăt înăbuşit şi i se păru că el îşi dădea drumul încă o dată. Apoi văzu o cascadă de vomă galben-verzuie revărsându-se din gura lui. Îi curse pe piept, apoi pe scaun şi pe burta lui, către ea. Mirosul era atât de acru, încât Helene începu să simtă cum propriul stomac începe să i se revolte, apoi se strânse de nas cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Nu, nu, nu! gemu el, fără să se mişte în timp ce pipăia pe podeaua de sub ei.

Îşi găsi cămaşa şi începu să se şteargă cu ea.

— De la căcatul ăla de-acolo, rosti el, arătând spre punga de chipsuri de pe consola din mijloc, iar Helene văzu că pe ea scria Hillman Pets.

— Trebuie s-o mănânc pentru a-mi regla populaţia de paraziţi, o lămuri el, frecându-şi burta cu cămaşa. Dar echilibrul e greu de găsit. Dacă mănânc prea mult, stomacul meu nu o suportă. Sper că înţelegi. Sau că mă compătimeşti.

Helene nici nu înţelegea, nici nu-l compătimea, doar se concentra să nu respire în vreme ce se strângea de nas. Şi simţi o schimbare bizară în ea. Era ca şi cum dorinţa şi pofta cedau treptat şi erau înlocuite de o emoţie nouă: frica.

Susanne. Apoi Bertine. Iar acum era rândul ei.

Trebuia să iasă imediat de-aici!

El o privea de parcă îi simţea frica. Helene se strădui să zâmbească. Mâna stângă îi era liberă, deci putea deschide portiera, apoi să iasă şi să fugă. Spre casele înşiruite pe lângă care trecuseră şi unde începea poteca prin pădure, nu puteau fi mai mult de 400 de metri până acolo. Bun, la cursa de 400 de metri obţinuse cel mai bun rezultat, putea să alerge mai bine desculţă decât încălţată. Mai mult, bănuia că el avea să ezite s-o urmeze căci erau amândoi goi, suficient pentru avansul de care ea avea nevoie. El n-ar fi avut timp să întoarcă maşina şi să o prindă din urmă, iar dacă ar fi încercat, ea pur şi simplu ar fi putut s-o taie prin pădure. Trebuia doar să-l distragă puţin până găsea cu mâna stângă mânerul portierei. Tocmai se pregătea să-şi dea drumul la nas pentru a-i acoperi ochii cu mâna dreaptă, transformând gestul într-unul de prefăcută afecţiune, când îi mai veni o idee. Că schimbarea se produsese când ea nu respira sau mirosea. Că acolo exista o legătură.

— Înţeleg, şopti ea afabil. Se mai întâmplă. Acum eşti curat. Hai să facem întuneric la loc!

Încercă să nu tragă aer în piept şi speră ca el să nu-i perceapă tremurul vocii: Unde e lumina din plafon?

— Mulţumesc! zise el cu un surâs slab şi arătă spre plafon.

Helene găsi butonul şi stinse lumina. În întuneric, căută cu mâna stângă pe interiorul portierei pasagerului. Găsi mânerul, îl apăsă şi împinse portiera, deschizând-o. Simţi pe piele aerul rece al nopţii. Dădu din picioare ca să iasă, dar el se mişcă prea rapid. O prinse cu mâinile de gât şi-şi spori strânsoarea. Ea îl lovi în piept cu braţele, însă strânsoarea din jurul gâtului devenea tot mai puternică. Se săltă într-un genunchi pe scaun şi lovi cu

celălalt în speranţa că-l va pocni în vintre. Nu simţi nicio lovitură, dar el îi dădu drumul, şi atunci reuşi să iasă din maşină, simţi pietrişul pe tălpile goale şi se rostogoli, dar apoi se ridică şi începu să fugă. Respira cu dificultate, ca şi cum el încă o mai strângea de gât, dar trebuia să ignore senzaţia şi să scape. Iar acum înghiţi şi un pic de aer. Vedea deja luminile de pe drumul principal. Trebuia să fie mai puţin de 400 de metri, nu? Da, nici măcar 300. Avea să fie bine. Fugi şi mai repede, ba chiar i se păru că prinde viteză. Sub nicio formă el nu avea cum s-o prindă din ur…

Avu senzaţia că cineva îi apare brusc în faţă din beznă şi o loveşte atât de tare în gât, încât o doboară la pământ. Se prăbuşi pe spate şi se lovi cu capul de pietriş.

Pesemne că-şi pierduse cunoştinţa câteva secunde, pentru că, atunci când deschise ochii, auzi paşi apropiindu-se pe pietriş.

Încercă să ţipe, dar strânsoarea se înteţi iar.

Îşi duse degetele la gât şi simţi ce era.

Zgarda.

Îi prinsese gâtul cu zgarda pentru câini şi o lăsase să fugă, lăsând lesa retractabilă să se desfăşoare din carcasă şi urmărind liniştit cum ea ajunge la capătul celor 50 de metri de libertate.

Paşii nu se mai auzeau în timp ce degetele ei încercau să prindă catarama. O strânse şi se eliberă. De curea. Nu mai avu timp să se ridice în picioare, căci se trezi împinsă la loc pe pietriş.

Trupul lui gol licărea alb în timp ce stătea deasupra ei în întuneric, apăsându-i pieptul cu un picior. Helene se holba la ce ţinea el în mână. Puţina lumină se reflecta în oţelul strălucitor. Era un cuţit. Unul mare. Şi totuşi, nu era speriată. Cel puţin nu la fel de speriată ca atunci când îşi ţinuse respiraţia în maşină. Nu că nu-i era teamă să moară, era ca şi cum propria dorinţă era mai puternică. Pur şi simplu nu putea să-şi explice altfel.

El se ghemui, îi lipi lama de gât şi se aplecă pentru a-i şopti la ureche: — Dacă ţipi, te tai. Dă din cap dacă înţelegi!

Ea încuviinţă muteşte. Atunci el se îndreptă de spate, cu fundul pe călcâie, în timp ce Helene simţea în continuare oţelul rece pe gât.

— Îmi pare rău, Helene!

Glasul lui părea înecat de lacrimi:

— Nu-i corect că trebuie să mori. Tu n-ai făcut nimic, nu tu eşti ţinta. Doar că ai groaznicul ghinion de-a fi un mijloc necesar.

Ea tuşi.

— Necesar ca să ce?

— Ca să-l umilesc şi să-l distrug pe Markus Røed.

— Pentru că el…

— Da, pentru că m-a futut. Iar când n-o făcea, trebuia să-i sug blestematul ăla de penis hidos la cină, mic-dejun şi uneori şi la prânz. Mă înţelegi, Helene? Diferenţa în cazul meu era că nu existau extra beneficii. În afară de bicicleta aia, singura dată. Şi că rămânea cu mama, bineînţeles. Greţos, nu? Că îmi era teamă că ne va părăsi. Nu ştiu dacă eu sau mama am devenit expiraţi pentru el, însă ne-a părăsit pentru o femeie şi un fiu mai tineri. Toate astea cu mult timp înainte să apari tu, îmi închipui că nu ştii nimic.

Helene clătină din cap. Se putea privi din afară, zăcând goală şi înfrigurată pe poteca pietruită, cu un cuţit lipit de gât. Simţea cum pietrele i se înfig în piele; nu vedea nicio cale de scăpare, poate că aşa se sfârşea viaţa ei. Şi totuşi, îşi dorea să fie aici, îl dorea. O luase razna?

— Mama s-a cufundat cu totul în depresie, reluă el cu voce tremurătoare, iar ea văzu că şi el părea gata să îngheţe. Abia când s-a vindecat a căpătat energia necesară să ducă la îndeplinire ce-mi promisese de atâtea ori la beţie. S-a sinucis şi a încercat să mă ia şi pe mine cu ea. Pompierii l-au clasificat ca accident, fumat în pat. Însă nici eu, nici fratele ei, unchiul Fredric, n-am văzut vreun motiv să îi anunţăm, pe ei sau firma de asigurări, că ea nu fuma, pachetul pe care îl găsiseră îi aparţinea lui Markus Røed.

Bărbatul tăcu. Ceva cald căzu pe sânul lui Helene. O lacrimă.

— Acum ai de gând să mă omori?

El respiră tremurător.

— Cum spuneam, regret, însă ciclul vieţii paraziţilor trebuie să fie încheiat. Să se reproducă. Am nevoie de paraziţi noi, proaspeţi, când trebuie infectat un nou individ. Pricepi?

Ea clătină din cap. Voia să-l mângâie pe obraz, se simţea de parcă ar fi luat ecstasy, iubirea era atotcuprinzătoare. Însă nu era iubire, ci dorinţă, atât de excitată se simţea.

— Sigur, mai e şi avantajul că morţii nu vorbesc, continuă el.

— Desigur, zise ea.

Acum respira mai greu. De parcă ştia că acestea erau ultimele guri de aer.

— Dar spune-mi, Helene, în timp ce făceam sex, te-ai simţit măcar un pic iubită?

— Nu ştiu, răspunse, zâmbind obosită. Da, cred că da.

— Bine, spuse el, luându-i o mână cu mâna sa liberă şi strângându-i-o. Voiam să-ţi dăruiesc asta înainte să mori. Pentru că-i singurul lucru care contează, nu-i aşa? Să te simţi iubit.

— Poate, şopti ea, închizând ochii.

— Să ţii minte asta, Helene. Spune-ţi: sunt iubită.

✯

Prim se uită în jos la ea. Îi văzu buzele mişcându-se. Formând cuvintele. *Sunt iubită.* Apoi înălţă cuţitul cu vârful spre carotidă şi se aplecă, apăsând cu toată forţa cât înfigea lama. Jetul cald de sânge pe pielea lui rece ca gheaţa îl făcu să se înfioare de plăcere şi groază.

Ţinu strâns mânerul cuţitului. Spasmele îi dădeau de înţeles că viaţa o părăsea. După ce sângele ţâşni pentru a treia oară, începu să curgă. Câteva clipe mai târziu, cuţitul îi spuse că Helene Røed murise.

Scoase cuţitul şi se lăsă pe pământ lângă ea. Îşi şterse lacrimile. Tremura de frig, de frică şi pentru că se eliberase de tensiune. Nu devenea mai uşor, ci mai greu. Însă aceştia erau nevinovăţii. Cel vinovat rămânea. Cu el ar trebui să fie altfel. Să-i ia viaţa lui Markus Røed urma să fie o bucurie. Dar mai întâi nemernicul avea să sufere atât de mult, încât moartea avea să vină ca o izbăvire.

Simţi ceva pe piele. O ploaie uşoară. Îşi săltă capul, întuneric. În noaptea asta era prognozată ploaie. Avea să şteargă mare parte din urme, dar tot mai rămâneau multe de făcut. Se uită la ceas, singurul pe care nu şi-l dăduse jos. 21:30. Dacă era eficient, putea să fie înapoi în oraş la 22:30.

29.
SÂMBĂTĂ

Tapetum lucidum

Mai era o oră până la miezul nopţii, iar aleile ude luceau în lumina becurilor din Grădinile Palatului.

Harry se simţea plăcut anesteziat şi i se părea că realitatea e distorsionată atât cât trebuie. Pe scurt, era în acel punct de dulce uitare provocată de băutură, conştient de iluzie şi totuşi eliberat de suferinţa mentală. Mergea cu Alexandra prin parc. Feţele pe care le întâlneau dispăreau în urmă. Ca să-l sprijine, ea îi pusese un braţ pe după umărul ei şi-şi petrecuse propriul braţ pe după mijlocul lui. Furia încă nu-i trecuse.

— Una e să refuze să ne servească, şuieră ea.

— Pe *mine* m-au refuzat, o corectă Harry, a cărui dicţie era mai stabilă decât propriile picioare.

— Şi cu totul altceva să ne dea afară.

— Pe *mine* m-au dat afară, o corectă el iar. Barmanilor nu le plac cei care urmează să adoarmă cu capul pe tejghea.

— Chiar şi-aşa… Mai e şi modul în care au făcut-o.

— Alexandra, să ştii că există moduri şi mai rele. Crede-mă!

— Ah, da?

— Ah, da! Ăla a fost unul dintre cele mai pline de tact moduri în care am fost dat afară. Cred că s-ar plasa pe lista mea cu top-cinci-cele-mai-plăcute-refuzuri.

Ea râse şi-şi lipi capul de pieptul lui, făcându-l să se împleticească de pe alee pe peluza regală, sub privirea dezaprobatoare a unui bătrân care ţinea lesa retractabilă a câinelui său care se uşura.

Îl ajută pe Harry să recapete o postură mai dreaptă.

— Hai să ne oprim la Lorry şi să luăm o cafea! îi propuse ea.

— Şi o bere.

— Cafea. Dacă nu cumva vrei să fii dat iar afară.

Harry se gândi la propunere.

— Bine.

Lorry era aglomerat, însă găsiră locuri alături de doi bărbaţi care vorbeau în franceză într-un separeu din stânga uşii şi li se serviră două ceşti mari de

cafea aburindă.

— Discută despre crime, şopti Alexandra.

— Nu, replică Harry, discută despre Războiul Civil Spaniol.

La miezul nopţii, părăsiră Lorry ceva mai puţin beţi, după ce băuseră doar cafea.

— La mine sau la tine? întrebă Alexandra.

— Am vreo alternativă?

— Nu. Înapoi la mine. Şi mergem pe jos. Aer proaspăt.

Apartamentul Alexandrei se afla într-o clădire de pe strada Marcus Thrane, la jumătatea distanţei dintre St. Hanshaugen şi Piaţa Alexander Kielland.

— Te-ai mutat de unde stăteai data trecută, dar patul e acelaşi, comentă Harry în timp ce se legăna uşor în dormitor, iar Alexandra încerca să-l dezbrace.

— Amintiri plăcute?

Harry căzu pe gânduri.

— Prostule! făcu Alexandra, împingându-l pe pat şi lăsându-se în genunchi ca să-i descheie nasturii la pantaloni.

— Alexandra… spuse, lăsându-şi o mână peste ale ei.

Ea se opri şi se uită în sus la el.

— Nu pot, adăugă Harry.

— Adică eşti prea beat?

— Şi asta, probabil. Dar azi am fost la mormântul ei.

Aşteptă mânie sau umilinţă. Răceală. Dispreţ. În schimb, în ochii ei detectă doar o resemnare obosită. Îl împinse aşa sub pilotă, apoi stinse lumina şi i se cuibări strâns la piept.

— Încă te mai doare? îl întrebă.

Harry încercă să se gândească la un alt mod de-a descrie senzaţia. Pustietatea. Pierderea. Singurătatea. Teama. Chiar panica. Însă ea pusese practic punctul pe i, căci cea mai puternică senzaţie era durerea. Încuviinţă.

— Ai noroc, îi spuse ea.

— Noroc?

— Că ai iubit atât de mult pe cineva, încât te doare atât de rău.

— Mhm.

— Îmi pare rău dacă sună banal.

— Nu, ai dreptate. Emoţiile noastre sunt banale.

— N-am vrut să spun că e banal să iubeşti pe cineva. Sau să vrei să fii

iubit.

— Nici eu.

Se ţineau în braţe. Harry privea în gol, în întuneric. Apoi închise ochii. Îi mai rămăseseră jumătate din rapoarte. Răspunsul putea să fie acolo. Dacă nu, atunci trebuia să apeleze la planul disperat pe care-l respinsese, dar care ieşise din nou la suprafaţă, iar şi iar, în timpul discuţiei cu Truls de la Schrøder. Începu să plutească.

Călărea un taur mecanic. Acesta îi arunca trupul încolo şi încoace în timp ce el se ţinea bine şi încerca să comande de băut. Încerca să se concentreze la barmanul din spatele tejghelei, însă smuciturile erau prea puternice, iar expresiile faciale din faţa lui rămâneau în ceaţă.

— Harry, ce ţi-ar plăcea? Spune-mi ce vrei! veni glasul lui Rakel.

Chiar era ea? *Vreau să se oprească taurul. Vreau ca noi doi să fim împreună.* Harry încercă să strige, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Apăsă butonul de pe gâtul taurului, însă smuciturile şi rotirile deveniră mai puternice şi mai rapide.

Auzi un zgomot de cuţit care tăia prin carne şi pe ea ţipând.

Taurul îşi încetini mişcările până se opri de tot.

Nu mai vedea pe nimeni în spatele tejghelei, însă pe rafturile din faţa oglinzii, pe sticle şi pe pahare curgea sânge. Simţi ceva dur apăsat pe tâmplă.

— Îmi dau seama că ai o datorie, şopti o voce în spatele său. Da, îmi datorezi o viaţă.

Se uită la oglindă. În conul de lumină de deasupra, îşi văzu capul, ţeava unui pistol şi o mână ce ţinea un deget pe trăgaci. Faţa bărbatului care ţinea pistolul rămânea în întuneric, dar el văzu ceva alb licărind. Era oare gol? Nu, era un guler alb.

— Stai! zise Harry şi se răsuci.

Nu era bărbatul din lift. Sau cel din spatele geamului fumuriu al Camaro-ului. Era Bjørn Holm. Colegul său cu păr roşcat îşi lipi pistolul de tâmplă şi apăsă trăgaciul.

— Nu!

Descoperi că stătea în fund în pat.

— Iisuse! bombăni un glas, iar el văzu păr negru pe perna albă de alături. Ce se întâmplă?

— Nimic, răspunse Harry răguşit. Visam. Acum plec.

— De ce?

— Am de citit rapoarte. Şi am promis că dimineaţă fac o plimbare prin parc cu Gert.

Se dădu jos din pat, îşi găsi cămaşa pe un scaun, o îmbrăcă şi începu să-i încheie nasturii. Simţea cum îl copleşeşte greaţa.

— Eşti nerăbdător să-l vezi?

— Vreau doar să ajung la timp.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Somn uşor şi îşi mulţumesc pentru o seară minunată! Ies singur.

Când Harry ajunse în curtea interioară, îi veni să vomite. Reuşi să ajungă între două tomberoane mobile verzi de lângă un zid înainte ca stomacul să i se încordeze şi conţinutul să i se reverse pe piatra cubică. În timp ce îşi revenea, văzu ceva lucind roşu în întunericul de lângă zidul din partea cealaltă a curţii. Erau ochii unei pisici. *Tapetum lucidum*, îi explicase Lucille, un strat din spatele ochiului pisicii care acum reflecta lumina de la una dintre ferestrele de la parter. Distingea şi pisica, urmărindu-l tăcută. Sau, mai degrabă, după ce ochii lui Harry se obişnuiră cu întunericul, văzu că nu el, ci un şoarece aflat între ei captase atenţia pisicii. Animalul se deplasa încet dinspre tomberoane în direcţia pisicii. Era ca un déjà-vu din dimineaţa aceea din bungaloul de pe Doheny Drive. Îşi târa coada lungă şi lucioasă, ca un condamnat silit să-şi tragă propria funie către spânzurătoare. Pisica se aplecă uşor în faţă şi, cu o manevră rapidă, îşi înfipse dinţii în ceafa rozătorului. Harry vomită iar şi se sprijini de perete în timp ce pisica lăsa şoarecele deja mort în faţa lui. Ochii ei licăritori se uitau la Harry de parcă se aştepta la aplauze. *E un teatru*, se gândi Harry. *Un blestemat de teatru unde, pentru scurtă vreme, jucăm doar rolurile pe care ui le-a scris cineva.*

30.
DUMINICĂ

Soarele de dimineaţă încă mai încerca să zvânte străzile ude de ploaie când Thanh ajunse la Mons.

Nu avea cheile de la pet shop. Era duminică, iar acesta era doar locul de întâlnire pentru preluarea câinilor pe care îi plimba. Clientul era nou; o sunase cu o zi înainte. Era neobişnuit ca oamenii să apeleze la serviciile ei în weekend, în general acestea erau zilele în care aveau timp de propriile animale. Thanh abia aştepta să facă o plimbare şi purta trening, în caz că animalul voia să şi alerge puţin. Ea şi mama ei petrecuseră toată ziua precedentă gătind. Tatăl său venise acasă de la spital şi, cu toate că doctorul îi dăduse instrucţiuni ferme să nu mănânce prea mult şi să se ferească de felurile picante, el se aruncase cu entuziasm asupra celor pregătite de soţie.

Thanh văzu un bărbat cu un câine care se apropiau prin parcarea acoperită de pietriş din Vestkanttorvet. Câinele era un labrador şi, judecând după mers, avea displazie de şold. Pe măsură ce se apropiau, văzu că e poliţistul care fusese la magazin în urmă cu două zile. Iniţial, se gândi – poate pentru că era în costum – că acesta mergea la slujba de duminică sau la o confirmare şi de aceea avea nevoie de cineva care să aibă grijă de câine. Însă bărbatul purtase costum şi prima oară când îl întâlnise; poate era ţinuta lui obişnuită. Caz în care se bucura că nu îşi luase cheile, în eventualitatea în care el avusese de gând să o convingă să-l lase să intre.

— Bună, mă numesc Sung-min, începu el zâmbind.

— Thanh, răspunse ea, şi-l bătu uşurel pe câine cu palma, iar acesta dădu din coadă.

— Thanh. Iar el e Kasparov. Cum te plătesc?

— Prin Vipps. Dacă ai aplicaţia. Pot să-ţi dau chitanţă, dacă vrei.

— Vrei să spui că n-ai să lucrezi la negru pentru un poliţist? râse bărbatul. Scuze, o glumă proastă! adăugă atunci când ea nu râse odată cu el. Te deranjează dacă te conduc puţin?

— În niciun caz, răspunse ea şi luă lesa, remarcând că zgarda lui Kasparov era model William Walker.

O marcă scumpă, însă moale şi plăcută pe gâtul câinilor. Voise şi ea să le aducă în magazin, însă Jonathan refuzase.

— De obicei merg prin Parcul Frogner, zise tânăra.

— În regulă.

Porniră spre sud şi cotiră pe Fuglehauggata, în direcţia parcului.

— Văd că porţi trening, însă mă tem că zilele de alergat ale lui Kasparov s-au dus.

— Am observat. Te-ai gândit la o operaţie?

— Da. De mai multe ori. Dar veterinarul m-a sfătuit să nu o fac. Deşi cred că e pe drumul cel bun, cu mâncarea potrivită şi, când e mai rău, calmante şi antiinflamatoare.

— Pare că ţii cu adevărat la el.

— Oh, da! Tu ai unul?

O clătinare din cap.

— Eu sunt mai degrabă adepta aventurilor. Cum e cazul cu Kasparov, aici de faţă.

Acum râseră amândoi.

— Mă tem că nu prea am nimerit-o cu şeful tău, alaltăieri, continuă Sung-min. Mereu e atât de morocănos?

— Nu ştiu, răspunse Thanh.

Poliţistul rămase tăcut, iar tânăra îşi dădu seama că aştepta să dezvolte subiectul. Nu trebuia neapărat s-o facă, fireşte, însă astfel de pauze de tăcere puteau transmite o reticenţă de-a spune mai multe, ca şi cum era ceva necurat la mijloc.

— Nu-l cunosc chiar atât de bine, vorbi într-un sfârşit, cu toate că acum, când se auzi, i se păru că parcă îşi dorea să se distanţeze de Jonathan, ceea ce-l putea pune într-o lumină nefavorabilă şi cu siguranţă nu asta îi era intenţia.

— Ciudat că voi doi nu vă cunoaşteţi când sunteţi singurii din magazin.

— Mda, replică ea.

Se opriră la un semafor pentru pietonii care traversau Kirkeveien.

— Poate părea puţin ciudat. Dar ce te întrebi tu, de fapt, este dacă nu cumva ştiu dacă a făcut contrabandă cu ceva. Şi chiar nu ştiu.

Cu coada ochiului, îl văzu că se uită la ea, iar când semaforul se făcu verde, Thanh porni atât de repede, încât el rămase pe trotuar în urma să.

★

Sung-min se repezi pe urmele fetei de la pet shop.

Era iritat. Clar, încercarea nu ducea nicăieri, ea era cu garda sus şi nu voia să vorbească. Îşi irosise ziua liberă şi nici nu era într-o dispoziţie prea bună după cearta cu Chris de ieri.

Un florar stătea lângă impresionanta poartă principală a Parcului Frogner şi le oferea turiştilor nişte flori jalnice.

— Un trandafir pentru iubita cea frumoasă.

Vânzătorul făcuse un pas în faţă în aşa fel încât bloca porţile mai mici spre care se îndreptaseră Sung-min şi Thanh.

— Nu, mulţumesc! răspunse Sung-min.

Florarul îşi repetă ofertele într-o norvegiană stricată, de parcă Sung-min îi interpretase greşit spusele.

— Nu, repetă el, şi îi urmă pe Thanh şi Kasparov, care se furişase pe lângă bărbat şi intrase pe poartă.

Însă vânzătorul veni după el.

— Un trandafir pentru iubita…

— Nu!

Era limpede că vânzătorul îşi închipuia că Sung-min îşi permite, judecând după costumul lui, şi că el şi Thanh sunt un cuplu, din moment ce erau amândoi asiatici. O presupunere deloc neîntemeiată, care pe Sung-min nu l-ar fi deranjat în orice altă zi.

Rareori se lăsa, poate chiar niciodată, provocat de preconcepţii, căci le considera doar o parte a modului în care oamenii făceau faţă unei lumi şi aşa complicate. De fapt, Sung-min era provocat mai adesea de egoiştii care se simţeau jigniţi când se credeau victimele celor mai neînsemnate preconcepţii.

— Un trandafir pentru…

— Sunt gay.

Vânzătorul se opri şi o clipă se uită la Sung-min cu o expresie goală. Apoi îşi umezi buzele şi ridică un buchet de flori ofilite învelite în celofan.

— Un trandafir pentru…

— Sunt gay! Chiar nu înţelegi? Cât se poate de gay! răcni Sung-min.

Vânzătorul de flori dădu înapoi şi Sung-min văzu că cei care intrau sau ieşeau pe porţi se întorseseră să se uite la el. Thanh se oprise şi ea, uluită, iar Kasparov scoase un lătrat scurt şi trase de lesă pentru a-i veni în ajutor stăpânului său.

— Îmi cer scuze! Poftim! oftă Sung-min.

Luă florile şi-i întinse vânzătorului o bancnotă de 100 de coroane.

— N-am… începu bărbatul.

— E-n regulă!

Sung-min porni spre Thanh şi-i oferi florile.

La început, ea doar îl fixă surprinsă. Apoi începu să râdă.

Sung-min ezită un moment înainte să vadă şi el partea comică a lucrurilor şi să izbucnească în râs.

— Tatăl meu spune că e o tradiţie europeană larg răspândită să oferi flori persoanei iubite, rosti Thanh. Grecii în Antichitate, francezii şi englezii în Evul Mediu.

— Da, însă trandafirii sunt originari de pe acelaşi continent ca noi, completă Sung-min. Locul în care m-am născut eu în Coreea de Sud, Samcheok, are un festival al trandafirilor. Iar mugunghwa, trandafirul de Sharon, este simbolul naţional al Coreei.

— Da, dar, strict vorbind, mugunghwa e un trandafir?

Înainte să ajungă la Monolit, discuţia lor se mutase de la trandafiri la animale de companie.

— Nu ştiu dacă lui Jonathan îi plac chiar atât de mult animalele, spuse ea pe când stăteau în partea cea mai înaltă a parcului şi se uitau în jos spre Skøyen. Cred că pur şi simplu s-a trezit în această afacere. La fel de bine ar fi putut să fie, de exemplu, o băcănie sau un magazin de electronice.

— Dar nu ştii dacă a continuat să aducă Hillman Pets după interzicerea importului?

— Ce te face să fii sigur de asta?

— Era foarte stresat când am început să dau târcoale prin magazin.

— Poate îi era teamă de…

— Da?

— Nimic.

Sung-min trase aer adânc în piept.

— Nu sunt de la vamă. N-am de gând să-l acuz de import ilegal. Nu fac decât să urmăresc o pistă care, tangenţial, ar putea să ne ajute să-l prindem pe cel care le-a omorât pe cele două fete dispărute. Şi să împiedicăm alte crime.

Thanh încuviinţă. Păru să ezite scurt înainte să se hotărască.

— Singurul lucru ilegal pe care l-am văzut făcându-l a fost atunci când a acceptat să ia un pui de vulpe pe care cineva îl adusese de la Londra – se pare că vulpile trăiesc acolo în oraş. E un delict să aduci vulpi în ţară şi cred că tipul s-a speriat când a aflat. N-a fost în stare să meargă la veterinar să-l eutanasieze şi nici s-o facă el însuşi, aşa că i l-a adus lui Jonathan. Sunt sigură că a trebuit să-l plătească generos ca să se ocupe de problemă.

— Oamenii chiar fac treburi de genul ăsta?

— Nu ştii nici măcar jumate. De două ori am întâlnit proprietari care nu s-au mai sinchisit să-şi ia câinii înapoi şi s-au făcut nevăzuţi.

— Şi ce-ai făcut?

— I-am luat acasă. Dar n-avem prea mult spaţiu, aşa că a trebuit să-i duc la adăpostul pentru animale. Foarte trist!

— Ce s-a întâmplat cu puiul de vulpe?

— Nu ştiu şi nici nu sunt sigură c-aş vrea să ştiu. Am iubit puiul ăla.

Sung-min văzu că tinerei i se umezeau ochii.

— Brusc, într-o bună zi, n-a mai fost. Probabil l-a aruncat în veceu şi-a tras apa…

— În veceu?

— Nu, sigur că nu. Dar, cum spuneam, nu vreau să ştiu cum s-a descotorosit de Nhi.

Continuară să se plimbe în timp ce Thanh îi povestea despre propriile planuri şi visul ei de-a deveni veterinar. Sung-min o asculta. Era greu să nu-ţi placă această fată. În plus, era sclipitoare şi nu mai avea niciun motiv de-a se preface că o contactase pentru a avea grijă de câine, aşa că o însoţi tot restul drumului. Întrebările sale rămaseră fără răspuns, dar se consolă că măcar avea ocazia să-şi petreacă timpul cu cineva care aprecia un prieten patruped la fel de mult ca el.

— Oh! Uite-l pe Jonathan, făcu Thanh când se apropiară iar de Mons.

Uşa magazinului era deschisă, iar un Volvo break era parcat în faţă. Un bărbat stătea rezemat de portiera deschisă a pasagerului. Probabil nu îi auzea din cauza zgomotului făcut de aspirator. La picioarele lui se vedea o găleată cu apă peste ale cărei margini se revărsa clăbuc, iar maşina era udă şi lucea. Din furtunul întins pe jos se mai scurgea încă apă pe asfalt.

Sung-min luă lesa lui Kasparov şi se întrebă dacă sar fi putut strecura neobservat şi să o lase pe Thanh să hotărască singură dacă vrea să spună sau nu despre întâlnirea lor. Dar, înainte să apuce să ia o decizie, Jonathan se îndreptă de spate şi se întoarse în direcţia lor.

Sung-min văzu văpaia din ochii lui în timp ce-i observa şi ajungea, fără nicio îndoială, la concluzia corectă.

— Nu cumva nu e deloc creştineşte să speli maşina cât e slujbă în biserică? întrebă Sung-min înainte să apuce ceilalţi să spună ceva.

Bărbatul miji ochii.

— Am ieşit la o plimbare prin parc, adăugă Thanh iute. Am scos câinele.

Sung-min îşi dorea ca ea să nu pară chiar atât de tulburată. De parcă ei

aveau motive să fie defensivi, nu el.

Fără niciun cuvânt, bărbatul cără aspiratorul şi furtunul în magazin. Ieşi înapoi, ridică găleata şi-i goli conţinutul pe asfalt. Clăbuc de la săpun şi apă murdară se revărsară în jurul pantofilor cusuţi manual ai lui Sung-min.

Poliţistul nu băgă de seamă, era concentrat la bărbatul care intra înapoi în magazin cu găleata goală. Furia pe care o zărise era doar pentru că-l sâcâia un poliţist? Sau pentru că tipul era speriat? Sung-min nu ştia sigur ce anume trezise, însă era convins că atinsese o coardă sensibilă. Bărbatul se întoarse şi încuie uşa magazinului, apoi porni spre maşină fără să-i onoreze nici măcar cu o privire. Poliţistul văzu câţiva bulgăraşi de pământ în apa care se scursese de pe pneuri până spre rigolă.

— Ai mers cu maşina în pădure? întrebă Sung-min.

— Umbli după cai morţi? replică proprietarul magazinului, strecurându-se la volan, închizând portiera şi pornind motorul.

Sung-min urmări cum Volvo-ul accelera în jos pe Neuberggata în lumina blândă a zilei de duminică.

— Ce avea în portbagaj?

— O cuşcă, răspunse Thanh.

— O cuşcă, repetă Sung-min.

✯

— Oh! şopti Katrine, retrăgându-şi braţul pe care şi-l petrecuse pe sub al lui Harry.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea nu răspunse.

— Mami, ce s-a întâmplat? întrebă şi Gert, care-l ţinea de mână.

— Mi s-a părut că văd pe cineva, răspunse Katrine, mijind ochii spre terenul mai înalt din spatele Monolitului.

— Tot pe Sung-min? zise Harry, căci Katrine îi spusese că, atunci când ea şi Gert îl aşteptau la poartă, îl văzuseră pe Sung-min intrând în parc cu o fată.

Katrine nu încercase să-i atragă atenţia; nu era dornică să fie văzută de colegi în compania lui Harry. Din acest punct de vedere, Parcul Frogner era o alegere riscantă într-o duminică însorită, căci erau deja o mulţime de oameni, unii stând pe iarba ce trebuia să fi fost încă udă după ploaia de azi-noapte.

— Nu, mi s-a părut că e…

Se opri.

— Partenerul tău? întrebă Harry, în vreme ce Gert, îmbrăcat cu un costum gros de fâş, îl trase de mânecă pentru ca unchiul Harry să-l ridice în braţe şi să-l mai învârtă o dată.

— Poate. Te gândeşti la cineva şi brusc începi să-i vezi figura oriunde te duci, înţelegi?

— Vrei să zici că l-ai văzut aici sus?

— Nu, n-avea cum să fie el, azi lucrează. Dar oricum nu pot să merg de mână cu tine, Harry. Dacă am da peste un coleg şi ne-ar vedea…

— Ştiu, completă Harry, uitându-se la ceas.

Mai avea două zile. Îi explicase lui Katrine că au vreo două ore la dispoziţie înainte să se întoarcă la hotel ca să lucreze. Ştia că nu făcea decât să-şi creeze singur impresia că face ceva, era nerealist să-şi închipuie că va găsi ceva. Că trebuia să se *întâmple* ceva.

— Nu-ncoo, ncoa'! ceru Gert, trăgându-l pe Harry de pe alee pe o cărare ce ducea printre copaci spre terenul de joacă şi castelul Frogner, o fortăreaţă de lemn în miniatură în care copiii se căţărau şi se jucau.

— Cum ziceai că se numeşte? întrebă Harry pe un ton nevinovat.

— Căţelul Fognel!

Văzu privirea de avertizare a lui Katrine şi făcu tot posibilul să nu râdă. Ce naiba era cu el? Auzise că lipsa de somn îi putea face pe oameni să devină psihotici, oare ajunsese şi el aşa?

Îi sună telefonul şi se uită la ecran.

— Trebuie să răspund. Luaţi-o înainte! Mulţumesc pentru o noapte grozavă! rosti în telefon când cei doi se îndepărtară şi nu-l mai puteau auzi.

— Nu, eu îţi mulţumesc! Dar nu de asta te sun. Sunt la lucru, zise Alexandra.

— Duminica?

— Când tu laşi baltă patul cald al unei fete în toiul nopţii ca să citeşti rapoarte, atunci trebuie să am şi eu voie să lucrez.

— Corect.

— De fapt, am venit să recuperez cu teza de doctorat, dar s-a dovedit că e gata analiza ADN pentru prosopul de bucătărie, m-am gândit că vrei s-auzi imediat rezultatul.

— Mhm.

— Are acelaşi profil ADN pe care l-am găsit în jurul sfârcului lui Susanne Andersen.

Creierul suprasolicitat al lui Harry absorbea bucată cu bucată informaţia

pe măsură ce bătăile inimii i se accelerau. Îşi dorise să se întâmple ceva, iar acum se întâmplase. Puteai să o apuci pe calea religiei pentru şi mai puţin de-atât. Dar îi mai trecu prin minte şi că nu trebuia să fie surprins. La urma urmei, pentru el, bănuiala în privinţa celui de la care provenea saliva de pe sânul lui Susanne fusese suficientă ca să-l păcălească pe Markus Røed să-i dea o probă ADN.

— Mersi! zise Harry, apoi încheie apelul.

Când ajunse pe terenul de joacă, o găsi pe Katrine în patru labe în nisipul din faţa castelului. Necheza în timp ce Gert, care stătea pe spatele ei, îşi înfigea călcâiele în coastele mamei sale. Katrine îi explică lui Harry că Gert văzuse un film despre cavaleri şi insistase să sosească la castel călare pe un cal.

— Saliva găsită pe Susanne îi aparţine lui Markus Røed, o informă.

— De unde ştii?

— Am făcut rost de ADN-ul lui şi i l-am trimis Alexandrei.

— Futu-i!

— Mami…

— Da, mami o să aibă grijă cum vorbeşte. Dacă a fost obţinut aşa, nu pe cale legală, nu-l putem folosi la tribunal.

— Nu, n-a fost obţinut printr-o metodă agreată de poliţie, însă exact la asta mă refeream. Pe tine şi ai tăi nu vă împiedică nimic să folosiţi informaţii obţinute de alţii.

— Poţi să…?

Dădu din cap în direcţia călăreţului ei. Harry îl luă pe Gert în pofida protestelor băiatului, iar Katrine se ridică în picioare.

— Soţia lui Røed îi oferă un alibi; totodată, asta s-ar putea să fie de ajuns să-l arestăm, zise ea, îndepărtându-şi nisipul de pe pantaloni şi uitându-se după Gert, care fugise la toboganul ce cobora dintr-unul din turnuri.

— Mhm. Cred că Helene Røed s-ar putea să ezite un pic în privinţa acelui alibi.

— Oh?

— Am stat de vorbă cu ea. Alibiul e pârghia ei în cadrul viitoarei înţelegeri de divorţ.

Katrine se încruntă şi-şi scoase telefonul, care-i suna. Se uită la ecran.

— Bratt.

Glasul pentru serviciu, gândi Harry. Şi, judecând după expresia ei, intui şi restul.

— Vin imediat, adăugă ea şi închise, apoi se uită în sus la Harry. A fost descoperit un cadavru. Lilløyplassen.

Harry căzu câteva secunde pe gânduri. Nu cumva locul se afla în vârful Peninsulei Snarøya, în ţinuturile mlăştinoase?

— OK. Dar ce-i cu toată graba de-a aduce şi investigatorii speciali acolo? N-ar trebui să vă concentraţi să-l arestaţi pe Røed?

— E acelaşi caz. O femeie. Decapitată.

— Rahat!

— Între timp, te joci tu cu el?

Dădu din cap spre Gert.

— Tu vei fi ocupată tot restul zilei, spuse Harry. Şi diseară. Røed trebuie să…

— Astea sunt de la poartă şi de la apartament.

Scoase două chei de pe inel.

— Găseşti mâncare în frigider. Şi scuteşte-mă cu privirea sceptică, până la urmă eşti tatăl lui!

— Mhm. Aparent, sunt tatăl lui când îţi convine.

— Aşa e. Acum vorbeşti exact ca acele soţii de poliţişti care se plâng tot timpul.

Îi dădu cheile şi adăugă:

— Îl săltăm pe Røed după. Te ţin la curent.

— Desigur! răspunse Harry şi strânse din dinţi.

O urmări pe Katrine apropiindu-se de tobogan şi spunându-i câteva cuvinte lui Gert, apoi îmbrăţişându-l, şi apoi cum se îndepărta rapid prin parc, cu telefonul la ureche. Simţi că e tras de mână şi se uită în jos la chipul lui Gert.

— Cal.

Harry zâmbi, prefăcându-se că nu-l aude.

— Cal!

Zâmbetul lui Harry deveni şi mai larg, apoi îşi coborî privirea la propriii pantaloni şi înţelese că va pierde.

31.
DUMINICĂ

Mamifere mari

Abia trecuse de 11 dimineaţa. Soarele încălzea totul, dar imediat ce se ascunse după un nor, Katrine se înfioră. Stătea lângă un pâlc de copaci şi se uita la plaja acoperită de iarbă de ţărm galbenă înaltă şi, dincolo de ea, la marea scânteietoare pe care vasele de agrement umblau în toate părţile. Se întoarse. Brancarda cu cadavrul femeii era dusă la ambulanţa aflată mai sus pe drum, iar din acea direcţie se apropia acum Sung-min.

— Aşadar? începu el.

— Era în iarba înaltă de lângă plajă.

Katrine oftă adânc.

— Arată destul de rău, mai rău decât celelalte două. Pe aici umblă mai mult familii cu copii mici care ies devreme, evident că a trebuit să o găsească unul dintre ei.

— Oh, Doamne! Vreo idee privind identitatea?

— Era goală, iar capul i-a fost tăiat. N-a fost raportată nicio dispariţie. Deocamdată. Dar bănuiesc că era tânără şi frumoasă, prin urmare…

Nu-şi termină ideea. Nu va dura mult. Din experienţa lor, cei tineri şi frumoşi erau daţi dispăruţi primii.

— Nicio urmă, îmi închipui.

— Nu, făptaşul a avut noroc, azi-noapte a plouat.

Sung-min se cutremură când simţi o pală bruscă de aer rece.

— Nu cred c-a fost noroc, Bratt.

— Nici eu.

— Facem şi noi ceva treabă ca să identificăm cadavrul?

— Da. Mă gândeam să o sun pe Mona Daa de la *VG*. Să-i oferim informaţia ca o exclusivitate, şi-n schimb ei să insiste cu ea şi să o facă aşa cum vrem noi. Nici prea mult, nici prea puţin. Apoi restul pot cita articolul ei şi să se plângă ulterior de tratamentul preferenţial.

— Nu-i o idee rea. Va accepta numai ca să aibă ceva ce Våge nu are.

— Exact aşa mă gândeam şi eu.

Urmăriră în tăcere cum criminaliştii continuau să facă poze şi să perie cu mare atenţie zona împrejmuită în căutare de probe.

Sung-min se legăna pe călcâie.

— A fost adusă aici cu maşina, la fel ca Bertine. Nu crezi?

Katrine încuviinţă.

— Aici nu circulă autobuze, iar firmele de taxi pe care le-am verificat nu au avut curse în zonă noaptea trecută, deci da, cel mai probabil aşa e.

— Ştii dacă prin jur sunt drumuri de pământ sau de pietriş?

Katrine îl privi cu atenţie.

— Te gândeşti la urme de pneuri? Pe-aici nu am văzut decât drumuri asfaltate. Dar probabil că orice urmă de roţi a fost spălată deja de ploaie.

— Fireşte, doar…

— Doar, ce?

— Nimic, răspunse Sung-min.

— Atunci sun la *VG*, hotărî Katrine.

✯

Era 11:45. Prim desfăcea în faţa sa hârtia alimentară cerată.

Îl copleşi un nou val de furie. Aceste valuri veneau la intervale neregulate de când îi văzuse împreună. Ca doi iubiţi. Ea, Femeia pe care o iubea, şi tipul ăla. Când un bărbat şi o femeie se plimbă aşa prin parc, nu prea ai motive de îndoială în privinţa a ce se petrece. El umbla după ea. Şi era şi poliţist! Încă nu concepuse niciun plan ca să scape de acest rival neaşteptat, dar nu avea să dureze mult.

Hârtia rezistentă zăcea desfăcută în faţa sa, iar în mijlocul ei, un ochi.

Prim simţi că i se usucă gura.

Dar trebuia.

Ridică ochiul între două degete, simţind cum îi creşte greaţa. Nu putea să vomite iar, ar fi fost o risipă. Lăsă ochiul la loc pe hârtie şi încercă să respire adânc şi calm. Verifică iar presa online pe telefon. Gata, în sfârşit! În *VG*. Chiar în partea de sus, cu o imagine mare a ţinuturilor mlăştinoase. Sub semnătura Monei Daa, citi că lângă Lilløyplassen, pe Snarøya, fusese găsit cadavrul unei femei deocamdată neidentificate. Din nou, capul cadavrului lipsea, iar *VG* ruga publicul să ia legătura cu poliţia dacă avea vreo informaţie despre cine putea fi. La fel şi cei care se aflaseră seara trecută în zonă, indiferent dacă văzuseră sau nu ceva. Mona Daa scria că momentan poliţia refuză să facă vreun comentariu dacă această crimă are legătură cu asasinarea lui Susanne Andersen şi Bertine Bertilsen, dar aşa va reieşi până la urmă.

Prim rămase uitându-se la articol. Era plasat deasupra mai multor

subiecte despre politiciana care fentase fiscul, meciul decisiv dintre Bodø/Glimt şi Molde şi războiul din Orient.

Simţea un soi de bucurie îmbătătoare să se afle acolo, pe scenă, în rolul principal. Aşa se simţise şi mami în faţa unui public complet captivat, cu răsuflarea tăiată, la teatru, în vreme ce ţinea bagheta magică a naratorului? Oare genele şi pasiunea ei se trezeau în sfârşit şi în el?

Îşi scoase telefonul de unică folosinţă cumpărat de pe eBay, care avea un card SIM înregistrat în Letonia pe un nume fictiv. Formă numărul pentru ponturi al ziarului *VG*. Îi informă că are legătură cu femeia moartă de lângă Lilløyplassen şi ceru să vorbească doar cu Mona Daa.

Îi sună ca un ordin când femeia răspunse la telefon.

— Daa.

Prim adoptă un ton mai grav, după care, ştia din proprie experienţă, nu reuşea să-l recunoască nimeni.

— Nu e important cine sunt, doar că sunt foarte îngrijorat. Astăzi trebuia să mă întâlnesc în Parcul Frogner cu Helene Røed. Ea n-a mai apărut, nu răspunde nici la telefon şi nici acasă nu e.

— Cine…

Prim închise şi-şi coborî privirea la hârtia cerată. Ridică ochiul şi-l studie. Îl băgă în gură şi începu să mestece.

✯

Imediat după 12:30, Johan Krohn apelă numărul lui Harry Hole.

Intrase în casă de pe verandă, unde soţia lui rămăsese la o cafea, cu faţa spre soare. Spusese că nu are încredere în buletinul meteo care anunţase în continuare vreme caldă. Johan se încheie la haină cât aşteptă să i se răspundă. Într-un final, auzi glasul lui Harry, care vorbea cu răsuflarea tăiată.

— Scuze, întrerup vreo sesiune de exerciţii?

— Nu, mă jucam.

— Te jucai?

— Sunt un dragon care atacă un castel.

— Înţeleg, zise Johan. Te sun fiindcă am primit un telefon de la Markus. Asistentul lui tocmai m-a informat că l-a contactat Institutul Medico-Legal. Îi cer să identifice un cadavru.

Trase adânc aer în piept şi adăugă:

Ei cred că ar putea fi Helene.

— Mhm.

Johan Krohn nu-şi dădea seama dacă Hole părea sau nu şocat.

— Am zis că poate ai dori să-l însoţeşti. Aşa ai vedea cadavrul. Indiferent că e sau nu Helene, probabil ucigaşul e acelaşi.

— Bun! răspunse Hole. Poţi veni aici şi să ai grijă câteva minute de un copil de trei ani?

— Un copil de trei ani?

— Îi place când te prefaci că eşti un animal. Un mamifer masiv, de preferat.

✯

Johan Krohn apăsă a doua oară butonul pe care scria Institutul Medico-Legal.

— E duminică… eşti sigur că lucrează cineva?

— Au spus că trebuie să vin cât mai repede şi să sun la această uşă, răspunse Markus Røed, aruncând o privire în sus spre faţada clădirii.

În cele din urmă, văzură pe cineva într-un costum de protecţie verde apropiindu-se de uşa de sticlă, care se deschise.

— Scuze, colega mea a plecat deja! rosti bărbatul din spatele măştii chirurgicale. Sunt Helge, tehnician legist.

— Johan Krohn.

Din instinct, avocatul întinse mâna, însă tehnicianul clătină din cap în timp ce ridica mâinile înmănuşate.

— Morţii pot fi infectaţi? întrebă Røed sarcastic în urma lui.

— Nu, dar îi pot infecta pe cei vii, replică tehnicianul legist.

Îl urmară pe un hol gol într-o cameră cu un geam ce dădea, presupunea Krohn, spre sala de autopsii.

— Care dintre voi va face identificarea?

— El, dădu Krohn din cap spre Markus Røed.

Bărbatul îi întinse lui Røed o mască, un costum de protecţie şi o plasă pentru păr, la fel cum purta şi el.

— Te pot întreba ce relaţie ai cu persoana care ar putea fi decedata?

Røed parcă nu ştiu ce să spună preţ de câteva clipe.

— Soţ, răspunse.

Tonul sarcastic dispăruse, ca şi cum posibilitatea ca Helene să zacă practic acolo începea să se sedimenteze.

— Înainte să-ţi pui masca, aş vrea să bei nişte apă, rosti tehnicianul.

— Îţi mulţumesc, dar nu va fi nevoie! răspunse Røed.

— Experienţa ne învaţă că e o idee bună să ai lichide în corp când ai de-a

face cu un asemenea caz.

Tehnicianul turnă într-un pahar nişte apă dintr-o carafă şi adăugă: — Crede-mă că vei înţelege după ce intri.

Røed se uită la el, apoi încuviinţă scurt şi goli paharul.

Tehnicianul ţinu uşa deschisă, apoi intră alături de Røed.

Krohn se apropie de geam. Cei doi stăteau de o parte şi de alta a unui cărucior pe care un corp de femeie se profila sub un cearşaf alb. În afară de cap. Evident, în interior se aflau microfoane, aşa că le auzea vocile în boxa de deasupra geamului.

— Eşti pregătit?

Røed încuviinţă, iar tehnicianul legist îndepărtă cearşaful.

Krohn se îndepărtă de geam. Mai văzuse cadavre în cursul profesiei sale, dar niciodată aşa ceva. Glasul tehnicianului părea uscat şi plat în boxă: — Îmi pare rău, dar se pare că făptaşul s-a comportat extrem de violent cu ea. În primul rând ce vezi aici, rănile provocate de cuţit pe tot corpul şi burta despicată. Probabil cel mai rău arată zona de aici, din jurul anusului, unde putem vedea că făptaşul trebuie să fi folosit altceva în afară de un cuţit sau propriile mâini ca să provoace asemenea vătămări. Tot rectul a fost sfâşiat şi mutilarea merge mai departe, posibil să fi folosit o ţeavă, o creangă groasă sau ceva de genul. Îmi cer scuze dacă sunt mai multe informaţii decât ai dori, dar e necesar să se explice nivelul de violenţă provocat, ca să înţelegi că ea nu mai e femeia pe care o ştiai sau erai obişnuit s-o vezi. Aşadar, nu te grăbi şi încearcă să priveşti dincolo de răni!

Din cauza măştii, Krohn nu reuşea să citească expresia lui Røed, însă vedea cum îi tremură corpul.

— Şi-şi a făcut toate astea… în timp ce ea încă trăia?

— Aş vrea să pot spune că ştim sigur că era deja moartă, dar nu pot.

— Atunci, a suferit?

Glasul lui Røed părea subţire şi înecat de lacrimi.

— Cum spuneam, nu ştim. Putem stabili dacă unele răni au fost provocate după ce a încetat să-i bată inima, dar nu toate. Îmi pare rău!

Un singur scâncet îi scăpă lui Røed. De-a lungul relaţiei lor, lui Johan Krohn nu-i păruse niciodată rău pentru Markus Røed. Nici măcar o secundă; clientul lui era prea ticălos ca să simtă aşa ceva. Însă acum simţea compasiune, poate şi pentru că, în mod inevitabil, pentru o clipă îşi pusese propria soţie pe acel cărucior şi pe sine în locul lui Røed.

— Ştiu că e dureros, reluă tehnicianul, dar trebuie să-ţi cer să nu te

grăbeşti. Uită-te la ea şi fă tot posibilul să confirmi dacă este într-adevăr vorba de Helene Røed.

Krohn bănui că auzirea numelui ei în legătură cu trupul acela mutilat fu ceea ce îl determină pe Røed să suspine fără să se mai poată opri.

Krohn auzi cum se deschide uşa din spatele său.

Era Harry Hole însoţit de o brunetă.

Hole dădu scurt din cap.

— Aceasta este Alexandra Sturdza. Lucrează aici. Am luat-o de pe drum.

— Johan Krohn, avocatul lui Røed.

— Ştiu, replică Alexandra îndreptându-se spre chiuvetă ca să se spele pe mâini. Am fost mai devreme aici, dar e evident că am ratat toată acţiunea. A fost identificată?

— O face chiar acum, răspunse Krohn. Nu e deloc o… ăăă, sarcină chiar simplă.

Hole se duse la geam, lângă Krohn, şi acum se uita înăuntru.

— Furie, rosti simplu.

— Poftim?

— Ce i-a făcut femeii. Nu seamănă cu ce le-a făcut celorlalte două. Aici e furie şi ură.

Krohn încercă să-şi umezească buzele uscate.

— Vrei să spui că a fost cineva care o urăşte pe Helene Røed?

— S-ar putea. Sau care urăşte ce reprezintă ea. Sau se urăşte pe sine. Sau urăşte pe cineva care o iubeşte pe ea.

Ca avocat, Krohn mai auzise aceste afirmaţii. Erau descrierile seci mai mult sau mai puţin obişnuite făcute de psihologi în cazurile de crime violente sau motivate sexual, cu excepţia ultimei, să urăşti pe cineva care iubea victima.

— Ea este.

Glasul şoptit al lui Røed venit din boxă îi făcu să amuţească pe cei trei rămaşi în afara sălii de autopsii.

Bruneta închise robinetul şi se întoarse spre geam.

— Scuze, dar trebuie să te întreb dacă eşti 100% sigur, zise tehnicianul legist.

Un nou suspin tremurător îi scăpă lui Røed. Dădu din cap aprobator şi arătă spre un umăr.

— Cicatricea. A căpătat-o când ne aflam în Chennai, în India, şi călărea pe plajă. Închiriasem un cal de curse cu care trebuia să concureze în ziua

următoare. Ce minunaţi erau împreună! Însă calul nu era obişnuit să alerge pe nisip şi n-a văzut groapa lăsată de maree. Erau atât de minunaţi, încât…

Vocea nu-l mai ascultă şi bărbatul îşi ascunse faţa în mâini.

— Trebuie să fi fost un cal al dracului de frumos ca să-l facă să sufere atât de tare, rosti bruneta.

Krohn se întoarse surprins spre ea, îi întâlni privirea rece şi-şi înghiţi dojana ce-i stătea pe vârful limbii. În schimb, se întoarse frustrat spre Harry.

— Ea a analizat materialul ADN de la Røed, îl informă Harry. Se potriveşte cu saliva găsită pe sânul lui Susanne Andersen.

Harry îi urmărea cu atenţie faţa lui Krohn în timp ce rostea cuvintele. I se păru că vede surprindere sinceră, de parcă avocatul crezuse cu adevărat în nevinovăţia clientului său. Dar ce credeau avocaţii şi poliţiştii nu prea conta, cercetările indicau că există prea puţine dovezi, sau chiar deloc, privind capacitatea oamenilor, indiferent de ocupaţia lor, de a detecta când cineva minte. Altfel spus: suntem la fel de nepricepuţi ca detectorul de minciuni al lui John Larson. Totodată, lui Harry îi venea greu să creadă că surprinderea lui Krohn sau lacrimile lui Røed erau teatrale. Fireşte, un bărbat putea să sufere din cauza unei femei pe care o omorâse, ori cu propriile mâini, ori angajând pe altcineva. Harry văzuse destui soţi vinovaţi care suspinaseră, probabil dintr-un amestec de vină, iubire pierdută şi aceeaşi frustrare din gelozie care dusese la crimă şi la violenţa neaşteptată. Nu crezuse şi el că, în ceaţa indusă de alcool, o omorâse pe Rakel? Însă Markus Røed *chiar nu arăta* ca un bărbat care o omorâse pe femeia întinsă în faţa lui, deşi Harry nu reuşea să explice de ce şi cum. Cumva, lacrimile erau prea sincere. Închise ochii. *Lacrimi prea sincere?* Oftă. La naiba cu prostiile astea ezoterice; dovada era acolo, îşi spunea propria poveste. Miracolul care îi putea salva atât pe el, cât şi pe Lucille era pe punctul să se întâmple, de ce nu-l întâmpina cu braţele deschise?

În cameră se auzi un bâzâit.

— E cineva la intrarea principală anunţă Alexandra.

— Poliţia, probabil, spuse Harry.

Alexandra plecă să le deschidă.

Johan se uită la el.

— Tu i-ai sunat?

Harry încuviinţă.

Røed intră în cameră şi-şi scoase costumul de protecţie, masca şi plasa de păr.

— Când o putem duce la firma de pompe funebre? Urăsc s-o văd aşa, i se adresă el lui Krohn, fără să-l observe pe Harry.

Avea glasul răguşit, iar ochii îi erau umezi şi roşii.

— Şi capul. Trebuie să-i facem un cap. Avem tone de fotografii. Un sculptor. Cel mai bun, Johan. Trebuie să fie cel mai bun.

Începu iar să plângă. Harry se retrăsese într-un colţ, de unde îl urmărea pe Røed cu mare atenţie.

Observa şocul şi privirea uluită când se deschise uşa şi intrară trei poliţişti şi o poliţistă, doi dintre ei prinzându-l pe Røed de câte un braţ, al treilea punându-i cătuşele şi al patrulea explicându-i de ce este arestat.

În drum spre uşă, Røed întoarse capul pentru o ultimă privire spre cadavrul femeii de dincolo de geam, însă reuşi doar să-l observe pe Harry.

Privirea pe care i-o aruncă îi aminti lui Harry de vara când lucrase la turnătorie, unde metalul topit era turnat într-o matriţă şi se transforma în doar câteva secunde din fierbinte, roşu şi lichid în rece, cenuşiu şi dur.

Apoi dispărură.

Tehnicianul legist intră şi el şi-şi scoase masca.

— Salut, Harry!

— Salut, Helge! Stai să te întreb ceva.

— Da?

Bărbatul îşi atârnă costumul de protecţie în cuier.

— Ai mai văzut pe cineva vinovat să plângă aşa?

Helge îşi umflă gânditor obrajii şi dădu lent aerul afară.

— Problema cu empirismul este că nu obţinem mereu răspunsul privind cine e vinovat şi cine nu, nu-i aşa?

— Mhm. Bună observaţie. Se poate…?

Dădu din cap înspre sala de autopsii.

Îl văzu pe Helge ezitând.

— Doar 30 de secunde, insistă Harry. Şi nu voi sufla o vorbă. Mă rog, nu cuiva care să-ţi facă probleme.

Helge surâse.

— În regulă! Grăbeşte-te, înainte să se întoarcă cineva. Şi să nu atingi nimic.

Harry intră. Se uită la ce mai rămăsese din persoana vivace cu care stătuse de vorbă în urmă cu doar două zile. O plăcuse. Iar ea îl plăcuse pe el, Harry nu se înşelase niciodată în puţinele ocazii în care observase un astfel de lucru. Într-o altă viaţă, poate că ar fi invitat-o la o cafea. Cercetă

rănile şi tăieturile de decapitare. Percepu un iz vag, abia sesizabil, care-i reaminti de ceva. Din moment ce parosmia îl făcuse incapabil să simtă mirosul unui cadavru, nu era asta. Desigur, era mirosul de mosc, şi-i amintea de Los Angeles. Se îndreptă de spate. Timpul lui şi al lui Helene Røed se terminase.

Harry şi Helge ieşiră împreună şi apucară să zărească maşina de poliţie care se îndepărta. Alexandra se sprijinea de faţada clădirii şi fuma.

— Asta numesc eu doi băieţi drăguţi, comentă ea.

— Mulţumesc! zise Harry.

— Nu voi, ăia doi.

Dădu din cap înspre parcarea unde se aflau un Mercedes vechi, cu semn de taxi, şi o clonă a lui Keith Richards ce stătea în faţa lui şi purta pe umeri un băieţel de trei ani. Clona îşi ţinea un braţ ca o prelungire a propriului nas în timp ce scotea sunete care ar fi trebuit să semene cu zgomotele făcute de un elefant şi se clătina într-un mod care, spera Harry, era intenţionat.

— Da, drăguţi, replică el, încercând totodată să-şi ordoneze haosul care-i stăpânea gândurile, bănuielile şi impresiile.

— Øystein m-a întrebat dacă mâine vin cu voi la barul Jealousy, să sărbătorim rezolvarea cazului, adăugă Alexandra, dându-i ţigara lui Harry. Vin?

Harry trase un fum prelung.

— Vii?

— Da, vin, răspunse ea, luându-i ţigara din mână.

32.
DUMINICĂ

Orangotango

Conferinţa de presă începea la ora 16.

Katrine se uită prin Sala de Presă. Era ticsită şi aerul vibra. Evident, numele victimei şi al bărbatului arestat începuseră să circule. Îşi înăbuşi un căscat în timp ce Kedzierski prezenta evoluţia cazului. Era deja o duminică lungă şi mai era destul până să se încheie totul. Îi trimisese un mesaj lui Harry ca să-l întrebe cum merge şi el îi răspunsese: *Eu şi Gert am ieşit să bem ceva. Cacao.* Ea îi răspunsese cu un *ha* şi un emoticon cu mutră serioasă, iar acum încerca să nu se mai gândească la ei, făcându-şi loc în minte pentru lucrurile la care trebuia să se concentreze. Kedzierski terminase şi acum aştepta întrebări. Care veniră în valuri rapide.

— NRK, vă rog! rosti şeful Informaţiilor într-o încercare de-a menţine ordinea.

— Cum de aveţi o probă ADN împotriva lui Markus Røed când ştim că el a refuzat să facă un test ADN?

— Pentru că nu poliţia a făcut un test ADN, răspunse Katrine. Materialul ADN a fost obţinut de către cineva din afara poliţiei, care a făcut şi analiza şi a confirmat astfel o potrivire cu ADN-ul de la locul faptei.

— Cine este această persoană? întrebă o voce, răzbătând prin zumzetul provocat de cei prezenţi în sală.

— Un investigator privat, spuse Katrine.

Zumzetul discuţiilor încetă subit. Iar în acel scurt interval de linişte, ea îi rosti numele. Şi găsi mare plăcere în asta. Pentru că ştia că Bodil Melling – oricât de mult îşi dorea capul ei pe tavă – n-o mai putea acuza că spusese adevărul, că Harry Hole rezolvase cazul în locul lor.

— Ce motiv a avut Røed să le omoare pe Susanne Andersen şi pe Bert…

— Nu ştim, interveni Sung-min, întrerupându-l pe jurnalist.

Katrine îi aruncă o privire piezişă. Era adevărat că nu ştiau, însă avuseseră timp să discute, iar Sung-min pomenise de vechiul caz de crimă rezolvat tot de Harry Hole, în care un soţ gelos mai omorâse, pe lângă soţia sa, câţiva bărbaţi şi femei la întâmplare, ca să le facă să pară crime în serie şi să distragă atenţia de la el.

— *VG*, rosti Kedzierski.

— Dacă Hole a rezolvat cazul în locul vostru, de ce nu e aici? întrebă Mona Daa.

— Aceasta este o conferinţă de presă cu reprezentanţii poliţiei, răspunse Kedzierski. Îl puteţi aborda singuri pe Hole.

— Am încercat să luăm legătura cu el, dar nu răspunde.

— Nu putem… începu Kedzierski, dar se trezi întrerupt de Katrine: — Atunci, pesemne că e ocupat până peste cap cu altceva. La fel cum suntem şi noi, deci, dacă nu mai sunt întrebări despre caz…

Un cor de proteste umplu sala.

★

Era ora 18.

— O bere! ceru Harry.

Chelnerul aprobă din cap.

Gert îşi ridică privirea din cana cu cacao şi lăsă paiul jos.

— Buni spune că cei cale beau bele n-ajung în lai. Şi nici nu-l voi întâni pe tati, că e molt.

Harry se uită la băiat şi îl trăsni un gând. Dacă o singură bere îl făcea să ajungă în iad, atunci acolo urma să-l întâlnească pe Bjørn Holm. Se uită în jur. La mai multe mese stăteau bărbaţi singuratici cu berile lor de jumătate de litru pe post de unici însoţitori şi interlocutori. Nu îşi aminteau de el şi nici el de ei, chiar dacă erau la fel de impregnaţi în Schrøder precum mirosul de tutun pe care încă-l mai simţea în pereţi şi în mobilă, la o generaţie după interzicerea fumatului. Pe atunci, ei erau mai în vârstă, însă era ca şi cum inscripţia de deasupra scheletelor din Cripta Capucinilor li se imprimase pe frunţi: *Ce eşti acum eram şi noi odată; ce suntem noi acum tu vei fi odată.* Harry fusese mereu conştient de şirul de alcoolici ce se întindea de-a lungul genealogiei sale, ca un sugător de sânge demonic cuibărit înăuntru, ţipând după zahăr şi tărie şi care trebuia să fie permanent hrănit, un blestemat de parazit transmis genetic.

Îi sună telefonul. Era Krohn. Părea mai degrabă resemnat decât furios.

— Felicitări, Harry! Am văzut în ziarele online că tu ai făcut ca Markus Røed să fie arestat.

— V-am avertizat pe amândoi dinainte.

— Prin metode pe care poliţiştii înşişi nu le-ar fi putut folosi.

— Acesta a fost motivul pentru care m-aţi angajat.

— În regulă! Contractul stipulează că trei jurişti ai poliţiei trebuie să

ajungă la concluzia că e foarte probabil ca Røed să fie condamnat.

— O vom rezolva până mâine. Iar atunci trebuie să fie transferată şi suma.

— Apropo de asta. Contul acela din Insulele Cayman pe care mi l-ai dat…

— Nu mă întreba de el, Krohn!

O pauză.

— Acum închid, Harry. Sper să poţi să dormi.

Harry lăsă telefonul să cadă înapoi în buzunarul interior al sacoului de la Røed. Îşi îndreptă atenţia la Gert, care în acel moment era preocupat de cana de cacao şi de tablourile mari cu vechiul Oslo ce acopereau pereţii. Când chelnerul se întoarse cu halba de bere, Harry o refuză şi-i plăti. Nu era prima experienţă a chelnerului cu un alcoolic care se abţinea în ultima clipă, aşa că dispăru cu berea fără vreun cuvânt sau vreo ridicare din sprâncene. Harry se uită la Gert, gândindu-se la genealogie.

— Buni are dreptate. Berea nu e bună pentru nimeni. Să ţii minte, zise el.

— OK.

Harry zâmbi. Băiatul adoptase acest „OK” de la Harry. Spera doar că nu va mai copia şi altceva. Nu dorea deloc un descendent creat după chipul şi asemănarea sa, din contră. Tandreţea şi iubirea aproape instantanee pe care le simţea pentru băiatul de pe partea cealaltă a mesei îi insuflau dorinţa ca acesta să fie fericit mai mult decât fusese el. Gert sorbi zgomotos din pai, iar atunci lui Harry îi vibră telefonul.

Un mesaj de la Katrine.

Am ajuns acasă. Unde sunteţi amândoi?

— E timpul să mergi acasă la mami, rosti Harry, scriind un mesaj ca s-o anunţe că sunt pe drum.

— Tu un’ te duci? întrebă Gert, lovind cu piciorul în masă.

— Eu mă duc la hotel, răspunse Harry.

— Nuuu! Băiatul îşi lăsă mânuţa caldă peste a lui şi adăugă: Tu-mi cânţi cântecelu’ ăla de când m-am culcat. Desple băut.

— Băut?

— Coca-coc… cântă Gert.

Harry voia să râdă, însă trebui în schimb să-şi înghită nodul din gât. La dracu’! Cum era, mai exact? Ce spunea Ståle despre amorsare, despre memoria implicită? Se simţea aşa doar pentru că îi fusese inoculată certitudinea că e tatăl acestui copil? Sau era mai degrabă ceva fizic sau

biologic, ceva în chemarea sângelui, care uneşte implacabil două persoane?

Harry se ridică în picioare.

— Tu ce animal est'? întrebă Gert.

— Urangutan, răspunse Harry, apoi îl ridică pe Gert de pe scaun şi execută o piruetă care-i câştigă aplauze din partea unuia dintre clienţii singuratici.

Îl lăsă pe băiat jos, după care porniră spre uşă ţinându-se de mână.

✯

Era ora 22 şi Prim îi hrănise pe Boss şi Lisa. Se aşeză iar în faţa televizorului ca să urmărească ştirile. Să savureze încă o dată rezultatul a ceea ce pusese în scenă. Cu toate că poliţia nu spusese direct, după platitudinile emise îşi dădea seama că nu descoperiseră nicio dovadă la locul faptei.

Luase decizia corectă când Helene ieşise din maşină şi fusese nevoit să o omoare pe drumul de pietriş. Nu avea cum să evite să lase ADN – un fir de păr, un fragment de piele sau un pic de transpiraţie – şi dat fiind că pe un drum pe care ar fi putut apărea oricând martori nu putea să facă o curăţenie temeinică, avusese grijă ca acesta să nu fie identificat drept locul faptei. Luase cadavrul în maşină şi-l depusese la capătul peninsulei care era pustiu la o oră târzie dintr-o noapte de toamnă, astfel încât să-şi poată vedea liniştit de treabă la adăpostul tufărişului înalt. Şi să fie relativ sigur şi că trupul lui Helene urma să fie găsit când familiile şi copiii coborau a doua zi în zonă.

Mai întâi îi tăiase capul, apoi trecuse la corp, spălând şi râcâindu-şi propriul ADN de sub unghiile pe care ea i le înfipsese în coapse când îl călărise în maşină. Trebuise să-şi ia măsuri de precauţie; deşi nu fusese condamnat vreodată pentru ceva, profilul său ADN figura în baza lor de date.

Prezentatoarea TV vorbea cu un jurist al poliţiei ce avea şi numele alături de poză: Chris Hinnoy. Discutau despre arestarea preventivă a lui Røed. Începuseră să epuizeze perspectivele interesante asupra cazului, canalele de ştiri se concentraseră aproape toată ziua pe Markus Røed şi pe uciderea soţiei sale, astfel încât până şi victoria la limită a lui Bodø/Glimt contra Molde primise spaţiu minim de emisie. Acelaşi lucru era valabil şi pentru media online, totul era despre Markus Røed. Ceea ce, indirect, însemna că era legat de el, Prim. Acum, că publicaţiile online aveau atâtea imagini cu Markus Røed, începuseră să apară şi unele cu Harry Hole. Scriau că el – outsiderul, investigatorul privat – legase ADN-ul lui Markus Røed de saliva

de pe sânul lui Susanne. De parcă ar fi fost cine ştie ce mare realizare. De parcă poliţiştii n-ar fi trebuit să facă descoperirea cu mult timp în urmă.

Harry Hole începea să devină destul de enervant. De ce să iasă la rampă? Scena trebuia să fie rezervată exclusiv cazului, misterului, enigmei *lui*. Ei ar fi trebuit chiar să insiste mai mult asupra faptului că Markus Røed, un privilegiat care se considera mai presus de lege, fusese în mod abil deconspirat acum şi umilit în faţa tuturor. Lumea adora asemenea lucruri, iar Prim era extrem de bucuros, era balsam pentru sufletul lui. Şi totuşi, publicul primise o doză zdravănă. Spera că tatăl său vitreg primea ziare acolo unde se afla şi avea din plin ocazia să sufere, iar umilirea sa publică era baia de acid pe care i-o pregătise Prim. Deruta, deznădejdea şi frica pe care trebuia să le simtă Markus Røed. Se gândise la sinucidere? Nu, declanşatorul, factorul care îi împinsese mama la sinucidere fusese lipsa de speranţă, iar tatăl lui vitreg încă mai spera. Îl avea pe însuşi Johan Krohn care acţiona în numele său, iar singura dovadă a poliţiei era nişte salivă. Urmau să pună asta în balanţă cu falsul alibi pe care Helene îl dăduse pentru Markus în acele nopţi când dispăruseră Susanne şi Bertine. Însă ceea ce spusese juristul poliţiei îl tulbură pe Prim.

Acest Chris Hinnoy explicase că urma o audiere preliminară în care, fără îndoială, judecătorul avea să acorde poliţiei cele patru săptămâni obişnuite de arest preventiv şi, date fiind dovezile şi gravitatea infracţiunii, o prelungire a arestului, la nevoie. Potrivit legii din Norvegia, nu exista o limită cu privire la reţinerea unei persoane în arest, în principiu puteau trece chiar şi câţiva ani. Era deosebit de important ca poliţia să-i poată reţine cât doreşte pe cei care, prin intermediul banilor şi relaţiilor, ar fi putut încerca să distrugă probe sau să influenţeze martori, căci da, existaseră cazuri când se încercase chiar influenţarea unor anchetatori.

— Ca Harry Hole? întrebă prezentatoarea, de parcă ar fi avut vreo treabă cu el.

— Hole e plătit de Røed, răspunse juristul poliţiei, însă Hole a făcut studii şi a fost instruit în cadrul poliţiei norvegiene şi are integritatea care e de aşteptat de la orice membru al forţelor de ordine, atât fost, cât şi actual.

— Mulţumim că ne-ai fost alături, Chris Hinnoy…

Prim dădu volumul mai încet. Înjură în timp ce se gândea la subiect. Dacă juristul poliţiei avea dreptate, atunci Markus Røed putea rămâne pe durată nedefinită după gratii, în siguranţă într-o celulă în care nu putea fi atins. Nu acesta era planul.

Încercă să se gândească.

Planul cel mare trebuia modificat?

Se uită la limaxul roz de pe masă. La urma lipicioasă pe care o lăsase după jumătate de oră de înaintare. Unde se ducea? Avea vreun plan? Vâna ceva sau fugea? Era conştient că, mai devreme sau mai târziu, melcii canibali aveau să-i dea de urmă şi să îl vâneze? Că statul pe loc însemna moarte?

Prim îşi apăsă tâmplele cu degetele.

★

Harry alerga, simţind cum inima îi pompa sânge prin corp în timp ce urmărea cum prezentatoarea îi mulţumeşte lui Hinnoy.

Chris Hinnoy era unul dintre juriştii poliţiei cu care Harry şi Johan Krohn luaseră legătura cu vreo două ore în urmă, pentru a cere o declaraţie subiectivă şi neoficială asupra probabilităţii ca Markus Røed să fie găsit vinovat pe baza probelor de la dosar. Doi dintre ei voiseră să răspundă imediat, însă Krohn le ceruse să se gândească până dimineaţă.

Acum la ştiri era intervievat antrenorul Bodø/Glimt, iar Harry îşi mută privirea de la ecranul TV ataşat de banda de alergare la oglinda din faţa sa.

Avea la dispoziţie întreaga sală de fitness a hotelului. Îşi lăsase costumul pe umeraş în cameră şi-şi pusese un halat de la hotel, care acum stătea şi el agăţat în spatele său. Oglinda din faţă acoperea un perete întreg. Alerga în chiloţi, tricou şi în pantofi John Lobb cusuţi manual, care funcţionau surprinzător de bine ca pantofi de alergat. Arăta ridicol, dar nu-i păsa. Mai devreme se oprise la recepţie în echipamentul ăsta excentric şi spusese că întâlnise un preot tare afabil la bar, dar îi uitase numele. Recepţionera de culoare dăduse din cap şi zâmbise.

— Nu e un oaspete de-ai hotelului, dar ştiu la cine vă referiţi, domnule Hole. Pentru că şi el a întrebat de dumneavoastră.

— Chiar aşa? Când?

— La scurtă vreme după ce v-aţi cazat, nu-mi amintesc exact când. A întrebat ce număr aveţi la cameră. I-am spus că nu oferim astfel de informaţii, dar că v-aş putea suna în cameră. A zis că nu e nevoie şi a plecat.

— Mhm. A spus ce vrea?

— Nu, doar că e… curios.

Femeia rostise ultimul cuvânt în engleză şi zâmbi din nou.

— Oamenii au tendinţa să-mi vorbească în engleză.

— Dar e american, nu?

— Poate.

Harry mări viteza benzii de alergare. Încă mai ţinea ritmul. Alerga la fel de bine? Va fi în stare să depăşească tot ce se afla în urmă? Pe cei care îl urmăreau? Interpolul avea acces la listele de oaspeţi ale tuturor hotelurilor din lume, ca orice hacker decent. Să presupunem că preotul era aici ca să-l supravegheze şi să mai presupunem că peste două zile, când expira termenul-limită şi trebuia plătită datoria, urma să se ocupe de Harry. Şi ce dacă? Recuperatorii nu-şi omorau datornicii înainte de a-şi pierde de tot speranţa că aveau să-şi primească banii, şi chiar şi atunci o făceau numai ca avertisment pentru ceilalţi datornici.

Acum fusese arestat Røed. Salivă pe sfârcul victimei. Ce naiba, nu ai cum să obţii o dovadă mai bună. Mâine-dimineaţă, cei trei jurişti ai poliţiei vor spune acelaşi lucru, aşa că banii puteau fi transferaţi, datoria ştearsă, iar el şi Lucille deveneau liberi. Prin urmare, de ce mintea îi clocotea de gânduri? Din cauză că persista senzaţia că mai era ceva de care încerca să fugă, ceva ce n-avea nicio legătură cu acest caz?

Telefonul aşezat în suportul benzii de alergare sună. Nu apăru nicio iniţială pe ecran, dar recunoscu numărul şi răspunse: — Spune!

Auzi un hohot de râs drept răspuns. Apoi, un glas moale.

— Harry, nu-mi vine să cred că foloseşti aceeaşi expresie ca atunci când lucram împreună.

— Mhm. Mie nu-mi vine să cred că foloseşti acelaşi număr.

Mikael Bellman râse din nou.

— Felicitări pentru Røed!

— Care parte?

— Ah, atât misiunea, cât şi arestarea.

— Ce doreşti, Bellman?

— Ei, şi tu!

Se auzi iar acel râs fermecător, din toată inima, atât de eficient în a-i face pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă să creadă că Mikael Bellman e un individ plină de căldură şi sinceritate, cineva în care pot avea încredere.

— Trebuie să recunosc, devii cam răsfăţat ca ministru al Justiţiei, te obişnuieşti ca tu să fii cel presat de timp, nu cel cu care stai de vorbă.

— Nu sunt presat de timp. Nu mai sunt.

Pauza care urmă fu una lungă. Când Bellman continuă, cordialitatea lui suna uşor forţat: — Am sunat să-ţi spun că apreciem ce-ai făcut pentru acest caz, ai demonstrat integritate. Noi, cei din Partidul Laburist, punem

egalitatea mai presus de lege şi de aceea am dat undă verde pentru arestare de azi-dimineaţă. E important să transmitem mesajul că, într-un stat funcţional guvernat de litera legii, să fii bogat şi celebru nu aduce niciun avantaj.

— Din contră, probabil, adăugă Harry.

— Poftim?

— Nu ştiam că Ministerul Justiţiei trebuie să autorizeze arestări.

— Harry, n-a fost vorba de o arestare oarecare.

— La asta mă refeream. Unii sunt mai importanţi. Iar pentru Partidul Laburist nu e rău să fie văzut pe urmele unui nemernic bogat.

— Ideea e că i-am convins pe Melling şi pe Winter să accepte să participi la continuarea investigaţiilor. Mai e treabă de făcut înainte să formulăm acuzaţiile. Acum, că angajatorul tău a fost arestat, presupun că ai rămas fără job. Harry, contribuţia ta e importantă pentru noi.

Harry încetinise banda până la viteza de mers normal.

— Le-ar plăcea să fii de faţă când Røed va fi interogat de dimineaţă.

Pentru tine e important să pară că eroul zilei e în echipa ta, se gândi Harry.

— Aşadar, ce zici?

Harry se gândi. Simţea aversiunea şi neîncrederea pe care Bellman i le provoca mereu.

— Mhm. Voi fi acolo.

— Bun. Bratt te va pune la curent. Trebuie să închid. Noapte bună!

Harry mai alergă o oră. Când îşi dădu seama că nu poate să treacă peste ce anume nu-i dădea pace, se aşeză pe un scaun şi lăsă transpiraţia să se îmbibe în tapiţerie, în timp ce o suna pe Alexandra.

— Ţi-a fost dor de mine? gânguri ea.

— Mhm. Clubul ăla, Tuesdays…

— Da?

— Se deschidea în fiecare marţi. Nu spunea prietenul tău că Villa Dante continuă tradiţia?

33.
LUNI

Redactorul-şef Ole Solstad se scărpina pe obraz cu un braţ al ochelarilor de citit. Se uită la Terry Våge peste biroul acoperit de teancuri de hârtii pătate de cafea. Acesta stătea cocoşat în scaunul pentru vizitatori, fără să-şi fi dat jos pardesiul de lână şi pălăria cu boruri mici, ca şi cum se aştepta ca întâlnirea să nu dureze mai mult de câteva secunde. Chiar spera să fie aşa. Pentru că Solstad avea reţineri. Ar fi trebuit să-şi asculte colegul de la ziarul la care lucrase Våge înainte, care citase din *Fargo* când spusese: „Nu garantez pentru el”.

Solstad şi Våge schimbaseră câteva impresii generale despre arestarea lui Røed. Våge rânjise şi spusese că puseseră mâna pe cine nu trebuie. Solstad nu simţise vreo ezitare, însă aşa stăteau lucrurile cu toţi escrocii: la orice oră erau dispuşi să se păcălească singuri.

— Am hotărât să nu mai acceptăm conţinut de la tine, zise Solstad, conştient că nu trebuia să folosească „te lăsăm să pleci”, „încheiem” sau „concediem”, nici verbal, nici în scris.

Deşi Våge avea doar un contract de colaborare, un avocat capabil putea folosi o concediere de facto contra lor într-o instanţă de Dreptul Muncii. Modul în care formulase acum Solstad însemna că nu mai urmau să publice ce scria Våge, însă nu excludea să i se încredinţeze alte sarcini prevăzute în contract, precum documentare pentru alţi ziarişti. Însă legislaţia muncii era spinoasă, aşa cum îi spusese un jurist al ziarului *Dagbladet.*

— De ce nu? întrebă Våge.

— Pentru că evenimentele recente au aruncat o umbră de îndoială asupra veridicităţii ultimelor tale articole, Våge.

Imediat ce încheie, Solstad îşi dădu seama că dojana cu greu putea fi considerată tactica potrivită acum, când scopul nu era ca Våge să promită că se va îndrepta, ci să fie îndepărtat cât mai discret. Pe de altă parte, trebuia să înţeleagă de ce adoptaseră o măsură atât de drastică şi că în joc era credibilitatea *Dagbladet.*

— Poţi să dovedeşti? întrebă Våge fără să clipească măcar, ba chiar mergând până acolo încât îşi înăbuşi un căscat.

Demonstrativ şi pueril, dar evident provocator.

— Întrebarea reală este dacă tu poţi dovedi ceea ce scrii. Arată, miroase

şi sună a ficţiune. Dacă nu-mi poţi oferi numele sursei tale…

— Solstad, ca redactor-şef al acestei fiţuici, ştii foarte bine că trebuie să-mi protejez…

— Nu spun să îl anunţi public, ci doar să mi-l dezvălui mie. Redactorului tău şef. Omul responsabil pentru ceea ce scrii şi publicăm. Înţelegi? Dacă-mi spui numele sursei, sunt obligat să o protejez, ca tine. Atât cât permite legea, bineînţeles. Înţelegi?

Terry Våge scoase un geamăt prelung.

— Dar *tu,* Solstad, înţelegi? Înţelegi că pot să merg la alt ziar, să zicem *VG* sau *Aftenposten* şi să fac acolo ce făceam pentru *Dagbladet?* Adică să le transform în lider de piaţă cu articolele despre crime?

Ole Solstad şi ceilalţi redactori luaseră asta în considerare când luaseră această decizie. Våge avea mai mulţi cititori decât oricare alt ziarist de-ai lor – rata clickurilor era pur şi simplu enormă. Lui Solstad nu i-ar fi plăcut să vadă acele cifre transferate la un concurent. Însă, cum zisese cineva din stafful editorial, dacă puteau să sugereze că se descotorosiseră de Terry Våge cam din aceleaşi motive ca la prima lui concediere, ar fi devenit la fel de tentant pentru rivalii *Dagbladet* cum fusese Lance Armstrong pentru rivalii US Postal, după scandalul de dopaj. Era tactica „pârjoliţi pământurile” şi pe Terry Våge îl ardeau, dar într-o epocă în care respectul pentru adevăr era tot mai firav, vechile redute ca *Dagbladet* trebuiau să fie un exemplu. După aceea puteau să-şi ceară scuze, dacă se dovedea că Terry Våge era nevinovat.

Solstad îşi potrivi ochelarii.

— Våge, îţi urez numai bine la rivalii noştri! Ori eşti un om de o integritate excepţională, ori eşti exact opusul, caz în care nu ne putem permite să riscăm. Sper că înţelegi.

Solstad se ridică în spatele biroului.

— Pe lângă plata pentru ultimul articol, echipa editorială a dorit să îţi ofere un mic bonus pentru întreaga contribuţie.

Våge se ridicase şi el, iar Solstad încercă să interpreteze limbajul trupului, ca să intuiască dacă îl aştepta un refuz în cazul în care îi întindea mâna. Våge arboră un rânjet.

— Solstad, poţi să te ştergi la cur cu bonusul vostru. Şi apoi poţi să-ţi ştergi şi ochelarii. Pentru că în afară de tine ştie toată lumea că sunt aşa de plini de căcat, că nu e de mirare că nu vezi nimic.

Ole Solstad rămase în picioare câteva secunde, uitându-se la uşa pe care

Våge o trântise. Apoi îşi scoase ochelarii şi-i cercetă cu mare atenţie. Căcat?

★

Harry stătea în camera de lângă mica încăpere de interogatoriu şi se uita la Markus Røed, aşezat de partea cealaltă a geamului. Cu el se mai aflau trei persoane: cea care conducea interogatoriul, asistentul ei şi Johan Krohn.

Fusese o dimineaţă agitată. Harry îşi făcuse apariţia la 8 dimineaţa la biroul lui Krohn de pe Strada Rozenkrantz, de unde îi sunaseră pe cei trei jurişti ai poliţiei, care declaraseră că e „foarte probabil" ca Røed să fie găsit vinovat în instanţă, dacă nu interveneau factori semnificativi. Krohn nu vorbise mult şi se comportase ca un adevărat profesionist. Fără nicio obiecţie, contactase imediat banca şi, în baza procurii primite anterior, dăduse instrucţiuni să transfere suma stipulată în contract în contul bancar din Insulele Cayman. Potrivit băncii, destinatarul urma să primească banii în cont în aceeaşi zi. Erau salvaţi. Adică el şi Lucille erau salvaţi. De ce mai stătea aici? De ce nu era deja într-un bar, continuând ce începuse la Creatures? În fine. De ce mai termină oamenii cărţi despre care şi-au dat seama că nu le plac? De ce oamenii singuri îşi mai fac patul? Când se trezise dimineaţă, înţelesese că avusese prima noapte după multe săptămâni în care nu-şi visase mama, cum stătuse atunci în pragul clasei lui. Făcuse pace cu ea? Nu? Visase în schimb că încă mai alerga, însă, pe orice îi aterizau tălpile, imediat se transforma într-o bandă de alergare, iar el nu mai reuşea să scape de… ce anume?

— Responsabilitate.

Era vocea bunicului său blând şi alcoolic, care vomita în lumina dimineţii înainte să-şi împingă barca cu vâsle afară din hangar şi să-l ridice pe Harry în ea, în timp ce băiatul întreba de ce mai ies să arunce năvoadele când bunicul era deja bolnav. Însă Harry nu mai avea nicio afurisită de responsabilitate de care să fugă. Sau avea? Aparent, credea că are. Oricum, era aici. Simţea că îl cuprinde o durere de cap şi-şi alungă gândurile. Se concentră la lucruri simple şi concrete, pe care le înţelegea. Cum ar fi fost să interpreteze mimica şi limbajul trupului lui Røed când acesta răspundea la întrebări. Harry încerca, fără să asculte răspunsurile, să decidă dacă credea că Røed e vinovat sau nu. Uneori avea senzaţia că toată experienţa acumulată de-a lungul vieţii sale de detectiv era inutilă, că abilitatea de a-i citi pe alţii era o simplă închipuire. Alteori această… intuiţie a sa era singura convingere, singurul lucru pe care putea să conteze.

De câte ori nu avusese nicio dovadă concretă sau vreo probă

circumstanţială, însă *ştiuse,* iar în final avusese dreptate? Sau erau doar bias cognitiv, de confirmare? Crezuse că ştie sigur, dar se înşelase şi uitase? De ce era atât de sigur că nu Markus Røed le omorâse pe femeile acelea – şi tot atât de sigur că nu era nevinovat? Comandase crimele, se asigurase că are un alibi şi fusese atât de convins că i se va dovedi nevinovăţia, încât îi plătise pe Harry şi pe ceilalţi ca să confirme? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce să nu-şi facă rost de un alibi mai solid decât că fusese acasă, singur cu soţia, în timpul primelor două crime? Acum nici măcar nu avea alibi, pretindea că era singur acasă în noaptea în care fusese ucisă Helene. Ea, martorul care îl putea salva dacă se ajungea la proces. Şi totuşi…

— Spune ceva? şopti o voce lângă Harry.

Era Katrine, care intrase în semiîntunericul camerei şi stătea între Harry şi Sung-min.

— Da, şopti Sung-min. Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Nu.

— Aşa… Vreo impresie?

— Îmi dau silinţa, răspunse Harry.

Sung-min nu zise nimic.

— Sung? întrebă Katrine.

— S-ar putea să mă înşel, dar cred că Markus Røed e un gay ascuns. Cu accent pe „ascuns”, răspunse el.

Ceilalţi doi se uitară la el.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Katrine.

Sung-min schiţă un zâmbet.

— Ar fi un discurs lung, dar hai să spunem doar că e suma unei lungi serii de detalii subliminale pe care eu le observ, iar voi nu. Dar fireşte că m-aş putea înşela.

— Nu te înşeli, replică Harry.

Acum cei doi se uitau la el.

Harry îşi drese glasul.

— Vă aduceţi aminte când am întrebat dacă aţi auzit de Villa Dante?

Katrine încuviinţă.

— E de fapt un club numit Tuesdays, redeschis sub alt nume.

— Îmi pare cunoscut, zise ea.

— Club exclusivist pentru homosexuali, de acum câţiva ani, interveni Sung-min. A fost închis când acolo a fost violat un minor. Pe atunci i se spunea şi Studio 54, după barul pentru homosexuali din New York. Pentru că a rămas deschis exact la fel de mult, 33 de luni.

— Acum îmi amintesc, spuse Katrine. L-am numit cazul Fluturele, pentru că băiatul a zis că violatorul avea o mască cu un fluture. Dar motivul pentru care a fost închis nu a fost că aveau chelneri minori care serveau băuturi alcoolice?

— Teoretic, da, răspunse Sung-min. Tribunalul n-a fost dispus să accepte că activităţile clubului intrau sub incidenţa funcţionării private şi a stabilit că încălcaseră legea autorizărilor.

— Am motive să cred că Markus Røed frecventa Villa Dante. Am găsit un card de membru şi o mască cu faţă de pisică în buzunarele acestui sacou. Care e al lui, continuă Harry.

Sung-min ridică o sprânceană.

— Tu… ăăă, îi porţi sacoul?

— Harry, unde vrei să ajungi?

Vocea lui Katrine era aspră, iar privirea, dură.

Harry trase aer adânc în piept. Încă mai putea să o lase moartă.

— Se pare că Villa Dante a dus mai departe tradiţia nopţilor de la Tuesdays. Dacă Røed încearcă din răsputeri să ascundă că e gay, cum crezi tu, s-ar putea să aibă alibi pentru nopţile în care au fost omorâte Susanne şi Bertine, însă nu cel pe care ni l-a dat nouă.

— Ce spui tu de fapt, reluă Katrine lent, în timp ce Harry avea impresia că ochii ei îi străpungeau capul, este că am arestat un om cu un alibi mai puternic decât cel cu soţia sa. Că era în acel club de homosexuali. Dar că el nu vrea să afle nimeni?

— Spun doar că e o posibilitate.

— E posibil ca Røed să prefere puşcăria decât să-i fie dezvăluită orientarea sexuală?

Glasul ei era monoton, dar tremura dintr-un motiv pe care Harry îl putea bănui. Furie pură, absolută.

Harry se uită la Sung-min, care aprobă.

— Am cunoscut bărbaţi care ar fi preferat să moară decât să fie daţi de gol, zise Sung-min. Am putea crede că am mai evoluat, dar nu. Ruşinea, dezgustul de sine, condamnarea nu ţin de trecut. Mai ales pentru cei din generaţia lui Røed.

— Şi cu trecutul familiei sale, completă Harry. Am văzut poze cu strămoşii lui. Nu păreau nişte oameni care să-i cedeze frâiele afacerii cuiva care face sex cu bărbaţi.

Katrine continua să-l privească fix pe Harry.

— Spune-mi: tu ce-ai face?

— Eu?

— Da, tu. Există un motiv pentru care ne spui asta, nu-i aşa?

— Păi…

Îşi băgă mâna în buzunar şi îi întinse un bilet.

— Aş profita de oportunitatea acestui interogatoriu ca să-i pun aceste două întrebări.

O urmări pe Katrine cum citeşte biletul în timp ce ascultau vocea lui Krohn, care răzbătea din boxă: — …peste o oră, iar clientul meu v-a răspuns la toate întrebările, la multe dintre ele de două sau trei ori. Ori ne oprim aici, ori obiecţia mea să se consemneze oficial.

Anchetatoarea principală şi colegul ei se uitară unul la altul.

— Bine, zise femeia, care îşi ridică privirea spre ceasul de pe perete când Bratt deschisese uşa camerei de interogatoriu.

Se apropie de ea, luă biletul şi ascultă. Harry observă privirea întrebătoare a lui Krohn. Apoi anchetatoarea se aşeză la loc şi-şi drese glasul.

— Două întrebări finale. Erai la Villa Dante în serile în care se crede că au fost ucise Susanne şi Bertine?

Røed schimbă o privire cu Krohn înainte să răspundă:

— În viaţa mea n-am auzit de clubul ăla, repet, eram cu soţia mea.

— Mulţumesc! Cealaltă întrebare e pentru tine, Krohn.

— Pentru mine?

— Da. Ştiai că Helene Røed voia divorţul şi că, dacă cererile ei nu erau îndeplinite, avea de gând să retragă alibiul furnizat soţului ei pentru serile crimelor?

Harry văzu cum chipul lui Krohn se face roşu.

— Eu… nu văd niciun motiv să răspund la asta.

— Nici măcar cu un simplu nu?

— E foarte neobişnuit şi cred că vom considera acest interogatoriu încheiat.

Krohn se ridică.

— Asta vorbeşte de la sine, comentă Sung-min, legănându-se pe călcâie.

Harry dădu să plece, dar se trezi reţinut de Katrine.

— Să nu încerci să-mi spui că n-ai ştiut toate astea înainte să-l arestăm pe Røed, şopti ea furioasă.

— Tocmai şi-a pierdut alibiul oficial. Singurul pe care îl avea. Să sperăm

că nimeni de la Villa Dante nu confirmă că el s-a aflat acolo.

— Şi ce anume speri, mai exact, Harry?

— La fel ca întotdeauna.

— Adică?

— Să fie prins cel mai vinovat.

✯

Harry trebui să facă paşi mari ca să-l prindă din urmă pe Johan Krohn dinspre sediul poliţiei către Grønlandsleiret.

— Tu le-ai dat ideea să-mi pună ultima întrebare? zise Krohn cu o grimasă.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că ştiu exact ce le-a spus Helene Røed poliţiştilor, mai nimic. Iar când am stabilit să porţi acea discuţie cu Helene, am fost destul de prost să-i spun că poate avea încredere în tine.

— Ştiai că se va folosi de alibi ca să-l şantajeze pe Markus?

— Nu.

— Dar ai primit scrisoarea de la avocatul ei prin care cerea jumătate din tot în pofida contractului prenupţial şi ai făcut imediat socoteala ce se impunea.

— Poate că ea avea altă pârghie, fără nicio legătură cu cazul ăsta.

— Cum ar fi să-l dea de gol?

— Harry, se pare că noi doi nu mai avem ce discuta.

Krohn încerca zadarnic să oprească un taxi, dar de pe sensul celălalt, un taxi parcat făcu o întoarcere şi se apropie nevăzut de trotuarul unde stăteau ei. Geamul şoferului se lăsă în jos şi un chip cu un rânjet maroniu se ivi de dincolo de el.

— Mergi cu noi? întrebă Harry.

— Nu, mulţumesc! răspunse Krohn, pornind cu paşi mari în jos pe Grønlandsleiret.

Øystein îl urmări pe avocat cum se îndepărtează.

— Puţin ofuscat?

✯

Era ora 18 şi sub o pătură groasă şi joasă de nori, luminile începeau să se aprindă.

Harry se uita la tavan. Stătea întins pe podea, lângă patul lui Aune. De partea cealaltă a patului, Øystein stătea într-o poziţie similară.

— Aşadar, intuiţia îţi spune că Markus Røed este şi vinovat, şi nevinovat,

spuse Aune.

— Da, răspunse Harry.

— Cum aşa?

— Păi, comandă amândouă crimele, dar nu le comite el. Sau primele două crime sunt comise de un prădător sexual, iar Røed întrezăreşte şansa de a-şi omorî soţia imitându-l pe criminalul în serie, aşa încât nu crede nimeni că e vinovat.

— Mai ales dacă are alibi pentru primele două crime, interveni Øystein.

— Credeţi în această teorie? întrebă Aune.

— Nu, răspunseră Harry şi Øystein la unison.

— E derutant, reluă Harry. Pe de o parte, Røed avea motiv să-şi omoare soţia, dacă îl şantaja. Pe de altă parte, alibiul lui e grav afectat acum, că ea nu mai poate confirma într-un proces declaraţia dată poliţiei.

— Poate că Våge are dreptate, zise Øystein în timp ce se deschidea uşa. Chiar dacă a fost dat afară. Că un canibal şi un criminal în serie umblă liber. Punct.

— Nu, îl contrazise Harry. Genul de criminal în serie descris de Våge nu omoară trei persoane din acelaşi grup.

— Våge inventează, spuse Truls, lăsând pe masă trei cutii mari de pizza şi rupându-le capacele. *VG* a publicat deja pe site-ul lor. Sursele lor spun că Våge a fost concediat de *Dagbladet* pentru că a născocit poveşti. Aş fi putut să le-o spun şi eu.

— Chiar aşa? întrebă Aune, fixându-l surprins.

Truls nu făcu decât să rânjească.

— Ah, miroase a pepperoni şi a carne de om! exclamă Øystein, ridicându-se în picioare.

— Jibran, trebuie să ne ajuţi să mâncăm astea! strigă Aune spre patul vecin, unde veterinarul stătea întins, cu căştile pe urechi.

În vreme ce ceilalţi patru se strângeau în jurul mesei, Harry rămase pe podea, cu spatele lipit de perete, citind website-ul *VG*. Şi gândindu-se.

— Apropo, Harry, zise Øystein, cu gura plină de pizza. I-am spus fetei de la Institutul Medico-Legal că ne întâlnim la Jealousy la ora 21, bine?

— Bine. Vine şi Sung-min de la Kripos.

— Dar tu, Truls?

— Ce-i cu mine?

— Vino şi tu la Jealousy! Astăzi e 1977?

— Ha?

— 1977. Doar cele mai bune melodii din 1977.

Truls mesteca în timp ce îl fixa neîncrezător pe Øystein. Ca şi cum nu reuşea să se hotărască dacă era ironizat sau cineva chiar îl invita să iasă în gaşcă.

— În regulă! răspunse într-un final.

— Excelent, vom fi echipa de vis! Harry, pizza se termină foarte repede. Oricum, ce tot faci acolo?

— Strâng plasa, răspunse Harry fără să ridice privirea.

— Poftim?

— Mă întrebam dacă să încerc să-i fac rost lui Markus Røed de acel alibi pe care nu şi-l doreşte.

Aune se apropie de el.

— Harry, pari uşurat.

— Uşurat?

— N-am să întreb, bănuiesc că are de-a face cu subiectul despre care n-ai vrut să discuţi.

Harry ridică privirea. Zâmbi şi încuviinţă.

— Bun, atunci şi eu sunt uşurat.

Porni cu paşi târşâiţi spre pat.

✯

La ora 19 sosi Ingrid Aune. Øystein şi Truls erau la cantină, iar când Ståle merse la baie, Ingrid şi Harry rămaseră singuri în salon.

— Acum plecăm şi noi, ca să aveţi linişte, zise Harry.

Ingrid, o femeie scundă şi îndesată, cu părul gri ca oţelul, o privire neclintită şi o urmă de accent de Nordland, se îndreptă în scaun şi inspiră adânc.

— Vin din biroul medicului-şef. A primit un raport îngrijorător de la asistenta-şefă. Trei bărbaţi îl obosesc pe Ståle Aune cu vizitele lor dese şi lungi. Întrucât pacienţilor li se pare greu să o spună ei înşişi, se întreba dacă nu te-aş putea convinge să scurtezi vizitele, dat fiind că Ståle intră în faza terminală.

Harry încuviinţă.

— Înţeleg. Asta îţi doreşti şi tu?

— Categoric nu. I-am spus medicului că ai nevoie de el. Şi…

Femeia zâmbi.

— Că şi el are nevoie de tine. Avem nevoie de ceva pentru care să trăim. Uneori, de ceva pentru care să murim. Medicul a spus că sunt vorbe

înţelepte, i-am replicat că nu sunt ale mele, ci ale lui Ståle.

Harry îi zâmbi înapoi.

— A mai spus şi altceva medicul-şef?

Ea aprobă şi-şi îndreptă privirea spre geam.

— Harry, îţi mai aduci aminte când i-ai salvat viaţa lui Ståle?

— Nu.

Râse scurt.

— Ståle mi-a cerut să-i salvez viaţa. Aşa s-a exprimat, gogomanul. Mi-a cerut să-i fac rost de o seringă. Mi-a sugerat morfină.

În tăcerea care urmă, respiraţia regulată a lui Jibran rămase singurul zgomot.

— Şi îl asculţi?

— Da, răspunse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi în timp ce vocea îi devenea mai groasă: Dar, Harry, nu cred că sunt în stare.

Harry îşi lăsă o mână pe umărul ei. Simţi cum tremură uşor. Glasul îi devenise o şoaptă: — Şi ştiu că pentru *asta* am să mă simt vinovată pentru tot restul vieţii.

34.
LUNI

Trans-Europe Express

Prim mai citi o dată articolul de pe site-ul *VG*.

Nu afirma direct că Våge îşi falsificase poveştile, însă asta dădea de înţeles. Oricum, dacă nu o spuneau direct, nu aveau nicio dovadă. Numai el, Prim, putea s-o dovedească, să le spună ce se întâmplase *de fapt.* Încă o dată, avea acea senzaţie plăcută, ameţitoare de control pe care n-o anticipase, dar care era un bonus absolut.

Se gândise la asta încă de dimineaţă, când văzuse scurtul anunţ din *Dagbladet* că Terry Våge nu se mai ocupa de cazurile de crimă. Înţelesese imediat motivul. Nu doar de ce fusese îndepărtat Våge, ci şi de ce *Dagbladet* atrăsese atenţia asupra lui, în loc să-l lase să dispară. Ştiau că e nevoie să se distanţeze făţiş de Våge înainte ca alte ziare să-i confrunte în privinţa minciunilor pe care le publicaseră, legat de canibalism şi tatuaje cusute la loc.

Interesant era că Våge putea fi folosit ca să rezolve problema nou-apărută. Problema cu Markus Røed, care stătea în siguranţa închisorii, inaccesibil lui Prim. Pe perioadă nedeterminată. Un timp pe care nu-l avea, căci biologia îşi urmează cursul, ciclul natural are ritm propriu. Trebuia să ia o decizie majoră, o deviere semnificativă de la planul original, dincolo de improvizaţiile care, se dovedise, aveau un preţ. Trebuia să se gândească atent. Mai verifică o dată detaliile.

Se uită la telefonul cu cartelă şi la biletul cu numărul lui Terry Våge, pe care îl găsise în cartea de telefoane online. Simţea neliniştea jucătorului de şah când alege următoarea mutare, ştiind că ori îl va face să câştige, ori să piardă, însă tot trebuie să mute piesa. Recapitulă scenariile, ce putea să meargă prost. Şi ce *nu* trebuia să meargă prost. Îşi reaminti că se putea retrage în orice clipă fără să lase vreo urmă. *Dacă* făcea totul cum trebuie.

Apoi formă numărul. Avea o senzaţie de cădere liberă, un minunat bor de entuziasm.

I se răspunse la al treilea apel.

— Terry.

Prim încercă să perceapă dacă în glasul lui Våge exista ceva care să-i

trădeze disperarea pe care sigur o simţea. Un om fără alternativă. Un om care reuşise să revină şi care era dispus să facă orice ca să repete isprava, să-şi recapete tronul. Să le arate de ce e-n stare. Prim inspiră adânc şi adoptă un ton mai grav.

— Lui Susanne Andersen îi plăcea să fie plesnită peste faţă când făcea sex, bănuiesc că îl poţi convinge pe fostul ei iubit să-ţi confirme. Bertine Bertilsen mirosea a transpiraţie ca un bărbat. Helene Røed avea o cicatrice pe umăr.

Prim îl auzi pe Våge respirând în pauza care urmă.

— Cine-i la telefon?

— Singura persoană liberă care ar putea să ştie toate astea.

Încă o pauză.

— Ce doreşti?

— Să salvez un nevinovat.

— Cine e nevinovat?

— Markus Røed, desigur.

— Pentru că?

— Pentru că eu le-am omorât pe fete.

★

Terry Våge ştia că ar fi trebuit să apese pe Respingere când pe ecran îi apăruse numărul necunoscut, dar, ca de obicei, nu se putuse abţine, nu-l lăsase afurisita lui de curiozitate. Credinţa că ceva bun putea apărea dintr-odată, că într-o bună zi femeia visurilor sale l-ar fi putut suna din senin. De ce nu se învăţa minte?

Apelurile de astăzi fuseseră de la jurnalişti care-i cereau să comenteze concedierea de la *Dagbladet* şi de la câţiva fani care voiau să-l informeze cât de nedreaptă li se părea situaţia, printre ei numărându-se şi o fată care la telefon părea în formă bună, dar care, descoperise mai apoi pe pagina ei de Facebook, era mult mai în vârstă decât păruse, şi slută pe deasupra.

Acum acest apel, încă un ţicnit. De ce nu-l sunau şi persoane normale? Prieteni, de exemplu? Poate din cauză că nu mai avea niciunul? Mama şi sora lui îl sunaseră, însă fratele şi tatăl, nu. Bine, tatăl său îl apelase o dată, crezuse că succesul de la *Dagbladet* compensa întrucâtva scandalul care pătase numele familie. Anul trecut, vreo două fete luaseră legătura cu Terry. Apăreau mereu când el atrăgea atenţia; la fel se întâmpla şi când era jurnalist muzical. Evident că membrii trupelor primeau mai multă păsărică, însă şi el primea mai multă decât tipii de la mixaj.

Cea mai bună strategie era să stai aproape de trupă – vreo două recenzii pozitive erau mereu recompensate cu un bilet în culise – cu speranţa că vei avea şi tu parte de nişte beneficii.

A doua cea mai bună opţiune era exact opusul: să critici trupa şi să culegi roadele. Ca reporter de investigaţii, nu mai avea concertele ca teren de vânătoare, dar compensa prin stilul fistichiu pe care-l adoptase ca jurnalist muzical; era *în* poveste, corespondentul de război din teren. Iar cu o semnătură şi o poză existau mereu şi câteva femei care să-l sune. De aceea îşi făcuse public numărul, nu ca să-l sune lumea la orice oră cu tot felul de ponturi şi poveşti cretine.

Să răspundă la acest apel era ceva, dar să nu închidă era cu totul altceva. De ce nu o făcuse? Poate nu pentru ceea ce spusese bărbatul, că el le omorâse pe fete, ci pentru felul în care o făcuse. Fără emfază, pe un ton perfect normal.

Terry Våge îşi drese vocea.

— Dacă tu chiar le-ai omorât, n-ar trebui să te bucuri că poliţia bănuieşte pe altcineva?

— Adevărat, nu simt deloc dorinţa să fiu prins, însă e neplăcut că un nevinovat suferă pentru păcatele mele.

— Păcate?

— Absolut, alegerea cuvintelor face în mod voit trimitere la Biblie. Motivul pentru care sun este că eu cred că ne putem ajuta reciproc, Våge.

— Chiar aşa?

— Vreau ca poliţia să-şi dea seama că a prins pe cine nu trebuie, iar Røed să fie eliberat imediat. Vreau să-ţi recapeţi locul în top, după ce-ai încercat s-ajungi acolo prin înşelăciune.

— Ce ştii tu despre asta?

— Faptul că vrei să te întorci în top e o simplă bănuială, dar ultimul articol ştiu sigur că e o invenţie.

Våge se gândi câteva secunde în timp ce privirea îi rătăcea prin locul care, cu bunăvoinţă, putea fi numit bârlogul unui burlac, dar care era de fapt o văgăună. Peste un an, cu venitul de la *Dagbladet,* credea că-şi va găsi ceva mai mare, cu mai mult aer şi lumină. Mai puţin murdar. Dagnija, iubita lui letonă, venea în weekend, putea să facă un pic de curăţenie.

— Pentru început, va trebui să verific ce pretinzi că ştii despre fete, rosti Våge. Presupunând că e totul corect, ce propui?

— Aş prefera să îl numesc un ultimatum: ori se întâmplă cum vreau eu,

ori deloc.

— Continuă!

— Ne întâlnim mâine-seară în partea de sud a acoperişului Operei. Îţi aduc dovada că eu le-am omorât pe fete. Ora 21 fix. Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui că ne întâlnim şi, desigur, vii singur. Înţeles?

— Înţeles. Îmi poţi spune ceva despre…

Våge se holba la telefon. Individul închisese.

Ce dracu' însemna asta? Era prea nebunesc să fie adevărat. Şi nici nu avea un număr ca să afle cine îl sunase.

Se uită la ceas. 19:55. Avea chef de-o bere. Nu la Stop Pressen! sau ceva de genul, ci undeva unde să nu rişte să dea peste vreun coleg. Se gândi cu nostalgie la vremurile în care putea să meargă la concerte în avanpremieră, unde casele de discuri le ofereau beer-bonguri jurnaliştilor în speranţa unei recenzii favorabile şi nu era deloc nemaiauzit ca artiste tinere să încerce să-i câştige favorurile cu acelaşi scop în minte.

Se uită iar la telefon. Prea aiurea. Sau nu?

✯

Era 21:30, iar *Jamming* de Bob Marley şi The Wailers se auzea din boxele barului Jealousy, care era ticsit. Părea că toată populaţia hipsterească de vârstă mijlocie din Grünerløkka venise la bere, să-şi dea cu părerea despre playlist. Alternau uralele şi huiduielile ori de câte ori răsuna o nouă melodie.

— Spun doar că Harry n-are dreptate! strigă Øystein către Truls şi Sung-min. *Stayin' Alive* nu e mai bun decât *Trans-Europe Express,* chiar aşa e.

— Bee Gees versus Kraftwerk, traduse Harry pentru Alexandra, în timp ce ei cinci se ocupau de patru halbe de bere şi o apă minerală.

Stăteau cu toţii într-un separeu unde nivelul zgomotului era mai coborât.

— Mă bucur să mă aflu în aceeaşi echipă cu voi, anunţă Sung-min, ridicându-şi paharul pentru a toasta. Şi felicitări pentru arestarea de ieri!

— Pe care Harry va încerca s-o anuleze mâine, replică Øystein, ciocnindu-şi halba cu ceilalţi.

— Poftim?

— A spus că o să-i facă rost lui Røed de alibiul pe care nu şi-l doreşte.

Sung-min se uită la Harry peste masă, iar acesta ridică din umeri.

— Aveam de gând să încerc să intru în Villa Dante şi să găsesc martori care pot confirma că Røed s-a aflat acolo în serile de marţi în care au fost omorâte Susanne şi Bertine. Dacă îi găsesc, vor valora mult mai mult decât

mărturia unei soţii moarte.

— De ce te duci acolo? întrebă Alexandra. De ce nu face poliţia o razie, să pună întrebări?

— Pentru că, răspunse Sung-min, în primul rând am avea nevoie de un ordin judecătoresc şi nu îl vom obţine, nu există niciun motiv să suspectăm vreo activitate ilegală acolo. În al doilea rând, nu vom convinge pe nimeni să iasă în faţă ca martor, dat fiind că la Villa Dante condiţia este anonimatul deplin. Ce mă întreb eu, Harry, este cum vei *căpăta* acces şi vei convinge pe cineva să vorbească.

— Păi… eu nu mai sunt poliţist şi n-am nevoie să-mi fac griji în privinţa ordinelor judecătoreşti. În al doilea rând, am astea.

Băgă mâna în buzunarul de la sacou şi scoase o mască cu cap de pisică şi un card de membru Villa Dante.

— Am costumul lui Røed, avem amândoi aceeaşi înălţime, aceeaşi mască…

Alexandra râse.

— Harry Hole are de gând să meargă într-un club sexy pentru homosexuali şi să se dea drept… – înhăţă cardul de la el şi citi – … Catman? S-ar putea să ai nevoie de nişte ponturi.

— De fapt, mă întrebam dacă n-ai putea veni şi tu, îi propuse Harry.

Alexandra clătină din cap.

— La un club de gay nu poţi lua o femeie, e un impediment, n-o să stea nimeni la palavre cu tine. Singura cale ar fi să mă dau drept travestit.

— Nicio şansă, scumpo, interveni Sung-min.

— Uite ce-o să se întâmple, spuse Alexandra, iar rânjetul ei viclean îi făcu pe ceilalţi să-şi aplece capetele ca să asculte.

În timp ce ea dezvolta subiectul, ceilalţi alternau între icnete şi râsete incredule. Când Alexandra încheie, se uită la Sung-min pentru confirmare.

— Scumpo, eu nu frecventez genul ăsta de cluburi. Dar mă întreb cum de *ştii* atâtea.

— O dată pe an, la Scandinavian Leather Man e voie să aduci femei.

— Tot nerăbdător eşti să mergi? întrebă Øystein, înghiontindu-l pe Harry în coaste în vreme ce Truls râse mârâit.

— Mai degrabă angoasă de performanţă decât de penetrare, replică Harry. Mă îndoiesc că o să fiu violat.

— Nu o să fie nimeni violat, mai ales un *daddy* de aproape doi metri, zise Alexandra. Dar probabil vor fi nişte păpuşei care se vor da la tine.

— Păpuşei?

— Băieţi drăguţi şi slăbănogi, cărora le place să fie dominaţi. Dar, cum spuneam, ai grijă la urşi, adică la tipii solizi care arată ca nişte brute, şi fii atent în camerele întunecoase!

— Încă un rând? întrebă Øystein, care numără trei degete ridicate.

— Te ajut eu, se oferi Harry.

Îşi făcură loc cu greu prin înghesuială până la bar şi se aşezară la rând când rifful de chitară din *Heroes* al lui David Bowie păru să stârnească entuziasmul tuturor.

— Mick Ronson e Dumnezeu, zise Øystein.

— Da, dar aici e Robert Fripp.

— Corect, Harry! răsună o voce în spatele lor, făcându-i să se întoarcă.

Bărbatul avea o bască pe cap, o barbă de mai multe zile şi ochi calzi, uşor trişti.

— Toată lumea crede că Fripp a folosit un plectru electronic, însă sunt doar ecouri de la boxele din studio.

Tipul întinse mâna şi adăugă:

— Arne, prietenul lui Katrine.

Avea un zâmbet plăcut. *Ca un prieten vechi*, se gândi Harry. Numai că era cu cel puţin zece ani mai tânăr decât ei.

— Aha! făcu Harry şi-i strânse mâna.

— Sunt un mare fan, adăugă Arne.

— Şi noi, zise Øystein, încercând în zadar să atragă atenţia barmanilor mult prea ocupaţi.

— Nu al lui Bowie, ci al tău.

— Al meu? întrebă Harry.

— Al lui? întrebă şi Øystein.

Arne râse.

— Nu fiţi aşa şocaţi! Mă gândeam la lucrurile incredibile pe care le-ai făcut ca poliţist pentru acest oraş.

— Mhm. Ţi-a spus Katrine poveşti?

— Nu, nu, uite, ştiam de Harry Hole cu mult înainte să o cunosc pe ea. Eram adolescent când am citit despre tine în ziare. Datorită ţie m-am înscris la Academia de Poliţie.

Râsul lui Arne era plin de bucurie, vioi.

— Mhm. Dar n-ai intrat?

— Am fost chemat la admitere. Dar între timp fusesem acceptat la

universitate şi m-am gândit că pot să devin inspector mai târziu.

— Înţeleg. Katrine e cu tine?

— E aici?

— Nu ştiu, mi-a trimis mesaj că s-ar putea s-apară, dar e foarte aglomerat, posibil să fi dat de cunoscuţi. Apropo, pe ea cum ai găsit-o?

— Ţi-a spus ea că am găsit-o?

— Nu-i aşa?

— E o bănuială?

— Una informată.

Arne îl fixă pe Harry câteva clipe cu falsă seriozitate, apoi arboră un zâmbet băieţesc.

— Da, ai dreptate. Când am văzut-o prima dată, era la televizor, dar să nu-i spui, te rog! Nu mult după aceea s-a întâmplat să vină unde lucrez eu. Aşa că am abordat-o, zicându-i că o văzusem la televizor şi că mi se pare o femeie extraordinară.

— Cam la fel ca acum.

Încă un râset din toată inima.

— Văd că tu crezi că aş fi un admirator, Harry.

— Şi nu eşti?

Arne păru să se gândească puţin.

— Da, iar ai dreptate, presupun că sunt. Deşi, în ceea ce mă priveşte, nu tu şi Katrine sunteţi cei mai mari idoli.

— Mă bucur să aud. Atunci, cine e cel mai mare idol al tău?

— Mă tem că nu te-ar interesa.

— Probabil, dar pune-mă la încercare!

— Bine! *Salmonella typhimurium.*

Arne pronunţă lent şi ceremonios, cu o dicţie perfectă.

— Mhm! Salmonella, la fel ca bacteria?

— Exact.

— Şi care e motivul?

— Pentru că *typhimurium* e senzaţională. Poate supravieţui oricum şi oriunde, chiar şi-n spaţiu.

— Şi de ce te preocupă?

— Ca parte a jobului meu.

— Anume?

— Caut particule.

— Genul care sunt în noi sau pe-afară?

— E acelaşi lucru, Harry. Chestia din care este alcătuită viaţa. Şi moartea.

— OK?

— Dacă ar fi să adunăm toţi microbii, bacteriile şi paraziţii din tine, cât crezi c-ar cântări?

— Mhm.

— Două kile.

Øystein îi dădu lui Harry două halbe.

— Am citit în *Science Illustrated*. Înspăimântător!

— Da, dar şi mai înspăimântător ar fi dacă n-ar fi prezente, adăugă Arne. Atunci n-am mai trăi.

— Mhm. Şi chiar supravieţuiesc în spaţiu?

— Unii microbi nici măcar n-au nevoie să fie aproape de o stea sau să aibă acces la oxigen. Din contră. S-au făcut cercetări la bordul staţiilor spaţiale şi s-a descoperit că *typhimurium* e chiar mai periculoasă şi mai eficace în acele condiţii decât pe Pământ.

— Dacă tot pare că ştii o groază despre asemenea lucruri…

Øystein sorbi spuma dintr-o halbă pe care o ţinea în mână.

— E adevărat că tunetul se aude numai când plouă?

Arne părea uşor dezorientat.

— Ăăă… nu.

— Exact! Ascultă! zise Øystein.

Ascultară. Cântecul *Dreams* al celor de la Fleetwood Mac ajunsese la refren, unde Stevie Nicks cânta că tunetul nu apare decât pe ploaie.

Râseră toţi trei.

— Eroarea lui Lindsey Buckingham, rosti Øystein.

— Nu. De fapt Stevie Nicks a scris cântecul ăsta, îl contrazise Harry.

— Oricum e cel mai bun cântec la două corzi, zise Arne.

— Ba nu, pe acela l-a scos Nirvana, replică imediat Øystein. *Something in the Way.*

Se uitară amândoi la Harry, care ridică din umeri.

— Jane’s Addiction. *Jane Says.*

— Te perfecţionezi, comentă Øystein şi plescăi din buze. Şi cel mai prost cântec din două corzi al tuturor timpurilor?

Se uitară la Arne.

— *Born in the USA* s-ar putea să nu fie cel mai prost, dar clar e cel mai supraevaluat.

Øystein şi Harry încuviinţară.

— Vii şi tu la masă la noi? întrebă Øystein.

— Mersi, dar am un amic căruia trebuie să-i ţin companie! Data viitoare.

Ţinând halbele de bere, îşi luară la revedere înainte ca Arne să dispară în mulţime, iar Harry şi Øystein să pornească înapoi spre separeu.

— Drăguţ tip! Cred că Bratt a dat peste cine trebuie, zise Øystein.

Harry încuviinţă. Mintea sa căuta ceva, ceva ce remarcase, dar căruia nu-i acordase atenţie. Ajunseră la masă cu patru halbe, şi fiindcă restul beau mult prea încet, Harry sorbi dintr-una. Şi apoi din încă una.

Când *God Save the Queen* de la Sex Pistols răsună în sfârşit, se ridicară în picioare în separeu şi începură să danseze cu restul clienţilor.

La miezul nopţii, Jealousy era încă ticsit şi Harry se îmbătase.

— Eşti fericit, îi şopti Alexandra la ureche.

— Sunt?

— Da, nu te-am văzut aşa de când te-ai întors acasă. Şi miroşi bine.

— Mhm. Atunci, bănuiesc că e adevărat.

— Ce e adevărat?

— Că miroşi mai bine când nu ai dubii.

— Nu înţeleg. Dar, apropo de acasă, nu ai de gând să mă conduci?

— Să te conduc sau să merg acasă la tine?

— Ne lămurim pe drum.

Harry îşi dădu seama cât era de beat când se îmbrăţişară cu toţii şi se despărţiră. Sung-min avea un miros deosebit, a lavandă sau ceva asemănător, şi-i ură noroc cu Villa Dante, dar adăugă că ar prefera să nu fi auzit despre planurile urzite de Harry.

Poate că discuţia despre mirosul datoriei şi lavanda lui Sung-min a declanşat totul, dar în drum spre uşă, Harry îşi dădu seama ce îi scăpase. Mirosul. Îl sesizase la un moment dat pe parcursul serii în bar. Se cutremură, apoi se răsuci şi îşi plimbă privirea peste mulţime. Un iz de mosc. Acelaşi pe care îl sesizase în sala de autopsii la Helene Røed.

— Harry?

— Vin.

★

Prim străbătea străzile capitalei. Rotiţele minţii i se învârteau întruna, ca şi cum încercau să macine gândurile dureroase ca să le facă bucăţele.

El, poliţistul, fusese în barul Jealousy, şi asta îi făcuse sângele să dea în clocot. Ar fi trebuit să plece imediat, să-l evite, dar fusese atras de el, ca şi

cum el era şoarecele, iar poliţistul, pisica. O căutase şi pe Ea şi poate că se aflase acolo, poate că nu, însă era atât de aglomerat, încât majoritatea stăteau în picioare, făcând dificilă o perspectivă. Se întâlneau mâine. Să o întrebe dacă fusese acolo? Nu, putea povesti ea, dacă voia. Acum avea prea multe la care să se gândească, trebuia să împingă totul într-un ungher al minţii, să aibă creierul limpede pentru mâine. Continuă să meargă. Străzile Nordahl Brun, Thor Olsen, Fredensborgveien. Tălpile pantofilor lui loveau ritmic asfaltul în timp ce fredona *Heroes* a lui David Bowie.

35.
MARŢI

Marţi, temperatura scăzuse brusc. Pe Operei şi Dronning Eufemia vântul prindea putere, iar reclamele de pe trotuarele din faţa restaurantelor şi magazinelor de haine erau suflate de rafale.

La 9:05, Harry îşi recupera costumul de la curăţătoria din Grønland şi rugă să-i calce şi costumul de pe el, putea aştepta. Asiatica de la casă clătină din cap în semn de regret. Harry îi zise că e mare păcat, seara mergea la un bal mascat. O văzu ezitând uşor înainte să-i răspundă la zâmbet şi să-i ureze distracţie plăcută.

— *Xièxiè*[9], spuse Harry, înclinându-se discret, apoi întorcându-se să plece.

— Ce pronunţie bună! Unde ai învăţat chineză? zise ea, înainte ca el să atingă clanţa.

— În Hong Kong. Ştiu foarte puţină.

— Majoritatea străinilor din Hong Kong nu ştiu deloc. Scoate costumul, ţi-l calc rapid!

✯

La 9:15, Prim stătea lângă staţia de autobuz şi se uita peste drum la Jernbanetorget. Studia oamenii care traversau piaţa gării sau pierdeau vremea pe-acolo. Era vreunul poliţist? Avea cocaină şi nu îndrăznea să calce în piaţă până nu era sigur. Dar nu poţi să fii sigur niciodată, trebuie doar să iei o hotărâre şi să-ţi laşi temerile în urmă. Foarte simplu. Şi de-a dreptul imposibil. Înghiţi în sec, apoi traversă strada, intră în piaţă şi se apropie de statuia tigrului, pe care îl scărpină după ureche. Asta trebuia să faci, să ai grijă de propria frică şi să ţi-o transformi în prieten. Trase adânc aer în piept şi se jucă un pic cu pachetul de cocaină din buzunar. Un bărbat de lângă trepte se uita fix la el. Prim îl recunoscu şi se apropie.

— Bună dimineaţa, domnule! Am ceva, poate-ai dori să încerci.

✯

Lumina zilei dispărea devreme şi deja părea noapte când Terry Våge traversă Piaţa Operei şi păşi pe marmura de Carrara. Alegerea lespezilor italiene suscitase o dezbatere aprinsă în timp ce era ridicată construcţia cu faţa spre Bjørvika, însă criticile se stinseseră şi cetăţenii ajunseseră să o iubească. Până şi într-o seară de septembrie era plină de vizitatori.

Våge se uită la ceas: 20:54. Când era jurnalist muzical, obişnuia să ajungă cu cel puţin jumătate de oră după începerea spectacolului. Din când în când, câte o trupă mai ajungea să urce la timp şi atunci rata primele câteva cântece, însă pur şi simplu întreba câţiva fani cum începuse reprezentaţia şi cum îi întâmpinase mulţimea, apoi cosmetiza el puţin. Mereu ieşise bine. În seara asta nu putea să rişte. Terry Våge se hotărâse. De aici înainte nu mai întârzia şi nici nu mai inventa lucruri.

Folosi treptele laterale în loc să urce direct pe acoperişul înclinat, din marmură netedă, aşa cum îi vedea făcând pe tineri. Våge nu mai era tânăr şi nici nu îşi mai permitea să alunece.

Când ajunse în vârf, porni spre latura sudică, aşa cum îl instruise tipul la telefon. Rămase lângă perete între două cupluri care admirau fiordul, unde vântul bătea furios în depărtare. Privi în jur. Se înfioră şi se uită la ceas. Remarcă un bărbat care se apropia în semiîntuneric. Acesta ridică ceva şi îl îndreptă spre Terry, care înţepeni.

— Scuze! zise bărbatul cu un accent german, iar Våge se dădu la o parte ca să-l lase să facă poza cum trebuie.

Bărbatul apăsă pe buton, iar aparatul scoase un zumzet slab, după care tipul îi mulţumi şi dispăru. Våge se înfioră din nou. Se aplecă peste margine şi privi în jos la oamenii de pe marmura de dedesubt. Se uită iar la ceas: 21:02.

✯

Pe geamurile vilei se vedea lumină şi vântul foşnea în castanii ce străjuiau Drammensveien. Harry îi spusese lui Øystein să-l lase la ceva distanţă de Villa Dante, chiar dacă un taxi care ar fi oprit în faţă n-ar fi sărit deloc în ochi. Parcarea propriei maşini în faţa vilei ar fi putut face ca mai apoi să ţi se ceară să te identifici.

Harry se înfioră, regretând că nu-şi luase un pardesiu. Când ajunse la 50 de metri de vilă, îşi puse masca cu faţă de pisică şi bereta împrumutată de la Alexandra.

Două torţe pâlpâiau în vânt lângă intrarea în imensa clădire din cărămidă galbenă.

— Neobaroc cu ferestre Art Nouveau, comentase Aune când găsiseră imagini pe Google. Construită în jurul anului 1900, probabil de vreun armator, negustor sau ceva de genul.

Un tânăr într-un sacou elegant îi zâmbi din spatele unui mic pupitru, iar Harry îi arătă cardul de membru.

— Bun-venit, Catman! Miss Annabell va ieşi la ora 22.

Harry încuviinţă fără să spună nimic şi porni către uşa deschisă din capătul holului. Dintr-acolo se auzea muzică. Mahler.

Intră într-o cameră luminată de două candelabre enorme de cristal. Barul şi mobila erau dintr-un lemn maro-deschis, poate mahon de Honduras. În cameră se aflau vreo 30-40 de bărbaţi, toţi cu măşti şi sacouri negre sau în alte culori închise. Tineri fără măşti ce purtau costume mulate de chelneri umblau printre mese cu tăvi cu băuturi. Însă niciun animator, cum zisese Alexandra, nici vreun bărbat gol ghemuit în vreo cuşcă, cu mâinile încătuşate la spate, pe care oaspeţii să-l poată înghionti, lovi sau umili în cine ştie ce fel.

Paharele oaspeţilor sugerau martini sau şampanie, acestea fiind preferate de majoritatea. Harry îşi umezi gura. Băuse o bere la Schrøder după ce se întorsese de dimineaţă de la Alexandra, dar îşi promisese ca aceea să rămână singura băutură a zilei. Câţiva oaspeţi se întorseseră şi-i aruncaseră câte o privire scurtă înainte să revină la discuţiile lor. Cu excepţia unuia, un bărbat evident tânăr şi efeminat, deloc solid, care continuă să-l urmărească în timp ce se îndrepta spre un loc liber de la bar. Harry speră că acoperirea nu-i fusese distrusă deja.

— Ca de obicei? întrebă barmanul.

Harry simţea ochii păpuşelului lipiţi de spinare. Aprobă din cap.

Barmanul se răsuci şi Harry îl văzu că ia un pahar înalt şi toarnă în el vodcă Absolut, apoi sosuri Tabasco şi Worcestershire, plus ceva ce părea suc de roşii. În final, îi puse un baton de ţelină în pahar şi i-l aşeză în faţă.

— Azi n-am decât cash, spuse Harry, şi-l văzu pe barman că rânjeşte de parcă ar fi făcut o glumă bună.

Şi-n aceeaşi clipă îşi dădu seama că într-un asemenea loc cash-ul era singura plată acceptată, căci anonimatul era solicitat şi garantat.

Înţepeni când simţi o mână alunecându-i pe spate. Fusese pregătit pentru asta; Alexandra îi spusese că de obicei începea cu contactul vizual, apoi continua cu cel corporal, de multe ori chiar înainte să se rostească vreun cuvânt. Mai departe, posibilităţile erau nenumărate.

— De mult nu ne-am mai văzut, Catman. Pe atunci nu aveai barbă, nu?

Păpuşelul. Avea un glas subţire, atât de subţire, încât Harry se întrebă dacă nu cumva se prefăcea. Animalul pe care masca sa era menită să-l imite nu era evident, însă oricum nu semăna cu un şoarece. Era verde, cu un model cu solzi şi ochi îngustaţi ce te duceau mai degrabă cu gândul la un

şarpe.

— Nu, răspunse Harry.

Păpuşelul îşi ridică paharul şi se uită întrebător la Harry când acesta ezită.

— Te-ai săturat de Caesar?

Harry încuviinţă încet. Caesar era băutura preferată de homosexuali la Dan Tana’s în LA; se părea că e o chestie canadiană.

— Atunci, poate ar trebui să ne luăm ceva care să ne trezească?

— Cum ar fi? întrebă Harry.

Păpuşelul îşi înclină capul într-o parte.

— Eşti diferit, Catman. Nu doar barba, ci şi vocea şi…

— Cancer la gât, răspunse Harry.

Fusese ideea lui Øystein.

— Tratament cu radiaţii.

— Oh, Doamne! făcu păpuşelul, fără să exprime vreun interes deosebit. Ei, atunci pricep ce-i cu bereta hidoasă şi de ce-ai slăbit aşa mult. Cu siguranţă e agresiv, aş spune.

— Nu te înşeli deloc, replică Harry. Cât a trecut, mai exact, de când nu ne-am mai văzut?

— Tu să-mi spui! O lună sau două? Zboară timpul, şi cu siguranţă tu n-ai mai dat de o vreme pe-aici.

— Dacă nu mă înşel, am fost aici într-o marţi, acum cinci săptămâni, nu-i aşa? Şi în marţea de dinainte de aia?

Păpuşelul îşi retrase un pic capul între umeri, de parcă ar fi vrut să-l urmărească de la o distanţă ceva mai mare.

— De ce te interesează?

Harry îi simţi scepticismul din voce şi-şi dădu seama că-l luase gura pe dinainte.

— E de la tumoare, îi răspunse. Doctorul spune că apasă pe creier şi duce la pierderi parţiale de memorie. Scuze, încerc doar să refac ce s-a întâmplat în ultimele luni!

— Eşti sigur că-ţi aminteşti şi de *mine?*

— Puţin. Dar nu tot. Scuze!

Păpuşelul pufni auzind afrontul.

— Poţi să mă ajuţi? întrebă Harry.

— Dacă mă ajuţi şi tu pe mine.

— Cu ce?

— Să spunem doar că mă plăteşti ceva mai mult pentru suflat decât de obicei.

Păpuşelul scoase pe jumătate un obiect din buzunar, iar Harry văzu punguţa de plastic cu praf alb.

— Apoi ţi-o pot da la fel ca ultima dată.

Harry aprobă. Alexandra îi spusese că drogurile – cocaină, metamfetamină, poppers, emma{10} – erau cumpărate şi vândute mai mult sau mai puţin pe faţă în cluburile de gay la care mersese ea.

— Ultima oară cum mi-ai dat-o? întrebă Harry.

— Iisuse, credeam că măcar asta ai să-ţi aminteşti! Ţi-am suflat-o în vizuina aia drăguţă foc şi strâmtă cu ăsta…

Păpuşelul îi arătă un pai de metal scurt şi adăugă:

— Coborâm?

Harry se gândi la avertismentul Alexandrei privind camerele întunecoase. Camere unde era acceptat orice, cu oricine.

— OK!

Se ridicară şi începură să înainteze prin cameră, urmăriţi de ochi ascunşi în spatele măştilor cu figuri de animale. În capătul opus, păpuşelul deschise o uşă şi Harry îl urmă în beznă pe o scară abruptă şi îngustă. La jumătatea drumului, auzi deja zgomote. Gemete, ţipete şi – când ajunse în beci – carne plesnindu-se de carne. Pe pereţii de aici se aflau mici becuri albastre, iar când ochii i se obişnuiră suficient cu semiîntunericul, văzu în amănunt ce se petrecea în jurul său. Bărbaţi făcând sex în toate felurile, unii dezbrăcaţi, alţii pe jumătate îmbrăcaţi şi alţii doar cu prohaburile descheiate. Aceleaşi zgomote răzbăteau şi din spatele uşilor către cabine. Privirea lui Harry o întâlni pe cea a unui tip cu o mască aurie. Masiv şi musculos, acesta penetra o persoană aplecată peste o bancă. Pupilele din spatele măştii aurii erau mari şi negre, ochii săi larg deschişi erau fixaţi asupra lui Harry, care tresări instinctiv când individul îşi dezgoli dinţii într-un rânjet de prădător.

Îşi lăsă privirea să alunece mai departe. Mirosul din cameră aproape că-l făcea să vomite. Altceva decât un amestec de înălbitor, sex şi testosteron, un iz acru ce aducea a benzină. Nu reuşi să-şi dea seama ce era până nu văzu un bărbat gol care desfăcea o sticlă mică şi butucănoasă de un galben strălucitor şi inhala din ea. Da, era mirosul de poppers. Stimulentul foarte popular în cluburile din Oslo frecventate de Harry pe la 20 de ani. Pe atunci li se spunea „iureş”, probabil din cauză că asta şi erau, un iureş de câteva secunde în care inima îţi bătea ca nebuna, accelerând circulaţia sângelui

câteva clipe şi ascuţind toate simţurile. Abia mai târziu aflase că homosexualii îl foloseau ca să amplifice plăcerea anală.

— Bună!

Era bărbatul cu mască aurie. Se apropiase pe nesimţite de Harry şi-i pusese o mână peste vintre. Zâmbetul de prădător i se lăţi şi-i suflă lui Harry în faţă.

— E-al meu, rosti păpuşelul pe un ton aspru, înşfăcându-l pe Harry de braţ şi trăgându-l după el.

Harry auzi râsul musculosului în urma lor.

— Se pare că sunt ocupate toate cabinele, zise păpuşelul. Ce-ar fi să…?

— Nu, îl întrerupse Harry. În privat.

Păpuşelul oftă.

— Poate o fi vreuna goală mai în spate. Haide!

Trecură de uşa deschisă a unei camere din care se auzea un pleoscăit ca de duş care curge. Harry aruncă o privire când trecură pe lângă ea. Doi bărbaţi dezbrăcaţi stăteau într-o cadă, cu gurile deschise, în timp ce alţi bărbaţi, unii îmbrăcaţi, urinau pe ei.

Trecură printr-o încăpere mare, în care se aflau lumini stroboscopice, iar *She's Lost Control* a trupei Joy Division bubuia în fundal din mai multe boxe. În mijlocul camerei era un leagăn prins cu lanţuri de plafon. Un bărbat cu picioarele larg desfăcute, care părea să zboare precum Peter Pan, se mişca înainte şi-napoi într-un cerc de bărbaţi. Îl foloseau pe rând, ca pe un joint trecut din mână în mână.

Harry şi păpuşelul intrară pe un coridor cu mai multe cabine, şi încă o dată zgomotele dădeau de înţeles ce se petrecea în spatele uşilor glisante. Doi tipi ieşiră dintr-o cabină şi păpuşelul se şi repezi pe lângă ei. Harry îl urmă înăuntru şi păpuşelul închise uşa. Camera avea vreo doi metri pe doi. Fără niciun preambul, tânărul începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Poate că un pic de cancer nu e chiar aşa de rău, Catman, acum pari mai degrabă sportiv decât urs.

— Stai un pic! zise Harry, care se întoarse cu spatele la el şi-şi băgă mâna în buzunarul de la sacou, iar când se întoarse, într-o mână ţinea un portofel şi în cealaltă, un telefon. Voiai să-mi vinzi nişte cocaină, nu?

Celălalt zâmbi.

— Dacă achiţi preţul.

— Atunci, hai să facem treaba asta mai întâi!

— Ei, aşa mai pari tu însuţi, Catman. Cocainomanul.

Râse şi scoase la iveală o pungă cu praf.

Harry luă punga şi-i întinse portofelul.

— Acum, că am primit cocaina de la tine, poţi să iei cât vrei pe cocaină din portofelul meu.

Ochii păpuşelului îl fixau contrariaţi din spatele măştii.

— Azi eşti al naibii de meticulos.

Apoi deschise portofelul, aruncă un ochi în el şi scoase două bancnote de câte 1000 de coroane.

— Ar trebui să fie de ajuns, rosti el, apoi puse portofelul înapoi în buzunarul sacoului lui Harry şi începu să-l descheie la pantaloni. Vrei să-ţi sug măciuca de urs? Pardon, măciuca de *sportiv?*

— Nu, mersi, am obţinut ce-am vrut, răspunse Harry, ducându-şi mâna în care nu-şi ţinea telefonul spre ceafa celuilalt ca pentru a-l mângâia, dar trăgându-i în schimb de masca de şarpe şi scoţându-i-o.

— Ce pizda mă-sii, Catman? E… da, da, nu-i mare scofală.

Păpuşelul continua să-l descheie pe Harry la pantaloni, însă acesta îl opri şi şi-i încheie la loc.

— Ah, înţeleg, mai întâi cocaina.

— Nu chiar, replică Harry, scoţându-şi bereta şi masca.

— Eşti… blond, comentă păpuşelul surprins.

— Mai important, răspunse Harry, sunt un poliţist care tocmai te-a înregistrat audio şi video când îmi vindeai cocaină. Care îţi poate aduce până la 10 ani de închisoare.

În lumina aceea albastră, era imposibil de distins dacă celălalt se albise la faţă, aşa că Harry nu fu sigur dacă avusese succes până nu-l auzi pe tip suspinând.

— Futu-i, *ştiam* eu că nu eşti el! Nu mergi ca el, ai accent din estul Osloului şi am şi simţit că n-ai curul ăla cărnos. Ce prost sunt! Să te fut! Şi pe Catman!

Păpuşelul se repezi la uşa glisantă, dar Harry îl ţinu pe loc.

— Sunt arestat?

Ceva din tonul păpuşelului şi din felul în care îşi ridicase privirea îl făcu pe Harry să se întrebe dacă nu cumva tipul era stârnit de ideea potenţialei pedepse.

— Ai de gând… să-mi pui cătuşe?

Harry scoase un portcart din buzunarul interior al bărbatului.

— Nu-i un joc, Filip Kessler.

Filip îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă.

— Totuşi, putem să-i dăm de capăt, continuă Harry.

— Da?

Filip îl privi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Putem ieşi chiar acum într-un loc drăguţ şi liniştit, iar tu-mi poţi spune tot ce ştii despre Catman. De acord?

✯

Terry Våge se uită iar la ceas. 21:36. Nu încercase nimeni să-l abordeze. Reciti mesajul şi ajunse la aceeaşi concluzie ca mai înainte, că nici momentul, nici locul nu erau greşite. Îi acordase tipului 30 de minute în plus, ca un omagiu adus jumătăţii de oră pe care obişnuia să şi-o acorde sieşi. Însă 40 de minute era prea mult. Tipul nu mai venea. O cacealma. O glumă proastă, probabil. Poate că cineva stătea acum printre turiştii de la nivelul de jos şi râdea de el. De jurnalistul şarlatan căzut în dizgraţie şi batjocorit de toată lumea. Poate că asta era pedeapsa lui. Îşi strânse mai bine haina de lână în jurul corpului şi porni spre acoperişul înclinat. Dracu’ să-i ia pe toţi!

✯

Prim se mişca printre turiştii de pe lespezile de marmură de la nivelul solului. Îl văzuse sosind pe Terry Våge şi îl recunoscuse după poza de profil din ziar şi alte imagini de pe internet. Îl urmări stând pe acoperiş şi aşteptând. Nu văzuse pe nimeni care să-l fi urmărit pe Våge, nici vreo persoană care să aducă a poliţist şi care să fi sosit dinainte. Umblase încolo şi încoace şi studiase majoritatea feţelor, iar după o jumătate de oră nu mai văzuse niciuna dintre cele de la sosire. La 21:40, îl văzu pe Våge coborând de pe acoperiş; renunţase. Însă acum Prim era sigur. Terry Våge venise singur.

Mai aruncă o ultimă privire în jur. Apoi porni spre casă.

36.
MIERCURI

— Şi el ce caută aici? bolborosi furios Markus Røed, arătând spre Harry. Un individ căruia i-am plătit un milion de dolari ca să m-arunce după gratii complet nevinovat!

— Cum spuneam, replică Johan Krohn, e aici pentru că de fapt el nu crede că eşti vinovat, ci că…

— Am auzit ce crede! Dar n-am fost în niciun blestemat de… *club gay.*

Scuipă ultimele două cuvinte. Harry simţi o picătură de salivă aterizându-i pe dosul palmei, apoi ridică din umeri şi se uită la Krohn. Încăperea ce le fusese alocată pentru întâlnire era o cameră de vizite pentru familiile arestaţilor. Avea o fereastră prin care soarele de dimineaţă strălucea dincolo de perdeaua cu trandafiri şi zăbrelele de fier, o masă cu un napron brodat, patru scaune şi o canapea. Harry evită canapeaua şi observă că şi Krohn procedase la fel. Ştia probabil că era marinată cu fluidele sexului grăbit şi disperat.

— Poţi să-i explici? întrebă Harry.

— Da, răspunse Krohn. Filip Kessler spune că, în cele două seri de marţi în care au fost ucise Susanne şi Bertine, a fost împreună cu o persoană ce purta masca asta.

Krohn arătă masca cu faţă de pisică de pe masă, lângă care se afla cârdul de membru.

— Această persoană purta porecla Catman. Ambele obiecte se aflau în sacoul tău, Markus. Iar restul descrierii fizice ţi se potriveşte.

— Chiar aşa? Şi atunci ce trăsături distincte ţi-a descris? Tatuaje sau cicatrici? Semne din naştere? Vreo anomalie?

Røed îşi muta privirea de la unul la altul.

Harry clătină din cap.

— Ce, nimic? râse Røed furios.

— Nu-şi aminteşte nimic de genul ăsta, răspunse Harry. Dar e destul de sigur că te-ar recunoaşte dacă te-ar atinge.

— Oh, Iisuse Hristoase! exclamă Røed, ca şi cum era gata să vomite.

— Markus, reluă Krohn, ăsta e un alibi. Unul pe care îl putem folosi ca să fii eliberat imediat şi pe care îl putem prezenta ca probă ca să fii achitat, dacă se hotărăsc totuşi să te acuze. Înţeleg că-ţi faci griji că acest alibi ţi-ar

putea afecta imaginea, dar…

— Înţelegi? răcni Røed. *Înţelegi?* Nu, nu înţelegi, în pizda mă-sii, cum e să stai aici suspectat că ţi-ai omorât soţia. Şi apoi să mai fii acuzat şi de mizeria asta. N-am mai văzut masca asta. Vrei să ştii ce cred eu? Cred că Helene a primit masca şi cardul de membru de la vreun pederast care seamănă cu mine şi ţi-a dat-o ca s-o poată folosi împotriva mea la divorţ. Cât despre individul ăsta, Filip, nu are nimic despre mine, doar vede ocazia să facă şi el un ban frumos. Află cât vrea, plăteşte-l şi ai grijă să-şi ţină gura. Johan, nu e o sugestie, e un ordin! zise Røed şi strănută cu putere înainte să continue: Iar voi sunteţi legaţi de clauzele contractului de confidenţialitate. Dacă vreunul suflă vreo vorbă cuiva, vă dau în judecată de nu vă vedeţi.

Harry îşi drese glasul.

— Røed, asta nu are legătură cu tine.

— Poftim?

— Există un ucigaş care poate şi va lovi din nou, după toate probabilităţile. Va fi cu atât mai uşor pentru el, cât poliţia e convinsă că a prins deja vinovatul, adică pe tine, şi-l are în arest. Dacă noi ţinem ascunsă informaţia că ai fost la Villa Dante, asta ne face complici, atunci când îşi va ucide următoarea victimă.

— *Noi?* Hole, sincer, doar nu crezi că încă mai lucrezi pentru mine?

— Am de gând să onorez contractul şi nu consider rezolvat acest caz.

— Pe bune? Atunci dă-mi banii înapoi!

— Nu cât trei jurişti ai poliţiei sunt de părere că poţi fi condamnat. Ce e important acum este să îndreptăm atenţia poliţiei spre altcineva, iar asta înseamnă să le oferim acest alibi.

— N-am fost acolo, asta îţi tot zic. Nu-i treaba mea dacă poliţiştii nu sunt competenţi. Sunt nevinovat şi vor afla acest lucru în maniera clasică, nu cu aceste… minciuni cu gay. Nu e motiv de panică sau acţiuni pripite.

— Idiotule, există toate motivele de panică! oftă Harry, de parcă era doar un fapt trist pe care-l enunţa şi se ridică în picioare.

— Unde pleci? întrebă Krohn.

— Să anunţ poliţia.

— N-o să îndrăzneşti, mârâi Røed. Fă-o şi o să am grijă ca tu şi toţi cei pe care-i iubeşti să putrezească în iad. Să nu crezi că nu sunt în stare! Şi încă ceva. E posibil să ai impresia că nu pot anula transferul spre Insulele Cayman la două zile după ce am dat instrucţiuni băncii să plătească. Greşit.

Harry cedă, simţind iarăşi acel cunoscut sentiment de cădere liberă. Făcu

un pas spre scaunul lui Røed şi, înainte să-şi dea seama, braţul îi era deja în jurul gâtului mogulului şi îl strângea. Røed se smuci în spate, strângând cu ambele mâini antebraţul lui Harry şi încercând să se elibereze, în timp ce chipul i se înroşea de la lipsa de sânge.

— Fă asta şi te omor. Te. Omor, şopti Harry.

— Harry!

Krohn se ridicase şi el în picioare.

— Stai jos, că-i dau drumul! şuieră Harry, uitându-se în ochii holbaţi şi imploratori ai lui Markus Røed.

— Acum, Harry!

Røed horcăia şi dădea din picioare, însă Harry îl apăsa în scaun. Strânse şi mai tare şi simţi puterea, fiorul că poate smulge tot aerul din acest neom. Da, acelaşi sentiment de cădere liberă ca atunci când ridica primul pahar cu alcool după luni de abstinenţă. Însă simţea deja cum fiorul cedează, cum forţa strângerii slăbeşte. Fiindcă nici pentru această cădere nu exista vreo recompensă în afară de-a se simţi liber pentru o clipă mult prea scurtă, şi nu era decât o singură direcţie posibilă. În jos.

Îi dădu drumul, iar Røed trase hârâind aer în piept, apoi se aplecă în faţă ca să tuşească.

Harry se întoarse spre Krohn.

— Cred că *acum* sunt concediat?

Krohn încuviinţă, iar Harry îşi netezi cravata şi plecă.

✯

Mikael Bellman stătea la geam şi privea melancolic spre centrul oraşului, unde putea distinge blocul-turn al sediului guvernului. Mai aproape, lângă Podul Gullhaug, vedea cum se unduiesc coroanele copacilor. Vântul urma să se înteţească; se vorbea despre rafale puternice pe timpul nopţii. Şi se mai anunţase ceva, o eclipsă de lună, vineri; aparent, evenimentele nu erau legate între ele. Îşi ridică mâna şi se uită la ceasul clasic Omega Seamaster: 13:59. Petrecuse mare parte din zi întorcând pe toate părţile dilema prezentată de şeful poliţiei. În principiu, un caz individual de genul ăsta n-avea de ce să ajungă pe biroul ministrului Justiţiei, însă Bellman îl transformase în problema lui când se implicase anterior, iar acum nu-l putea lăsa baltă. Înjură.

Vivian bătu discret în uşă şi o deschise. Când o angajase ca secretară personală, nu o făcuse doar pentru diploma ei în ştiinţe politice, pentru că vorbea franceza după doi ani ca model la Paris şi era dispusă să facă orice,

de la cafea la întâmpinare oaspeţilor şi transcrierea discursurilor lui. Era frumoasă. Erau multe de spus despre rolul înfăţişării în lumea de azi, şi se spuseseră multe. Atât de multe, încât un lucru era sigur: era la fel de importantă ca întotdeauna. El însuşi era un bărbat chipeş şi n-avea nicio îndoială că acest lucru contase în avansarea sa în carieră. În pofida carierei de model, Vivian nu era mai înaltă decât Bellman, o putea lua la întâlniri şi dineuri. Avea un iubit cu care locuia, însă el privea asta mai degrabă ca pe o provocare decât ca pe un dezavantaj. De fapt, era chiar un avantaj. În iarnă erau programate vreo două vizite în ţări din America de Sud; subiectul principal erau drepturile omului, cu alte cuvinte strict o călătorie de plăcere. Şi, cum îşi spunea el, pentru un ministru al Justiţiei există mult mai puţine bliţuri şi dădăceli decât pentru un prim-ministru.

— E şeful poliţiei, anunţă Vivian încet.

— Trimite-l înăuntru!

— Pe Zoom.

— Oh? Credeam că vine…

— Da, însă a sunat şi a spus că e prea mare distanţa până în Nydalen, iar după aceea mai are o şedinţă. A trimis un link. Să-l…?

Ea se apropie de birou şi de computer. Degete rapide, mult mai rapide decât ale lui, se plimbară peste taste.

— Gata.

Vivian zâmbi şi adăugă, ca pentru a-i alunga iritarea:

— Te aşteaptă deja.

— Mulţumesc!

Rămase în picioare la geam până plecă Vivian. Apoi mai aşteptă puţin. Până obosi de propriu-i infantilism, aşa că se apropie şi se aşeză la calculator. Şeful poliţiei părea bronzat, probabil vreo vacanţă de toamnă recentă undeva în străinătate. Dar nu-l ajuta prea mult când înclinarea camerei video era atât de nefericită, încât ecranul era dominat de guşa lui dublă. Era evident că-şi aşezase laptopul pe biroul de pe vremea lui Bellman, în loc să-l pună pe un teanc de cărţi.

— Prin comparaţie cu locul în care eşti tu, pe-aici abia dacă trece vreo maşină. În 20 de minute ajung acasă în Høyenhall. Ar trebui să încerci şi tu, începu Bellman.

— Scuze, Mikael, am fost chemat într-o şedinţă de urgenţă despre vizita de stat de săptămâna viitoare.

— Bine, hai să trecem la treabă! Apropo, eşti singur?

— Absolut, dă-i bătaie!

Mikael simţi iar că-i creşte iritarea. Folosirea cu lejeritate a prenumelui şi invitaţii de genul „dă-i bătaie!” aparţineau ministrului Justiţiei. Mai ales că mandatul de şase ani al setului Poliţiei se încheia curând şi nu Comandantul Poliţiei Naţionale, ci Regele Consiliului – în speţă, ministrul Justiţiei – hotăra cine continuă şi cine nu, iar Bellman avea foarte puţine de pierdut din punct de vedere politic dacă îi oferea cheile lui Bodil Melling. Întâi pentru că era femeie, iar în al doilea rând, pentru că înţelegea politica şi cine se află la conducere.

Bellman inspiră adânc.

— Ca să ne înţelegem: tu ai nevoie de sfatul meu dacă ar trebui sau nu să-l eliberezi pe Markus Røed din arest preventiv. Şi simţi că ambele opţiuni sunt la fel de valabile.

— Da, răspunse şeful poliţiei. Hole are un martor care spune că era cu Røed în nopţile în care au fost ucise primele două fete.

— Un martor credibil?

— Credibil prin faptul că, spre deosebire de Helene Røed, persoana respectivă nu are niciun motiv evident să-i furnizeze un alibi. Mai puţin credibil întrucât, potrivit celor de la Narcotice, persoana în cauză e pe lista traficanţilor de cocaină în Oslo.

— Dar nu şi condamnată?

— Un dealer minor, care ar putea fi înlocuit peste noapte.

Bellman încuviinţă. Pe cei pe care-i controlau îi lăsau să-şi desfăşoare activitatea. Mai degrabă diavolul pe care îl cunoşti.

— Da? insistă Bellman, aruncând o privire la ceasul Omega.

Era nepractic şi prea masiv, dar transmitea semnalele potrivite. În acest moment, semnalul era că şeful poliţiei trebuia să se grăbească, doar nu era singurul cu o zi aglomerată.

— Pe de altă parte, Susanne Andersen avea pe sân saliva lui Markus Røed.

— Un argument destul de convingător să-l ţinem în arest, aş zice eu.

— Da. Desigur, există posibilitatea ca el să se fi întâlnit mai devreme cu Susanne şi să fi făcut sex – nu am reuşit să urmărim toate mişcările femeii. Dar, dacă au făcut sex, e ciudat că Røed n-a pomenit nimic la interogatorii. Neagă că ar fi făcut sex cu ea şi pretinde că n-a mai văzut-o deloc după petrecere.

— Cu alte cuvinte, minte.

— Da.

Bellman bătea darabana în birou. Prim-miniştrii erau realeşi numai dacă recolta fusese bună, la figurat. Consilierii săi subliniau în mod repetat că, în calitate de ministru al Justiţiei, avea să împartă mereu o parte din vină sau din merite pentru ce se întâmpla în sistem, indiferent că greşeala sau decizia bună era luată de persoane care ocupaseră acelaşi post în guvernul precedent. Dacă votanţii simţeau că un jeg bogat şi privilegiat ca Røed scăpa nepedepsit, acest lucru îl afecta indirect pe Bellman, indiferent de situaţie. Se hotărî brusc.

— Avem mai mult decât e nevoie să-l păstrăm în arest cu sperma.

— Saliva.

— Aşa. Sunt sigur că eşti de acord că nu dă bine dacă Harry Hole decide când să fie arestat sau eliberat Røed.

— Nu te contrazic, nu.

— Bun! Atunci, cred că ai primit sfatul meu…

Bellman aşteptă un pic să-şi amintească numele şefului poliţiei, însă din cine ştie ce motiv nu şi-l mai amintea, şi cum intonaţia frazei pe care o începuse nu mai avea nevoie de o încheiere, apelă la un: — …nu-i aşa?

— Da, sigur. Mersi mult foarte mult, Mikael!

— Mulţumesc şi eu, şef al poliţiei! răspunse Bellman, chinuindu-se puţin cu mouse-ul înainte să închidă linkul, lăsându-se în scaun şi şoptind: Şef al poliţiei *pe făraş*.

✯

Prim se uita la Fredric Steiner, care stătea pe pat. Bătrânul avea o privire limpede, ca de copil, însă expresia îi era goală, ca şi cum în interior se trăsese cortina.

— Unchiule, zise Prim, mă auzi?

Niciun răspuns.

Putea să-i spună orice, oricum mesajul n-ar fi ajuns. Prin urmare, nici n-avea să primească vreunul. Mă rog, niciunul pe care să-l poată crede cineva.

Închise uşa către hol şi se aşeză iar pe pat.

— Ai să mori în curând, reluă el, savurând sunetul cuvintelor.

Expresia unchiului său nu se modifică, bărbatul rămânea atent la ceva ce numai el vedea, ceva aflat la mare depărtare.

— Ai să mori şi presupun că ar trebui să fiu cumva trist. Până la urmă, sunt fiul tău.

Singurul sunet pe care-l auzea era şuieratul vântului printr-un burlan al

căminului de bătrâni.

— Dar nu sunt trist. Pentru că te urăsc. Nu cum îl urăsc pe el. Cel care ţi-a luat problemele de pe cap, care ne-a luat pe mine şi pe mama. Te urăsc pentru că ştiai de ce e-n stare tatăl meu vitreg şi ce urma să-mi facă. Ştiu că l-ai înfruntat pe tema asta, te-am auzit în noaptea aia. Cum îl ameninţai că-l dai în gât. Şi cum şi el te-a ameninţat că te-ar da şi el în gât. Aşa că aţi lăsat-o moartă amândoi. M-ai sacrificat ca să te salvezi. Să te salvezi pe tine, pe mama şi renumele familiei. Ce mai rămăsese din el – la urma urmei, după aia nici nu l-ai mai folosit.

Prim băgă o mână în pungă, scoase un biscuit şi îl sfărâmă între dinţi.

— Iar acum ai să mori singur şi anonim. Ai să fii uitat şi-ai să dispari. În timp ce eu, odrasla seminţiei tale, fructul păcatului tău, am să-mi văd numele strălucind. Mă auzi, unchiule Fredric? Nu sună poetic? Am scris tot în jurnal, e important să le oferim biografilor material de lucru, nu?

Se ridică de pe pat.

— Mă îndoiesc că mă mai întorc. Deci îţi urez călătorie plăcută, unchiule!

Porni spre uşă, apoi se răsuci.

— Bine, nu chiar *plăcută,* fireşte. Sper să ai parte de o călătorie de groază până-n iad.

Închise uşa în urma lui, îi zâmbi asistentei care se apropia şi părăsi căminul de bătrâni.

Asistenta intră în camera bătrânului profesor. Acesta stătea pe pat cu o expresie goală, însă pe obraji îi curgeau lacrimi. Aşa se întâmpla cu bătrânii care nu-şi mai puteau controla emoţiile. Mai ales cei senili. Adulmecă aerul. Oare făcuse pe el? Nu, era doar aerul care mirosea a stătut, a izuri corporale şi a… mosc?

Deschise geamul pentru a aerisi camera.

★

Era ora 20. Terry Våge asculta geamătul metalului din curtea interioară, unde vântul tot mai puternic învârtea uscătoarele rotitoare de rufe. Reluase blogul despre crime. Doar avea o groază de subiecte. Cu toate astea, stătea în faţa computerului şi se holba la pagina goală.

Îi sună telefonul.

Poate era Dagnija, cu care se certase seara trecută, când ea îi spusese că nu vine în weekend. Acum probabil îi părea rău, ca de obicei. Spera să fie ea.

Se uită la mobil. Număr necunoscut. Dacă era iar escrocul de ieri, trebuia să nu-i răspundă, căci de ţicniţii cărora le răspundeai o dată sau de două ori nu mai puteai scăpa. Odată – după ce scrisese adevărul, că The War on Drugs era cea mai plictisitoare trupă din lume atât live, cât şi în înregistrări –, fusese destul de tâmpit să-i răspundă unui fan furios şi se alesese cu o lipitoare care îl suna, îi trimitea e-mailuri, îl încolţea pe la spectacole şi de care scăpase abia după doi ani.

Telefonul suna în continuare.

Våge mai aruncă o privire la ecranul gol, apoi răspunse:

— Da?

— Mersi că ai venit singur ieri şi ai aşteptat pe acoperiş până la 21:40!

— Ai… fost acolo?

— Te-am urmărit. Sper că înţelegi că a trebuit să mă asigur că nu încerci să mă păcăleşti.

Våge ezita.

— Da, da, bine! Dar nu mai am timp de jocuri de-a şoarecele şi pisica.

— Ba da, ai.

Auzi un chicotit slab.

— Dar o lăsăm baltă, Våge. De fapt, tu laşi baltă tot… chiar acum.

— Ce vrei să spui?

— O să te duci cât de repede până în capătul Străzii Toppåsveien, lângă Kolsås. Te sun din nou, nu-ţi spun când, s-ar putea în două minute. Dacă primesc ton de ocupat, e ultima oară când mai vorbim. Înţeles?

Våge înghiţi în sec.

— Da.

Pentru că înţelegea. Înţelegea că o făcea pentru a-l împiedica să ia legătura cu cineva, de exemplu, cu poliţia. Înţelegea că nu era un ţicnit absurd. Cam nebun, da, dar nu ţicnit.

— Våge, adu o lanternă şi un aparat foto! Şi o armă, dacă te face să te simţi în siguranţă. Vei găsi dovezi tangibile, de necontestat, că ai discutat cu criminalul, iar după aceea eşti liber să scrii despre experienţă. Adică inclusiv despre discuţia asta. Pentru că vrem ca de data asta lumea să te creadă, nu-i aşa?

— Ce-o să…

Însă bărbatul închisese.

★

Harry stătea întins în patul Alexandrei, cu tălpile goale depăşind cu puţin

marginea.

Alexandra era tot goală, întinsă de-a curmezişul, cu capul pe burta lui.

Făcuseră dragoste în noaptea în care fuseseră la Jealousy, iar acum făcuseră iar. De data asta fusese mai bine.

Se gândea la Markus Røed. La teama şi ura din privirea lui în timp ce se lupta după aer. Teama fusese mai mare. Însă îi rămăsese, după ce reuşise să respire iar? Dacă aşa stăteau lucrurile, dacă Røed nu anulase transferul banilor, atunci ar fi trebuit ca Lucille să fi fost deja eliberată. Dat fiind că primise instrucţiuni să nu încerce să o găsească sau să o contacteze înainte de plata datoriei, se hotărâse să mai aştepte vreo două zile înainte să o sune. Ea nu avea numărul sau datele lui de contact, deci nu era ciudat că nu primise nicio veste. O căutase pe Lucille Owens pe internet şi nu găsise decât articole vechi din *Los Angeles Times* despre filmul *Romeo şi Julieta.* Nimic despre dispariţia sau răpirea ei. Acum îşi dăduse seama ce împărtăşiseră amândoi, ce îi legase. Nu doar primejdia în sine după ce se petrecuse în parcare. Nici faptul că îşi vedea propria mamă în Lucille, că ea era femeia din uşa clasei sau cea de pe patul de spital pe care acum avea ocazia perfectă s-o salveze. Era singurătatea. Erau doi oameni care puteau să dispară fără să bage cineva de seamă.

Alexandra îi dădu ţigara pe care o împărţeau, iar Harry inhală şi se uită la fumul care şerpuia către tavan în timp ce *Hey, That's No Way to Say Goodbye* răsuna din micuţa boxă Geneva de pe noptieră.

— Se pare că e vorba despre noi, rosti ea.

— Mhm. Iubiţi care se despart?

— Mda. Şi ce spune Cohen, că nu trebuie să vorbeşti despre iubire sau lanţuri.

Harry nu răspunse. Ţinea ţigara şi se uita la fum, însă era conştient că ea rămăsese cu faţa întoarsă către el.

— Ordinea e greşită, replică până la urmă.

— Greşită pentru că Rakel era deja soţia ta când ne-am cunoscut?

— Mă gândeam doar la ce mi-a spus o femeie. Cum suntem păcăliţi când scriitorul schimbă mereu ordinea frazelor.

Trase din nou din ţigară şi concluzionă:

— Dar, da, probabil că e şi despre Rakel.

După o clipă, simţi căldura lacrimilor ei pe burtă. Şi el voia să plângă.

Fereastra scârţâi, de parcă ce se afla afară voia să intre peste ei.

37.
MIERCURI

Reflex

Toppåsveien nu prea se ridica la înălţimea renumelui. Strada şerpuia destul de mult în sus printre vile, însă vârful Kolsås rămânea în continuare la distanţă de capătul ei. Terry Våge opri pe margine. Deasupra lui se afla pădurea. În întuneric, distingea în faţă ceva mai deschis la culoare; ştia că sunt crestele stâncoase atât de populare printre căţărători şi alţi prostovani.

Îşi făcu de lucru cu teaca briceagului pe care îl luase cu el, apoi se uită la lanterna şi aparatul Nikon de pe scaunul pasagerului. Secundele se tot scurgeau. Minutele se tot scurgeau. Se uită în jos, spre luminile aflate în întunericul de dedesubt. Liceul Rosenvilde era pe undeva pe-acolo. Ştia pentru că Genie era elevă acolo când o descoperise. Pentru că el, Terry Våge, o făcuse, el îşi folosise influenţa de critic muzical ca să îi scoată pe ea şi trupa aia netalentată din underground la lumină, în mainstream, pe piaţă.

Fata avea 18 şi învăţa acolo, iar el venise de vreo două ori cu maşina pentru că era curios să o vadă. Era ceva greşit în asta? Pur şi simplu rămăsese în faţa curţii liceului ca să vadă starul creat de el şi nu făcuse nici măcar o poză, deşi i-ar fi fost uşor. Teleobiectivul pe care-l avea ar fi putut realiza nişte poze extrem de clare ale unei Genie diferite de artista ce interpreta un rol de seducătoare periculoasă. Ar fi arătat ca o fetiţă inocentă. Dar să umble aşa prin jurul unei şcoli ar fi putut fi foarte uşor interpretat greşit, aşa că se rezumase doar la acele două ocazii şi se mulţumise s-o caute pe la concerte.

Tocmai voia să se uite la ceas când îi sună telefonul.

— Da?

— Văd că eşti pe poziţii.

Våge privi în jur. Maşina sa era singura parcată pe stradă, ar fi văzut pe oricine în lumina felinarelor. Oare individul îl urmărea de undeva din pădure? Strânse tare mânerul briceagului.

— Ia-ţi lanterna şi camera, mergi pe poteca din pădure, pe lângă barieră, şi rămâi atent la partea stângă. După 100 de metri, vei vedea vopsea reflectorizantă pe trunchiul unui copac. Ieşi de pe potecă şi urmează vopseaua mai departe! Ai priceput?

— Am priceput.

— Vei şti când ai ajuns la locul potrivit. După ce ajungi, ai două minute să faci poze. Apoi te întorci, te urci în maşină şi te duci direct acasă. Dacă nu pleci după acele 120 de secunde, vin după tine. Ai înţeles?

— Da.

— Atunci, e timpul să culegi roadele, Våge. Grăbeşte-te!

Apelul se încheie. Terry Våge trase aer adânc în piept, iar apoi realiză: încă mai putea să răsucească cheia în contact şi să plece dracului. Se putea duce la o bere la Stop Pressen! Să-i spună oricui l-ar asculta că tocmai vorbise cu criminalul în serie la telefon şi că stabiliseră să se întâlnească, însă el dăduse bir cu fugiţii în ultima clipă.

Îşi auzi propriul râs ca un lătrat, apoi înşfăcă aparatul foto şi lanterna şi coborî din maşină.

Poate era protecţia oferită de coasta dealului, dar, destul de bizar, vântul de-aici de sus nu mai era la fel de puternic ca mai jos sau în centrul oraşului. Zări poteca la câţiva metri de şosea. Trecu pe lângă barieră şi se întoarse pentru ultima oară spre luminile de pe stradă înainte de-a aprinde lanterna şi a continua în întuneric. Vântul făcea arborii să foşnească şi pietrişul îi scrâşnea sub tălpi, în vreme ce-şi număra paşii şi plimba alternativ lanterna spre sol şi trunchiurile de pe partea stângă. Ajunsese la 105 paşi când zări lucind prima dâră de vopsea reflectorizantă. Văzu a doua dâră ceva mai departe în pădure.

Atinse teaca briceagului din buzunarul gecii înainte să-şi mute cureaua aparatului foto de pe umăr, sări peste un şanţ şi înaintă printre copaci. Era o pădure de pini, iar distanţa dintre copaci însemna că se putea mişca fără mare efort şi avea şi oarece vizibilitate. Vopseaua fusese aplicată la nivelul ochilor, la intervale de 10-15 metri, pe anumite trunchiuri. Terenul devenea din ce în ce mai abrupt. La un moment dat, se opri ca să-şi tragă sufletul şi-şi trecu un deget peste pata de pe copac. Se uită la deget. Vopsea proaspătă. Stătea pe un covor de ace în mijlocul unui pâlc de pini maiestuoşi. Coroanele arborilor foşneau departe, însă asta nu făcea decât ca pârâitul şi scârţâitul provocate de legănarea aproape imperceptibilă a trunchiurilor să fie şi mai pregnante. Se auzeau zgomote din toate părţile, de parcă purtau o discuţie despre cum să procedeze cu oaspetele lor nocturn.

Îşi continuă drumul.

Pădurea devenea tot mai deasă, vizibilitatea tot mai proastă, distanţa dintre dârele de vopsea tot mai mică, iar acum solul era atât de accidentat şi

de abrupt, încât chiar nu mai avea rost să-şi numere paşii.

Dintr-odată ajunse pe un platou şi pădurea se rări. Raza lanternei dezvăluia un mic luminiş şi trebui să caute bine ca să mai găsească vopsea. De data asta nu era doar o dâră, ci un T. Se apropie. Nu, era o cruce. În mijlocul luminişului, ridică lanterna. Dincolo de cruce nu se mai vedeau dâre reflectorizante. Ajunsese la capătul călătoriei. Îşi ţinu respiraţia. Auzea un zgomot, ca atunci când loveşti unul de altul două beţe, dar nu vedea nimic.

Apoi, ca pentru a-l ajuta, luna se ivi din spatele unor nori ce alunecau alene, scăldând poiana într-o lumină gălbuie blândă. Şi atunci văzu.

Se cutremură. Primul lucru la care se gândi fu o veche interpretare de-a lui Billie Holiday, *Strange Fruit.* Pentru că arătau exact aşa, ca nişte fructe, două capete atârnate de creanga unui mesteacăn. Părul lor lung flutura în vânt, iar când se loveau unul de altul, scoteau un sunet gol.

Înţelese imediat că trebuiau să fie Bertine Bertilsen şi Helene Røed. Nu pentru că recunoştea acele feţe ţepene ca nişte măşti, ci pentru că unul era brunet şi celălalt blond.

Pulsul îi bubuia nebuneşte în timp ce-şi dădea camera jos şi începea să numere iar. De data asta nu paşi, ci secunde. Apăsă din nou şi din nou butonul declanşator, în timp ce bliţul se tot aprindea şi stingea, pe când luna dispărea la loc în spatele norilor. Numără până la 50, se mută mai aproape, refocaliză şi continuă să facă poze.

Mai degrabă entuziast decât îngrozit, acum nu se mai gândea la cele două capete ca la nişte oameni care nu cu mult timp în urmă fuseseră vii, ci ca la nişte dovezi. Dovezi că Markus Røed era nevinovat. Dovezi că el, Terry Våge, nu era un escroc, chiar stătuse de vorbă cu ucigaşul. Dovezi că era cel mai tare jurnalist de investigaţii al Norvegiei, o persoană care impunea respect tuturor, propriei familii, lui Solstad, lui Genie şi trupei ei de tot rahatul. Şi, cel mai important, respectul şi admiraţia Monei Daa. Alungase ideea după ce fusese concediat, cum trebuie să se fi prăbuşit în ochii ei. Însă acum, când se schimbase totul, toată lumea apreciază o revenire. Abia aştepta să o reîntâlnească. Nu, chiar murea de nerăbdare să o facă, trebuia să aibă *grijă* să o întâlnească, îşi promise că avea să se întâmple imediat ce Dagnija pleca în Letonia.

90. Mai avea 30 de secunde.

Apoi vin după tine.

Ca un trol dintr-o poveste.

Lăsă aparatul jos şi filmă cu telefonul. Întoarse camera spre sine ca să aibă dovada că el se aflase acolo şi făcuse poze.

E timpul să culegi roadele, spusese individul. Oare de asta făcuse Våge asocierea cu cântecul lui Billie Holiday când văzuse capetele atârnate în copac? Acolo era vorba de linşarea americanilor de culoare în Sud, nu despre… asta. Prin „să culegi”, oare tipul la aceea referise că Terry putea să ia capetele cu el? Mai făcu un pas spre mesteacăn. Se opri. Îşi pierduse minţile? Astea erau trofeele criminalului. Şi nu mai avea nici timp. Îşi atârnă camera pe spate şi-şi ridică mâinile în aer, pentru a arăta oricui îl urmărea că a terminat şi pleacă.

Drumul de întoarcere a fost mai dificil, nu mai avea vopsea reflectorizantă după care să se ia şi, chiar dacă s-a grăbit, a avut nevoie de aproape 20 de minute până să găsească iar poteca. După ce-a ajuns în maşină şi a pornit motorul, l-a trăsnit o idee.

Chiar dacă nu luase capetele, ar fi trebuit totuşi să ia ceva. O şuviţă de păr. Aşa, avea poze cu două capete despre care nici măcar el – care văzuse nenumărate fotografii cu Bertine Bertilsen şi alte câteva cu Helene Røed – nu ar fi putut spune cu certitudine că sunt ele. Sau dacă erau cu adevărat capete de om. La dracu’! Dacă la mijloc n-ar fi fost faptul că apelase la un mic artificiu după ce Truls Berntsen îl lăsase baltă şi fusese demascat, cu siguranţă ar fi crezut cu toţii într-o dovadă foto solidă ca asta, fără să o pună la îndoială. Acum risca să pară o nouă minciună, iar asta l-ar termina. Să sune imediat la poliţie? Oare ar ajunge aici înainte ca ucigaşul să-şi ia tălpăşiţa?

Tocmai întorcea maşina pe Toppåsveien când îşi aminti ce spusese tipul: *Te sui în maşină şi te duci direct acasă.*

Individul îşi făcuse griji ca Våge ar fi putut să-l aştepte. De ce? Poate pentru că acesta era singurul drum dinspre pădure.

Încetini şi tastă pe telefon. Rămase cu un ochi la şosea în timp ce deschidea harta pe care o folosise ca să ajungă aici. După ce se uită pe ea, ajunse la concluzia că, dacă tipul venise cu maşina, atunci nu existau decât două străzi pe care să poată parca. Conduse până la capătul Toppåsveien şi în sus pe strada cealaltă, care se termina unde începea poteca prin pădure. Nicio maşină parcată pe vreuna dintre străzi. Bun, atunci poate că acesta mersese tot drumul dinspre şoseaua principală. Pe sub felinare, printr-un cartier liniştit, sub ochii celor care locuiau aici, în vreme ce căra în rucsac două capete şi o cutie cu vopsea. Era posibil. Sau nu.

Se mai uită un pic la hartă. Să ajungi până în vârful dealului şi apoi la şoseaua principală făcând acel ocol părea un urcuş abrupt şi chinuitor, iar pe hartă nu vedea niciun traseu. Însă zidul de căţărare era acolo, cu o cărare la bază. Iar spre vest, o cărare ducea spre o zonă rezidenţială şi un teren de fotbal. De acolo, puteai să mergi cu maşina în jos pe lângă Kolsås Shopping Centre şi spre şoseaua principală fără să te apropii de Toppåsveien.

Căzu pe gânduri câteva secunde.

Dacă tipul era sus în pădure, iar dacă el, Våge, ar fi fost în locul lui, n-ar fi avut nicio îndoială ce cale de retragere să aleagă.

★

Harry se trezi tresărind. Nu voise să adoarmă. Oare îl trezise zgomotul? Poate ceva suflat de o pală de vânt în curte? Sau un vis, un coşmar din care se chinuise să scape? Se răsuci, iar în semiîntuneric distinse capul întors spre el, cu părul negru revărsat pe perna albă. Rakel. Femeia se mişcă. Poate acelaşi zgomot o trezise şi pe ea sau poate îl simţise trezindu-se, ca de obicei.

— Harry, murmură adormită.

— Mhm.

Se întoarse spre el.

O mângâie pe păr.

Ea se întinse spre veioza de lângă pat.

— Las-o! şopti el.

— Bine! Să…

— Şşt. Doar… fă linişte un pic. Câteva secunde.

Rămaseră întinşi în întuneric, iar el îşi plimbă o mână pe gâtul, umărul şi părul ei.

— Te prefaci că sunt Rakel, comentă ea.

Nu-i răspunse.

— Ştii ceva? E-n regulă, îi zise, mângâindu-l pe obraz.

Harry zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc, Alexandra! Dar am terminat cu toate astea. Ţigară?

Ea întinse mâna spre noptieră. De obicei, fuma altă marcă, însă astăzi cumpărase un pachet de Camel pentru că el asta fuma, iar ea nu avea neapărat o preferinţă pentru o marcă anume. Ceva se aprinse pe noptieră. Îi dădu telefonul şi el se uită la ecran.

— Scuze! Trebuie să răspund.

Îi zâmbi obosită şi aprinse bricheta.

— Harry, nu răspunzi niciodată la apeluri la care nu-i nevoie. Ar trebui să mai încerci din când în când, e destul de plăcut.

— Krohn?

— Ăăă… bună seara, Harry! E-n legătură cu Røed. Vrea să-şi revizuiască declaraţia.

— OK?

— Acum pretinde că s-a întâlnit în secret cu Susanne Andersen, mai devreme în ziua respectivă, în celălalt apartament al său, din Thomas Heftye. Şi că au făcut sex şi a sărutat-o pe sân. Spune că n-a vrut să zică nimic înainte, se temea că l-ar fi legat de crimă, dar şi ca să se ascundă de soţie. Spune că, având în vedere că oferise o mărturie falsă şi se descoperise, şi-a făcut griji că ar fi dat şi mai mult de bănuit dacă şi-ar fi schimbat-o. Mai mult, nu are niciun martor şi nicio dovadă care să sprijine afirmaţia că Susanne i-a făcut o vizită. Prin urmare, a susţinut, total aiurea, că nu se întâlnise cu ea, aşteptându-se ca tu sau poliţia să găsiţi vinovatul ori altă probă care să-l exonereze. Cuvintele lui.

— Mhm. Statul la mititica l-a mai înmuiat?

— Dacă mă întrebi pe mine, tu eşti responsabil. Cred că l-ai trezit când l-ai strâns de gât. Acum înţelege că există chestii precum pedeapsa. Nu întrezăreşte niciun progres cu cazul şi nu poate să îndure patru săptămâni în arest.

— Adică patru săptămâni fără cocaină?

Krohn nu răspunse.

— Ce spune despre Villa Dante?

— Continuă să nege.

— Bine! Poliţia nu-l va elibera. Nu are niciun martor şi are dreptate că modificarea propriei poveşti nu-l face decât să semene cu o râmă care încearcă să scape din cârlig.

— De acord. Voiam doar să te pun la curent.

— Tu îl crezi?

— Contează?

— Nici eu. Dar e un mincinos destul de priceput. Mulţumesc că mă ţii la curent.

Închiseră. Harry rămase cu telefonul în mână, uitându-se în întuneric şi încercând să potrivească piesele. Pentru că se potriveau, întotdeauna se potriveau. Deci problema era cu el, nu cu piesele.

— Ce faci? întrebă Alexandra şi trase din ţigară.

— Încerc să văd, dar e al naibii de întuneric.

— Nu vezi nimic?

— Ba da, ceva, dar nu înţeleg ce este.

— Şmecheria cu întunericul este să nu te uiţi la obiect direct, ci dintr-o parte. Atunci poţi să vezi obiectul mai clar.

— Da, asta şi fac. Dar e ca şi cum acolo s-ar afla obiectul.

— Într-o parte?

— Da. E ca şi cum persoana la care ne uităm se află în câmpul nostru vizual. Ca şi cum am văzut-o, dar fără să ştim că ea e cea pe care am văzut-o.

— Cum explici asta?

— E ceva despre care nu am nicio informaţie şi nici nu încerc să o explic.

— Nişte lucruri pe care pur şi simplu le ştim?

— Nu e niciun mister, e doar ceva ce creierul rezolvă punând laolaltă informaţiile disponibile, dar uită să ne dezvăluie detaliile, oferindu-ne doar concluzia.

— Da, răspunse ea încet, mai trăgând o dată din ţigară şi dându-i-o lui. Ca faptul că ştiu că Bjørn Holm a omorât-o pe Rakel.

Harry scăpă ţigara pe pilotă. O ridică şi şi-o puse între buze.

— Ştii? o întrebă, trăgând din ţigară.

— Da. Şi nu. E cum ai spus tu. Informaţie pe care creierul o înmagazinează fără ca tu s-o faci conştient sau să vrei măcar. Apoi ai răspunsul, dar nu şi raţionamentul, şi trebuie să-l refaci în sens invers, ca să vezi ce-a gândit creierul în timp ce tu te gândeai la altceva.

— Şi ce gândeşte creierul tău?

— Că atunci când Bjørn a descoperit că eşti tatăl copilului despre care credea că e al lui, a trebuit să se răzbune. A omorât-o pe Rakel şi a făcut ca dovezile să te indice pe tine. Mi-ai spus că tu ai omorât-o pe Rakel. Pentru că simţi că e vina ta.

— A fost vina mea. *Este* vina mea.

— Bjørn Holm a vrut să simţi aceeaşi durere ca el, nu-i aşa? Să pierzi persoana pe care o iubeşti cel mai mult. Şi să te simţi vinovat. Uneori mă gândesc la cât de singuri trebuie să vă fi simţit amândoi. Doi prieteni fără prieteni. Despărţiţi de… lucruri care se întâmplă. Iar acum n-o mai aveţi niciunul pe femeia pe care aţi iubit-o.

— Mhm.

— Cât de tare a durut?

— Încă doare.

Trase cu nesaţ din ţigară şi adăugă:

— Aveam de gând să fac şi eu ce-a făcut el.

— Să-ţi iei viaţa?

— Aş fi zis mai degrabă s-o termin. Că nu prea mai am ce viaţă să-mi iau.

Alexandra luă ţigara. Era aproape de filtru şi o puse în scrumieră, apoi se lipi de el.

— Pot să mai fiu o vreme Rakel, dacă vrei.

★

Terry Våge încercă să ignore zgomotul enervant al sforii ce se lovea întruna de stâlpul steagului din cauza vântului. Oprise în parcarea unui Kolsås Shopping Centre nepretenţios. Magazinele erau închise, nu erau multe maşini acolo, deşi destule pentru ca propriul vehicul să nu fie observat de puţinele automobile ce coborau strada dinspre zona rezidenţială. Stătea de jumătate de oră şi nu numărase decât 40 de maşini care coborâseră. Fără să folosească bliţul, fotografie fiecare automobil când trecea prin dreptul luminii de pe stâlpul aflat la vreo 40-50 de metri. Imaginile erau mai mult decât clare ca să poată citi numerele de înmatriculare.

Trecuseră aproape 10 minute şi niciun vehicul. Era târziu, iar pe o asemenea vreme lumea rămânea acasă dacă putea. Ascultă iar zgomotul funiei şi se hotărî că aşteptase destul. În plus, trebuia să publice fotografiile.

Se gândise puţin la cum să o facă. Fireşte că folosirea propriei platforme, a blogului, l-ar fi resuscitat. Însă, dacă voia să repună serios blogul în funcţiune, nu doar să-l retrezească la viaţă, atunci avea nevoie de un mediu mai amplu.

Zâmbi la ideea că Solstad avea să se înece cu cafeaua de dimineaţă.

Apoi răsuci cheia în contact, deschise torpedoul şi scoase un CD vechi şi zgâriat pe care nu-l mai ascultase de foarte mult timp, apoi îl băgă în vechiul CD-player. Dădu tare sonorul adorabilei voci nazale a lui Genie şi călcă acceleraţia.

★

Monei Daa nu-i venea să creadă ce aude. Nici povestea şi nici pe tipul care i-o spunea. Dar îi venea să-şi creadă ochilor. Motiv pentru care acum

îşi reevalua părerea despre povestea lui Terry Våge. Când o sunase, aproape că răspunsese fără să vrea, doar ca să scape de încă unul dintre monologurile pretenţioase ale lui Isabel May din serialul *1883*, lăsându-l pe Anders pe canapea şi plecând în dormitor. Iritarea pricinuită de cuvintele pline de înţelepciune ale lui May era parcă accentuată de bănuielile ei că lui Anders îi cam picase cu tronc actriţa.

Dar acum uitase complet de asta.

Se holba la pozele pe care i le trimisese Våge ca să-şi susţină povestea şi propunerea. Folosise bliţul, deci chiar dacă fusese întuneric şi capetele se mişcau în vânt, pozele erau perfect clare.

— Am trimis şi filmarea, ca să vezi că eram acolo, adăugă Våge.

Mona deschise videoclipul şi atunci chiar că nu mai avu niciun motiv de îndoială. Nici măcar Terry Våge nu era atât de nebun ca să însceneze o minciună atât de revoltătoare.

— Trebuie să suni la poliţie, spuse ea.

— Am sunat. Sunt deja pe drum şi vor găsi semnele reflectorizante, mă îndoiesc că a avut timp să le îndepărteze. Poate că totuşi a lăsat capetele să atârne acolo. Indiferent ce vor găsi, vor face public, ceea ce înseamnă că tu şi ziarul tău nu mai aveţi mult timp să vă hotărâţi dacă vreţi asta.

— Şi preţul?

— Despre asta voi discuta cu editorul. Cum spuneam, puteţi folosi doar poza pe care am evidenţiat-o şi care nu e perfect încadrată, iar referirea la blogul meu trebuie să fie în prima frază după intro. De asemenea, trebuie să reiasă foarte clar că mai multe poze şi un videoclip se găsesc pe blog. Ţi se pare în regulă? Ah, da, încă ceva. Semnătura e numai şi numai a ta, Mona. Eu sunt outsiderul.

Femeia se uită iar la poze şi se înfioră. Nu din cauza a ce vedea, ci din cauza felului în care el îi pronunţase numele. O parte a ei îşi dorea să ţipe „nu” şi să închidă. Dar aceea era partea care nu se afla la lucru. Nu putea să *nu* facă ceva. Şi până la urmă, nu ea era cea care trebuia să ia decizia, ci editorul, slavă Domnului!

— Bine!

— Bun! Cere-i editorului să mă sune în următoarele cinci minute, OK?

Mona încheie apelul şi căută numele Juliei. Cât aşteptă să-i răspundă, îşi simţi inima bătând. Şi auzi cele opt cuvinte răsunându-i în minte: *Semnătura e numai şi numai a ta, Mona.*

38.
JOI

Alexandra mişca lupa milimetru cu milimetru peste capul lui Helene Røed. Asta făcuse încă de când sosise de dimineaţă, iar în curând avea să vină prânzul.

— Alex, poţi să vii o secundă?

Luă o pauză de la căutarea probelor şi se duse la celălalt capăt al băncii, unde Helge era ocupat cu capul lui Bertine Bertilsen. Ea nu permitea nimănui altcuiva să-i prescurteze numele într-unul androgin, poate şi din cauză că, venind de la el, părea atât de natural, aproape afectuos, ca şi cum ar fi fost sora lui.

— Ce e?

— Asta, răspunse Helge, împingând în jos buza inferioară descompusă a lui Bertine şi aducând lupa deasupra dinţilor maxilarului inferior. Uite! Pare să fie piele.

Alexandra se aplecă mai mult. Cu ochiul liber, era abia vizibilă, însă cu lupa nu mai exista vreo umbră de îndoială. O fâşiuţă albă şi uscată ce ieşea dintre doi dinţi.

— Iisuse, Helge! exclamă. Chiar *e* piele.

★

Era 11:59. Katrine se uită la publicul din Sala de Presă şi concluzionă că, la fel ca ultima oară, jurnaliştii veniseră în număr mare. Îl văzu pe Terry Våge lângă Mona Daa. Nu chiar neaşteptat, având în vedere povestea pe care el le-o servise pe tavă celor de la *VG*. Şi totuşi, i se părea că Daa e uşor stânjenită. Îşi lăsă privirea să rătăcească spre partea din spate, unde observă un bărbat pe care nu-l mai văzuse şi presupuse că trebuie să fi fost de la vreo revistă religioasă sau vreun ziar creştin, căci purta un guler clerical. Acesta stătea cu spatele foarte drept şi se uita direct la ea, ca un şcolar nerăbdător şi atent. Cu un zâmbet permanent şi ochi ce nu clipeau deloc, ceea ce o ducea cu gândul la marioneta unui ventriloc. În spate de tot, rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept, îl văzu pe Harry. Apoi începu conferinţa de presă.

★

Kedzierski rezumă cele întâmplate: cum poliţiştii, pe baza informaţiilor primite de la Terry Våge, ajunseseră pe Kolsåstoppen, unde găsiseră

capetele lui Bertine Bertilsen şi Helene Røed. Că Våge dăduse o declaraţie şi că, în prezent, poliţia nu avea de gând să-l incrimineze pentru ceva legat de caz. Că nu excludeau posibilitatea ca două sau mai multe persoane să fi săvârşit crimele, însă, la cum stăteau lucrurile, Markus Røed urma să fie eliberat.

După aceea, ca un ecou al serii precedente, urmă un potop de întrebări.

Bodil Melling stătea pe podium ca să răspundă la întrebările cu caracter mai general şi, după cum o informase pe Katrine, la orice întrebare despre Harry Hole.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă nu l-ai pomeni deloc pe Hole în răspunsuri, spusese comisarul-şef.

Nici noul alibi al lui Røed: că se afla într-un club gay în ambele ocazii când fuseseră comise crimele, dat fiind că maniera în care fusese obţinută această informaţie era mai mult decât dubioasă. Prima întrebare era despre descoperirea capetelor, iar Katrine răspunse cu frazele standard: că nu e în măsură să răspundă sau că nu poate să comenteze.

— Asta înseamnă şi că n-aţi găsit nicio dovadă concludentă la locul faptei?

— Am spus că nu putem face niciun comentariu, răspunse Katrine. Dar credem că putem afirma cu siguranţă că vârful Kolsås nu poate fi considerat locul iniţial al faptei.

Câţiva dintre reporterii mai hârşâiţi chicotiră.

După mai multe întrebări cu caracter general urmă şi prima dintre cele stingheritoare: — Este jenant pentru poliţie să fie nevoită să-l elibereze pe Markus Røed la patru zile după arestarea preventivă?

Katrine aruncă o privire spre Bodil Melling, care dădu din cap pentru a-i da de înţeles că se ocupă ea.

— Ca în orice alt caz, poliţia acţionează cu instrumentele pe care le are la dispoziţie, începu Melling. Unul dintre aceste instrumente este reţinerea indivizilor suspectaţi datorită dovezilor circumstanţiale tehnice sau tactice, pentru a reduce riscul ca ei să fugă sau să distrugă probele. Nu e acelaşi lucru cu certitudinea poliţiei că a găsit vinovatul sau că o continuare a anchetei ar duce la concluzia că prelungirea arestului n-ar mai fi necesară. Luând în considerare informaţiile pe care le aveam duminică, acum am proceda la fel. Deci nu, nu este jenant.

— Dar nu ancheta a scos la iveală toate astea, ci Terry Våge.

— Punerea la dispoziţie a unor numere la care oamenii pot suna pentru a

oferi informaţii reprezintă un element al anchetei. O parte a acesteia presupune cernerea acestor informaţii, iar faptul că am luat apelul lui Våge în serios este un exemplu de bună judecată din partea noastră.

— Spui că a fost dificil să judecaţi dacă Våge ar trebui să fie luat sau nu în serios?

— Nu comentez, răspunse scurt Melling, însă Katrine zări umbra unui surâs.

Acum veneau întrebări din toate părţile, însă Melling răspundea calm şi cu încredere. Katrine se întrebă dacă nu se înşelase în privinţa ei, poate era mai mult decât o carieristă şleampătă.

Avea timp să studieze publicul şi îl văzu pe Harry scoţându-şi telefonul din buzunar, apoi uitându-se la el şi ieşind cu paşi mari din sală.

În timp ce Melling termina de răspuns la o întrebare şi următorul jurnalist primea acordul lui Kedzierski să li se adreseze, Katrine îşi simţi telefonul vibrând în buzunarul jachetei. Următoarea întrebare îi era adresată tot lui Melling. Katrine îl văzu pe Harry intrând din nou în sală, după care se uită în ochii ei şi arătă spre propriul lui telefon. Înţelese şi-şi scoase discret telefonul pe masă. Mesajul era de la el.

Inst. Med-Leg. are ADN şi o potrivire de 80%.

Katrine reciti mesajul. 80% nu însemna că profilul ADN se potrivea 80% – asta ar fi însemnat că trebuia să incluzi toată omenirea şi orice animal, inclusiv melcii. În contextul de faţă, 80% însemna că există 80% şanse să aibă persoană potrivită. Îşi simţi inima luând-o la galop. Jurnalistul avusese dreptate că nu vor găsi nicio probă în jurul copacului de pe Kolsåstoppen, deci vestea asta era fantastică. 80% nu era 100%, dar rămânea totuşi… 80%. Dat fiind că era abia miezul zilei, încă nu avuseseră timp pentru un profil ADN complet, deci procentul putea să mai crească. Dar nu putea să şi scadă? La o adică, ea nu fusese chiar atentă când Alexandra explicase detaliile mai fine ale analizei ADN. Oricum, voia să se ridice şi să se repeadă afară, nu să stea şi să hrănească vulturii, acum, că aveau în sfârşit o pistă, un nume! Pe cineva din baza lor de date, probabil cu vreo condamnare anterioară sau cel puţin cineva care mai fusese arestat. Cineva…

Îi veni o idee.

Nu Røed! Oh, Doamne, fă să nu fie iarăşi Røed, că n-ar fi fost în stare să mai treacă o dată printr-o asemenea aberaţie. Închisese ochii şi acum îşi dădu seama că se lăsase liniştea.

— Bratt? se auzi vocea lui Kedzierski.

Îi deschise, îşi ceru scuze şi apoi îi ceru jurnalistului să repete întrebarea.

✯

— S-a terminat conferinţa de presă, spuse Johan Krohn. Iată ce-a scris *VG*.

Îi dădu telefonul lui Markus Røed.

Se aflau pe bancheta din spate a unui SUV şi se îndreptau dinspre arest către apartamentul din Oslobukta. Li se dăduse voie să plece prin tunelul subteran al sediului poliţiei, ca să evite mulţimea de jurnalişti de la ieşire. Krohn închiriase o maşină şi oameni de la o firmă de securitate pe care Røed o mai folosise, Guardian.

O făcuseră la sfatul lui Harry Hole, al cărui raţionament fusese simplu. La un moment dat, în aceeaşi încăpere se aflaseră şase oameni şi câteva liniuţe de cocaină verde. Dintre aceştia, trei fuseseră omorâţi de către cineva ce aducea tot mai mult cu un criminal în serie nebun.

Probabilitatea ca unul dintre cei trei rămaşi să urmeze la rând nu era enormă, dar era destul de mare ca să aibă sens să te ascunzi într-un apartament imposibil de spart şi să fii înconjurat de bodyguarzi. După ceva deliberări, Røed fusese de acord. Krohn avea impresia că cei doi bărbaţi cu gâturi de taur de pe locurile din faţă imitau Serviciile Secrete prin costume, ochelari de soare şi trupuri bine lucrate. Nu era chiar sigur dacă acele costume negre păreau atât de strâmte din cauza muşchilor sau a vestelor antiglonţ. Dar sigur Røed era pe mâini bune.

— Ha! exclamă Røed. Ia fii atent…

Johan Krohn citise articolul lui Daa, dar putea să reziste să-l mai asculte o dată.

— Melling pretinde că eliberarea lui Markus Rded nu este jenantă, şi are dreptate. Jenant e că a fost arestat de la bun început. La fel cum, în urmă cu câţiva ani, cei de la Antifraudă şi-au pătat reputaţia angrenându-se într-o vânătoare disperată a unor afacerişti proeminenţi şi lideri ai industriei doar ca să se acopere de glorie, departamentul lui Melling a picat în aceeaşi capcană. Poate să-ţi placă sau nu de Markus Røed şi poţi să militezi pentru egalitate în faţa legii, însă nu există mai multă dreptate dacă te porţi mai aspru cu Ebenezer Scrooge decât cu Bob Cratchit[11]*. Timpul pe care poliţia l-a irosit vânând un urs mai mare ar fi fost utilizat mai eficient vânând ceea ce este evident: un criminal în serie bolnav mintal.*

Røed se întoarse către avocat.

— Crezi că partea cu ursul e o trimitere la…?

— Nu, zâmbi Krohn. Acum ce-ai de gând să faci?

— Bună întrebare, ce-am de gând să fac? întrebă Røed, dându-i telefonul înapoi lui Krohn. Ce fac de obicei prizonierii eliberaţi? Dau o petrecere, desigur.

— Eu te-aş sfătui să n-o faci. Toată ţara e cu ochii pe tine, iar Helene…

Se opri.

— Vrei să zici că nici nu i s-a răcit cadavrul?

— Ceva de genul. În plus, aş prefera cât mai puţină agitaţie.

— Adică?

— Adică să rămâi liniştit în apartament, doar tu şi cei doi noi prieteni ai tăi. Măcar o vreme. Poţi să lucrezi de acolo.

— Bine, cedă Røed, dar voi avea nevoie de puţină… ca să-mi înveselească starea de spirit. Ştii la ce mă refer.

— Cred că da, oftă Krohn. Dar nu mai poate aştepta?

Røed râse şi-şi lăsă o mână pe umărul lui Krohn.

— Bietul Johan! N-ai tu multe vicii, dar e clar că nici nu te-ai distrat cine ştie ce. Îţi promit că nu-mi asum riscuri! De fapt, aş dori să-mi păstrez acest splendid şi unic…

Desenă un cerc deasupra propriul cap.

— Bun! răspunse Johan, apoi se uită pe geam, la designul sobru, dar totodată provocator al clădirilor care aduseseră Oslo în acest secol.

Alungă degrabă gândul care-l sâcâise o secundă. Că n-ar fi jelit prea mult dacă Markus Røed ar fi fost decapitat.

★

— Te rog să închizi uşa după tine! spuse Bodil Melling, ridicându-se de la birou.

Katrine o închise după ea şi Harry, apoi se aşeză la masa la care stătea deja Sung-min.

— Ce avem? întrebă Melling, aşezându-se la un capăt.

Se uita direct la Katrine, însă aceasta dădu din cap spre Harry, care încă încerca să-şi găsească o poziţie în scaun.

— Păi, începu Harry, oprindu-se până îşi găsi poziţia preferată, una pe jumătate întins.

Katrine văzu nerăbdarea de pe chipul comisarului-şef.

— M-au sunat de la Institutul Medico-Legal şi…

— De ce pe tine? Dacă au ceva de raportat, trebuie să-l sune direct pe

detectivul aflat la conducerea investigaţiei.

— Aşa o fi, răspunse Harry. În fine, au spus…

— Nu, mai întâi vreau să clarificăm asta. De ce nu au luat legătura cu detectivul aflat la conducere?

Harry se strâmbă, îşi înăbuşi un căscat şi se uită pe fereastră de parcă întrebarea era ceva imaterial.

— Poate că nu s-a exprimat cum trebuie, interveni Katrine. Însă l-au sunat pe cel care a condus practic această investigaţie, în sensul că el s-a aflat mereu în faţă. Putem trece mai departe?

Cele două femei se priviră în ochi.

Katrine era conştientă că ceea ce spusese şi modul în care o făcuse puteau fi interpretate drept provocare. Poate că asta era. Şi ce dacă? Nu era timp pentru dispute de birou sau întreceri meschine. Şi poate că-şi dădu seama şi Melling. În orice caz, încuviinţă scurt către Katrine.

— Bine, Bratt! Continuă, Hole!

Harry încuviinţă în direcţia geamului, ca şi cum purtase o discuţie neauzită cu cineva de-afară şi acum revenea la ceilalţi.

— Mhm. Legistul a găsit un fragment de piele între dinţii lui Bertine Bertilsen. Potrivit celor care au făcut autopsia, fragmentul era aproape desprins, ar fi dispărut dacă şi-ar fi clătit gura sau s-ar fi spălat pe dinţi, deci e destul de rezonabil să presupunem că a ajuns acolo chiar înainte să moară. De exemplu, muşcându-l pe criminal. Există un profil preliminar cu o potrivire destul de probabilă în baza de date.

— Infractor?

— Nu condamnat, dar da.

— Cât de mare este probabilitatea?

— Destul de mare ca să justifice arestarea.

— După părerea ta. Nu ne putem permite încă o arestare în care presa…

— Ăsta e omul nostru.

Harry o rosti cu un glas coborât, însă cuvintele păreau să răsune în cameră.

Melling îşi mută privirea la Katrine, care încuviinţă.

— Şi tu, Larsen?

— Cea mai recentă informaţie de la medicul legist este o probabilitate de 92%, răspunse Sung-min. E omul nostru.

— Bun! făcu Melling, apoi plesni din palme. Daţi-i bătaie!

Se ridicară cu toţii.

În drum spre ieşire, Melling o reţinu pe Katrine.

— Bratt, îţi place biroul ăsta?

Katrine se uită nesigur la Melling.

— Da, pare un loc drăguţ.

Melling îşi plimbă o mână pe spătarul unui scaun elegant.

— Te întreb doar pentru că încă n-am primit undă verde, dar s-ar putea ca eu să mă mut în altul, ceea ce înseamnă că acesta va rămâne vacant.

Melling zâmbea cu o căldură de care Katrine nu o crezuse în stare.

— Dar nu vreau să te reţin, Bratt.

39.
JOI

Kale ornamentală

Harry intră în cimitir. Florăreasa din Grønlandsleiret îi sugerase să pună o kale ornamentală pe mormânt. Nu doar pentru că aducea cu o floare superbă, ci şi pentru că, pe măsură ce temperatura scădea toamna, culorile urmau să-i devină tot mai frumoase.

Luă de pe jos o creangă care se rupsese în timpul furtunii din noaptea precedentă, iar acum stătea parţial peste piatra funerară, o aşeză lângă trunchiul copacului, se întoarse, se ghemui şi puse ghiveciul cu kale înflorită în pământ.

— L-am găsit, spuse Harry. Mi-am zis că vrei să afli, mă aştept să ţii socoteala.

Se uită la cerul senin albastru.

— Am avut dreptate că era cineva de la periferia cazului, o persoană la care nici nu ne aşteptam. Ca în multe alte situaţii, m-am înşelat complet. Eu caut mereu motivul, ştii asta, crezând că ne va purta în direcţia corectă. Şi fireşte că mereu există un motiv. Dar nu străluceşte mereu atât de orbitor, încât să-l confundăm cu Steaua Polară, nu? Oricum, nu când e atât de bine ascuns în bezna nebuniei, ca aici. Atunci renunţ la *de ce* şi mă concentrez la *cum.* Mai bine îi las pe Ståle şi ai lui să se ocupe ulterior de bolnavul *de ce*.

Îşi drese glasul.

— Să n-o mai dau după cireş şi să trec la *cum?* Bine, atunci.

★

Era ora 15 când Øystein Eikeland intră în Jernbanetorget, unde se întâlnise cu Harry în urmă cu o săptămână şi jumătate. Părea să fi fost în urmă cu o eternitate. Când trecu pe lângă statuia tigrului, îl văzu pe Al îndoit de mijloc şi cu o mână rezemată de zidul vechii clădiri a Gării Centrale.

— Cum merge, Al? întrebă Øystein.

— Am luat o porcărie, răspunse acesta, vomitând încă o dată înainte să se îndrepte de spate şi să se şteargă la gură cu mâneca hanoracului. Altfel bine. Tu? De mult nu…

— Da, am fost ocupat cu treaba cealaltă, răspunse Øystein, uitându-se la

băltoaca de vomă. Îţi aminteşti că te-am întrebat de petrecerea aia de acasă de la Markus Røed? Voiam să ştiu cine era celălalt traficant.

— O împărţea pe gratis, dar, da, ce-i cu el?

— Ar fi trebuit să-ţi spun că lucrez pentru un investigator privat.

— Oh?

Al privea ţintă în ochii lui Øystein.

— Poliţaiul care-a fost aici, Harry Hole?

— Ştii cine e?

— Citesc şi eu ziarele!

— Chiar? Nu mi-aş fi închipuit.

— Nu foarte des, dar, după ce mi-ai povestit despre fetele alea două de la petrecere, am urmărit şi eu cazul ăla.

— Chiar aşa?

Øystein se uită în jur. Piaţa arăta ca de obicei. Aceeaşi clientelă. Turiştii arătau ca turiştii, studenţii ca studenţii, cumpărătorii precum cumpărătorii. Ar fi trebuit să se oprească. Sau, mai degrabă, acum trebuia să plece. De ce să exagereze mereu, de ce nu putea să respecte porunca lui Keef privind moderaţia? Tot ce trebuia să facă era să-l indice pe Al în mulţime şi să-i distragă un pic atenţia. Dar nu, el trebuia să…

— Sau ai făcut mai mult decât doar să urmăreşti cazul, Al?

— Ce?

Al păru să facă ochii mari. Acum doar albul mai era vizibil.

★

— Le-a cunoscut pe fete la petrecere sau poate le furnizase cocaină înainte, rosti Harry către piatra funerară. Presupun că îi plăcea de ele. Sau le ura, cine ştie? Poate că cele trei fete îl plăceau şi ele, doar e un puşti arătos şi are şi carismă. Carisma singurătăţii, cum o numeşte Øystein. Deci, da, poate aşa a reuşit să le ademenească. Sau le-a ademenit cu cocaină. Nu era acasă când a avut loc raidul de dimineaţă – din spusele lui Øystein, tipul lucrează full-time în Jernbanetorget. Trăieşte singur, se pare, însă patul era făcut perfect. Au găsit o mulţime de lucruri interesante. Tot felul de cuţite. Porno dur. O maşină pe care criminaliştii o examinează chiar acum. Un poster cu Charles Manson deasupra patului. Un glonţ de aur de prizat cu iniţialele B.B., pe care bănuiesc că cineva care o cunoaşte pe Bertine o să-l identifice ca fiind al ei. Conţinea cocaină verde. Ţi-a plăcut asta, nu? Dar fii atent aici: sub pat avea opt kilograme de cocaină, despre care au spus că pare aproape pură. Opt kile, ţine cont! O diluezi un pic şi putem vorbi de o

valoare de piaţă de peste zece milioane de coroane. N-are nicio condamnare anterioară, dar a fost arestat de două ori. Într-un caz a fost vorba de un viol în grup. Se pare că el nici măcar n-a fost acolo, dar aşa i-a ajuns ADN-ul în baza de date. Încă n-am avut timp să-i săpăm în trecutul recent sau mai îndepărtat, dar cotele n-ar fi prea mari dacă ai paria că a fost genul vicios. Deci iată cum stă treaba.

Harry se uită la ceas.

— Acum e arestat, îmi închipui. Se ştie că e peste măsură de precaut, frizând chiar paranoia, iar colecţia de cuţite, coroborată cu aglomeraţia care se creează acolo înseamnă că-l folosesc pe Øystein ca distragere. E o idee proastă să implicăm amatori, dacă mă întrebi pe mine, dar se pare că ordinele au venit de sus.

✯

— Ce pizda mă-sii vrei să zici? întrebă Al.

— Nimic, răspunse Øystein, atent la mâinile lui Al, înfipte adânc în buzunarele canadienei.

Se gândi că poate acum chiar era în pericol. De ce mai trăgea de timp? Se uită iar la mâinile lui Al. Oare ce avea în buzunare? În clipa asta, îşi dădu seama ce iar fi plăcut. Să fie şi el o dată în centrul atenţiei, căci în acest moment probabil staţiile radio zumzăiau: „De ce mai stă acolo?”, „Ce curaj pe el!”, „Al naibii să fiu, ce cool e!”

Øystein văzu două puncte roşii luminoase apărând pe pieptul canadienei lui Al.

Momentul său de glorie se încheiase.

— Să ai o zi frumoasă, Al!

Øystein se întoarse şi porni spre stradă şi staţiile de autobuz.

Un autobuz roşu trecu prin faţa sa, iar în reflexia din geamurile acestuia văzu trei oameni mişcându-se simultan prin piaţă în timp ce-şi strecurau câte o mână în buzunar.

Auzi ţipetele lui Al şi apucă să-l vadă la pământ, doi dintre poliţişti cu pistoalele aţintite spre spatele lui, iar al treilea punându-i cătuşele. Autobuzul trecu mai departe, iar Øystein privi în sus pe strada Karl Johan, către Palat, şi la cei care treceau pe lângă el şi îşi vedeau de treabă. Se gândi o clipă la toţi cei pe care îi cunoscuse şi îi lăsase în urmă de-a lungul vieţii.

✯

Harry se ridică cu genunchii înţepeniţi şi-şi coborî privirea spre florile cu margini rozalii. Care erau de varză. Se uită în sus la numele de pe piatra

funerară. Bjørn Holm.

— Acum ştii, Bjørn. Şi ştiu şi eu unde zaci. Poate o să mă întorc într-o bună zi. Apropo, ţi se duce dorul la barul Jealousy.

Se răsuci şi porni spre poarta pe care intrase.

Îşi scoase telefonul şi formă iar numărul lui Lucille.

Nici de această dată nu îi se răspunse.

✯

Mikael Bellman stătea la geam când Vivian îi întinse un raport scurt despre arestarea din Jernbanetorget.

— Mersi! zise el, uitându-se, ca de obicei, către nucleul tuturor lucrurilor. De fapt, aş dori să dau o declaraţie de presă în care să laud neobosita muncă a poliţiştilor, corectitudinea cu care-şi fac treaba şi profesionalismul de care dau dovadă în cazurile dificile. Poţi să scrii o ciornă?

— Desigur, răspunse ea, iar Mikael îi simţi entuziasmul din voce.

Era prima oară când o lăsa să scrie ceva de la zero.

Şi totuşi, îi percepea încordarea.

— Ce este, Vivian?

— Nu îţi faci griji că ar putea fi percepută ca o prezumţie de vinovăţie?

— Nu.

— Nu?

Bellman se întoarse spre ea. Ce frumoasă era! Şi deşteaptă. Dar atât de tânără! Oare începea să le prefere ceva mai în vârstă? Mai degrabă inteligente, decât vivace?

— Scrie-o ca pe un tribut generic adus poliţiştilor din toată ţara! Un ministru al Justiţiei nu comentează cazuri individuale. În felul ăsta, cei care vor să o lege de rezolvarea acestui caz pot să o facă, dacă vor.

— Dar despre acest caz vorbeşte toată lumea, aşa că majoritatea vor face legătura?

— Sper! zâmbi Bellman.

— Şi va fi perceput ca…?

Îl privi nesigură.

— Ştii de ce prim-miniştrii trimit telegrame de felicitare când cineva câştigă o medalie de aur la Olimpiada de Iarnă? Pentru că acele telegrame ajung în ziare, aşa încât prim-ministrul se poate scălda puţin în gloria reflectată de ele şi le reaminteşte de cei care au creat condiţiile necesare ca o ţară atât de mică să fie capabilă să obţină atâtea medalii de aur. Declaraţia

noastră de presă va transmite ce trebuie, însă va arăta şi că eu sunt pe aceeaşi lungime de undă cu restul lumii. Am trimis după gratii un criminal în serie traficant de droguri, ceea ce e chiar mai bine decât un tip bogat. Am câştigat medalia de aur. Înţelegi?

Ea încuviinţă.

— Cred că da.

40.
JOI

Absenţa fricii

Terry Våge a ridicat scaunul – numai până în dreptul şoldului, atât putea – şi l-a aruncat în perete.

— Futu-i să-i fut!

Îi fusese uşor să identifice proprietarii vehiculelor care trecuseră prin faţa Kolsås Shopping Centre. Nu trebuia decât să intri în Registrul Auto Online şi să introduci numărul de înmatriculare, apoi – pentru o anumită taxă – obţineai un nume şi o adresă. Îl costase peste 2000 de coroane şi durase vreo două ore, dar în final avea o listă completă cu 52 de nume şi adrese pe care se pregătea să le sune. Însă tocmai citise pe site-ul *VG* că tipul fusese prins şi arestat în Jernbanetorget!

Scaunul nici măcar nu se răsturnase, ci se întorsese pe rotile către el pe podeaua înclinată, ca şi cum îl îndemna să se aşeze şi să analizeze calm lucrurile.

Terry şi-a cuprins capul în mâini şi a încercat să-i urmeze sugestia.

Planul iniţial fusese să dea cea mai mare lovitură din toate timpurile, una care să eclipseze pozele cu capetele de pe Kolsås. Urma să găsească singur criminalul şi – aici era genial – să-i ceară un interviu exclusiv despre crime şi omul din spatele lor, în schimbul protejării depline a sursei. Våge avea să-i explice că protecţia urma să fie întărită prin publicarea interviului, ferindu-i pe amândoi de acuzaţiile poliţiei sau altor autorităţi. Totuşi, ar fi omis să menţioneze că protejarea surselor – ca informaţiile clasificate şi obligaţia confidenţialităţii în anumite profesii – este limitată, mai ales dacă sunt vieţi în pericol. După publicarea interviului, Våge urma să le spună poliţiştilor unde îl pot găsi pe criminal. Doar era jurnalist şi nu-i putea imputa nimeni că-şi face treaba, mai ales că el, Terry Våge, îl descoperise pe criminal!

Însă acum i-o luase altcineva înainte.

Futu-i!

Citi şi site-urile celorlalte ziare. Nicio imagine cu individul, niciun nume. O practică frecventă când persoana în cauză nu era o figură proeminentă ca, de pildă, Markus Røed. Afurisita de cocoloşire tipic scandinavă a ticăloşilor, care te făcea să vrei să emigrezi în SUA sau în alte locuri în care

jurnalismul mai avea loc de exprimare. În fine, şi dacă găsea numele? Tot ce mai putea să facă era să se blesteme singur că nu-l găsise mai devreme.

Oftă adânc. Tot weekendul avea să fie într-o dispoziţie proastă. Iar asta se va răsfrânge asupra Dagnijei. Dar trebuia să suporte, doar îi achitase jumătate din preţul biletelor.

✯

La ora 18, toţi cei din grupul Aune se aflau în salonul 618.

Øystein adusese o sticlă de şampanie şi pahare de plastic.

— Am primit-o la sediul poliţiei, în semn mulţumire, gen. Cred că dăduseră şi ei gata câteva sticle. În viaţa mea n-am mai văzut poliţai aşa veseli.

Scoase dopul cu un pocnet şi turnă în paharele pe care Truls le împărţise tuturor, inclusiv unui Jibran Sethi zâmbitor. Ciocniră.

— N-am putea să continuăm cu întâlnirile astea? întrebă Øystein. Nu neapărat ca să rezolvăm cazuri. Am putea să ne contrazicem cu privire la… cine-i cel mai subestimat basist din lume, de exemplu. Apropo, răspunsul corect e Ringo Starr. Cel mai supraevaluat e Keith Moon de la The Who, iar cel mai bun este, fireşte, John Bonham de la Led Zeppelin.

— Pare c-ar fi nişte întâlniri destul de scurte, comentă Truls, făcându-i pe toţi să râdă, inclusiv pe sine, când îşi dădu seama că făcuse chiar o glumă bună.

— Ei bine, am impresia că e timpul pentru un rezumat, rosti Aune din pat, după ce încetară râsetele.

— Dap, făcu Øystein, lăsându-se pe spate în scaun. Truls doar încuviinţă discret.

Se uitau toţi trei la Harry, aşteptându-l.

— Încă n-avem toate amănuntele şi mai rămân nişte întrebări. Dar haideţi să unim punctele pe care le avem deja şi să vedem dacă obţinem o imagine clară, în regulă? începu el, făcându-şi de lucru cu paharul de plastic, din care încă nu băuse.

— Da, da! făcu Øystein, bătând aprobator din picioare.

— Avem un criminal cu un motiv încă necunoscut sau pe care nu-l putem înţelege, zise Harry. Să sperăm că interogatoriile ne vor dezvălui mai multe. Altfel, mie mi se pare clar că totul a început la petrecerea de la Røed. Cum vă amintiţi, am crezut că trebuia să găsim traficantul de cocaină, dar recunosc că m-am concentrat la traficantul greşit. Până la urmă, e uşor să crezi că tipul cu mască, ochelari de soare şi şapcă pe cap e cel rău. Să

recapitulăm ce ştim despre el înainte să căutăm criminalul. Ştim că era un amator cu mostre de cocaină verde provenită dintr-o captură recentă. Să-l numim Bobocul. Bănuiesc că e cineva care se întâmplă să fie într-unul dintre locurile de pe traseul drogurilor către analiză, deci un ofiţer vamal sau unul de la Corpuri Delicte. Îşi dă seama că aceste droguri sunt de o calitate ieşită din comun şi profită de şansa de-a înşfăca potul. După ce fură o asemenea cantitate, are nevoie să vândă tot lotul singurului individ care apreciază un produs de calitate şi poate plăti o asemenea cantitate.

— Markus Røed, completă Øystein.

— Exact. Iar acesta era motivul pentru care Bobocul insista atât de tare ca Røed să guste din drog. Ţinta era el.

— Şi vina a picat asupra mea, interveni Truls.

— Deocamdată să-l lăsăm în pace pe Boboc, reluă Harry. După ce Markus a strănutat pe masă şi i-a stricat planul tipului, cel care i-a furnizat cocaină a fost Al. Şi probabil şi fetelor, chiar dacă mai întâi ele au primit cocaină verde. Fetele îl plac pe Al. El le place pe fete. Le ademeneşte cu o plimbare prin pădure. Aici ajungem la ceea ce pentru mine rămâne un mister. Cum a reuşit? Cum a convins-o pe Susanne să traverseze oraşul şi să-l întâlnească într-un loc izolat? Fluturându-i nişte cocaină mediocră pe la nas? Greu de crezut. Cum a făcut-o pe Bertine să accepte imediat să se întâlnească cu el în pădure după ce altă fată, despre care ea ştia, abia dispăruse? Iar după aceste două crime, cum a convins-o pe Helene Røed să accepte să plece cu el în antractul piesei *Romeo şi Julieta?*

— Ştim asta? întrebă Aune.

— Da, răspunse Truls. Poliţia a verificat la casa de bilete şi a aflat ce locuri le fuseseră trimise soţilor Røed şi cine a stat alături. Iar femeia nu s-a mai întors după antract. Garderobiera şi-a amintit o doamnă care şi-a luat haina şi un bărbat care stătea ceva mai încolo, cu spatele. Şi-a amintit de ei pentru că au fost singurii pe care i-a văzut plecând în timpul antractului.

— Am stat de vorbă cu Helene Røed, zise Harry. Era o femeie inteligentă şi capabilă să-şi poarte de grijă. Pur şi simplu pentru mine n-are nicio noimă să plece de bunăvoie în timpul unei piese alături de un traficant de droguri pe care nu-l cunoaşte. Mai ales după tot ce se întâmplase.

— Tot foloseşti *bunăvoie,* remarcă Aune.

— Da, răspunse Harry. Trebuie să fi fost… speriate.

— Continuă!

— Da. Îngrozite.

Harry nu mai stătea în poziţia obişnuită, tolănit pe scaun, ci pe margine, aplecat în faţă.

— Îmi amintesc de un şoarece pe care l-am văzut într-o dimineaţă când m-am trezit în Los Angeles. Pur şi simplu s-a dus drept la pisică. Iar ea normal că l-a omorât. Acum câteva zile, am văzut acelaşi lucru întâmplându-se într-o curte de-aici, în Oslo. Nu ştiu ce era în neregulă cu şoarecii ăştia, poate erau drogaţi sau îşi pierduseră instinctul natural.

— Teama e bună, spuse Øystein. Măcar puţină, acolo. Teama de străini, de pildă. Xenofobia e un cuvânt cu o conotaţie destul de negativă, şi, da, e de vină pentru o groază de fapte grave. Însă lumea în care trăim e una în care mănânci sau eşti mâncat, iar dacă nu ţi-e frică destul de necunoscut, mai devreme sau mai târziu te-ai fript. Tu ce zici, Ståle?

— Cu siguranţă, răspunse Aune. Când simţurile noastre percep ceva ce recunosc drept pericol, amigdala secretă neurotransmiţători ca glutamatul, aşa că ni se face frică. E ca o alarmă de fum a evoluţiei, iar fără ea…

— Am lua foc, completă Harry. Deci ce e în neregulă cu aceste victime ucise? Şi cu şoarecii?

Cei patru se uitau unii la alţii în tăcere.

— Toxoplasmoză.

Se întoarseră către a cincea persoană.

— Şoarecii au toxoplasmoză, zise Jibran Sethi.

— Ce-i aia? întrebă Harry.

— Un parazit care infectează şoarecele, blocându-i răspunsul la frică şi înlocuindu-l cu atracţia sexuală. Şoarecele se apropie de pisică pentru că e atras sexual.

— Cred că glumeşti, zise Øystein.

Jibran zâmbi.

— Nu, parazitul se numeşte *Toxoplasma gondii* şi e de fapt unul dintre cei mai des întâlniţi în lume.

— Stai un pic! interveni Harry. Se găseşte doar la şoareci?

— Nu, poate trăi în organismul aproape oricărui animal cu sânge cald. Însă ciclul său de viaţă continuă prin animalele care sunt pradă pentru pisică, deoarece parazitul are nevoie să revină în intestinele gazdei iniţiale pentru a se reproduce, iar aceasta trebuie să fie o felină.

— În principiu parazitul poate fi prezent şi-n oameni?

— Nu doar în principiu. În anumite zone ale lumii se întâmplă adesea ca oamenii să se infecteze cu parazitul *gondii.*

— Şi atunci devin atraşi sexual de… ăăă, pisici? Jibran râse.

— Nu, n-am auzit de-aşa ceva. Poate psihologul nostru ştie mai multe despre asta?

— Parazitul îmi este cunoscut, ar fi trebuit să fac legătura, răspunse Aune. Atacă ochii şi creierul, şi s-au făcut cercetări care arată că oameni fără istoric de probleme mentale au început să dezvolte un comportament anormal. N-au început să iasă cu pisici, ci să devină violenţi, în special cu ei înşişi. Există numeroase cazuri de suicid în care se consideră că de vină a fost parazitul. Am citit într-un jurnal ştiinţific că timpii de reacţie ai oamenilor se diminuează în cazul infecţiei cu *gondii,* iar probabilitatea să fie implicaţi în accidente de maşină e de trei sau patru ori mai mare. Şi mai există un studiu interesant care arată că studenţii cu toxoplasmoză sunt mai predispuşi să devină oameni de afaceri. Motivul invocat e că acest lucru se datorează absenţei fricii de eşec.

— Absenţa fricii? întrebă Harry.

— Da.

— Dar nu şi atracţia sexuală?

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că femeile nu doar c-au plecat de bunăvoie, ci au străbătut tot oraşul sau au renunţat la o piesă de teatru ca să fie cu ucigaşul lor. N-a fost descoperit niciun semn de viol, iar urmele de paşi din pădure ar putea să indice că mergeau la braţ, ca iubiţii.

— Mirosul pisicii şi al urinei sale e cel care atrage şoarecii infectaţi, adăugă Jibran. Imaginaţi-vă că parazitul mănâncă ochii şi creierul şoarecelui, ştiind totodată că trebuie să se întoarcă în pisică, fiindcă numai în intestinele acesteia are mediul potrivit de reproducere. Deci modifică şi manipulează creierul şoarecelui ca să devină atras sexual de mirosul pisicii. Astfel încât şoarecele ajută de bunăvoie parazitul să se întoarcă în intestinele pisicii.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Truls.

— Da, e macabru, dar aşa funcţionează paraziţii, recunoscu Jibran.

— Mhm. Ne putem imagina că ucigaşul a preluat rolul pisicii după ce s-a infectat singur cu parazitul?

Jibran ridică din umeri.

— E foarte posibil să fie un parazit mutant sau ca cineva să cultive parazitul *gondii* care să necesite intestinele omului ca gazdă primară. Adică, într-o astfel de epocă, un student la biologie se poate angrena în

manipularea genelor la nivel celular. Dar despre asta va trebui să întrebi un parazitolog sau un microbiolog.

— Mersi, dar mai întâi vom asculta ce-are de zis Al.

Harry se uită la ceas.

— Katrine a spus că-l vor interoga imediat ce va lua legătura cu avocatul desemnat.

★

Se întâmpla rar să îndrăznească cineva de la Unitatea de Arest Preventiv să-l întrebe pe agentul de serviciu Groth ce motiv avea pentru proasta dispoziţie cronică şi temperamentul neplăcut. Cei care îndrăzniseră nu mai erau. Spre deosebire de hemoroizii lui. Se aflau în Unitatea de Arest Preventiv de tot atâţia ani ca Groth: 23. Fusese întrerupt în toiul unei sesiuni de Solitaire pe computer, iar acum tresărea de durere pe scaun privind cartea de identitate pe care bărbatul din faţa sa o aşezase pe masă. Tipul se prezentase drept avocatul prizonierului arestat mai devreme în Jernbanetorget. Groth nu dădea nicio ceapă degerată pe avocaţii în costume scumpe, îl interesau şi mai puţin cei de teapa ăstuia, care înota într-o geacă aviator şi purta o bască de docher.

— Beckstrøm, vrei să fie şi-un poliţist în cameră? întrebă Groth.

— Nu, mulţumesc! răspunse avocatul. Şi nici să nu asculte nimeni la uşă.

— A omorât trei…

— E suspectat c-a omorât.

Groth ridică din umeri şi apăsă butonul care deschidea turnichetul cât un stat de om.

— Gardianul dinăuntru te va percheziţiona şi-ţi va deschide uşa de la celulă.

— Mersi! zise avocatul, luându-şi cartea de identitate şi intrând.

— Boule! făcu Groth, fără a se sinchisi să verifice dacă fusese auzit.

Patru minute mai târziu, era clar că jocul Solitaire nu-şi făcea efectul.

Groth înjură şi auzi pe cineva dregându-şi glasul şi văzu un bărbat cu mască în spatele turnichetului. Iniţial surprins, recunoscu apoi basca şi geaca de aviator.

— Ce discuţie scurtă! făcu Groth.

— Îl doare ceva, nu face decât să bălmăjească şi să se vaite, răspunse avocatul. Trebuie să-i chemaţi un doctor, eu revin mai târziu.

— Ah, doctorul abia a plecat, nu i-a găsit nimic. A primit analgezice, sunt sigur că în curând va înceta cu văicăreala.

— Ţipă că o să moară, replică avocatul, îndreptându-se spre ieşire.

Groth îl urmări plecând. Ceva nu era în regulă, însă nu-şi dădea seama ce anume. Apăsă butonul de apelare.

— Svein, cum merge treaba la numărul 14? Mai ţipă?

— Ţipa când am descuiat pentru avocat, dar a încetat după ce l-am lăsat pe individ să intre la el.

— Ai aruncat o privire înăuntru?

— Nu. Ar trebui?

Groth ezită. Alegerea lui, construită pe baza experienţei acumulate, era să-i lase pe prizonieri să ţipe, să urle şi să zbiere fără să le acorde cine ştie ce atenţie. Oricum le fusese deja luat orice ar fi putut folosi ca să-şi facă rău singuri, iar dacă dădeai fuga ori de câte ori se văitau, realizau că li se acorda atenţie, exact ca bebeluşii. În cutia din faţa lui se aflau lucrurile pe care prizonierul de la 14 le avusese asupra sa când fusese adus, iar Groth aruncă automat o privire în căutarea a ceva care să-i ofere un răspuns. Cei de la Corpuri Delicte merseseră deja să ridice pungile cu cocaină şi banii, şi tot ce vedea acum erau cheile de la casă şi de la maşină, plus un bilet mototolit de teatru pe care scria *Romeo şi Julieta.* Nicio cutie de medicamente, reţete sau orice altceva lămuritor. Se foi în scaun, simţi un junghi de durere atunci când deranja un hemoroid şi înjură în barbă.

— Aşadar? întrebă Svein.

— Da, răspunse Groth morocănos. Da, vezi ce face tâmpitul!

✯

Aune şi Øystein stăteau la o masă din cantina aproape pustie a spitalului Radium. Truls se dusese la toaletă, iar Harry era pe terasă, cu telefonul la ureche şi o ţigară în colţul gurii.

— Tu eşti doctorul în situaţii de genul ăsta, zise Øystein şi dădu din cap în direcţia lui Harry. Ce-l sâcâie?

— Sâcâie?

— Îl macină. Munceşte întruna, chiar şi acum, când tipul a fost prins, şi nici nu-i plătit.

— Ah, asta! exclamă Aune. Presupun că el caută ordine. Un răspuns. Adeseori nevoia asta se simte mai acut când orice altceva din viaţa ta e stăpânit de haos şi pare lipsit de sens.

— OK.

— OK? Nu pari convins. Tu care crezi că e motivul?

— Eu? La fel. Cum a răspuns Bob Dylan când a fost întrebat de ce mai

merge în turnee după ce-a devenit milionar şi i s-a dus dracului vocea: *Cu asta mă ocup.*

✯

Harry stătea aplecat peste balustradă, cu telefonul în mâna stângă în timp ce trăgea din singura ţigară pe care îşi îngăduise să o ia din pachetul de Camel al Alexandrei. Poate că principiul moderaţiei se putea aplica şi fumatului. Aşteptând un răspuns de la celălalt capăt, zări o persoană jos, în parcarea slab luminată. Un bărbat care se uita în sus spre Harry. Era greu de distins de la distanţă, dar avea ceva alb la gât. Gulerul alb proaspăt spălat al unei cămăşi sau un guler cervical. Ori unul clerical. Încercă să şi-l scoată din minte pe tipul din Camaro. Îşi primise banii, de ce să-l mai urmărească? Îi mai veni o idee. Ce-i spusese Alexandrei când îl întrebase dacă el credea că-l omorâse pe cel pe care-l lovise în gât. *Dacă ar fi murit, nu cred că prietenii lui m-ar mai fi lăsat să trăiesc după aia.* După aia. *După* ce ar fi avut grijă ca ei să-şi primească banii.

— Helge.

Harry se trezi smuls din tumultul gândurilor.

— Salut, Helge, Harry sunt. Am numărul tău de la Alexandra, care mi-a zis că s-ar putea să fii la Institutul Medico-Legal, ocupându-te de doctorat.

— Nu se înşală, răspunse Helge. Apropo, felicitări pentru arestare!

— Mhm. Voiam să-ţi cer o favoare.

— Dă-i bătaie!

— Există un parazit numit *Toxoplasma gondii.*

— Da.

— Ţi-e cunoscut?

— E foarte des întâlnit, iar eu sunt bioinginer.

— OK. Mă întrebam dacă ai putea să verifici dacă victimele au fost infectate cu parazitul. Sau cu o versiune mutantă de-a lui.

— Înţeleg. Aş vrea să pot, însă parazitul se concentrează în creier, iar pe-ale lor nu le avem.

— Da, dar mi s-a spus că parazitul ar putea fi prezent şi în ochi, iar criminalul a lăsat un ochi la cadavrul lui Susanne Andersen.

— Adevărat, se concentrează şi în ochi, dar e prea târziu. Rămăşiţele lui Susanne au fost trimise pentru înmormântare, care trebuia să aibă loc azi, mai devreme.

— Ştiu, dar am verificat. Ceremonia funerară chiar a avut loc astăzi, însă trupul e încă la crematoriu. Urmează la rând, însă nu va fi incinerat până

mâine. Am primit un ordin judecătoresc prin telefon, pot merge chiar acum acolo, să iau ochiul şi apoi să vin la tine. E-n ordine?

Helge râse neîncrezător.

— Bine, dar cum ai de gând să scoţi ochiul?

— Ai dreptate. Vreo sugestie?

Harry aşteptă până-l auzi pe Helge oftând.

— Strict vorbind, ar putea fi privită drept parte a autopsiei, mai bine m-aş ocupa eu.

— Ţara îţi datorează o grămadă de mulţumiri. Ne vedem acolo în 30 de minute.

✯

Katrine se grăbea pe etajul Unităţii de Arest Preventiv. Sung-min o urmă îndeaproape.

— Groth, deschide! strigă ea, iar agentul de serviciu făcu întocmai, fără o vorbă.

În premieră, Groth părea mai mult şocat decât morocănos. Nu era cine ştie ce alinare.

Katrine şi Sung-min îşi făcură loc cu greu printre turnicheţi. Un gardian le deschise uşa către coridoarele dintre celulele de detenţie.

Uşa celulei 14 era deschisă. Chiar şi pe coridor se simţea duhoarea de vomă.

Se opri în uşă. Peste umerii celor doi medici, văzu chipul persoanei de pe jos. Sau, mai degrabă, ce ar fi trebuit să fie o faţă, dar acum era doar o masă însângerată, fragmente, din osul nazal fiind singurele părţi albe din carnea roşie. Ca o… Katrine nu ştia de unde îi veniseră cuvintele… lună sângerie.

Îşi mută privirea la zidul de cărămidă de care tipul îşi zdrobise capul. O făcuse de curând, pentru că sânge pe jumătate coagulat continua să se scurgă pe perete.

— Inspector Bratt sunt. Am primit mesajul. E…?

Doctorul privi în sus.

— Da. E mort.

Ea închise ochii şi blestemă în gând.

— E posibil să ştim ceva despre cauza morţii?

Doctorul făcu o grimasă şi clătină obosit din cap, de parcă era o întrebare cretină. Katrine simţea cum se înfurie. Văzu logoul cu Medecins Sans Frontieres pe halatul lui, probabil că era unul dintre doctorii care petreceau câteva săptămâni într-o zonă de război şi apoi jucau tot restul vieţii rolul

cinicului absolut.

— Am întrebat…

— Domnişoară, o întrerupse el cu glas aspru, după cum vezi, nici măcar nu putem stabili despre cine-i vorba.

— Taci şi dă-mi voie să-mi termin întrebarea! îl repezi ea. *Apoi* poţi să deschizi gura. Cum…

Medicul fără frontiere râse, însă Katrine vedea cum i se umflă venele de la gât şi i se colorează chipul.

— Oi fi tu inspector, dar eu sunt doctor şi…

— Şi tocmai ai declarat că prizonierul nostru e mort, aşa că ţi-ai terminat treaba, mai departe se ocupă legistul. Ori îmi răspunzi la întrebare, ori te încui în celula vecină. OK?

Katrine îl auzi pe Sung-min dregându-şi discret vocea. Ignoră admonestarea subtilă cum că mersese prea departe. La dracu', totul o luase razna, iar ea vedea titlurile din ziare: *Suspect de crimă mort în arestul poliţiei.* Cel mai important caz de crimă de care se ocupase vreodată nici măcar nu mai era complet rezolvat acum, făptuitorul nu mai putea vorbi. Familiile nu vor mai afla ce s-a întâmplat în realitate. Iar doctorul ăsta arogant încerca s-o facă pe şmecherul?

Inspiră şi expiră. Apoi repetă. Sung-min avea dreptate. Vechea Katrine Bratt ieşise la suprafaţă, cea pe care Katrine de *acum* spera c-a îngropat-o definitiv.

— Scuze! oftă doctorul şi se uită în sus la ea. Mă port infantil. Doar că se pare că tipul ăsta a suferit mult fără să intervină nimeni, iar apoi… apoi mi-am pierdut cumpătul şi m-am descărcat pe tine. Îmi pare rău!

— E-n regulă. Chiar voiam să-mi cer şi eu scuze. *Poţi spune ceva* despre cauza morţii?

Bărbatul clătină din cap.

— Ar fi putut să fie asta.

Dădu din cap spre sângele de pe peretele văruit.

— Dar încă n-am văzut pe cineva care să reuşească să se sinucidă dându-se cu capul de pereţi. Poate ar trebui cercetat de un legist.

Arătă spre balta galben-verde de vomă de pe podea şi adăugă: — Am auzit c-ar fi avut dureri.

Katrine încuviinţă.

— Alte posibilităţi?

— Păi, răspunse doctorul ridicându-se în picioare, este posibil să-l fi

omorât cineva.

41.
JOI

Viteză de reacţie

Era ora 19, iar singurele lumini de la Institutul Medico-Legal erau cele din laborator. Harry se uită mai întâi la bisturiul din mâna lui Helge şi apoi la globul ocular aşezat pe un disc de sticlă.

— Chiar trebuie să…? întrebă el.

— Da, trebuie să ajung în interior, răspunse Helge şi tăie.

— Bine. Înmormântarea s-a încheiat, presupun, deci n-o s-o mai vadă nimeni din familie.

— De fapt urmează să vină mâine, răspunse Helge, aşezând sub un microscop fragmentul pe care îl tăiase, însă tipul de la pompe funebre a pus deja un ochi de sticlă, aşa că va mai pune încă unul. Ia uită-te la asta!

— Vezi ceva?

— Parazitul *gondii.* Sau cel puţin ceva asemănător. Uite…

Harry se aplecă şi se chiorî în microscop. Oare-şi imagina lucruri sau chiar detecta un iz aproape imperceptibil de mosc?

Îl întrebă pe Helge.

— Ar *putea* fi de la ochi, răspunse el. Caz în care ai un miros extraordinar.

— Mhm. Am parosmie, nu pot simţi mirosul de cadavru. Dar poate asta înseamnă că miros mai bine alte lucruri. Ca orbi şi surzii, înţelegi?

— Chiar crezi asta?

— Nu. Cred totuşi că e posibil ca ucigaşul să fi folosit parazitul ca să o facă pe Susanne să nu se mai teamă şi să se simtă atrasă sexual de el.

— Imposibil! Vrei să zici că s-a transformat în gazdă primară?

— Mda. De ce imposibil?

— Pentru simplul fapt că nu diferă mult de domeniul în care activez eu ca să-mi iau doctoratul. Teoretic, e posibil, dar, dacă a reuşit s-o facă, vorbim aici de Premiul Odile Bain. Ăăă… e ca Premiul Nobel în parazitologie.

— Mhm. Mă gândesc că în schimb ar primi pe viaţă.

— Da, sigur. Scuze!

— Încă ceva, adăugă Harry. Şoarecii sunt atraşi de mirosul pisicii, adică

de orice pisică. De ce aceste femei sunt atrase doar de un anumit bărbat?

— Tu să-mi spui! răspunse Helge. Cheia este mirosul pe care parazitul îl poate ghida către o persoană infectată. Poate că el purta ceva al cărui miros le-a atras atenţia femeilor. Sau s-o fi mânjit cu el direct pe corp.

— Ce fel de miros?

— Păi, modul cel mai direct este un miros din tractul intestinal unde se ştie că se reproduce parazitul.

— Excremente, vrei să zici?

— Nu, ar folosi excremente ca să răspândească parazitul. Dar ca să atragă o persoană infectată ar putea să folosească secreţiile şi enzimele intestinale aflate în intestinul mic. Sau secreţiile digestive din pancreas şi vezica biliară.

— Spui că a răspândit parazitul cu ajutorul propriilor fecale?

— Dacă a creat propriul parazit, atunci probabil e singura gazdă compatibilă, deci numai el se poate asigura că ciclul de viaţă îşi continuă cursul, astfel încât parazitul să nu moară.

— Şi cum o face?

— La fel ca pisica. De exemplu, ar putea face ca apa băută de victime să fie infectată cu fecalele lui.

— Sau cocaina pe care o trag pe nas.

— Da, sau mâncarea pe care o mănâncă. Ar trece o vreme până s-ajungă parazitul la creierul victimei şi să-l poată manipula.

— Cât de mult?

— Păi… dacă ar fi să ghicesc cât ar dura la un şoarece, aş spune două zile. Poate trei sau patru. Ideea e că sistemul imunitar al oamenilor ar putea elimina aproape de tot parazitul, iar asta s-ar întâmpla după vreo două săptămâni sau o lună, deci el n-ar avea tot timpul din lume dacă încearcă să păstreze ciclul de viaţă.

— Aşa că ar trebui să aştepte vreo două zile, dar nu mai mult, înainte să-şi omoare victimele.

— Da. Iar atunci ar trebui să mănânce victima.

— Toată victima?

— Nu, ar trebui să fie suficiente doar părţile în care parazitul se poate reproduce în voie. Aşadar, creierul…

Helge se opri dintr-odată şi se uită la Harry de parcă i-ar fi picat şi lui fisa. Înghiţi în sec.

— …sau ochii.

— Ultima întrebare, rosti Harry cu glas răguşit.

Helge nu făcu decât să încuviinţeze.

— De ce paraziţii nu preiau controlul şi asupra gazdei primare?

— Ah, dar o fac.

— Chiar? Şi lui ce-i fac?

Helge ridică din umeri.

— Cam acelaşi lucru. Devine neînfricat. Şi, dat fiind că se reîncarcă întruna, cum e cazul aici, sistemul lui imunitar nu va fi capabil să scape de parazit, aşa că, de exemplu, riscă o amorţire sau o încetinire a timpilor de reacţie. Şi schizofrenie.

— Schizofrenie.

— Da, asta spun cercetările recente. Dacă nu reuşeşte să-şi menţină sub control numărul de paraziţi din corp.

— Cum?

— Păi… asta nu mai ştiu.

— Dar paraziticidele? Ca Hillman Pets, de pildă?

Helge privi în gol, gânditor.

— Marca nu-mi este cunoscută, dar, teoretic, dozajul potrivit de paraziticid ar putea crea un fel de echilibru, da.

— Mhm. Deci este importantă cantitatea de paraziţi pe care o ai în tine?

— Oh, da! Dacă i-ai administra cuiva o doză masivă cu concentraţie mare de *gondii*, parazitul ar bloca creierul, paralizând persoana respectivă în doar câteva minute. Ar fi moartă într-o oră.

— Dar n-ai muri dacă ai trage pe nas o liniuţă de cocaină infectată?

— Poate nu într-o oră, dar, dacă ar fi o concentraţie suficient de mare, te-ar ucide uşor într-o zi sau două… Scuze…

Helge ridică telefonul care suna şi răspunse:

— Da? Bine.

Închise.

— Scuze, acum voi fi ocupat, vine un cadavru de la Unitatea de Arest Preventiv căruia trebuie să-i fac o autopsie preliminară.

— Bine, mersi pentru ajutor, găsesc singur drumul. Vise plăcute! răspunse Harry, încheindu-se la sacou.

Helge îi aruncă un zâmbet anemic.

Harry tocmai ieşise pe uşa laboratorului când se întoarse: — Al cui cadavru ziceai că-l aduc?

— Nu-i ştiu numele – tipul arestat astăzi în Jernbanetorget.

— Futu-i! făcu Harry pe un ton coborât, lovind uşor clanţa cu pumnul.

— S-a întâmplat ceva?

— El e.

— Cine?

— Gazda primară.

✯

Sung-min Larsen stătea în biroul de la Unitatea de Arest Preventiv şi se uita în cutia cu obiectele defunctului. N-avea de ce să acorde atenţie cheilor de la casă, deja fuseseră acolo şi scotociseră atent peste tot, însă un criminalist era deja pe drum pentru a lua cheile maşinii pe care o găsiseră în parcarea supraetajată aflată cel mai aproape de Jernbanetorget. Sung-min întoarse biletul de teatru pe partea cealaltă. Oare fusese şi el la aceeaşi reprezentaţie ca Helene? Nu, pe bilet era o dată anterioară. Dar poate că mersese la Teatrul Naţional în recunoaştere, ca să pună la cale răpirea şi uciderea lui Helene Røed.

Îi sună telefonul.

— Larsen.

— Suntem acasă la Beckstrøm, dar nu e decât soţia. Ea spune că el ar fi la serviciu.

Sung-min era descumpănit. Nici de la biroul lui Beckstrøm nu ştia nimeni de soarta lui. Era un martor-cheie, având în vedere că fusese ultima persoană care-l văzuse pe deţinut în viaţă. Era o urgenţă. Adevărat, până acum presa nu făcuse nicio legătură între arestarea din Jernbanetorget şi evenimentul de mai devreme; nu era un lucru neobişnuit ca poliţiştii să aresteze traficanţi de-acolo. Însă putea fi doar o chestiune de minute sau ore înainte ca un jurnalist să audă de decesul din arest, iar atunci s-ar fi creat haos.

— Groth, strigă Sung-min către agentul de serviciu aplecat peste tejghea de partea cealaltă, cum părea Beckstrøm când a ieşit de-acolo?

— Diferit, răspunse Groth acru.

— Cum adică, diferit?

Groth ridică din umeri.

— Îşi pusese o mască pe faţă, poate de asta. Sau era tulburat după ce văzuse prizonierul atât de bolnav. În fine, avea ochii mari şi părea complet diferit faţă de cum venise. Poate e genul sensibil, ce ştiu eu?

— Poate, făcu Larsen, zăbovind cu privirea pe biletul de teatru în timp ce-şi frământa creierul după un motiv pentru care îi răsunase o alarmă în

minte.

★

Era aproape ora 21 când Johan Krohn apăsă soneria de sub numărul apartamentului şi ridică privirea spre camera video de deasupra intrării. Câteva secunde mai târziu, auzi o voce groasă, care nu-i aparţinea lui Markus Røed.

— Cine eşti?

— Johan Krohn. Avocatul aflat astăzi în maşină.

— OK, intră.

Krohn luă liftul şi îi dădu drumul în apartament unul dintre bodyguarzii cu gât de taur. Røed părea iritat şi neliniştit, umbla de colo-colo prin living ca unul dintre leii bătrâni şi râioşi pe care Krohn îl văzuse la grădina zoologică din Oslo când era băieţel. Cămaşa albă îi era descheiată şi avea pete de sudoare la subraţ.

— Am venit cu veşti bune, începu Krohn, apoi adăugă pe un ton sec când văzu cum i se luminează la faţă clientul: — Veşti, nu cocaină.

Când Krohn văzu furia pe chipul celuilalt, se grăbi să i-o alunge: — Criminalul suspect a fost prins.

— Chiar aşa?

Røed clipi, fără să-i vină a crede. Apoi râse.

— Cine este?

— Numele lui e Kevin Selmer.

Krohn văzu că lui Røed îi era complet necunoscut.

— Harry spune că e unul dintre cei care-ţi furnizează cocaină.

Avocatul se aştepta întrucâtva ca Røed să comenteze că n-ar avea un furnizor de cocaină, în schimb părea că încerca să-şi amintească numele.

— E tipul de la petrecere, adăugă Krohn.

— Ah! Nu-i ştiam numele, nu mi l-a spus niciodată. Zicea c-ar trebui să-i spun doar K. Mi-am zis că pur şi simplu nu putea să-l pronunţe şi m-am gândit că ar fi prescurtarea de la… păi, na, ghiceşti şi singur.

— Da, pot.

— Deci K le-a omorât? Uluitor! O fi fost nebun.

— Da, cred c-ar fi o presupunere îndreptăţită.

Røed se uită afară, la terasa de pe acoperiş. Un vecin stătea cu spatele lipit de zidul de lângă scara de incendiu şi fuma o ţigară.

— Ar trebui să-i cumpăr apartamentul, şi pe celelalte două, zise Røed. Nu suport să stea şi să se uite ca şi cum ei ar deţine…

Nu-şi mai termină fraza.

— Ei, măcar din închisoarea asta pot să scap.

— Da.

— Bun, atunci ştiu unde să mă duc.

Røed porni cu paşi mari spre dormitor, urmat de Krohn.

— Markus, nu ieşi ca să petreci.

— De ce nu?

Røed trecu pe lângă patul dublu şi deschise unul dintre dressingurile încastrate în perete.

— Pentru că n-au trecut decât câteva zile de când ţi-a fost omorâtă soţia. Gândeşte-te cum va reacţiona lumea.

— Te înşeli, replică Røed în timp ce căuta printre costume. Vor înţelege că sărbătoresc prinderea celui care a omorât-o. Hei, mult a mai trecut de când nu l-am mai purtat.

Scoase un blazer bleumarin la două rânduri, cu nasturi aurii şi-l îmbrăcă. Pipăi prin buzunare, scoase ceva şi aruncă pe pat.

— Uau, aşa *mult* a trecut?

Krohn văzu o mască neagră în forma unui fluture.

Røed îşi încheie blazerul în timp ce se privea într-o oglindă cu ramă aurie.

— Johan, eşti sigur că nu vrei să vii şi tu?

— Destul de sigur.

— Poate mi-aş putea lua unul dintre bodyguarzi. Pentru cât timp i-am plătit?

— Nu au voie să bea în timpul serviciului.

— Ai dreptate, ar fi o companie plictisitoare.

Røed se întoarse în living şi, pe un ton vesel, strigă:

— Băieţi, aţi auzit? Sunteţi liberi!

Krohn şi Røed luară liftul până jos.

— Sună-l pe Hole! îi ceru Røed. Lui îi place să bea. Spune-i că merg să fac un tur al barurilor de pe Dronning Eufemia, de la est la vest. Iar băuturile sunt din partea mea. Aşa îl pot felicita direct.

Krohn încuviinţă în timp ce îşi punea aceeaşi eternă întrebare: dacă ar fi ştiut că, în calitate de avocat, urma să petreacă atât timp din viaţă cu oameni care îi displăceau atât de mult, ar mai fi ales această carieră?

★

— Creatures.

— Salut! Ben?

— Da, cine e?

— Harry. Tipul înalt şi blond…

— Salut, Harry, a trecut mult timp! Care-i treaba?

Harry privi în jos dinspre Ekeberg, spre oraşul care se întindea sub el precum un cer înstelat răsturnat.

— Sun în legătură cu Lucille. Sunt în Norvegia şi nu reuşesc să dau de ea la telefon. Ai văzut-o?

— Nu de… vreo lună?

— Mhm. Locuieşte singură, după cum ştii, îmi făceam griji că i s-a întâmplat ceva.

— OK?

— Dacă îţi dau o adresă de pe Doheny Drive, pot să te rog să mergi să vezi ce face? Dacă nu-i acolo, probabil c-ar trebui să iei legătura cu poliţia.

Pauză.

— Bine, Harry, notez adresa.

După ce încheie apelul, Harry se duse către Mercedesul parcat în spatele vechilor buncăre germane. Se aşeză iar pe capotă lângă Øystein, îşi aprinse o ţigară şi reluară de unde rămăseseră, în vreme ce muzica se auzea prin cele două geamuri deschise ale maşinii. Despre toţi ceilalţi şi ce se alesese de ei, despre fetele pe care nu le avuseseră niciodată, despre visurile ce nu se destrămau, ci se stingeau ca un cântec scris doar pe jumătate sau o glumă prea lungă rămasă fără poantă. Despre viaţa pe care şi-o aleseseră sau viaţa care îi alesese pe ei, ceea ce era acelaşi lucru, căci, cum zicea Øystein, te poţi folosi doar de mâna pe care ai primit-o.

— E cald, comentă Øystein după ce rămaseră o vreme în tăcere.

— Motoarele vechi oferă cea mai bună căldură, zise Harry, bătând cu palma în capotă.

— Nu, mă refer la vreme. Credeam că s-a terminat, dar iată că s-a întors vremea bună. Iar mâine, aia va fi eclipsată cu sânge.

Arătă spre luna plină gălbuie.

Lui Harry îi sună telefonul.

— Spune-mi!

— Deci e adevărat, chiar răspunzi aşa la telefon, spuse Sung-min.

— Am văzut că eşti tu şi încercam să mă ridic la înălţimea legendei. Ce se întâmplă?

— Sunt la Institutul Medico-Legal. Ca să fiu sincer, chiar nu ştiu ce se

întâmplă.

— Ah, da? A aflat deja presa despre decesul suspectului?

— Încă nu, îl mai ţinem ascuns puţin înainte să-l facem public. Până e identificat.

— Dacă se numeşte într-adevăr Kevin Selmer, vrei să zici? Øystein, aici de faţă, îi spunea Al.

— Nu, dacă cel pe care l-am găsit mort în celula 14 e acelaşi om pe care l-am băgat acolo.

Harry îşi apăsă şi mai mult telefonul de ureche.

— Larsen, ce vrei să zici?

— Avocatul lui din oficiu a dispărut. A fost singur în celulă cu Kevin Selmer. La cinci minute după ce-a ajuns acolo, a plecat. Dacă a fost el. Bărbatul care a plecat purta o mască pe figură şi hainele avocatului, însă agentului de serviciu de la Unitatea de Arest Preventiv i s-a părut diferit.

— Crezi că Selmer…

— Nu mai ştiu ce cred, răspunse Sung-min. Dar, da, e posibil ca Selmer să fi evadat. Să-l fi omorât pe Beckstrøm, zdrobindu-i faţa, apoi să fi făcut schimb de haine şi pur şi simplu să fi ieşit pe uşă. Iar cadavrul pe care-l avem noi să fie al lui Beckstrøm, nu al lui Al. Sau Selmer, mă rog. Faţa e imposibil de recunoscut şi nu găsim niciun prieten sau rudă de-ale lui Kevin Selmer care să-l cunoască destul de bine şi să-l identifice. Pe lângă asta, Beckstrøm nu e de găsit.

— Mhm. Larsen, mie mi se pare cam tras de păr. Îl cunosc pe Dag Beckstrøm, probabil că şi-a pierdut de tot cumpătul. Ai auzit de Dag Judecătorul{12}?

— Ăăă, nu.

— Se ştie că Beckstrøm are o reputaţie de om destul de sensibil. Dacă îl supără un caz, iese în oraş şi bea, apoi se transformă în Dag Judecătorul şi pronunţă verdicte către toată lumea. Uneori o ţine zile întregi. Probabil asta s-a întâmplat şi-acum.

— Să sperăm că-i aşa. Vom afla destul de curând, soţia lui e pe drum. Voiam doar să te pun la curent.

— OK. Mersi.

Harry închise. Rămaseră în tăcere, ascultându-l pe Rufus Wainwright cântând *Hallelujah.*

— Cred că l-am subestimat pe Leonard Cohen. Şi l-am supraevaluat pe Bob Dylan, zise Øystein.

— E destul de uşor. Stinge ţigara, trebuie să plecăm!

— Ce se petrece? întrebă Øystein, sărind jos de pe capotă.

— Dacă Sung-min are dreptate, atunci Markus Røed e în pericol, răspunse Harry, aşezându-se pe locul pasagerului. M-a sunat Krohn când tu te pişai în tufişuri. Røed a plecat într-un tur al barurilor şi vrea să-i ţin de urât. L-am refuzat, dar poate ar trebui să-i dăm de urmă. Mergem pe Dronning Eufemia.

Øystein răsuci cheia în contact şi ambală motorul:

— Harry, poţi să zici „calc-o”, te rog?

— Calc-o!

✯

Markus Røed se înclină într-o parte, făcu un pas ca să se îndrepte şi se uită la paharul de pe masa din faţa sa.

Avea mult alcool în el, era sigur. Nu era sigur ce mai conţinea, însă culorile erau drăguţe. În pahar şi în bar. Al cărui nume nici nu-l ştia. Clienţii erau mai tineri şi-i aruncau priviri discrete şi nu tocmai discrete. Ştiau cine e. Nu, îi ştiau *numele.* Îi văzuseră faţa în ziare, mai ales în ultima vreme. Şi-şi formaseră deja o părere. Alegerea acestei străzi pentru un tur al barurilor fusese o greşeală; trebuia doar să priveşti mai atent pretenţiosul nume al celei mai recente tentative de bulevard: Dronning Eufemia. Au! Femi.[{13}] Na, iată o afurisită de stradă pentru gay! Ar fi trebuit să meargă într-unul dintre localurile vechi. Locuri unde lumea îţi accepta propunerea şi se strângea în jurul barului când un capitalist se ridica în picioare şi anunţa că următorul rând e-n contul lui. În ultimele două baruri în care fusese, clienţii nu făcuseră decât să-l privească cu gurile căscate, de parcă le-ar fi arătat găoaza. Într-un loc, barmanul îi ceruse să se aşeze înapoi pe scaun. De parcă n-ar fi avut nevoie de încasări. Într-un an locurile astea vor fi falimentare. Cei vechi supravieţuiau întotdeauna, ei se pricepeau. Iar el, Markus Røed, era priceput.

Trunchiul începu să i se încline în faţă, iar părul negru îi căzu peste pahar. Reuşi să se îndrepte în ultima clipă. Un cap acoperit de păr. Păr adevărat, pe care nu era nevoie să-l vopsească în fiecare afurisită de săptămână. Na, luaţi de-aici!

Strânse paharul, ceva de care să se ţină. Îl goli. Poate ar fi trebuit să bea mai încet. Pe drumul dintre primele două baruri, traversase strada – pardon, bulevardul – când auzise sunetul asurzitor al unui tramvai. Reacţionase atât de greoi, încât ai fi zis că înoată în noroi. Băutura aia din primul bar o fi fost

tare, pentru că nu doar că reflexele îi erau slabe, parcă îşi pierduse orice teamă. Când tramvaiul trecuse atât de aproape încât simţise presiunea aerului în spate, pulsul abia dacă-i crescuse. Acum, că voia să trăiască din nou! Când era în arest îi ceruse lui Krohn o cravată – ce amintire îndepărtată. Nu ca să arate mai bine, ci ca să se spânzure. Krohn îi spusese că n-are voie să-i dea nimic. Idiot.

Se uită prin încăpere.

Toţi erau idioţi. Tatăl său îl învăţase asta, cu bătaia. Că toată lumea – mai puţin cei din familia Røed – sunt idioţi. Că era un gol sigur, tot ce era nevoie să faci era să bagi mingea de fiecare dată. Dar trebuia s-o faci. Să nu-ţi pară rău de ei, să nu ţi se pară că ţi-a ajuns, trebuie să continui. Să-ţi sporeşti averea, să ajungi mai departe, să iei ce-ţi iese în cale şi ceva pe deasupra.

La dracu', poate n-o fi fost el cel mai inteligent din familie, dar spre deosebire de ceilalţi, făcuse mereu cei spusese tatăl său. Şi n-avea dreptul să trăiască şi el din când în când? Să tragă câteva liniuţe. Să plesnească nişte băieţi peste cururile încordate. Şi ce dacă erau sub vârsta aia idioată de consimţământ? Alte ţări şi culturi aveau vederi mai largi; ştiau că băieţii nu păţeau nimic, creşteau şi mergeau mai departe, devenind cetăţeni decenţi, de nădejde. Nu poponari şi travestiţi; nu era molipsitor sau periculos să primeşti şi câte o sculă de adult când eşti mai tânăr, tot mai poţi fi salvat.

Îşi văzuse adesea tatăl izbucnind şi o singură dată îşi pierduse controlul. Markus era în clasa a cincea şi tatăl intrase în dormitorul lui, unde-l găsise cu băiatul vecinilor, jucându-se în pat de-a mama şi de-a tata. Iisuse, cât îl urâse pe acel om! Cât de frică-i fusese de el! Şi cât de mult îl iubise! Un singur cuvânt de aprobare din partea lui Otto Røed, şi Markus se simţea stăpânul lumii, invincibil.

— Aici eşti, Røed.

Markus îşi ridică privirea. Bărbatul care stătea lângă masa lui purta o mască pe gură şi o bască. I se părea vag cunoscut. Şi glasul la fel, dar Markus era prea beat, totul era învăluit în ceaţă.

— Ai ceva cocaină pentru mine? întrebă Markus automat şi, în aceeaşi clipă, se întrebă de unde-i venise.

Probabil că tânjea prea tare.

— Nu capeţi nicio cocaină, răspunse bărbatul, aşezându-se la masă. Şi nici n-ar trebui să fii într-un bar şi să bei.

— N-ar trebui?

— Nu. Ar trebui să fii acasă şi să-ţi plângi soţia adorabilă. Şi pe Susanne şi pe Bertine. Acum a mai murit cineva. Dar iată-te, gata de petrecere. Porc nenorocit şi inutil!

Røed tresări. Nu din cauza a ceea ce auzise despre femei. Ci acest „inutil”, care-i trezea amintiri. Un ecou din copilărie, al bărbatului care stătuse deasupra lui, cu spume la gură.

— Cine eşti? bolborosi Røed.

— Nu înţelegi? Am fost în arest. Jernbanetorget. Kevin Selmer. Sună cunoscut?

— Ar trebui?

— Da, răspunse bărbatul, scoţându-şi masca. Acum mă recunoşti?

— Arăţi ca dracu’, se bâlbâi Markus. *Ca tata.*

Avea vaga senzaţie că ar fi trebuit să-i fie frică. Dar nu-i era.

— Moartea, rosti bărbatul.

Poate amorţeala şi absenţa fricii l-au făcut pe Markus să nu-şi ridice mâna să se apere când celălalt o ridicase pe-a lui. Sau poate era răspunsul automat, condiţionat al băiatului care învăţase că tatăl său are dreptul să-l lovească. Bărbatul ţinea ceva în mână. Era un… ciocan?

★

Harry intră în barul care – dacă literele de neon roşii de deasupra uşii reprezentau numele – se chema, simplu, Bar. Era al treilea local vizitat şi nu se deosebea de celelalte două: glossy, probabil stilat şi evident scump. Cercetă încăperea şi-l văzu pe Røed la o masă. În faţa lui, cu spatele la Harry, un bărbat cu bască avea o mână ridicată. Ţinea ceva. Harry văzu ce e şi înţelese instantaneu ce urma să se întâmple. Şi că era prea târziu să-l împiedice.

★

Sung-min şi Helge stăteau lângă femeia care se uita la cadavru.

Avea peste 60 de ani şi părul, hainele şi machiajul unei hipiote; Sung-min se aştepta să fie una dintre participantele la festivalurile la care cântau chitarişti din anii ’70. Deja plângea când îi deschiseseră uşa Institutului Medico-Legal, iar Helge îi dăduse nişte prosoape de hârtie cu care acum îşi ştergea lacrimile şi rimelul care începuse să-i curgă.

După ce Helge ştersese sângele coagulat, Sung-min vedea că faţa era mai intactă decât crezuse.

— Nu vă grăbiţi, fru Beckstrøm! o îndemnă Helge. Vă putem lăsa singură, dacă doriţi?

— Nu-i nevoie, nu e nicio îndoială, suspină ea.

★

Zumzetul glasurilor din Bar se stinse instantaneu şi clienţii se întoarseră în direcţia zgomotului. Un bubuit la fel de puternic ca detunătura unui pistol. Pe jumătate şocaţi, se uitau la bărbatul cu bască ce se ridicase în picioare; cineva remarcase că cealaltă persoană de la masă era magnatul imobiliarelor, soţul femeii care fusese găsită moartă pe Snaroya. În liniştea aşternută se auzi vocea bărbatului la fel de clar ca un clopot şi îl văzură ridicând mâna cu arma boantă.

— Am spus moarte! Te condamn la moarte, Markus Røed!

Se mai auzi un bubuit.

Văzură un bărbat înalt în costum apropiindu-se rapid de masă. Iar când cel cu bască ridică mâna pentru a treia oară, tipul înalt îi smulse obiectul din strânsoare.

★

— Nu e el, suspină fru Beckstrom. Nu e Dag, slavă Domnului! Dar nici nu ştiu pe unde umblă. Nu mai pot de grija lui ori de câte ori dispare aşa.

— Gata, gata! spuse Sung-min, întrebându-se dacă să-i pună o mână pe umăr. Sunt sigur că-l vom găsi. Şi suntem uşuraţi că nu e soţul dumneavoastră. Fru Beckstrøm, îmi pare rău c-a trebuit să treceţi prin asta, dar chiar trebuia să fim siguri.

Femeia încuviinţă în tăcere.

★

— Ajunge, Dag Judecătorul!

Harry îl împinse pe Beckstrøm înapoi pe scaun şi puse ciocănelul în buzunar. Cei doi bărbaţi beţi, Røed şi Beckstrøm, se uitau prosteşte unul la altul cu gurile căscate, de parcă abia se treziseră şi se întrebau ce se întâmplase. Masa cu blat de sticlă avea o crăpătură imensă.

Harry se aşeză şi el.

— Beckstrøm, ştiu c-ai avut o zi lungă, dar trebuie să iei legătura cu soţia ta. S-a dus la Institutul Medico-Legal ca să vadă dacă nu cumva cadavrul lui Kevin Selmer de acolo eşti tu.

Avocatul apărării se holba la Harry.

— Tu nu l-ai văzut, şopti el. Nu mai putea de durere. Le spusese că are dureri de stomac şi de cap, dar doctorul îi dăduse doar nişte analgezice uşoare. Când n-au mai avut efect şi n-a mai venit nimeni să-l ajute, s-a dat cu capul de perete ca să-şi piardă cunoştinţa. *Aşa* de tare îl durea.

— N-avem de unde să ştim, comentă Harry.

— Ba da, replică Beckstrøm, cu ochii în lacrimi, ştim, am mai văzut genul ăsta de lucruri. În vreme ce ăstora ca el – arătă cu un deget tremurător spre Røed, care stătea cu bărbia în piept – nu le pasă de nimeni şi de nimic, de fapt, vor doar să fie bogaţi, calcă în picioare şi exploatează pe oricine e mai slab în societate, pe toţi cei care n-au avut vreo moştenire de supt. Dar va veni şi ziua în care soarele se va transforma în întuneric, marea şi îngrozitoarea…

— Zi a Judecăţii, Dag Judecătorule?

Beckstrøm se uită urât la Harry, făcând eforturi să-şi ţină capul drept.

— Scuze! făcu Harry, punând o mână pe umărul lui. Hai s-o facem altădată! Momentan, cred că ar trebui să-ţi suni soţia, Beckstrøm.

Dag Beckstrøm deschise gura ca să spună ceva, dar o închise la loc. Dădu aprobator din cap, îşi scoase telefonul, se ridică şi plecă.

— Te-ai descurcat bine, Harry, pot să-ţi iau ceva de băut? rosti Røed poticnit, ratând aproape complet masa când îşi lăsă coatele pe ea.

— Nu, mulţumesc!

— Nu? Acum, că ai rezolvat cazul şi toate cele? Sau aproape toate…

Røed îi făcu semn chelnerului pentru încă un pahar, dar acesta îl ignoră.

— Ce vrei să spui cu aproape?

— Ce vreau să spun? Păi, tu să-mi spui.

— Scuipă tot!

— Sau ce?

Røed îşi strecură vârful limbii printre buze şi zâmbi, iar vocea îi deveni o şoaptă răguşită: — Sau mă strângi iar de gât?

— Nu.

— Nu?

— Te strâng de gât *dacă* îmi spui.

Røed râse.

— În sfârşit, un om care mă înţelege. Am o mică mărturisire, că tot s-a rezolvat cazul. Am minţit când am spus că am făcut sex cu Susanne în ziua în care a fost ucisă. Nu m-am întâlnit deloc cu ea.

— Nu?

— Nu. Am spus asta doar ca să le ofer poliţiştilor o explicaţie plauzibilă privind motivul pentru care saliva mea a fost descoperită pe cadavrul ei. Asta voiau s-audă şi mă scutea de o groază de probleme. Calea minimei rezistenţe, să zicem.

— Mhm.

— Se poate să rămână între noi?

— De ce? Cazul a fost închis. Şi e greu de crezut că ai vrea să se afle că ţi-o trăgeai cu alta pe la spatele nevestei.

— Ah! făcu Røed şi zâmbi. Nu în privinţa aia îmi fac griji. Mai sunt… alte zvonuri.

— Mai sunt?

Røed îşi roti paharul gol în mână.

— Ştii, când a murit tatăl meu, am fost şi devastat, şi uşurat. Poţi să înţelegi? Ce uşurare a fost să scap de-un om pe care pentru nimic în lume n-ai fi vrut să-l dezamăgeşti? Pentru că ştii că mai devreme sau mai târziu va veni ziua în care trebuie să-l dezamăgeşti, când trebuie să afle cine eşti *de fapt*. Aşa că speri să fii salvat de clopoţel. Şi chiar am fost.

— Ţi-era teamă de el?

— Da. Mi-era teamă. Şi presupun că-l şi iubeam. Dar mai presus de toate voiam să mă iubească. Ştii, l-aş fi lăsat cu mare bucurie să mă omoare, doar să ştiu că mă iubea.

42.
VINERI

Terry Våge clipi. Dormise prost. Şi era într-o dispoziţie proastă. În fine, nimănui nu-i plăceau conferinţele de presă de la 9 dimineaţa. Sau poate se înşela, căci ceilalţi jurnalişti din Sala de Presă păreau enervant de vioi. Chiar şi Mona Daa – locurile de lângă ea erau deja ocupate când intrase el – părea perfect trează şi agitată. Încercă să stabilească contact vizual cu ea, dar nu reuşi. Niciunul dintre ceilalţi jurnalişti nu-i dăduse atenţie când intrase. Nu că s-ar fi aşteptat la ovaţii în picioare, dar ţi-ai fi imaginat că mersul într-o pădure în toiul nopţii şi riscul de-a da nas în nas cu un criminal în serie ţi-ar fi putut aduce măcar un minim respect. Mai ales când te întorceai teafăr cu imaginile care fuseseră vândute către companii media şi apăruseră în toată lumea. Fericirea are viaţă scurtă, cum se spune. O victorie adevărată ar fi fost acel interviu în exclusivitate, dar ştirea aceea senzaţională îi fusese smulsă în ultima secundă. Deci, da, avea mai multe motive decât ceilalţi să fie prost dispus. Mai mult, seara trecută îl sunase Dagnija pentru a-l anunţa că nu mai vine în weekend. Când îi spusese că nu mai ajunge – deşi el nu era totuşi convins că ea *n-ar fi putut* –, devenise tot mai insistent şi încercase s-o convingă, aşa că până la urmă se certaseră.

— Kevin Selmer, începu Katrine Bratt pe podium. Am ales să-i facem public numele deoarece suspectul a decedat, pentru gravitatea infracţiunii şi ca să-i scutim de suspiciune publică pe cei care s-au aflat în atenţia poliţiei.

Terry Våge îi urmărea pe ceilalţi cum îşi iau notiţe. Kevin Selmer. Îşi scotoci creierul. Avea lista proprietarilor de maşini pe computerul de acasă, însă nu-şi amintea de cineva cu acest nume. Cu toate că memoria lui nu mai era ce-a fost, nu ca atunci când era capabil să-şi amintească numele tuturor trupelor notabile, ale membrilor ei, albumele şi datele de apariţie din 1960 până în… 2000, poate?

— Acum îi dau cuvântul lui Helge Forfang de la Institutul Medico-Legal, zise Kedzierski, şeful de la Informaţii.

Terry Våge părea uşor uimit. Nu era neobişnuit ca la o conferinţă de presă să fie prezent un expert criminalist? Nu cumva rapoartele lor erau doar citate? Şi la fel de uimit rămase şi de ceea ce prezentă Forfang. Că cel puţin una dintre victime fusese infectată cu un parazit mutant sau manipulat genetic şi că probele sugerau că ucigaşul fusese responsabil de asta. Şi

fusese şi el infectat.

— Autopsia efectuată noaptea trecută asupra lui Kevin Selmer a scos la iveală o concentraţie foarte mare a parazitului *Toxoplasma gondii*. Suficient de mare ca să putem spune cu un grad de siguranţă semnificativ că parazitul a reprezentat cauza morţii, nu rănile autoprovocate la cap şi faţă. Deşi rămâne doar o bănuială, se pare că suspectul Kevin Selmer a acţionat pe post de gazdă primară pentru parazit şi o vreme a reuşit să ţină sub control infestarea folosind poate agenţi antiparazitari, dar, încă o dată, nu ştim cu certitudine acest lucru.

Terry Våge se ridică şi ieşi când începură întrebările. Aflase ce trebuia. Nu mai era intrigat. Voia doar să ajungă acasă şi să obţină confirmarea.

★

Sung-min traversă cantina ca să iasă pe terasă. Mereu îi invidiase pe angajaţii Poliţiei din Oslo pentru priveliştea de pe acoperişul palatului de sticlă. Cel puţin într-o asemenea zi, când Oslo se scălda în lumina soarelui şi temperatura crescuse neaşteptat. Se apropie de Katrine şi Harry, care stăteau lângă balustradă şi fumau.

— Nu ştiam că fumezi, începu Sung-min, zâmbindu-i lui Katrine.

— Nu regulat, răspunse ea, zâmbind. Doar am şterpelit una de la Harry ca să sărbătoresc.

— Harry, eşti o influenţă proastă.

— Dap, zise Harry, întinzându-i un pachet de Camel.

Sung-min ezită.

— De ce nu? spuse, luând o ţigară pe care i-o aprinse Harry.

— Tu cum ai de gând să sărbătoreşti? întrebă Katrine.

— Să văd, răspunse Sung-min. Ieşim la cină. Dar tu?

— Şi eu. Arne mi-a dat întâlnire la restaurantul Frognerseteren. O să fie o surpriză.

— Un restaurant la marginea pădurii cu vedere de pe munte. Sună romantic.

— Sigur, zise Katrine, momentan fascinată de fumul pe care-l sufla pe nas. Doar că nu prea sunt amatoare de surprize. Harry, tu marchezi ocazia?

— Aveam de gând. Alexandra m-a invitat pe acoperişul Institutului Medico-Legal. Ea şi Helge desfac o sticlă de vin şi urmăresc eclipsa de lună.

— Ah, luna sângerie! comentă Sung-min. Se pare că va fi şi o noapte plăcută.

— Dar? insistă Katrine.

— Vom vedea, răspunse Harry. Am primit veşti proaste. A sunat soţia lui Ståle. Starea lui s-a agravat şi vrea să merg să-l vizitez. Am să rămân probabil cât are energie.

— Rahat.

— Mda.

Harry trase prelung din ţigară şi rămaseră o vreme tăcuţi.

— Aţi văzut laudele de azi, de la însuşi ministrul Justiţiei?

Katrine părea sarcastică.

Cei doi încuviinţară.

— Încă ceva, înainte să plec: azi-noapte, Røed mi-a spus că n-a fost cu Susanne în ziua în care a fost ucisă, şi-l cred, adăugă Harry.

— Şi eu, interveni Sung-min, care, cu ţigara în mână, îşi îndoise încheietura într-un mod pe care altfel reuşea să-l evite.

— De ce? întrebă Katrine.

— Pentru că e evident că preferă bărbaţii, nu femeile. Bănuiesc că viaţa sexuală alături de Helene era doar un exerciţiu obligatoriu.

— Deci suntem înclinaţi să-l credem. Atunci cum a ajuns saliva lui Røed pe sânul lui Susanne?

— Chiar aşa, interveni Katrine. Şi eu m-am mirat oarecum când Røed a venit cu povestea aia despre sex matinal, că saliva era de atunci.

— Oh?

— Ce crezi c-o să fac înainte să mă întâlnesc diseară cu Arne? Şi asta li se aplică tuturor întâlnirilor mele, chiar şi celor care nu presupun neapărat sex.

— Vei face un duş, răspunse Sung-min.

— Corect! Mi s-a părut ciudat că Susanne n-a făcut duş înainte să ia metroul spre Skullerud. Mai ales dacă făcuse sex.

— Aşadar, repet întrebarea: de unde provenea saliva? interveni Harry.

— Eh… după ce-a fost omorâtă? zise Sung-min.

— Teoretic, e posibil, dar extrem de improbabil. Gândeşte-te cât de meticulos au fost planificate aceste trei crime. Eu cred că ucigaşul a plantat saliva lui Røed pe trupul lui Susanne cu intenţia de-a induce în eroare poliţia.

— Poate, zise Sung-min.

— Pe mine m-ai convinge cu asta, adăugă Katrine.

— Normal că nu vom obţine un răspuns, spuse Harry.

— Nu, nu primim niciodată toate răspunsurile, recunoscu şi Katrine.

Mai stătură o vreme acolo, închizând ochii spre soare de parcă ar fi ştiut că era ultima zi caldă din an.

✯

Tocmai se pregăteau să închidă când Jonathan pusese întrebarea. Stătea lângă cuştile iepurilor, iar întrebarea dacă Thanh avea vreun plan pentru seara asta era menită să pară complet întâmplătoare.

Dacă Thanh ar fi bănuit ceva, ar fi răspuns da. Dar nu bănuise şi răspunse sincer că nu.

— Bun. Atunci, mi-ar plăcea să mă însoţeşti undeva.

— Undeva?

— Undeva unde vreau să-ţi arăt ceva. Dar e secret şi nu trebuie să sufli o vorbă. OK?

— Ăăă…

— Te iau de acasă.

Thanh simţea că o cuprinde panica. Nu voia să meargă nicăieri. Cu siguranţă nu cu Jonathan. Adevărat, nu mai părea furios că ea ieşise la plimbare cu poliţistul şi câinele lui. Chiar ieri îi adusese şi un pahar mare cu cafea, ceva ce nu mai făcuse niciodată, însă tot îi mai era un pic teamă de el. Era prea greu de citit, iar ea se considera destul de pricepută la citirea oamenilor. Însă acum era încolţită. Ar fi putut să-i spună că are altă întâlnire de care uitase complet, dar el n-ar fi crezut-o, iar Thanh era o mincinoasă tare nepricepută. Până la urmă era şeful ei, iar ea avea nevoie de acest job. Nu chiar cu orice preţ, desigur, dar totuşi exista unul. Înghiţi în sec.

— Ce vrei să-mi arăţi?

— Ceva ce-ţi va plăcea.

Oare părea morocănos din cauză că ea acceptase din prima?

— Ce?

— E o surpriză. E-n regulă la ora 21?

Thanh trebuia să se hotărască. Se uită la el. La bărbatul ciudat şi închis în sine de care se temea. Încercă să stabilească un contact vizual, de parcă asta i-ar fi oferit vreun răspuns. Şi apoi întrezări ceva ce până acum nu mai observase. Nu ceva semnificativ, doar o încercare de zâmbet care părea să se strecoare involuntar, ca şi cum în spatele acelei aparenţe dure era neliniştit. Se temea că avea să-l refuze? Poate acesta era motivul pentru care, dintr-odată, simţi că până la urmă nu-i mai e teamă de el.

— OK. La ora 21.

Atunci a fost ca şi cum el şi-ar fi recăpătat controlul. Dar a zâmbit. Da, a zâmbit. Iar Thanh nu ştia dacă îl mai văzuse vreodată zâmbind aşa. Avea un zâmbet drăguţ.

În metrou, în drum spre casă, începu iar să aibă îndoieli. Nu era foarte sigură că fusese înţelept să accepte. Şi mai era ceva ce i se păruse straniu, deşi poate că nu era. El spusese că o s-o ia cu maşină, dar n-o întrebase unde locuieşte, iar ea nu-şi amintea să-i fi spus vreodată.

43.
VINERI

Alibiul

Sung-min ieşise din duş când telefonul lăsat lângă pat la încărcat îi sună.

— Da?

— Bună ziua, Larsen! Mona Daa, de la *VG*.

— Bună seara, Daa!

— Oh, e deja târziu, vrei să zici? Scuze dacă ţie ţi s-a terminat ziua de lucru, dar voiam câteva cuvinte de la cei implicaţi în anchetă. Cum a fost şi cum e acum, cu cazul rezolvat. Trebuie să fi fost o mare uşurare şi un adevărat triumf pentru tine şi Kripos, care s-au implicat încă de la început, când Susanne a fost dată dispărută, pe 30 august.

— Cred că eşti un reporter bun, aşa că am să-ţi răspund pe scurt la întrebări.

— Mulţumesc foarte mult. Prima mea întrebare se referă la…

— Mă referem la cele pe care le-ai pus deja. Da, e seară şi ziua mea de lucru s-a încheiat. Nu am niciun comentariu, va trebui s-o suni pe Katrine Bratt, care a condus ancheta, sau pe şeful meu, Ole Winter. Şi, nu, Kripos nu s-a implicat de la început, când Susanne Andersen a fost dată dispărută pe data de… ăăă…

— 30 august, repetă Mona Daa.

— Mersi. În acel moment, noi încă nu fuseserăm contactaţi. Ne-am implicat după ce-au dispărut două persoane şi a devenit evident că este un caz de crimă.

— Scuze încă o dată, Larsen. Ştiu, forţez un pic nota, dar ăsta e jobul meu. Pot să te citez cu ceva generic şi să-ţi folosesc poza?

Sung-min oftă. Pricepea ce căuta ea de fapt. Diversitate. O imagine cu un poliţist care nu era un norvegian nativ de 50 de ani şi heterosexual. Oricum, bifa aceste căsuţe. Nu că ar fi avut ceva împotriva diversităţii din media, însă ştia că, odată deschisă această uşă, n-ar fi durat mult până să se trezească pe o canapea dintr-un studio TV, răspunzând la întrebările unui anumit prezentator despre cum e să fii gay în poliţie. Nu c-ar fi avut ceva împotrivă, trebuia s-o facă cineva şi pe asta. Doar că nu el.

Refuză, iar Mona Daa spuse că înţelege şi-şi ceru iar scuze. O femeie

cumsecade.

După ce închiseră, Sung-min rămase privind în gol. Îngheţă. Era gol, dar nu acesta era motivul. Ci alarma din propria minte, aceeaşi care sunase când era în Unitatea de Arest Preventiv. Începuse să sune iar. Nu ce spusese Groth, că Beckstrøm păruse diferit când plecase, îi declanşase alarma. Ci un lucru complet diferit. Ceva cu totul – şi în mod vădit – diferit.

★

Terry Våge se zgâia la ecranul calculatorului. Verifică numele încă o dată.

Fireşte că *putea* fi o coincidenţă – Oslo era un oraş mic, dacă te gândeai. Petrecuse ultimele ore hotărându-se ce să facă. Să meargă la poliţie sau să se ţină de planul iniţial. Se gândise să o sune pe Mona Daa ca să o implice, apoi – dacă era vorba de cine bănuia el şi înhăţau potul – să publice povestea în cel mai important ziar din ţară. Ei doi într-o aventură împreună, n-ar fi fost ceva? Dar nu, ea era prea corectă, ar fi insistat să anunţe poliţia, Våge era sigur. Se uită la telefonul pe care formase deja numărul, nu-i mai rămânea decât să apese pe Apelare. Încheiase dezbaterea cu sine însuşi, argumentul câştigător fusese că *putea* fi o coincidenţă. Nu avea nicio dovadă solidă pentru poliţişti, însemna că era în regulă să continue pe cont propriu. Ce mai aştepta? Îi era teamă? chicoti. Ce dracu’, normal că-i era teamă. Apăsă ferm butonul de Apelare.

Îşi auzi propria respiraţie gâfâită în telefon în timp ce suna. O clipă, speră că nu-i va răspunde nimeni. Sau, dacă i se răspundea, să nu fie el.

— Da?

Dezamăgire şi uşurare. Dar mai ales dezamăgire. Nu era el; nu era vocea pe care o auzise la telefon în celelalte două dăţi. Trase adânc aer în piept. Se hotărâse dinainte că avea să meargă până la capăt, ca să nu mai aibă îndoieli după aceea.

— Sunt Terry Våge, zise, reuşind să-şi stăpânească tremurul din voce. Am mai stat de vorbă. Dar, înainte să închizi, să ştii că n-am luat legătura cu poliţia. Deocamdată. Şi nici n-am s-o fac, dacă stai de vorbă cu mine.

Linişte la celălalt capăt. Ce însemna asta? Cealaltă persoană încerca să se hotărască dacă are de-a face cu un nebun sau cu vreun amic ce-i juca vreo farsă? Apoi, încet şi lent, răsună o voce complet diferită: — Cum ţi-ai dat seama, Våge?

Chiar *era* el. Aceeaşi voce adâncă, răguşită, pe care o folosise când îl sunase de pe un număr necunoscut, probabil de pe un telefon neînregistrat.

Våge se înfioră, fără să ştie cât de încântare şi cât de frică. Înghiţi în sec.

— Te-am văzut trecând acum două seri prin faţa Kolås Shopping Centre. Ai trecut la 26 de minute după ce-am plecat din locul în care atârnaseşi capetele. Am toate intervalele orare înregistrate pe poze.

Urmă o pauză lungă.

— Ce doreşti, Våge?

Acesta inspiră adânc.

— Vreau povestea ta. Toată povestea, nu doar cea despre omoruri. Imaginea reală a persoanei din spatele lor. Prea mulţi oameni au fost afectaţi de ce s-a întâmplat, nu doar cei care le cunoşteau pe victime. Şi trebuie să înţeleagă, toată ţara trebuie să o facă. Sper că înţelegi că n-am niciun interes să te prezint drept un monstru.

— De ce nu?

— Pentru că monştrii nu există.

— Nu există?

Våge înghiţi iar în sec.

— Desigur, ai cuvântul meu că vei rămâne anonim.

Un pufnet de râs.

— De ce te-aş crede pe cuvânt?

— Pentru că, răspunse Våge, oprindu-se ca să-şi menţină vocea sub control, pentru că sunt un paria în jurnalism. Pentru că am rămas blocat pe-o insulă pustie şi tu eşti singura salvare. Pentru că nu am nimic de pierdut.

Încă o pauză.

— Şi dacă nu-ţi acord un interviu?

— Atunci următorul telefon pe care-l dau e la poliţie.

Våge aşteptă.

— Bine, hai să ne întâlnim la Weiss, în spatele Muzeului Munch.

— Ştiu unde e.

— La ora 18 fix.

— Astăzi?

Våge se uită la ceas.

— Asta înseamnă peste trei sferturi de oră.

— Dacă vii prea devreme sau prea târziu, plec.

— Bine, bine. Ne vedem la ora 18.

Lăsă telefonul jos. Trase aer în piept de trei ori. Apoi îl copleşi râsul, şi-şi lăsă capul pe tastatură în vreme ce plesnea biroul cu palmele. La dracu'! Să vă ia dracu' pe toţi!

★

Harry şi Øystein stăteau de o parte şi de alta a patului, când uşa se deschise încet şi Truls se strecură în salon.

— Cum se simte? şopti el, găsindu-şi un loc şi uitându-se la Ståle, care stătea întins, palid şi cu ochii închişi.

— Poţi să mă întrebi pe mine, rosti brusc Aune, deschizând ochii. Aşa şi-aşa. Lui Harry i-am cerut eu să vină, dar voi doi n-aveţi altceva mai bun de făcut într-o seară de vineri?

Truls şi Øystein se uitară unul la altul.

— Neah, răspunse Øystein.

Aune clătină din cap.

— Unde rămăseseşi, Eikeland?

— Aşa, aveam o cursă de la Oslo la Trondheim, 500 de kilometri, şi tipul ăsta pusese o casetă cu versiunea la nai a melodiei *Careless Whisper,* iar în mijlocul munţilor Dovrefjell am cedat, am scos caseta, am coborât geamul…

Lui Harry îi sună telefonul. Presupuse că e Alexandra, care voia să-l întrebe dacă mai ajunge la timp pentru eclipsa de lună de la 22:35, dar era Sung-min. Se grăbi să iasă pe hol.

— Da, Sung-min.

— Nu. Zi *spune-mi!*

— Spune-mi!

— Îţi spun. Pentru că nu se potriveşte.

— Ce nu se potriveşte?

— Kevin Selmer. Avea alibi.

— Oh?

— Am fost la arest şi era chiar sub nasul meu. Biletul lui Selmer la *Romeo şi Julieta.* Dacă mintea mea ar fi fost mai eficientă, mi-aş fi dat seama pe loc. Adică, mintea a încercat să-mi spună, dar eu n-am ascultat-o. Nu până nu mi-a zis clar Mona Daa la telefon.

Sung-min se opri.

— În ziua în care Susanne Andersen a fost dată dispărută, Kevin Selmer a văzut *Romeo şi Julieta* la Teatrul Naţional. Am urmărit biletul, era dintre cele oferite sponsorilor, care i-au fost trimise lui Markus Røed, acelaşi tip folosit şi de Helene.

— Da. Ea mi-a spus că a împărţit câteva la petrecere. Probabil aşa l-a primit şi Selmer. Şi am presupus că aşa a aflat când urma să meargă Helene

la teatru – biletul ei era prins pe uşa frigiderului.

— Dar n-a fost el. Nu dacă ar fi acelaşi individ care a omorât-o pe Susanne Andersen. Casa de bilete de la teatru a luat legătura cu cei care au stat în seara aceea lângă Selmer şi aceştia au confirmat că bărbatul se potrivea cu descrierea; şi-au amintit de el pentru că a rămas îmbrăcat cu canadiana. Dar *n-a dispărut* la antract.

Harry era surprins. Mai ales pentru că nu era *mai* surprins.

— O luăm de la capăt. E celălalt tip, Bobocul.

— Poftim?

— Ucigaşul e amatorul cu cocaina verde. El e, până la urmă. La dracu' şi iar la dracu'!

— Pari… ăăă, sigur.

— Sunt sigur, dar, dacă aş fi în locul tău, n-aş avea încredere în cineva care s-a înşelat de-atâtea ori. Trebuie să o sun pe Katrine. Şi pe Krohn.

Încheiară apelul.

Katrine era pe cale să îl adoarmă pe Gert când răspunse la telefon, aşa că Harry o informă repede despre noua evoluţie a cazului. După aceea, îl sună pe Krohn şi-i explică faptul că noile indicii însemnau că ancheta nu e finalizată.

— Pune-l pe Røed înapoi în arest la domiciliu. Nu ştiu ce-are de gând tipul ăsta, dar ne-a păcălit deja pe toţi şi nu doar o dată, ar fi bine să ne luăm toate precauţiile.

— Sun la firma Guardian, zise Krohn. Mersi!

44.
VINERI

Interviu

Prim se uită la ceas.

17:59.

Se aşezase la una dintre mesele de la geam, la Weiss. De unde stătea, vedea cele două beri proaspăt aduse în faţa sa, Muzeul Munch în lumina soarelui la apus şi clădirea unde mersese neinvitat la petrecerea de pe terasă.

30 de secunde până la fix.

Îşi lăsă privirea să rătăcească prin jur. Clienţii păreau fericiţi. Stăteau în grupuri, zâmbind, sporovăind, râzând şi bătându-se reciproc pe umeri. Prieteni. Părea drăguţ. Era drăguţ să ai pe cineva. Să o ai pe Ea. Urmau să bea bere, iar prietenii Ei să devină ai lui.

Intră un bărbat cu o pălărie cu boruri mici. Terry Våge. Acesta se opri şi cercetă încăperea în timp ce uşa se închidea în urma lui. La început, nu observă că Prim îi făcea discret cu mâna, ochii săi având fără îndoială nevoie să se obişnuiască cu lumina slabă din interior. Apoi dădu scurt din cap şi se îndreptă spre masa lui Prim. Reporterul părea palid şi răsufla greoi.

— Eşti…

— Da. Stai jos, Våge!

— Mersi!

Våge îşi scoase pălăria. Fruntea îi lucea de transpiraţie. Dădu din cap spre berea din partea lui de masă.

— E pentru mine?

— Voiam să plec imediat ce gulerul de spumă urma să coboare sub buza paharului.

Våge rânji drept răspuns şi ridică paharul. Băură. Lăsară jos berile şi-şi şterseră spuma de pe buze cu dosurile palmelor, într-o mişcare aproape sincronizată.

— Iată-ne în sfârşit aici, rosti Våge. Stând şi bând ca doi vechi amici.

Prim înţelegea ce încerca Våge. Să spargă gheaţa. Să-i câştige încrederea. Să-i intre cât mai repede pe sub piele.

— Îţi plac? dădu Prim din cap înspre oamenii cuprinşi de veselie din bar.

— Ah, sunt conţopişti. Băuturile astea de vineri sunt cel mai aşteptat

eveniment al săptămânii înainte de-a se întoarce la vieţile lor banale de familie. Ştii: mănâncă taco cu copiii, îi bagă la culcare şi se uită la televizor cu aceeaşi femeie, până se plictisesc amândoi suficient cât să adoarmă. Apoi se trezesc a doua zi dimineaţă sâcâiţi de copii şi pleacă la locul de joacă. Îmi închipui că tu nu ai un asemenea stil de viaţă?

Nu, se gândi Prim. *Dar n-ar fi chiar diferit de cel pe care mă văd trăindu-l. Cu Ea.*

★

Våge ştia că practic nu va mai avea ocazia să bea odată ce-şi scotea carnetul, aşa că luă o înghiţitură prelungă de bere. Câtă nevoie avusese de asta!

— Våge, ce vrei să ştii despre stilul meu de viaţă?

Reporterul se uită la celălalt, încercând să-l citească. Vedea împotrivire? Era o greşeală să fie atât de direct? Interviurile de profil erau un joc delicat. Până la urmă, dorea ca intervievatul să se simtă în siguranţă, să-l vadă ca pe un prieten care-l înţelegea, să se deschidă şi să-i spună lucruri pe care altfel nu le-ar fi dezvăluit. Sau, mai precis: să spună lucruri pe care să le regrete. Dar uneori putea fi cam insistent, prea zelos cu propria muncă.

— Ştiu câte ceva. E incredibil câte poţi găsi pe internet când ştii unde să cauţi.

Observă că glasul bărbatului era diferit faţă de cum fusese la telefon. Şi că mirosea a ceva. Un iz ce-i trezea amintiri dintr-o vacanţă din copilărie, cu hambarul unchiului său, mirosul de căpăstru de cal îmbibat de sudoare. Simţi un junghi uşor de durere în stomac. Probabil vechiul său ulcer care-l saluta, cum obişnuia în perioade de stres şi obiceiuri proaste. Sau când bea prea repede, ca acum. Împinse paharul într-o parte şi-şi aşeză carnetul pe masă.

— Spune-mi, cum a început?

★

Prim nu ştia de cât timp vorbea când pomeni că unchiul era şi tatăl său biologic, dar că aflase abia după ce mama sa pierise în incendiu.

— O primă consangvinizare nu este neapărat nefericită, din contră, poate duce la nişte rezultate excelente. Defectele de familie pot apărea printr-o consangvinizare repetată. Am observat nişte trăsături distincte pe care le împărţeam cu Unchiul Fredric. Chestii mărunte, de exemplu, ne ducem amândoi degetul mijlociu la colţul gurii când ne gândim. Şi mai importante, cum ar fi că avem amândoi un IQ excepţional. Însă abia când am început să

studiez animalele şi reproducerea am început să am bănuieli că există o legătură şi am trimis probe ADN de la amândoi, pentru a fi testate. Începusem să nutresc cu mult timp înainte gânduri de răzbunare. Aveam de gând să-mi umilesc tatăl vitreg aşa cum mă umilise şi el. Doar era responsabil indirect de moartea mamei. Apoi mi-am dat seama că erau amândoi de vină, căci şi Unchiul Fredric ne băgase în necaz pe mine şi pe mama. Aşa că, de Crăciun, i-am trimis o cutie cu bomboane de ciocolată. Unchiul Fredric adoră ciocolata. Am injectat o subspecie de *Angiostrongylus cantonensis* în ele, un vierme pulmonar găsit la şobolani căruia îi place în mod deosebit creierul de om şi care se găseşte numai în mucusul lăsat de limaxul de pe Muntele Kaputar. Rezultatul este o moarte lentă şi agonizantă, cu o demenţă tot mai puternică.

Se opri, apoi reluă:

— Dar văd că te plictisesc. Aşa că să trecem la subiect! Am petrecut ani buni dezvoltând propria subspecie de *Toxoplasma gondii*, iar după ce-am terminat a început să se contureze şi planul. Prima şi cea mai mare problemă s-a dovedit faptul că trebuia să mă apropii suficient de mult de Markus Røed ca să plantez parazitul în el. Oamenii bogaţi sunt mult mai puţin accesibili, ajungi mai greu la ei, ca jurnalist ştii prea bine asta, de la starurile rock e mult mai greu să scoţi câteva cuvinte, nu? Soluţia s-a ivit mai mult sau mai puţin din întâmplare. Nu sunt genul care iese des în oraş, dar am auzit despre o petrecere care se ţinea pe acoperişul clădirii unde locuieşte Røed. Acolo, sus…

Prim arătă pe fereastră.

— În acelaşi timp, prin intermediul jobului meu, s-a întâmplat să dau peste o captură de cocaină verde şi mi-am dat seama că aş putea să şterpelesc un pic. Ţi-e cunoscută expresia? Da, aşa că am amestecat-o cu prietenii mei *gondii.* Nu mult, doar cât să mă asigur că, odată consumată, ar fi avut efectul scontat asupra lui Røed. Planul era să aştept vreo două zile după petrecere şi apoi să-i fac o vizită. Ar fi fost suficient să-mi simtă mirosul, cel al gazdei primare, şi să-i fie imposibil să mă respingă. Ar fi făcut exact ce i-aş fi cerut, pentru că n-ar mai fi avut decât o singură idee în minte. Să mă aibă. Poate nu mai am eu curuleţul ăla de băieţel pe care şi-l dorea, dar nimeni cu *gondii* în creier nu-i poate rezista gazdei primare.

★

Grupul Aune se adunase încă o dată în jurul patului din salonul 618.

Harry le explicase că acum cazul se prezenta într-o nouă lumină.

— Dar n-are cum dracului să fie aşa! exclamă Øystein. Bertine avea între dinţi o bucăţică din pielea lui Selmer. Aia de unde-a venit? Poate că i-o trăsese în ziua în care a dispărut?

Harry clătină din cap.

— A plantat-o Bobocul. La fel cum a plantat şi saliva lui Røed pe sânul lui Susanne.

— Cum? întrebă Truls.

— Nu ştiu. Dar trebuie s-o fi făcut. Ca să ne inducă în eroare. Şi i-a reuşit.

— E bine, în teorie, spuse Øystein. Dar să umbli aşa, plantând ADN… Cine dracu' face aşa ceva?

— Mhm… făcu Harry, uitându-se gânditor la Øystein.

✯

— Din păcate, la petrecere lucrurile n-au decurs conform planului, oftă Prim. În timp ce aranjam liniuţele pe măsuţa de cafea, celălalt dealer, tipul despre care am citit mai târziu în ziar că se numea Kevin Selmer, zicea că nu mai prizase niciodată cocaină verde, doar auzise de ea. Îi străluceau ochii şi, când liniuţele au fost gata, s-a repezit să o tragă el pe prima. L-am înhăţat de braţ şi l-am smucit – trebuia să fiu sigur că am de-ajuns pentru Røed. L-am zgâriat cu unghiile…

Prim se uită în jos la mână.

— Şi m-am ales cu sânge şi piele sub unghii. Mai târziu, când am ajuns acasă, le-am scos şi le-am pus la păstrare. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de asemenea chestii. În fine, problemele de la petrecere au continuat. Røed a insistat ca două dintre prietenele lui să tragă câte-o linie înaintea sa. Nu voiam să risc opunându-mă, dar măcar fetele au fost suficient de manierate încât să tragă liniuţele mai subţiri dintre cele trei pe care le aranjasem. Când a venit rândul lui Røed, a intrat în cameră soţia lui, Helene, şi a început să-l certe; poate că asta l-a stresat şi l-a făcut să strănute şi să împrăştie toată cocaina. Un lucru foarte rău, căci nu mai aveam deloc la mine. Am dat fuga la bucătărie, am găsit o cârpă şi am adunat cocaina de pe masă şi de pe jos. I-am arătat cârpa lui Røed şi i-am spus că e de-ajuns pentru o liniuţă. Însă el nici n-a vrut s-audă, zicea, ce dracu', e plină de muci şi de scuipat, dar o să ia puţină de la K, Kevin, adică. Kevin era furios pe mine, i-am zis că poate să guste altădată. A zis că i-ar plăcea, deşi nu ia droguri, dar că toată lumea trebuie să-ncerce odată şi-odată. N-a vrut să-mi spună numele lui sau unde locuieşte, ci doar că-l pot găsi în Jernbanetorget

în timpul orelor normale de lucru, dacă vreau să schimb cocaină de-a mea cu a lui.

I-am răspuns că sigur, gândindu-mă că n-am să-l mai văd vreodată. În orice caz, petrecerea fusese un dezastru, iar eu m-am întors la bucătărie să clătesc cârpa, când am văzut ceva pe uşa frigiderului. Un bilet de teatru la *Romeo şi Julieta*. Din cele pe care soţia lui Røed ne împărţise câtorva dintre noi pe terasă. Eu îl pusesem în buzunar pe al meu, fără să am de gând să-l folosesc, l-am văzut şi pe Kevin primind unul.

Prim s-a oprit puţin, apoi a continuat:

— În timp ce stăteam acolo, mintea mea a început să clocească planul B. Şi îmi merge foarte repede, Våge. E incredibil câte mişcări face creierul în avans când e sub presiune. Iar al meu era şi rapid, şi sub presiune. Nu ştiu cât am rămas acolo, nu mai mult de-un minut, poate două. Apoi am băgat cârpa în buzunar şi m-am apropiat de fete. De prima, apoi de a doua. S-au arătat destul de amabile faţă de mine după cocaina pe care le-o dădusem, aşa că le-am făcut să-mi dezvăluie cât mai multe informaţii posibil. Nu chestii personale, ci genul de lucruri din care să înţeleg unde aş fi putut să le găsesc. Susanne m-a întrebat de ce continuam să port mască. Bertine mai voia cocaină. Dar ambele au fost abordate de bărbaţi care li s-au părut mai interesanţi decât mine. Oricum, am plecat fericit acasă; ştiam că durează câteva zile până ce parazitul le ajungea la creier, până ce urmau să strige ca nişte fetiţe în faţa unei trupe de băieţi când aveau să îmi simtă mirosul.

Prim râse şi-şi ridică halba spre Våge.

✯

— Întrebarea este, reluă Harry, unde începem să-l căutăm pe Boboc?

Truls mârâi.

— Da, Truls?

Bărbatul mai scoase câteva sunete înainte să reuşească să vorbească.

— Dacă a reuşit să facă rost de cocaină verde, trebuie să-i verificăm pe cei care s-au aflat în preajma capturii înainte să fie trimisă la analiză. Asta înseamnă cei de la aeroport şi cei de la Corpuri Delicte. Şi, da, eu şi cei care au adus-o cu maşina de la Gardermoen la sediul poliţiei. Dar şi tipul care a transportat-o de la depozit la Krimteknisk.

— Hei! făcu Øystein. Nu ştim sigur dacă acea captură a fost singurul transport de cocaină verde care-a ajuns în ţară.

— Truls are dreptate, interveni Harry. Mai întâi căutăm unde e evident.

✯

— Cum bănuiam, n-am mai avut o nouă şansă să mă apropii de Røed, oftă Prim. Amestecasem în cocaină toţi paraziţii pe care îi aveam, iar cei din corpul meu fuseseră omorâţi de sistemul meu imunitar şi o mică supradoză de antiparazitar. Aşadar, ca să-l infectez pe Røed aveam nevoie de paraziţii din fete, înainte să fie omorâţi de sistemul lor imunitar. Cu alte cuvinte, trebuia să mănânc un pic din creierul şi ochii lor. Am ales-o pe Susanne pentru că ştiam sala de fitness la care mergea. Având în vedere că simţul olfactiv al omului e cam la fel de puternic precum al şoarecelui, a trebuit să mă fac cumva mai atrăgător. Prin urmare, m-am mânjit cu secreţii intestinale pe care le-am distilat din propriile-mi excremente.

Prim zâmbi larg şi ridică privirea. Vage nu-i întoarse zâmbetul, doar îl privi uimit.

— Am aşteptat-o în faţa sălii, foarte nerăbdător. Testasem parazitul pe animale care de obicei se feresc de oameni, cum ar fi vulpile sau căprioarele, şi fuseseră atrase de mine, mai ales vulpea. Dar nu puteam fi sigur că o să aibă efect şi asupra oamenilor. A ieşit din sală şi mi-am dat seama imediat că era atrasă. Am stabilit să ne întâlnim în parcarea de lângă traseele din pădurea din Skullerud. Când n-a ajuns la timp, m-am întrebat dacă nu făcusem o greşeală, dacă nu cumva îşi revenise după ce nu mai avusese în nări mirosul intestinelor mele. Dar a apărut, iar eu exultam, crede-mă.

Prim luă o gură de bere, ca şi cum se pregătea pentru final.

— Am mers la braţ prin pădure, iar când ne-am îndepărtat un pic de la drum, am ieşit de pe potecă şi am făcut sex. Pe urmă i-am tăiat gâtul.

Prim simţi că-i vine să plângă şi-şi drese glasul.

— Sunt conştient că în acest punct ţi-ai dori mai multe amănunte, dar cred că am reprimat anumite părţi. În fine, adusesem o fiolă cu saliva lui Røed pe care i-am întins-o pe un sân. I-am îmbrăcat trunchiul pentru ca ploaia să nu spele saliva înainte să fie găsită de poliţie. Atunci mi s-a părut o idee bună, dar mai mult a complicat lucrurile.

Mai luă o gură de bere.

— Cu Bertine, lucrurile au mers cam la fel. Am întâlnit-o în barul pe care îmi spusese că îl frecventează şi am stabilit să ne întâlnim în Grefsenkollen. A venit cu maşina şi, când i-am cerut să-şi lase telefonul şi să mă însoţească într-o aventură cu maşina mea, nici n-a clipit, era copleşită de dorinţă. A adus ceva ce numea glonţ de prizat, un fel de mini-inhalator din care prizezi cocaină. M-a convins să trag şi eu o dată. I-am zis că vreau s-o iau pe la

spate şi i-am înfăşurat o curea de piele în jurul gâtului. Sigur a presupus că e un joc sexual, aşa că m-a lăsat. A durat mai mult decât crezusem s-o strangulez. Până la urmă, n-a mai respirat.

Prim oftă adânc şi clătină din cap, apoi îşi şterse o lacrimă.

— Am şters orice urmă cu atenţie, aşa că am luat glonţul de prizat pe care ar fi putut să-l găsească poliţia şi care ar fi păstrat înăuntru ADN din nasul meu. Atunci nu ştiam că urma să-i găsesc un scop. Citisem întâmplător că, dacă trebuie să omori pe cineva pentru creier şi ochi, e mai bine să iei tot capul.

Prim îşi flexă picioarele pe sub masă, îi amorţiseră de tot.

— În săptămânile următoare, am mâncat câteva bucăţi din creier şi din ochi. Trebuia să menţin reproducerea acestor paraziţi cu vieţi enervant de scurte în timp ce aşteptam s-ajung iar în apropierea lui Røed. Am stat de multe ori exact la masa asta, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să merg la el acasă şi să-l întreb dacă putem vorbi. Dar nu era niciodată acasă, n-o vedeam decât pe Helene venind şi plecând. Poate că el locuia altundeva, însă n-am reuşit să aflu unde. Între timp mâncasem creierul, iar paraziţii erau morţi, aşa că-mi trebuia un nou cobai. Helene Røed. Mi-am zis că i-aş provoca lui Markus Røed destul de multă durere dacă o luam de lângă el. Şi cunoşteam şi două locuri în care mă puteam apropia de ea. La Teatrul Naţional, pe data de pe biletul prins de uşa frigiderului. Şi într-un local numit Danielle. Când o întrebasem pe Susanne, îmi spusese că acolo îl cunoscuse pe Markus Røed. Şi că nu înţelegea de ce Helene Røed încă mai continua să meargă la acele prânzuri de luni, doar prinsese deja peştele cel mare.

Prim se opri o clipă, ca pentru a rememora ceea ce urma să spună.

— Aşa că m-am dus şi eu acolo într-o zi de luni şi, cum era de aşteptat, Helene Røed şi-a făcut apariţia. Am comandat aceeaşi băutură cu care o văzusem la petrecere, un Dirty Martini, şi am turnat doza necesară de extract cu *gondii* în el. Apoi l-am chemat pe chelner, i-am oferit o bancnotă de 200 de coroane şi l-am convins să ducă băutura la masa ei. I-am spus bărbatului să indice un alt client şi că era vorba de-o glumă între prieteni. Am aşteptat până am văzut-o cum bea şi am plecat. Am aflat când era pauza în spectacolul *Romeo şi Julieta* şi că nu-ţi trebuie decât un bilet ca să intri în salon, oricine putea merge acolo să se amestece cu restul lumii. Apoi am făcut ce ştiam deja din experienţă: m-am dus şi am agăţat-o, apoi…

Prim se strâmbă şi lovi cu piciorul ceva. Nu ştia ce, piciorul mesei sau

pe-al lui Våge.

— A doua zi a fost găsită şi l-au arestat pe Røed. Atunci mi-am dat seama că-mi dădusem cu stângu-n dreptul. Mă asigurasem că ajunge acolo pentru că voiam să sufere, dar apoi au spus că s-ar putea să rămână închis luni întregi. Trebuia să rezolv problema. Din fericire, am ăsta…

Se bătu cu un deget în frunte.

— L-am folosit şi am găsit altă persoană nevinovată care să-i ia locul lui Røed: Kevin, dealerul de cocainã. Până la urmă, prea fusese nerăbdător să încerce cocaina verde. Era perfect.

45.
VINERI

Colecţie

Prim aruncă o privire spre gaşca de funcţionari care sărbătorea ziua de vineri în timp ce-şi răsucea încet paharul.

— Păstrasem şi o bucăţică de piele conservată, de pe antebraţul lui Kevin Selmer. Nu era singura persoană de la care aveam o mostră de ţesut; erau lucruri pe care le colectam şi pe care uneori le foloseam în proiectul meu de cultivare a parazitului perfect. Cu o scobitoare, am introdus un fragment de piele între doi dinţi din ţeasta lui Bertine. Apoi tu ai avut grijă ca dovada să ajungă în mâinile poliţiei. Mă aşteptam ca mai devreme sau mai târziu să se descopere că cele trei cadavre aveau o formă de parazit *gondii.* Dacă cineva găsea conexiunea, aveau să înceapă vânătoarea gazdei primare. Îl puteam face pe Kevin să pară şi criminal, şi gazda primară? Scuze dacă par cam încrezut, dar soluţia a fost pe cât de ingenioasă, pe atât de simplă. Am pregătit un amestec de cocaină verde şi *gondii,* o doză care garantat era letală, am pus-o în glonţul de prizat al lui Bertine şi am mers la Kevin, în Jernbanetorget, ca să fac schimbul agreat la petrecere. A fost încântat, mai ales că i-am lăsat şi glonţul de prizat. Îmi imaginez crampele pe care trebuie să le fi avut înainte să moară, n-am nicio îndoială că şi eu m-aş fi dat cu capul de-un perete, numai ca să-mi pierd cunoştinţa.

Prim îşi goli şi restul paharului.

— A fost un monolog lung, Terry, destul despre mine! Tu ce mai faci?

Prim se aplecă peste masă.

— Pe bune! Te simţi… paralizat? Pentru că se întâmplă foarte repede atunci când bei o bere cu o concentraţie atât de mare de *gondii*. Chiar mai puternică şi decât cea primită de Kevin. După câteva minute, pur şi simplu îţi e imposibil să ridici un deget. Sau să scoţi vreun sunet. Dar văd că încă mai respiri. De fapt, stopul cardio-respirator e la final. Evident, şi creierul încetează să funcţioneze. Ştiu că asta poţi să auzi: îţi iau cheile de la casă şi mă duc să-ţi iau computerul. Şi să-l arunc, odată cu telefonul tău, în fiord.

Prim se uită afară. Lumina zilei începea să scadă.

— Uite, e lumină în apartamentul tatălui meu vitreg. Cred că e singur acum. Ce zici, i-ar plăcea un musafir?

★

Era trecut de 18:30 când Markus Røed auzi soneria la uşă.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă bodyguardul mai în vârstă.

Røed clătină din cap. Bodyguardul trecu din living pe hol şi se apropie de interfon.

După ce acesta ieşi din cameră, Røed profită de oportunitate.

— Şi ce vrei să faci după ce termini cu munca de bodyguard?

Tânărul îşi ridică privirea spre el. Avea gene lungi şi ochi căprui şi blânzi. Muşchii inutil de masivi erau compensaţi de mina copilăroasă. Cu un pic de bunăvoinţă şi de imaginaţie, putea să pară cu cinci sau şase ani mai tânăr.

— Habar n-am, răspunse el, lăsându-şi privirea să rătăcească prin living.

Era probabil ceva de la cursuri: fără discuţii inutile cu clientul şi verificarea permanentă a locului, chiar şi atunci când stăteai cu uşile încuiate în coconul primitor al unei case.

— Ştii, ai putea să vii să lucrezi pentru mine.

Tânărul îi aruncă o privire scurtă lui Røed, iar acesta văzu ceva ce aducea a dispreţ, a dezgust. Apoi, fără să răspundă, tânărul începu să cerceteze iar camera. Røed se blestemă singur. Căţeluş afurisit, chiar nu înţelegea ce i se oferea?

— E un tip care spune că te cunoaşte! strigă bodyguardul din hol.

— Krohn? strigă Røed înapoi.

— Nu.

Røed se încruntă. Nu-i venea nimeni în minte care să vină să sune aici neanunţat.

Ieşi pe hol, unde bodyguardul îşi desfăcuse larg braţele şi arăta spre ecran. Acolo se afla un tânăr care se uita în sus la camera de deasupra intrării din stradă. Røed clătină din cap.

— I-am zis să plece, adăugă bodyguardul.

Røed se chiorî la ecran. Nu cumva îl mai văzuse, nu cu mult timp în urmă? Şi nu recunoscuse şi atunci ceva, ceva de demult, doar că-l ignorase, spunându-şi că era doar un chip ce-i evoca amintiri? Însă acum, când stătea acolo, era posibil…

— Stai! făcu Røed şi întinse mâna.

Bodyguardul îi întinse receptorul.

— Du-te înapoi înăuntru! îi ceru Røed.

Bodyguardul ezită un moment înainte să facă ce i se ceruse.

— Cine eşti şi ce doreşti? rosti Røed în interfon.

Sunase mai mult a refuz decât intenţionase.

— Salut, tată! Sunt fiul tău vitreg. Voiam doar să vorbesc cu tine.

Røed rămase fără aer. Nu mai avea nicio îndoială. Băiatul din atâtea vise, frica din atâtea coşmaruri că avea să fie descoperit. Nu, nu era băiatul, dar el era. După atâţia ani. Să vorbească? Nu părea deloc de bun augur.

— Sunt cam ocupat, răspunse Røed. Ar fi trebuit să suni înainte.

— Ştiu, răspunse bărbatul în faţa camerei de filmat. Nu aveam de gând să iau legătura cu tine, m-am hotărât abia azi. Vezi tu, mâine plec într-o călătorie de lungă durată şi nu ştiu când mă întorc. Tată, nu voiam să las lucrurile neterminate. A sosit vremea iertării. Trebuia să te văd ultima dată, faţă în faţă, ca să-mi iau piatra asta de pe inimă. Cred că ne va face bine amândurora. Nu durează mai mult de câteva minute şi vom regreta amândoi dacă n-o facem, sunt convins.

Røed îl asculta. Până acum nu mai auzise acea voce adâncă, nici atunci, demult, şi nici recent. Din ce-şi amintea din acele ultime zile din casa din Gaustad, glasul băiatului tocmai începea să se modifice. Desigur, îi trecuse prin minte c-ar fi fost posibil să apară într-o zi şi să-i facă probleme. Ar fi fost cuvântul cuiva împotriva altcuiva, iar singura persoană care putea confirma că avusese loc un aşa-zis abuz sexual pierise în incendiu. Însă chiar şi afirmaţiile de genul ăla îi puteau afecta imaginea. S-o păteze, cum se exprimau cu dispreţ conaţionalii săi. Pentru că Norvegia era o ţară unde concepte de genul onoarei familiei fuseseră erodate de blestemata de democraţie socială, statul era familia pentru majoritatea oamenilor, iar indivizii nu răspundeau decât în faţa semenilor, masa cenuşie a democraţiei sociale cea fără de tradiţii.

Altfel era dacă te numeai Røed, dar cetăţenii de rând n-aveau să înţeleagă niciodată. Să înţeleagă că mai degrabă îţi iei zilele, decât să terfeleşti numele familiei. Aşadar, ce trebuia să facă? Trebuia să decidă. Fiul său vitreg apăruse. Îşi şterse fruntea cu mâna liberă. Uimitor că nu-i era deloc teamă. Era ca atunci când aproape îl călcase tramvaiul. De ce nu era mai speriat acum, când se întâmpla în sfârşit ce-l îngrozise mai tare? Şi ce dacă stăteau de vorbă? Dacă fiul său vitreg avea intenţii necurate, discuţia n-avea să înrăutăţească situaţia. În cel mai bun caz era vorba doar de iertare. Totul uitat, mulţumesc şi la revedere, poate o să doarmă mai bine noaptea. Trebuia să aibă grijă să nu zică nimic, să nu mărturisească, direct sau indirect, ceva ce-ar fi putut fi folosit împotriva sa.

— Îţi pot acorda zece minute, răspunse Røed, apoi apăsă butonul care debloca uşa din stradă. Ia liftul până la ultimul etaj!

Puse receptorul la loc. Băiatul avea de gând să înregistreze ceva? reveni în living.

— Percheziţionaţi musafirii? îi întrebă pe bodyguarzi.

— Întotdeauna, răspunse cel mai în vârstă.

— Bun! Verificaţi dacă are microfoane lipite de piele şi luaţi-i telefonul până pleacă!

★

Prim stătea pe un fotoliu moale în camera media şi se uita la Markus Røed. Bodyguarzii stăteau afară, lângă uşa întredeschisă.

Fusese surprins să vadă că avea bodyguarzi, însă nu prea conta. Important era că rămăsese singur cu el.

Desigur, situaţia ar fi putut fi mai uşoară. Dacă ar fi vrut să îl omoare pe Markus Røed sau să-i provoace vreun rău fizic, n-ar fi fost foarte dificil; la urma urmei, abia acum era însoţit de bodyguarzi, iar într-un oraş ca Oslo, locuitorii sunt atât de naivi, încât nimeni nu se gândeşte că tipul de pe stradă ar putea ascunde o armă sub haină. Nu aşa se întâmplă. Nici lui Markus Røed n-avea să i se întâmple. N-ar fi fost de-ajuns. Ar fi fost mai uşor să-l împuşte, însă, dacă răzbunarea plănuită pentru tatăl său vitreg i-ar fi oferit doar o parte din plăcerea pe care i-o oferise în imaginaţie, ar fi meritat efortul. Răzbunarea lui Prim era aproape ca o simfonie şi crescendoul final era în toi.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat mamei tale! spuse Markus.

Destul de tare ca Prim să-l audă clar, dar prea încet pentru urechile bodyguarzilor.

Prim vedea cât de stânjenit era bărbatul masiv din fotoliu. Smulgea fire din tapiţeria acestuia, iar nările îi palpitau. Un semn sigur că simţise izul secreţiilor intestinale. Pupilele dilatate îi spuneau lui Prim că semnalele olfactive ajunseseră deja la creier, unde paraziţii, gata să se înmulţească, stăteau cuibăriţi de câteva zile. Rezultatul unei mici opere de artă. Când planul original de a-şi infecta tatăl vitreg la petrecere eşuase, Prim fusese silit să improvizeze şi să vină cu unul nou. Îl dusese la îndeplinire, infectându-l pe Markus Røed sub privirile tuturor, avocaţi, poliţişti, chiar şi Harry Hole.

Markus Røed se uită la ceas şi strănută.

— Nu vreau să te grăbesc, dar, cum spuneam, sunt presat de timp, trebuie să o scurtăm. În ce ţară călăto…

— Te vreau, spuse Prim.

Tatăl lui vitreg tresări atât de puternic în fotoliu, încât îi tremurară fălcile.

— Poftim?

— Am avut fantezii cu tine în toţi acei ani. Fără îndoială că era un abuz, dar eu… cred că ajunsese să-mi placă. Şi vreau să încerc din nou.

Prim se uită fix în ochii lui Markus Røed. Văzu cum creierul infestat de paraziţi lucra şi ajungea la concluziile greşite: *Ştiam eu! Băiatului îi plăcea, doar se prefăcea că plânge. N-am făcut nimic rău – din contră, l-am învăţat să-i placă ce-mi place mie!*

— Şi cred c-ar trebui să facem lucrurile ca atunci.

— Ca atunci? întrebă Røed, cu gâtul deja încleştat de nerăbdare.

Acesta era paradoxul toxoplasmozei, cum dorinţa sexuală – de fapt dorinţa de-a se reproduce – anihila teama de moarte, ignora pericolele, oferindu-i celui infectat acea încântătoare vedere îngustată, care-l ducea direct între fălcile pisicii.

— Casa e încă acolo. Dar trebuie să vii singur cu mine, fără bodyguarzi.

— Vrei să zici *acum?* înghiţi în sec Markus.

— Normal. Văd că şi tu…

Prim se aplecă în faţă şi-şi aşează o mână peste prohab:

— …vrei?

Maxilarul lui Røed se mişca în sus şi-n jos incontrolabil. Prim se ridică în picioare.

— Îţi aminteşti unde se află?

Røed doar încuviinţă.

— Şi vii singur?

Încă o încuviinţare. Prim ştia că nu-i nevoie să-i ceară să nu spună cuiva unde se duce sau cu cine se întâlneşte. Toxoplasmoza îl face pe cel infectat excitat şi temerar, nu prost. Nu în sensul în care ar face ceva ce l-ar împiedica să obţină singurul lucru pe care-l are în minte.

— Ai 30 de minute, adăugă Prim.

✯

Bodyguardul mai în vârstă, Benny, era în branşă de 15 ani.

Când deschise uşa, văzu că musafirul îşi pusese o mască peste gură. Benny urmări cum colegul lui îl controla de sus până jos. În afară de nişte chei, nu avea altceva care să poată fi folosit ca armă. Nici portofel, nici

vreun act de identitate. Spusese că se numeşte Karl Arnesen şi, chiar dacă părea ceva inventat, Røed confirmă dând scurt din cap. Îi luară telefonul mobil, cum ceruse Røed, iar Benny insistă ca uşa încăperii să rămână întredeschisă.

După doar cinci minute – cel puţin atât va declara Benny mai târziu poliţiei – tânărul „Arnesen” ieşea din cameră, îşi recupera mobilul şi părăsea apartamentul. Røed strigase că vrea să fie singur şi închisese uşa. După alte cinci minute, Benny îi bătea la uşă să-i spună că Johan Krohn voia să discute cu el. Însă Benny nu primise niciun răspuns, iar când deschisese uşa, camera era goală şi fereastra către terasă, deschisă. Privirea îi aterizase pe scara de incendiu ce cobora până în stradă. Niciun mister pentru el; clientul insinuase de cel puţin trei ori în ultima oră că ar fi plătit excepţional dacă Benny sau colegul său ar fi dat o fugă până în Torggata sau Jernbanetorget, ca să-i facă rost de nişte cocaină.

46.
VINERI

Luna sângerie

Markus coborî din taxi în faţa porţii din capătul aleii.

Primul lucru pe care-l întrebase taximetristul când se urcase în maşină în Oslobukta fusese dacă are bani. O întrebare justificată, căci Markus nu avea sacou peste cămaşă şi era în papuci. Dar avea cardul, ca de obicei – se simţea despuiat fără el.

Balamalele scârţâiră când deschise poarta. Porni pe aleea de pietriş, ajunse în capăt şi rămase uşor şocat când văzu casa pe jumătate arsă în lumina apusului. Nu mai fusese aici de când îi părăsise pe Molle şi pe Prim, băiatul cu poreclă cretină. Citise despre moartea ei în ziare şi fusese la înmormântare, însă nu ştiuse cât din casă arsese. Spera doar că mai rămăsese destul ca să poată pune credibil actul în scenă. Să reconstituie ce făcuseră şi ce fuseseră unul pentru altul. Deşi numai Dumnezeu ştia ce fusese el pentru băiat.

Când se îndrepta spre casă, văzu o siluetă ieşind pe uşa din faţă. Era el. Dorinţa pe care Røed o simţise în camera media în faţa băiatului fusese copleşitoare, aproape că-şi pierduse controlul şi voia să se repeadă la el. Dar făcuse asta de prea multe ori de-a lungul vieţii şi abia scăpase. Acum credea că se stăpâneşte, destul cât să rămână raţional. Totuşi, dorinţa, după atâţia ani de amintiri cu Prim, era atât de puternică, încât nimic nu l-ar fi putut opri.

Se duse spre tânăr, care-i întinse mâna în semn de bun-venit şi-i zâmbi. Până acum, Røed nu-şi dăduse seama, însă cei doi dinţi mari din faţă, ca ai unui rozător, nu mai erau, iar băiatul avea un şir egal şi drăguţ de dinţi. De dragul iluziei, ar fi preferat dinţii din copilărie, dar uită repede când se apropie şi fu condus în casă.

Încă un mic şoc. Holul, livingul, totul era negru, făcut scrum. Pereţii despărţitori dispăruseră, făcând ca totul să pară şi mai gol. Bărbatul – băiatul – îl conduse direct spre spaţiul care fusese camera lui de la parter. Cu un fior de încântare, Røed îşi dădu seama că n-are nevoie de nicio lumină, parcursese de atâtea ori paşii de la baza scărilor către camera băiatului prin întuneric, încât ar putea-o face cu ochii închişi.

— Dezbracă-te şi întinde-te acolo! îl îndemnă băiatul, luminând cu lanterna telefonului.

Røed se uită la salteaua jegoasă şi la cadrul ars al unui pat de fier.

Făcu aşa cum i se ceruse, atârnându-şi hainele de tăblia patului.

— De tot, adăugă băiatul.

Røed îşi scoase şi chiloţii. Erecţia i se tot mărise de când băiatul îl apucase de mână. Lui Røed îi plăcea să domine, nu să fie dominat. În fine, nu până azi. Acum se bucura de vocea poruncitoare, frigul îi făcea pielea de găină şi se simţea umilit să stea gol în faţa băiatului complet îmbrăcat. Salteaua duhnea a urină şi o simţea rece şi udă pe spate.

— Să-ţi punem astea!

Simţi că braţele îi erau trase în sus şi-n jurul încheieturilor îi era strâns ceva. Ridică privirea. În lumina de la lanterna telefonului băiatului, văzu că mâinile îi erau legate de tăblie cu curele de piele. Apoi acelaşi lucru se petrecu şi cu picioarele. Se afla la mila băiatului. La fel cum şi băiatul se aflase la mila lui.

— Haide! şopti Røed.

— Ne trebuie mai multă lumină, rosti băiatul, care scosese mobilul lui Røed din cămaşa atârnată de tăblia patului. Care-i codul?

— Recunoaştere faci… începu Røed înainte ca ecranul să-i apară în faţa ochilor.

— Mersi!

Se trezi orbit de cele două surse de lumină şi nu mai reuşi să vadă ce făcea băiatul înainte să-şi distingă mutra între cele două telefoane. Îşi dădu seama că fuseseră montate pe două trepiede la înălţimea capului. Băiatul crescuse. Devenise bărbat. Însă tot era destul de tânăr pentru ca Røed să-l dorească. Evident. Erecţia îi era perfectă şi tremurul din voce se datora atât entuziasmului, cât şi răcorii când şopti:

— Haide, băiete, vino!

— Mai întâi, spune-mi ce vrei să-ţi fac!

Markus Røed îşi umezi buzele uscate. Şi-i spuse.

— Spune-o din nou! ceru băiatul, lăsându-şi pantalonii în jos şi aşezându-şi mâinile în jurul propriului penis flasc. De data asta fără să-mi pronunţi numele.

Røed era perplex. Dar era în regulă, doar nu o singură dată în serile la Tuesdays se întâmplase să adopte stilul impersonal, preferând o sculă ţeapănă ieşită printr-o gaură în loc să vadă persoana în întregime. Din

fericire. Îşi repetă lista cu dorinţe fără să pomenească nume.

— Spune-mi ce-mi făceai când eram mic! rosti bărbatul dintre lumini, începând să se masturbeze.

— Vino încoace şi lasă-mă să-ţi şoptesc la ureche…

— Spune-mi!

Røed înghiţi în sec. Deci aşa voia. Direct, brut, un ton aspru într-o lumină orbitoare. Prea bine! Trebuia doar să-şi moduleze propriul receptor ca să transmită pe aceeaşi frecvenţă. Iisuse, ar fi făcut orice să-l aibă. Începu ezitant, bâjbâind la început, însă pornindu-se după o vreme. Îi spuse. Direct. Detaliat. Găsi şi frecvenţa. Se trezi stârnit de propriile cuvinte, de amintirile pe care i le evocau. Îi spuse cum era. Folosi cuvinte precum „viol”, atât pentru că asta fusese, cât şi pentru că-l excita mai tare, atât pe el, cât şi pe băiat, care gemea, deşi nu mai era vizibil, făcuse câţiva paşi în spate, în beznă. Røed îi spusese tot, chiar şi cum îşi ştergea penisul pe pilota băiatului înainte să se întoarcă tiptil la etaj.

— Mulţumesc! zise băiatul pe un ton aspru.

O lumină fu stinsă şi atunci păşi în lumina celuilalt telefon. Îşi trăsese pantalonii la loc, acum era complet îmbrăcat. Ţinea telefonul lui Røed şi tasta ceva pe el.

— C-ce faci? gemu Røed.

— Distribui ultimul videoclip înregistrat către toate contactele tale din telefon, răspunse băiatul.

— Ai… ai înregistrat?

— Pe telefonul tău. Vrei să vezi?

Băiatul ridică telefonul în faţa lui Røed. Se văzu pe sine însuşi pe ecran, un bărbat mătăhălos trecut de 60 de ani, palid, aproape alb în lumina aspră, întins pe o saltea mizerabilă cu o erecţie înclinată uşor către dreapta. De data asta, fără mască, nimic care să îi ascundă identitatea. Iar vocea uşor îngroşată de excitaţie, dar clară, nerăbdătoare ca celălalt să îi audă vorbele. Observă că videoclipul era încadrat astfel încât să nu se vadă că mâinile şi picioarele îi erau legate de stâlpii patului.

— Îl trimit cu un scurt mesaj pe care l-am scris deja. Ascultă! *Salutare, lume. În ultimul timp m-am tot gândit, şi-am decis că nu mai pot trăi cu ce-am făcut. Îmi dau foc în casa în care şi-a dat foc Molle. Adio.* Ce crezi? Nu chiar poetic, dar clar şi răspicat, nu? Îl programez să fie expediat cu întârziere la toată agenda ta, să ajungă imediat după miezul nopţii.

Røed deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt,

căci simţi că i se îndeasă ceva printre buze.

★

— Curând, va descoperi toată lumea ce porc pervers eşti, zise Prim, lipind o bucată de bandă adezivă peste gura lui Røed, în care introdusese o şosetă de lână uitată de bulgar. Iar după o zi sau cam aşa ceva, întreaga lumea va afla. Ce zici de asta?

Niciun răspuns. Doar o pereche de ochi larg deschişi şi lacrimi rostogolindu-se pe obraji.

— Gata, gata! Lasă-mă să te alin puţin, tată! N-o să mă ţin de planul original, care era să te demasc, apoi să mă sinucid şi să te las să trăieşti cu umilinţa publică. Până la urmă, vreau să trăiesc. Vezi tu, am găsit o femeie pe care o iubesc. Iar în seara asta am de gând să o cer în căsătorie. Uite ce i-am cumpărat azi!

Scoase cutia de catifea vişinie din buzunarul pantalonilor şi o deschise. Micul inel cu diamant scânteia în lumina lanternei telefonului de pe trepied.

— Am hotărât să am o viaţă lungă şi fericită, dar asta presupune ca identitatea mea să nu fie dezvăluită. Cei care o cunosc trebuie să moară în locul meu. *Tu* trebuie să mori, tată. Ştiu că e dificil, nu mai zic că numele familiei tale va fi compromis. Mama mi-a spus cât de important e pentru tine. Cel puţin nu va mai trebui să trăieşti cu umilinţa. Asta-i bine, nu?

Prim şterse cu arătătorul o lacrimă de-ale lui Røed şi o linse. În literatură se scria despre lacrimi amare, dar nu aveau toate acelaşi gust?

— Vestea proastă e că plănuiam să te omor încet, ca să compensez umilinţa. Vestea bună e că n-am să te omor *foarte* încet, fiindcă am întâlnire cu iubita în scurt timp.

Prim se uită la ceas.

— Ups, trebuie să ajung acasă, să fac duş şi să mă schimb, mai bine am începe.

Apucă salteaua cu ambele mâini. Cu două-trei smucituri zdravene reuşi să o smulgă de sub Røed, arcurile de fier scoţând un scârţâit puternic când toată greutatea lui ateriză pe ele. Prim se apropie de peretele de cărămidă înnegrit şi luă arzătorul de camping de lângă canistră. Îl aşeză pe podea sub pat, chiar sub capul tatălui său vitreg, apoi dădu drumul la gaz şi-l aprinse.

— Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti, dar asta e cea mai reuşită metodă de tortură din cartea aia despre comanşi pe care mi-ai dăruit-o de Crăciun. Capul e oala, iar în curând creierul tău va începe să dea în clocot şi să fiarbă. Consolarea e că paraziţii vor muri înaintea ta.

Markus Røed începu să se zbată şi să se zvârcolească. Câteva arcuri îi străpunseră pielea şi picăturile de sânge căzură pe podeaua plină de cenuşă. Apoi începu să-i picure şi transpiraţia de pe spinare. Prim urmări cum venele de la gâtul şi de pe fruntea lui Røed se umflă, în timp ce încerca să urle cu ciorapul de lână în gură.

Continuă să-l urmărească. Aşteptă. Înghiţi în sec. Nu se întâmpla nimic înăuntrul lui. Ceva se întâmpla, dar nu ce trebuia. Fusese pregătit ca răzbunarea să nu aibă acelaşi gust ca-n imaginaţie, dar nu aşa: să aibă acelaşi gust ca lacrimile amare ale tatălui său. Era mai mult şocat decât dezamăgit că se simte astfel. Îi părea rău pentru bărbatul întins acolo. Care-i distrusese copilăria şi era de vină pentru sinuciderea mamei lui. Nu aşa voia să se simtă! Era vina Ei, fiindcă Ea adusese iubire în viaţa lui? În Biblie scrie că Iubirea este cea mai puternică. Era adevărat, era mai măreaţă decât răzbunarea?

Prim începu să plângă fără oprire. Se apropie de scara făcută scrum şi găsi lopata veche şi grea zăcând pe jumătate îngropată în cenuşă. O strânse în mână şi se întoarse la patul de fier. Nu ăsta era planul; suferinţă îndelungată avusese în minte, nu compasiune. Ridică lopata deasupra capului. Văzu disperarea din ochii lui Røed, care-şi smucea capul într-o parte şi-n alta pentru a se feri, de parcă ar fi vrut câteva minute de tortură în plus decât să moară repede.

Prim coborî lopata. O dată, de două ori. De trei ori. Îşi şterse jetul de sânge care-l lovise în ochi şi se aplecă să vadă dacă mai respiră. Se îndreptă la loc şi ridică lopata încă o dată.

După aceea, expiră. Se uită iar la ceas. Acum îi mai rămânea să elimine toate urmele. Spera ca impactul cu lopata să nu fi lăsat vreo urmă pe craniu care să pună sinuciderea la îndoială. Curând, flăcările urmau să îndepărteze totul. Desfăcu curelele şi le băgă în buzunar. Tăie începutul şi finalul videoclipului de pe telefonul lui Røed, astfel încât să nu bănuiască nimeni că mai fusese prezentă o persoană, să arate ca şi cum Røed editase înregistrarea înainte s-o trimită. Apoi selectă toate contactele din agendă, setă ora la 00:30 şi apăsă pe Trimitere. Se gândi la toate feţele oripilate, incredule, iluminate de ecrane. Apoi îşi şterse amprentele de pe telefon înainte să-l strecoare în buzunarul cămăşii lui Røed, observând că avea opt apeluri pierdute, dintre care trei de la Johan Krohn.

Turnă benzină peste cadavru. Îl lăsă să se îmbibe bine şi repetă de trei ori procedeul, pentru a fi sigur că trupul era marinat cum trebuie. Stropi

grinzile rămase şi pereţii încă în picioare, care erau inflamabili. Stârni flăcări în diverse locuri. Îşi aminti să aşeze bricheta sub pat, aşa încât să pară că ultimul lucru pe care-l făcuse tatăl său vitreg fusese să-şi dea foc. Ieşi din cochilia goală a casei copilăriei, rămase pe aleea cu pietriş şi-şi îndreptă faţa spre cer.

Se terminase cu urâţenia. Răsărise luna. Era splendidă şi curând avea să fie şi mai frumoasă, întunecată, acoperită de sânge. Un trandafir celest pentru iubita sa. Avea să-i spună exact aceste cuvinte.

47.
VINERI

Albăstriul

— Albăstriul? Albăstriule, ieduţule, gândeşte-te la băieţelul tău.

Katrine cântă aproape în şoaptă ultima notă în timp ce încerca să detecteze în respiraţia lui Gert dacă băiatul adormise. Da, era adâncă şi egală. Trase cuvertura un pic mai sus şi se pregăti să plece.

— Unde-i unchiu' Hayy?

Se uită în jos în ochii albaştri larg deschişi. Cum de Bjørn nu văzuse că sunt ai lui Harry? Sau văzuse, ştiuse din prima zi, din sala de naşteri?

— Unchiul Harry e la spital, cu un prieten bolnav. Dar e aici bunica.

— Un' te duci?

— Într-un loc numit Frognerseteren. E aproape în pădure, sus, pe colină. Poate într-o zi noi doi vom face o călătorie acolo.

— Şi unchiu' Hayy.

Katrine zâmbi, deşi simţea un junghi în inimă.

— Şi poate şi unchiul Harry, rosti ea, sperând că nu minţea.

— Sunt şi ulşi acoo?

Ea clătină din cap.

— Nu sunt urşi.

Gert închise ochii şi după câteva secunde adormi.

Katrine se uită la el; abia se putea smulge de lângă băiat. Aruncă o privire la ceas: 20:30. Trebuia să se pregătească. Îl sărută pe Gert pe frunte şi ieşi din cameră. Auzi clinchetul slab al andrelelor soacrei în living şi-şi băgă capul pe uşă.

— Doarme, şopti. Plec.

Soacra ei încuviinţă şi zâmbi.

— Katrine.

Se opri.

— Da?

— Poţi să-mi promiţi ceva?

— Ce?

— Că ai să te distrezi.

Katrine întâlni privirea femeii mai în vârstă şi înţelese ce voia să spună.

Că fiul ei era mort şi îngropat şi că viaţa trebuie să meargă mai departe. Că ea, Katrine, trebuie să meargă mai departe. Simţi un nod în gât.

— Mulţumesc, buni!

Era prima oară când îi spunea aşa şi văzu că ochii femeii se umplu de lacrimi.

Katrine se grăbea spre staţia de metrou de lângă Teatrul Naţional. Nu se dichisise cine ştie ce. O jachetă călduroasă şi încălţări comode, la recomandarea lui Arne. Însemna că urmau să cineze în partea descoperită a restaurantului, sub radiatoarele de pe terasă şi înconjuraţi din toate părţile de privelişte? Doar cu cerul deasupra? Aruncă o privire spre lună.

Îi sună telefonul. Era tot Harry.

— A sunat Johan Krohn. Ca să ştii, Markus Røed le-a tras clapa bodyguarzilor.

— Nu-i chiar un şoc. Doar e dependent de droguri.

— Firma de securitate a trimis oameni în Jernbanetorget. Nici urmă de el. Nu s-a întors şi nici la telefon nu răspunde. Sigur că s-ar fi putut duce altundeva să facă rost şi apoi să meargă să-şi sărbătorească eliberarea. Voiam doar să ştii.

— Mersi! Aveam de gând să petrec o seară în care să nu mă gândesc deloc la Markus Røed, ci să mă concentrez la cei pe care-i plac. Cum e Ståle?

— Uimitor de bine pentru un muribund.

— Chiar?

— Crede că e felul în care vrea Moartea să-l întâmpine. Să-l facă să păşească dincolo de bunăvoie.

Katrine nu se putu abţine şi zâmbi.

— Tipic Ståle. Soţia şi fiica lui?

— Destul de bine. Rezistă.

— OK. Transmite-i dragostea mea!

— În regulă. Gert a adormit?

— Da. Te pomeneşte cam prea des, am impresia.

— Mhm. Un unchi de care habar n-aveai e mereu ceva interesant. Să te bucuri de întâlnirea de la restaurant. Acum e cam târziu să mâncaţi, nu?

— Era inevitabil, e o grămadă de treabă la Krimteknisk. Sung-min trebuia să iasă la cină cu partenerul său. El ştie…

— Da, l-am sunat şi i-am zis de Røed.

— Mersi!

Închiseră, iar Katrine coborî la metrou.

★

Harry se uită la telefon. Avea un apel pierdut din timpul conversaţiei cu Katrine. Numărul lui Ben. Sună înapoi.

— Bună dimineaţa, Harry! Am mers cu un prieten pe Doheny. Mă tem că n-am găsit-o pe Lucille. Am sunat la poliţie. S-ar putea să vrea să discute cu tine.

— Înţeleg. Dă-le numărul meu!

— Li l-am dat.

— OK, mulţumesc!

Încheie apelul. Închise ochii şi înjură în barbă. Să sune el însuşi la poliţie? Nu, dacă tipii cu tatuajul cu scorpion o ţineau în continuare pe Lucille, risca să-i facă s-o omoare. Nu putea decât să aştepte. Pe moment şi-o scoase din minte pe Lucille, căci era posesorul unui creier de bărbat şi nu se putea concentra decât la un singur lucru odată, iar uneori nici măcar atât, şi-n clipa asta avea nevoie de el ca să oprească un criminal.

Când reveni în salonul 618, Jibran coborâse din pat şi stătea cu Øystein şi Truls pe patul lui Aune. În mijlocul păturii se afla un telefon.

— A intrat Hole, rosti Aune spre telefon înainte să se întoarcă spre Harry. Jibran crede că, dacă ucigaşul a crescut un nou tip de parazit, atunci trebuie să aibă un fel de studii în microbiologie.

— Helge, de la Institutul Medico-Legal, credea acelaşi lucru, zise Harry.

— Şi nu există prea mulţi cu un asemenea trecut, completă Aune. Îl avem la telefon pe profesorul Loken, cercetătorul principal de la Departamentul de Microbiologie al Spitalului Universitar din Oslo. El spune că nu cunoaşte decât o singură persoană care s-a implicat în cercetarea paraziţilor *Toxoplasma gondii* mutanţi. Profesore Loken, cum spuneai că se numeşte?

— Steiner, pârâi o voce de pe pătură. Fredric Steiner, parazitolog. A ajuns foarte departe cu dezvoltarea unei varietăţi care putea folosi oamenii ca gazdă primară. A existat o rudă care a încercat să-i continue cercetările, a pierdut sprijinul financiar şi un loc de cercetător aici.

— Ne poţi spune motivul? întrebă Aune.

— Din ce-mi amintesc, a fost vorba de metode de cercetare lipsite de etică.

— Adică?

— Nu ştiu, cred că presupunea experimente pe subiecţi vii.

— Profesore, Harry Hole la telefon. Vrei să zici că a infectat oameni?

— Nu s-a dovedit nimic, dar da, au existat zvonuri.

— Cum se numea această persoană?

— Nu-mi amintesc, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar proiectul pur şi simplu a fost stopat. Nu e ceva neobişnuit, nu trebuie neapărat s-o fi luat pe căi greşite, uneori proiectele pur şi simplu nu avansează suficient. Cât am discutat, am căutat informaţii despre Steiner în baza de date a cercetătorilor, nu doar la noi, ci în toată Scandinavia. Din nefericire, nu-l găsesc decât pe Fredric. Dacă e important, pot să discut cu cineva care lucra atunci în parazitologie.

— Chiar am aprecia acest lucru, spuse Harry. Cât de departe a ajuns această rudă cu cercetarea?

— Nu foarte departe, altfel aş fi aflat.

— Ai timp de o întrebare de la un tâmpit? întrebă Øystein.

— În general sunt cele mai bune întrebări, răspunse Loken.

— De ce Dumnezeu finanţaţi cercetări legate de creşterea sau modificarea paraziţilor ca să poată folosi oameni pe post de gazde? Nu e distructiv?

— Ce ziceam de cele mai bune întrebări? chicoti Loken. Adesea, oamenii se feresc când aud cuvântul parazit. E de înţeles, dat fiind că mulţi paraziţi sunt periculoşi şi creează probleme gazdelor. Dar, de asemenea, mulţi paraziţi au valoare medicală pentru gazde, e în interesul lor să menţină gazda în viaţă şi cât mai sănătoasă posibil. Având în vedere că îndeplinesc această funcţie pentru animale, nu e deloc de neconceput să o facă şi pentru oameni. Cu toate că Steiner a fost unul dintre puţinii din Scandinavia angrenat în cercetarea creşterii paraziţilor benefici, la nivel internaţional este un domeniu vast de ani întregi. E doar o chestiune de timp până când cineva va câştiga Premiul Nobel pentru asta.

— Sau ne va furniza arma biologică supremă? întrebă Øystein.

— Credeam c-ai spus că eşti tâmpit, replică Loken. Da, corect.

— Va trebui să salvăm lumea altă dată, interveni Harry. Acum ne interesează să salvăm următoarea persoană de pe lista unui criminal. Suntem conştienţi că e vineri seară, dar ne-ai întrebat dacă e ceva important…

— Înţeleg că e. Am citit despre tine în ziare, Hole. Dau imediat nişte telefoane, revin.

Închiseră.

Se uitară unul la altul.

— I-e foame cuiva? întrebă Aune.

Ceilalţi patru clătinară din cap.

— Niciunul n-aţi mai mâncat de mult, continuă el. Oare mirosul îi face pe oameni să-şi piardă apetitul?

— Ce miros? întrebă Øystein.

— De la intestinele mele. N-am ce să fac.

— Dr. Ståle, spuse Øystein, bătându-l uşor pe Aune pe mâna rămasă pe pătură, dacă se simte vreun miros, atunci e de la mine.

Aune zâmbi. Dacă erau lacrimi de durere sau era impresionat, imposibil de spus. Harry se uită la prietenul său în timp ce ideile îi roiau prin minte. Sau, mai degrabă: de parcă îi goneau prin minte în căutarea uneia anume. Ştia că ratase ceva şi trebuia să scoată la lumină. Şi tot ce ştia, şi era conştient de asta, era că acel lucru era ceva urgent.

— Jibran, rosti încet.

Simţind ceva în tonul lui, ceilalţi se întoarseră de parcă urma să spună ceva important.

— A ce miros secreţiile intestinale?

— Secreţiile intestinale? Nu ştiu. Judecând după mirosul respiraţiei oamenilor cu reflux gastric, probabil ar putea mirosi a ouă stricate.

— Mhm. Deci nu a mosc?

Jibran clătină din cap.

— Oamenii nu, ştiu sigur.

— Ce vrei să zici, că oamenii nu?

— Am disecat stomacuri de pisică ce aveau un iz distinct de mosc. Provine de la glandele anale. Mai multe animale folosesc moscul ca să-şi marcheze teritoriul sau ca să atragă parteneri în sezonul de împerechere. În tradiţia islamică străveche, se spunea că moscul era mirosul paradisului. Sau al morţii, depinde cum priveai lucrurile.

Harry rămase cu privirea fixată la el. Însă în minte îi răsuna glasul lui Lucille: *Noi credem că cel care le-a scris gândeşte în aceeaşi ordine în care scrie. Deloc de mirare, de fapt; la urma urmei, oamenii au tendinţa să creadă că ceea ce se întâmplă e un rezultat a ceea ce s-a petrecut deja, nu invers.*

Furtul, bănuiala şi dezvăluirea despre pachetul care fusese diluat. Aceasta era succesiunea de evenimente acceptată în mod automat. Dar cineva, autorul, schimbase ordinea. Harry înţelegea abia acum că fuseseră

păcăliţi şi că poate el chiar îl mirosise, la propriu, pe autor.

— Truls, putem discuta un pic afară?

Ceilalţi se uitară după Harry şi Truls în timp ce ieşeau pe hol. Harry se întoarse spre el.

— Truls, ştiu că mi-ai spus că nu tu ai şterpelit cocaina. Şi mai ştiu şi că ai toate motivele din lume să minţi în privinţa ei. Nu dau doi bani pe ce-ai făcut şi cred că ai încredere în mine. De aceea te întreb încă o dată. Ai fost tu sau cineva pe care-l cunoşti? Acordă-ţi cinci secunde de gândire înainte să-mi răspunzi!

Truls îşi lăsase fruntea în jos precum un taur furios. Dar încuviinţă. Nu zise nimic. Inspiră adânc de cinci ori. Deschise gura, apoi o închise la loc de parcă voise să spună ceva. Apoi vorbi: — Ştii de ce Bellman nu ne-a dizolvat grupul?

Harry clătină din cap.

— M-am dus la el acasă şi i-am spus că, dacă o face, am să dezvălui că l-a omorât pe un traficant de droguri dintr-o gaşcă de motociclişti din Alnabru, al cărui cadavru l-am ascuns sub cimentul terasei acelei case noi pe care şi-a luat-o în Høyenhall. Tot ce trebuie să faci e să sapi în ea şi să-l scoţi, dacă nu mă crezi.

Harry se uită mult timp atent la Truls.

— De ce-mi spui asta?

Truls pufni, cu fruntea încă roşie.

— Pentru c-ar trebui să arate că am încredere în tine, nu? Ţi-am furnizat suficient material să mă închizi pentru mulţi ani. De ce-aş recunoaşte asta şi n-aş recunoaşte c-am furat nişte cocaină care m-ar băga cel mult vreo doi ani la răcoare?

— Înţeleg.

— Bun!

Harry îşi frecă ceafa.

— Dar ceilalţi doi care erau cu tine când aţi luat drogurile?

— Imposibil. Eu am fost cel care a cărat drogurile tot drumul de la vamă la aeroport, apoi de la maşină până la Corpuri Delicte.

— Am zis deja că eu cred că cel care a furat e un vameş sau cineva de la Corpuri Delicte. Tu ce crezi?

— Nu ştiu.

— Nu, ce *crezi* tu de fapt?

Truls ridică din umeri.

— Îi cunosc pe cei care au manevrat drogurile la Corpuri Delicte şi niciunul nu e corupt. Poate au cântărit greşit captura.

— Iar eu cred că ai dreptate. Pentru că mai există o a treia posibilitate, pe care eu, de prost ce sunt, n-am luat-o în considerare. Du-te înăuntru, vin şi eu într-o clipă!

Încercă să o sune pe Katrine, dar nu primi niciun răspuns.

— Aşadar? rosti Øystein după ce Harry se întoarse înăuntru şi se aşeză iar lângă pat. Ceva ce noi trei nu puteam să auzim după tot ce-am făcut împreună?

Jibran zâmbi.

— Am fost păcăliţi de ordinea evenimentelor, răspunse Harry.

— Ce vrei să zici?

— Când cocaina confiscată a ajuns la Krimteknisk, nu furase nimeni din ea. E cum a spus Truls, au fost uşor inexacţi când au cântărit-o, deci a existat o mică anomalie. Furtul a avut loc *după aceea.* Comis de persoana de la Krimteknisk care a analizat cocaina.

Ceilalţi îl urmăreau fără să le vină a crede.

— Gândiţi-vă şi voi! continuă Harry. Lucraţi la Krimteknisk şi vi s-a trimis un pachet de cocaină aproape pură pentru că cei de la Corpuri Delicte bănuiesc că e posibil ca o persoană să fi tăiat pachetul şi să fi şterpelit diferenţa de greutate. Vedeţi că nu, e complet pură, nu a modificat nimeni pachetul. Dar, când vă daţi seama că cei de la Corpuri Delicte bănuiesc deja pe altcineva, vedeţi ocazia. Luaţi un pic de cocaină pură, adăugaţi nişte levamisol şi trimiteţi înapoi pachetul cu mesajul că da, cineva a diluat drogurile înainte să fi ajuns la Krimteknisk.

— Minunat! fredonă Øystein cu un vibrato afon. Dacă ai dreptate, atunci individul chiar are un tupeu nebun.

— Sau individa, interveni Aune.

— Individul, rosti Harry.

— De unde ştii? întrebă Øystein. Nu lucrează şi femei la Krimteknisk?

— Ba da, dar îţi aminteşti de tipul care ne-a abordat la barul Jealousy şi ne-a spus că se înscrisese la Academia de Poliţie, dar renunţase pentru că voia să studieze altceva?

— Iubitul lui Bratt?

— Da. Atunci nu i-am acordat cine ştie ce atenţie, dar el a spus că domeniul pe care-l alesese presupunea că nu mai trebuie să facă muncă de anchetă. Iar în seara asta, Bratt a lăsat să-i scape că urmează să mănânce

atât de târziu la un restaurant din Frognerseteren pentru că au foarte mult de muncă la Krimteknisk. Nu ea are o treabă de făcut, ci el. Truls, ai auzit de cineva pe nume Arne de la Krimteknisk?

— Acum lucrează o mulţime de oameni acolo şi nu e ca şi cum merg foarte des…

Scutură din cap, ca pentru a căuta cuvântul potrivit.

— …încercând să-ţi faci noi prieteni? propuse Øystein.

Truls îi aruncă o privire de avertizare, dar încuviinţă.

— Înţeleg de ce-ar putea fi cineva de acolo, interveni Aune. Dar ce te face să fii aşa de sigur şi de ce acest iubit al lui Katrine? Te gândeşti la Kemper?

— Şi la el.

— Alo? se băgă Øystein. Acum la ce vă mai gândiţi voi doi?

— Edmund Kemper, zise Aune. Un criminal în serie din anii ’70, îi plăcea să fie în preajma poliţiştilor. Tipic pentru mulţi criminali în serie. Îi caută pe poliţiştii care intuiesc că îi vor ancheta, înainte şi după crime. Kemper se înscrisese şi el la Academia de Poliţie.

— Astea sunt paralele, spuse Harry. Mai degrabă a fost acel iz pregnant de mosc. Ca pielea caldă sau umedă. Helene Røed spunea că l-a simţit la petrecere. Eu l-am simţit la morgă, când Helene zăcea întinsă acolo. L-am simţit când am disecat ochiul lui Susanne Andersen. Şi l-am mai simţit şi în barul Jealousy, în seara în care l-am cunoscut pe acest Arne.

— Eu n-am mirosit nimic, zise Øystein.

— Era acolo, insistă Harry.

Aune ridică o sprânceană.

— Ai remarcat acest miros în mijlocul a o sută de bărbaţi transpiraţi?

— E un miros al dracului de specific, replica Harry.

— Poate ai şi tu toxoplasmoză, rosti Øystein cu o falsă îngrijorare. Erai şi excitat?

Truls râse mârâit.

Harry simţea un brusc şi dureros déjà-vu. Bjørn Holm curăţând meticulos după uciderea lui Rakel.

— Asta ar explica şi de ce nu am găsit nicio dovadă la locurile faptelor sau pe cadavre, adăugă el. Era un profesionist care făcea curăţenie în urmă.

— Desigur! zise Truls. Dacă i-am fi găsit ADN-ul…

— Toţi cei care lucrează în teren şi cu cadavre au profilul ADN în baza de date. Ca să ştim dacă un fir de păr găsit acolo provine de la un

criminalist care n-a fost destul de atent.

— Dacă-i Arne, atunci în seara asta a ieşit cu Katrine. La Frognerseteren, zise Aune.

— Care e practic în pădure, completă Øystein.

— Ştiu, am tot sunat-o. Dar nu răspunde. Ståle, cât de îngrijoraţi ar trebui să fim?

Aune ridică din umeri.

— Din ce-am înţeles, el şi Katrine ies de o vreme împreună. Dacă avea de gând să o omoare, probabil ar fi făcut-o deja. Din cine ştie ce motiv, trebuie să se fi răzgândit.

— Adică?

— Pericolul adevărat ar fi dacă ea ar face ceva care să-l determine să se simtă umilit. Cum ar fi să-l respingă.

48.
VINERI

Pădurea

Într-un bloc de apartamente din Hovseter, Thanh stătea la un geam de la etajul al treilea şi se uita în jos. În mână ţinea un telefon. Era 20:59. Privea în jos la maşina parcată exact în faţa uşii de la intrare. Stătea acolo de vreo cinci minute. Maşina lui Jonathan. Tresări când începu să-i sune telefonul. Numerele de pe ecran arătau că se făcuse 21. Fix.

Se gândi la toate scuzele pe care le inventase în ultima oră numai ca să le alunge pe toate. Apăsă pe Acceptare.

— Da?

— Sunt afară.

— Bine, vin, rosti ea şi-şi lăsă telefonul să-i cadă în poşetă. Ies! strigă apoi de pe hol.

— *Tam biêt!*{14} răspunse mama ei din living.

Thanh închise uşa şi luă liftul. Nu pentru că nu suporta scările, căci de obicei le cobora, ci pentru că, teoretic, exista o posibilitate ca liftul să se strice şi să rămână blocată, trebuind astfel să sune la pompieri şi să-şi anuleze toate planurile.

Dar liftul nu se defectă. Ieşi în stradă. Seara era neobişnuit de caldă pentru un final de septembrie, mai ales că cerul era lipsit de nori.

Jonathan se aplecă peste scaunul pasagerului şi îi deschise portiera. Urcă în maşină.

— Bună!

— Bună, Thanh!

Porni. O frapă că-i folosise numele, lucru pe care în magazin nu-l făcea niciodată.

Când ieşiră în stradă, porniră spre vest.

— Ce voiai să-mi arăţi? îl întrebă.

— Ceva minunat. Special pentru tine.

— Pentru mine?

El zâmbi.

— Şi pentru mine.

— Nu poţi să-mi spui ce este?

El clătină din cap. Continuă să se uite la el cu coada ochiului. Ce diferit părea! În primul rând, îi spusese pe nume şi nu-l auzise niciodată folosind un cuvânt precum „minunat” sau că are ceva pentru ea. Se tot frământase, da, chiar fusese aproape cuprinsă de frică înainte să se urce în maşină, însă ceva anume – poate felul în care-i vorbise el – o liniştise.

Iar acum zâmbea de parcă ar fi fost conştient că ea tot trăgea cu ochiul la el. Poate aşa se comportă când nu-i la lucru, se gândi ea. Dar apoi îşi aminti că nu e decât o angajată, iar el e şeful, deci, într-un fel, aceasta era tot un fel de muncă. Sau poate nu era?

Hovseter se afla în partea de vest a oraşului, iar după câteva minute trecură de Røa, terenul de golf de la Bogstad, şi pătrunseră adânc în Sørkedalen, cu petice de pădure deasă întinse de ambele părţi ale drumului.

— Ştiai că pe aici au fost zăriţi urşi? întrebă el.

— Urşi? făcu ea, alarmată.

Nu râse de ea, ci abia zâmbi. Jonathan avea un zâmbet plăcut, până acum nu i-l observase. Sau poate o făcuse, doar că nu i se întipărise în minte. La urma urmei, el zâmbea atât de rar în magazin, încât puteai uita foarte uşor între timp. De parcă se temea ca nu cumva să dezvăluie ceva ce nu voia să-i arate şi ei atunci când zâmbea. Însă acum chiar voia să-i arate ceva. Ceva „minunat”.

Telefonul îi sună, făcând-o să tresară iar.

Se uită la ecran, respinse apelul şi-şi băgă telefonul la loc în poşetă.

— Răspunde, dacă vrei! spuse el.

— Nu răspund dacă nu ştiu cine sună, zise Thanh.

Era o minciună, recunoscuse numărul lui Sung-min, poliţistul. Dar, fireşte, nu putea să-şi asume riscul să-i răspundă şi să-l înfurie iar pe Jonathan.

Bărbatul semnalizã şi încetini. Thanh nu vedea nicio răspântie, dar dintr-odată erau acolo. Inima începu să-i bată mai repede pe măsură ce roţile scrâşneau pe un drum îngust de pietriş. Farurile erau singurele lumini pe un zid de pădure neagră.

— Unde… începu, dar se opri, de teamă că el i-ar fi perceput tremurul vocii.

— Nu-ţi fie teamă, Thanh! Vreau doar să te fac fericită.

Fusese descoperită. *Să te fac fericită?* Nu mai era la fel de sigură că-i place ca el să-i spună chestii ciudate de genul ăsta.

Bărbatul opri maşina şi motorul, stinse farurile şi brusc stăteau într-o

beznă deplină.

— Bun! Aici coborâm, adăugă el.

Femeia trase adânc aer în piept. Poate fusese liniştea din glasul lui, aproape hipnotică, pentru că acum chiar nu se mai simţea deloc înspăimântată, ci doar nerăbdătoare. *Să-i arate numai ei. Ceva minunat.* Nu ştia de ce, dar dintr-odată îi trecu prin minte că situaţia nu era chiar bizară. Că era ceva ce tot aşteptase şi, da, chiar sperase. Că tulburarea aia profundă pe care o simţise toată ziua se asemăna întrucâtva cu modul în care se simte o mireasă în ziua nunţii. Coborî pe partea ei de maşină şi inspiră adânc mirosul de aer de seară şi de molid. Apoi reveni panica. Din moment ce el insistase atât de mult ca ea să nu sufle nicio vorbă nimănui, Thanh, imbecila, nu spusese nimănui. Nu ştia nimeni că e aici. Înghiţi în sec. În ce moment urma să spună stop, că vrea să meargă acasă? Dacă o făcea acum, nu l-ar fi înfuriat foarte rău şi poate… poate ce?

— Poţi lăsa poşeta, rosti el, deschizând portiera din spate de pe partea lui.

— Aş vrea să-mi iau telefonul cu mine, răspunse ea.

— Cum vrei, dar ar trebui să-l pui aici, în buzunar, s-ar putea face răcoare.

Îi întinse o geacă bine căptuşită, pe care Thanh o îmbrăcă imediat. Mirosea. A Jonathan, probabil. Şi a foc de tabără. Cel puţin, se aflase de curând în apropierea unui foc în aer liber.

Jonathan îşi pusese o lanternă pe cap şi se răsuci ca să n-o orbească atunci când o aprinse.

— Urmează-mă!

Păşi peste un şanţ adânc de pe marginea drumului direct în pădure, iar lui Thanh nu-i rămase decât să sară după el. Porniră prin pădure. Dacă era vreo potecă, ea n-o vedea. Terenul se înălţa şi el se oprea ici şi colo ca să dea crengi la o parte pentru ca ea să înainteze mai uşor.

Ieşiră pe o bucată de teren mlăştinos deschis, scăldat de lumina lunii, iar ea profită de ocazie să-şi scoată telefonul şi să se uite la el. O cuprinse dezamăgirea. Nu doar că semnalul era slab, nu era *deloc* semnal.

Când ridică iar privirea, îşi dădu seama că lumina de la telefon îi afectase capacitatea de-a vedea în întuneric, aşa că tot ce vedea acum era un zid negru. Rămase pe loc, clipind.

— Aici.

Se mişcă în direcţia vocii. Îl distinse pe Jonathan la marginea pădurii,

aşteptând-o cu mâna întinsă. I-o prinse fără să se gândească. Era caldă şi uscată. O conduse mai departe. Să-şi smulgă mâna şi să fugă? Încotro? Acum nu mai ştia în ce direcţie se aflau şoseaua sau oraşul, iar aici, în pădure, el ar fi prins-o oricum. Dacă era să se împotrivească, n-ar fi făcut decât să-l facă să se grăbească cu planul pe care şi-l făcuse cu ea. Simţi un nod în gât, dar şi sfidare totodată. Nu era vreo fetiţă naivă şi neajutorată, trebuia să existe o parte a creierului care să-i spună că era ceva în regulă, aşa că de ce să mai continue cu aceste idei paranoice? Curând, avea să înţeleagă ce dorea el şi urma să fie ca în acele coşmaruri din care te trezeşti dându-ţi seama că-n tot acel timp ai stat întins în pat, în siguranţă. Pesemne că avea să-i arate ceva minunat, şi cu asta, basta. Şi-n loc să-i dea drumul, îl strânse un pic mai tare de mână, ceea ce, în pofida a toate, îi oferi o ciudată senzaţie de siguranţă.

Tresări speriată când el se opri.

— Am ajuns, şopti Jonathan. Întinde-te aici!

Se uită spre locul luminat de el, un fel de culcuş, un pat din crenguţe de pin. Ca şi cum îi simţise ezitarea şi voia să-i arate că e în siguranţă, se întinse el pe jos şi-i făcu semn să se aşeze alături. Thanh inspiră adânc, gândindu-se cum să-şi formuleze refuzul. Îşi umezi buzele şi văzu că el îşi pusese degetul arătător peste buze, uitându-se la ea cu o expresie de bucurie copilăroasă. O făcu să se gândească la frăţiorul ei, pe când făceau amândoi lucruri interzise, şi la legătura aceea conspirativă ce le dădea fiori. Habar n-avea dacă fusese acest gând sau cu totul altceva, însă dintr-odată se trezi că e întinsă alături de el. Vedea rămăşiţele unui mic foc lângă ei, ca şi cum cineva mai fusese aici de câteva ori, chiar dacă era în mijlocul pădurii şi un loc nu prea potrivit în care să-ţi ridici tabăra. De unde stăteau, Thanh vedea cerul şi luna printre coroanele copacilor. Ce voia el să-i arate?

Îi simţi respiraţia aproape de ureche.

— Thanh, nu trebuie să scoţi vreun sunet. Poţi să te întorci pe burtă?

Glasul şi, da, mirosul lui – era ca şi cum persoana despre care ea ştiuse mereu că zace ascunsă în Jonathan ieşise în sfârşit la lumină. Sau, mai degrabă, la întuneric.

Făcu aşa cum i se spusese. Nu-i era teamă. Iar când îi văzu mâna exact în faţa ochilor, se gândi doar: gata, asta e, acum se întâmplă.

★

Sung-min ridică paharul către Chris. După ce-l sunase Harry, Sung-min trăsese linie săptămânii de lucru apelând-o pe Thanh pentru a rezerva o

plimbare pentru câine şi a o întreba dacă vrea să profite de ocazie pentru a-i spune ceva despre şeful ei. Nu-i răspunsese. Nu avea mare importanţă; îl verificase foarte minuţios pe Jonathan, fără să descopere vreo infracţiune în prezent sau trecut. Lăsase suspiciunile deoparte. Aceasta era metoda pe care o respecta cu sfinţenie: să urmeze principii de investigaţie riguroase şi dovedite. Până acum ar fi trebuit să se înveţe că ascultarea aşa-zisei intuiţii era tentantă, fiindcă era uşoară. Învăţase şi că, dacă voiai să supravieţuieşti ca detectiv criminalist, în timpul liber trebuia să laşi cazul deoparte. Ca să faci asta, trebuia să te concentrezi la altceva. Acum se concentra la Chris. La ei doi. La această cină şi la seara pe care urmau să o petreacă împreună. Lucrurile fuseseră uşor încordate de când sosise, o rămăşiţă a certei dinainte. Însă atmosfera se îmbunătăţise deja. Aveau să ia o cină drăguţă, iar după aceea urma o partidă reuşită de sex de împăcare.

Când îşi simţi telefonul vibrând şi văzu că era tot Harry, iar Chris se uită la el cu o sprânceană ridicată pentru a-i de înţeles că miza era sexul de împăcare, Sung-min se hotărî să nu răspundă. Sigur era ceva ce putea să aştepte. Nu? Sung-min îşi antrenase arătătorul de la mâna dreaptă să apese pe Respingere, dar acesta nu-l ascultă. Oftă adânc şi adoptă o expresie de scuză.

— Dacă nu răspund, va suna toată seara. Îţi promit că nu durează decât 20 de secunde!

Fără să mai aştepte un răspuns, îşi împinse scaunul în spate şi fugi în bucătărie pentru a-i arăta lui Chris că vorbise foarte serios când spusese 20 de secunde.

— Harry, trebuie să vorbeşti foarte repede.

— OK. Lucrează cineva la Krimteknisk pe nume Arne?

— Arne? Nu, din ce-mi aduc aminte. Numele de familie?

— Nu-l cunosc. Poţi afla ce persoană de la Krimteknisk a analizat captura de cocaină verde?

— Sigur, mă ocup mâine.

— Eu mă gândeam acum.

— Acum, în seara asta?

— Acum, în următoarele 15 minute.

Sung-min făcu o pauză pentru a-i da timp lui Harry să înţeleagă cât de nerezonabilă era o asemenea cerere într-o seară de vineri, mai ales adresată unui superior. Când nu urmă nicio corectare sau scuză, Sung-min îşi drese glasul.

— Harry, mi-ar plăcea să te ajut, însă acum trebuie să acord prioritate unei chestiuni personale, iar adevărul e că nu o să dispară în 12 ore. Profesorul meu de la Academia de Poliţie te cita pe tine când spunea că anchetarea unui criminal în serie nu e un sprint, ci un maraton. Că trebuie să încetineşti ritmul. Însă acum, Harry, mi s-au terminat cele 20 de secunde. Te sun mâine la prima oră.

— Mhm.

Sung-min voia să-şi desprindă telefonul de la ureche, însă, iarăşi, mâna nu-l ascultă.

— În clipa asta Katrine e cu tipul ăla, Arne, adăugă Harry.

✯

Chris numără secundele. Îl enerva că trecuseră deja peste 30 când Sung-min se aşeză la loc în faţa sa. Şi-l enervă şi mai tare că iubitul său evita să-l privească în ochi. Cel puţin nu înainte să ia o înghiţitură prelungă de vin roşu al cărui nume Chris îl uitase deja. Simţea agitaţia lui Sung-min, care îl făcea mereu să se simtă pe locul doi, în cel mai bun caz.

— Ai de gând să lucrezi, nu-i aşa?

— Nu, nu, relaxează-te! Chris, în seara asta ne vom simţi bine împreună. Ce-ar fi să-ţi iei paharul de vin pe canapea, iar eu pun acel disc cu *Simfonia a treia* a lui Brahms pe care l-am adus?

Chris îl privi suspicios, dar apoi merseră împreună în living. Sung-min îl convinsese să cumpere un pickup şi-n timp ce punea discul, el se lăsă pe spate pe canapea.

— Închide ochii! îi comandă Sung-min.

Chris îl ascultă, şi câteva momente mai târziu muzica răsună în cameră. Aşteptă să simtă canapeaua lăsându-se sub greutatea lui Sung-min pe locul din stânga, dar nu se întâmplă. Deschise ochii.

— Hei! Sung! Unde eşti?

Răspunsul veni din bucătărie:

— Dau câteva telefoane scurte. Ascultă mai ales violoncelele!

49.
VINERI

Inelul

Restaurantul Frognerseteren era situat mult deasupra oraşului, între vilele locuitorilor săi burghezi şi terenurile de agrement ale aceloraşi cetăţeni. Cei aflaţi în drum spre restaurant purtau costume şi rochii; cei care mergeau la cafeneaua alăturată erau în echipament de drumeţie. Era un drum de şase minute de la ultima staţie de metrou, iar când ajunsese Katrine, îl zărise imediat pe Arne stând singur la una dintre mesele de lemn solide de-afară. El se ridicase în picioare şi-şi desfăcuse larg braţele, zâmbind cu ochii aceia trişti şi drăguţi de sub bască, iar ea se lăsase cuprinsă uşor circumspectă în îmbrăţişarea lui cam teatrală.

— N-o să se facă puţin cam rece? îl întrebase după ce se aşezaseră. Încă n-au dat drumul la radiatoarele de pe terasă. Par să aibă mese libere în interior.

— Ba da, dar dacă suntem acolo nu putem să vedem luna sângerie.

— Înţeleg, răspunsese ea, tremurând.

În oraşul de dedesubt era neobişnuit de cald, însă aici, sus, temperatura era considerabil mai rece. Îşi ridicase privirea spre luna albă. Era plină, dar altfel părea complet normală.

— Când iese sângele la iveală?

— Nu e sânge, chicoti el.

O vreme, i se păruse enervant că el lua la propriu absolut tot ce zicea ea, de parcă o considera un copil. Însă în seara asta i se părea poate şi mai enervant, căci atâtea idei îi umblau prin cap, plus că avea senzaţia sâcâitoare că trebuia să fie la muncă, *timpul* se scurgea implacabil – şi nu în favoarea lor.

— Eclipsa apare pentru că Pământul se interpune între soare şi lună. Pentru scurt timp luna se află în umbra Pământului. Prin urmare, luna ar trebui să fie neagră. Însă direcţia luminii se schimbă când trece prin ceva de o densitate diferită. Nu-ţi aminteşti, Katrine, de la orele de fizică?

— Am studiat limbi străine.

— Ah, bine, când lumina soarelui loveşte Pământul, atmosfera curbează spre interior porţiunea roşie a luminii, în jurul planetei, iar aceasta atinge

suprafaţa lunii.

— Aha! Deci e lumină, nu sânge! exclamase Katrine cu o exagerare ironică.

Arne zâmbise şi încuviinţase.

— Omul s-a uitat uluit la cer din vremuri imemoriale. Dar continuăm să o facem chiar şi acum, când avem deja atâtea răspunsuri. Şi cred că o facem deoarece există un soi de linişte în vastitatea spaţiului. Ne face pe noi şi vieţile noastre scurte să părem atât de mici şi de insignifianţi. Prin urmare, problemele noastre par şi ele mici. În clipa asta suntem aici, iar în următoarea nu mai suntem, de ce să petrecem puţinul timp pe care-l mai avem făcându-ne griji? Trebuie să-l folosim cât de bine putem. De aceea acum am să îţi cer să-ţi închizi mintea, telefonul şi toată această lume. Pentru că, doar în seara asta, noi doi ne vom raporta la cele mai măreţe două lucruri. Universul…

Îi acoperise mâna cu a lui.

— Şi iubirea.

Cuvintele îi merseseră lui Katrine drept la inimă. Fireşte, era şi ea un suflet obişnuit. Totodată, ştia că poate ar fi atins-o mult mai adânc dacă le-ar fi rostit altcineva. În plus, nu era sigură dacă să-şi închidă telefonul; acasă avea o bonă şi pe umeri purta responsabilitatea unei anchete ce poate nu era pe de-a-ntregul rezolvată, cum consideraseră cu doar câteva ore înainte.

Însă făcuse aşa cum îi ceruse el, îşi închise telefonul. Asta se petrecuse în urmă cu o oră. De atunci, mâncaseră şi băuseră, în timp ce în mintea ei rămăsese o singură idee: să se strecoare la toaletă şi să-şi deschidă telefonul, pentru a verifica dacă are apeluri ratate sau mesaje. I-ar fi putut spune direct că, la fel cum planetele lui Arne nu-şi opreau rotaţia, nici realitatea din Oslo nu lua vreo pauză. Ca pentru a-şi sublinia ideea, auzi vaierul slab al unei sirene de pompieri în depărtare, jos, în depresiunea urbană, însă nu voia să-i strice seara lui Arne. Până la urmă, el nu ştia că urma să fie ultima seară cu ea. Da, toate acele lucruri pe care i le spusese fuseseră drăguţe, dar şi exagerate. Într-un stil prea Paulo Coelho, cum s-ar fi exprimat Harry.

— Mergem? întrebă Arne după ce plătise.

— Să mergem?

— Ştiu un loc, acolo sus, unde e mai puţină lumină şi putem avea o privelişte şi mai bună a lunii sângerii.

— Unde sus?

— Lângă Tryvann. E o plimbare de câteva minute. Haide, eclipsa începe

în 18 minute!

— Păi, atunci hai să mergem! rosti ea, ridicându-se în picioare.

Arne îşi luă în spate un rucsac mic. Îi aruncă un zâmbet şiret şi îi oferi braţul când îl întrebă ce are în el. Porniră înspre Tryvann. În vârful muntelui, chiar lângă lac, se vedea turnul radio-TV înălţându-se la peste 100 de metri către cer. Încetase să mai emită cu ani în urmă, iar acum stătea acolo ca un gardian dezarmat păzind poarta capitalei. Când şi când, pe lângă ei mai trecea câte o maşină sau cineva ieşit la alergat, însă când cotiră pe o cărare pe malul lacului, nu se mai zărea nici ţipenie de om.

— Acela e un loc bun, spuse el, arătând spre un buştean.

Se aşezară pe el. Lumina lunii trasa un fel de linie mediană galbenă pe apa neagră ca tăciunele din faţa lor. Arne îi cuprinse umerii cu un braţ.

— Povesteşte-mi despre Harry!

— Harry? răspunse Katrine, luată prin surprindere. De ce?

— Vă iubiţi?

Ea râse, sau tuşi, nu era deloc sigură.

— De ce naiba ai crede aşa ceva?

— Am şi eu ochi.

— Ce vrei să spui?

— Când l-am văzut pe Harry în bar, m-a frapat că e leit Gert. Sau invers. Dar nu fi aşa alarmată, Katrine! Secretul tău e în siguranţă.

— De unde ştii tu cum arată Gert?

— Mi-ai arătat poze. Nu-ţi mai aminteşti?

Nu-i răspunse, doar ascultă sirena din oraşul de dedesubt. Era un incendiu pe undeva, iar acesta nu era locul în care trebuia să fie. Pur şi simplu, dar cum să-i explice aşa ceva lui Arne? Să se folosească de clişeul că nu era el de vină, ci ea? La urma urmei, era adevărat; în afară de Gert, ea reuşise să distrugă tot ce avusese bun în viaţă. Era evident că o iubea şi îşi dorea cu adevărat să-l poată iubi şi ea. Tânjea să fie iubită, dar şi să iubească pe cineva. Doar că nu pe cel care acum o trăgea mai aproape, pe cel cu ochi trişti, care ştia prea multe. Deschise gura să-i spună, fără să se hotărască însă cum, ştiind doar că trebuie s-o spună. Însă el i-o luă înainte:

— Nici măcar nu sunt sigur că vreau să aflu ce-aţi avut tu şi Harry. Singurul lucru care contează pentru mine este că acum suntem împreună. Şi că ne iubim.

O luă de mână, i-o duse la buze şi i-o sărută.

— Vreai să ştii că în viaţa mea există mai mult decât suficient loc şi

pentru tine, şi pentru Gert. Însă mă tem că nu şi pentru Harry Hole. E prea mult să îţi cer să nu mai iei legătura cu el?

Îl fixa cu privirea.

Acum îi ţinea ambele mâini între ale lui.

— Ce zici, scumpo? E-n regulă.

Katrine încuviinţă încet.

— Da, răspunse, iar pe chipul lui Arne apăru un zâmbet imens, în timp ce deschidea rucsacul, dar ea termină fraza: — …îmi *ceri* prea mult.

Zâmbetul i se ofili un pic, dar reuşi să menţină un soi de rictus, o fărâmă din zâmbetul de dinainte.

Ea regretă instantaneu, căci acum bărbatul arăta ca un câine bătut şi amărât. Observă şi sticla pe care o scosese pe jumătate din rucsac, un Montrachet, vinul alb căruia lui îi intrase în cap că e preferatul ei. Poate că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Dar cel puţin putea să fie bărbatul ei pentru o noapte. Măcar atât îi putea oferi. Şi lui, şi ei. O noapte. Apoi putea să vadă dimineaţă ce urmează.

Arne băgă mâna înapoi în rucsac.

— Şi am mai adus şi ăsta…

★

— Gregersen.

— Sung-min Larsen, Kripos. Îmi cer scuze că te sun acasă vineri seara, dar am încercat toate liniile directe de la Krimteknisk fără să primesc vreun răspuns.

— Da, am închis în weekend. Dar e-n regulă, spune, Larsen.

— Voiam să întreb despre captura de cocaină de pe Gardermoen, cea care i-a făcut să dea de belea pe agenţii care au intrat în posesia ei.

— Da, ştiu despre ce-i vorba.

— Ştii cine a analizat-o de la voi?

— Da, ştiu.

— OK.

— Nimeni.

— Poftim?

— Nimeni.

— Gregersen, ce vrei să zici? Că pachetul ăla n-a fost analizat deloc?

★

Prim se uită la ea. Le Femeie, la aleasa lui. Auzise bine? Chiar spusese că nu vrea inelul cu diamant?

Iniţial, ea îşi dusese mâna la gură, apoi aruncase o privire rapidă la cutiuţa pe care el o ridicase în faţa ei şi exclamase: — Nu pot să-l accept!

Fireşte, un răspuns atât de spontan, de panicat nu e surprinzător când eşti luat pe nepregătite, îşi zise Prim. Când cineva ţine ceva în faţa ta un simbol al întregii tale vieţi de aici înainte, un obiect ce reprezintă ceva prea măreţ ca să fie înghesuit într-o simplă frază.

Aşa că el îi acordă timp să inspire adânc înainte să repete cuvintele cu care hotărâse că avea să-şi însoţească cererea: — Acceptă acest inel! Acceptă-mă pe mine! Acceptă-ne pe noi! Te iubesc!

Dar, încă o dată, ea clătină din cap.

— Îţi mulţumesc! Dar n-ar fi corect.

N-ar fi corect? Ce-ar fi putut fi mai corect de-atât? Prim îi povesti cum economisise din greu şi aşteptase această ocazie, exact pentru că era *corect.* Mai mult decât atât, era *perfect.* Uite, până şi corpurile cereşti din bezna ca de catifea de deasupra lor marcau asta ca pe o ocazie specială.

— E un inel perfect. Dar nu e pentru mine, răspunse ea.

Îşi înclină capul într-o parte şi-i aruncă o privire îndurerată pentru a-i da de înţeles cât de mult regreta situaţia. Sau, mai degrabă, cât de mult regreta pentru *el.*

Da, o auzise bine.

Prim auzi un zgomot ca un fâşâit. Nu foşnetul brizei blânde prin coroanele copacilor, cum îşi închipuise, ci acela al unui televizor rămas fără semnal, singur, fără nicio conexiune, fără scop şi fără înţeles. Zgomotul continuă să se amplifice, iar presiunea din capul lui crescu, deşi părea deja insuportabilă. Trebuia să dispară, să nu mai existe. Dar nu putea să dispară, să se anuleze pe sine. Deci *ea* trebuia să dispară. Ea trebuia să nu mai fie. Sau – acum îi veni ideea – el, celălalt bărbat, trebuia să dispară. Cauza. Cel care o otrăvise, o orbise, o tulburase. Cel care făcuse în aşa fel încât ea nu mai era în stare să facă diferenţa între iubirea lui, a lui Prim, şi manipularea celuilalt bărbat, a parazitului. El, poliţistul, el era toxoplasma ei.

— Bun, dacă ăsta nu e pentru tine, rosti Prim, închizând cutia inelului cu diamant, atunci ăsta e.

Eclipsa începuse să se arate deasupra lor, ca un canibal vorace, noaptea începuse să mestece partea din stânga a lunii. Dar tot mai rămânea destulă lumină unde stăteau ei doi, iar Prim văzu cum pupilele ei se dilată când zări cuţitul pe care el îl scosese.

— Ce… începu ea.

Glasul îi părea sec, aşa că se văzu nevoită să înghită înainte să continue:
— …e… ăla?

— Tu ce crezi că e?

Îşi dădea seama după expresia ei la ce se gândea, îi văzu buzele formând cuvinte, dar fără ca acestea să iasă. Aşa că le formă el în locul ei: — E arma crimei.

Ea părea pe punctul de a spune ceva, dar el se ridică rapid în picioare şi se postă în spatele ei. Îi trase capul pe spate şi-i apăsă cuţitul pe gât.

— E arma crimei care a spintecat jugularele lui Susanne Andersen şi Helene Røed. Şi care o va spinteca şi pe a ta. Dacă nu faci exact ce spun.

Îi trase capul pe spate destul cât s-o poată privi în ochi.

Felul în care se priveau acum unul pe altul, răsturnat, era probabil şi felul în care îşi vedeau reciproc lumile. Da, poate că n-ar fi mers niciodată. Poate că-n sinea lui ştiuse. Poate că de aceea, în pofida a toate, se gândise la această variantă dacă ea nu accepta inelul. Se aşteptase ca ea să-l privească cu neîncredere. Dar nu era cazul. Se uita la el de parcă îi credea fiecare cuvânt.

Foarte bine.

— C-ce să fac?

— Îl suni pe poliţistul tău cu o propunere de nerefuzat.

50.
VINERI

Apeluri pierdute

Şeful de sală ridică receptorul telefonului care suna încontinuu.

— Restaurantul Frognerseteren.

— Harry Hole la telefon. Încerc să dau de inspectorul Katrine Bratt, care în seara asta cinează la voi.

Şeful de sală era surprins. Nu doar pentru că telefonul era dat pe difuzor, ci şi pentru că numele îi era întrucâtva familiar.

— Mă uit chiar acum la lista de oaspeţi, domnule Hole. Dar nu văd nicio rezervare pe numele ei.

— Probabil s-a făcut pe numele domnului. Se numeşte Arne, dar nu-i cunosc numele de familie.

— Niciun Arne, însă am câteva prenume fără nume de familie.

— OK. Este blond şi e posibil să poarte o bască. Ea e brunetă, accent de Bergen.

— Aha! Da, au mâncat afară, a fost masa mea.

— Au mâncat?

— Da, au plecat din restaurant.

— Mhm. Din întâmplare, ai auzit ceva care să sugereze încotro ar fi putut merge?

Şeful de sală ezita.

— Nu cred că aş putea să…

— E foarte important, are legătură cu ancheta poliţiei cu privire la femeile ucise.

Şeful de sală îşi dădu seama unde mai auzise numele.

— Domnul a sosit devreme şi a cerut să împrumute două pahare pentru vin. Avea o sticlă de Remoissenet Chassagne-Montrachet şi a spus că după cină o să o ceară în căsătorie sus, lângă Tryvann; i-am dat paharele. Vedeţi, era un vin de colecţie din 2018.

— Mersi!

✯

Harry întinse mâna spre telefonul de pe pătura lui Aune şi încheie apelul.

— Trebuie să ajungem imediat sus la Tryvann. Truls, iei legătura cu

Dispeceratul pentru Urgenţe şi le spui să trimită o maşină de patrulă acolo? Cu girofarurile şi sirenele pornite.

— Încerc, răspunse Truls, scoţându-şi telefonul.

— Øystein, gata?

— Oh, Mercedesul fie cu noi!

— Mult noroc! le ură Aune.

Cei trei erau deja la uşă când Harry îşi scoase telefonul, se uită la ecran şi se opri cu un picior de o parte şi de alta a pragului. Uşa se închise la loc şi-i trânti telefonul din mână. Se aplecă şi-l ridică.

— Ce se petrece? strigă Øystein de afară.

Harry trase adânc aer în piept.

— E un apel de pe numărul lui Katrine.

Observă că trecuse deja la posibilitatea ca nu ea să fie cea care sună.

— Şi nu răspunzi? întrebă Aune de pe pat.

Harry se uită la el cu o expresie sumbră, încuviinţă, apoi apăsă pe Acceptare şi duse telefonul la ureche.

✯

— Eşti sigur? întrebă comandantul Briseid.

Pompierul mai în vârstă aprobă din cap.

Briseid oftă şi aruncă o privire la vila în flăcări pe care oamenii săi o stropeau cu furtunurile. Se uită în sus la lună. În seara asta părea ciudată, ca şi cum ceva n-ar fi fost în regulă cu ea. Oftă încă o dată, îşi trase casca la loc pe cap şi porni spre singura maşină de poliţie sosită la faţa locului. Era de la Rutieră şi Patrulă Marină şi oprise acolo la scurt timp după ce ajunseseră maşinile de pompieri. Din momentul în care brigada lor fusese alertată despre vila în flăcări din Gaustad, la 20:50, durase 10 minute şi 35 de secunde până când Briseid şi oamenii lui ajunseseră la locul incendiului. Nu că situaţia ar fi fost critică dacă ar fi ajuns mai târziu. Casa fusese demult afectată de foc şi rămăsese neocupată ani buni, erau puţine şanse să fie vieţi în pericol. Nu exista riscul ca focul să se răspândească la vilele din jur. Tinerii prost-crescuţi care să incendieze astfel de case nu erau ceva neobişnuit, dar, dacă era o incendiere premeditată sau altceva, puteau stabili mai târziu; acum stingerea focului era principala lor grijă. Din acest punct de vedere, putea fi considerat un simplu exerciţiu.

Problema era că vila era foarte aproape de Ring 3 şi fumul negru şi gros plutea peste autostradă, de unde şi prezenţa celor de la Rutieră. Din fericire, traficul foarte aglomerat de vineri seara la intrarea în oraş se domolise, dar

de pe dealul pe care se afla Briseid încă se vedeau faruri de maşini nemişcate pe autostradă. Potrivit celor de la Rutieră, era un ambuteiaj în ambele direcţii dinspre joncţiunea Smestad spre Ullevål. Briseid îi spusese poliţistei că avea să mai dureze până să aibă focul sub control, până se împrăştia fumul şi ambuteiajele se puteau debloca. În orice caz, încinseseră deja drumurile de acces, aşa că dinspre autostradă nu mai venea niciun vehicul.

Briseid se apropie de maşina de poliţie. Poliţista coborî geamul.

— Până la urmă cred că ar trebui să vii cu nişte colegi, rosti el.

— Oh?

— Îl vezi?

Briseid arătă spre pompierul mai în vârstă ce stătea lângă una dintre maşini.

— Îl poreclim Sniff[{15}]. E în stare să distingă acel miros printre altele, când e ceva în flăcări. Sniff nu se înşală niciodată.

— Acel miros?

— *Acel* miros.

— Adică?

Era grea de cap? Briseid îşi drese glasul.

— Ai mirosul de grătar. Şi mai ai şi *mirosul de grătar.*

După expresia ei, îşi dădu seama că înţelesese. Femeia întinse mâna după staţia radio.

★

— Acum ce mai e?

— Ce mai e? se auzi glasul uşor nedumerit al lui Harry de la celălalt capăt.

— Da! Ce e? Abia mi-am deschis telefonul şi am şapte apeluri ratate de la tine.

— Unde eşti şi ce faci?

— De ce întrebi? S-a întâmplat ceva?

— Răspunde-mi doar!

Katrine oftă.

— Sunt în drum spre staţia Frognerseteren. De acolo, am de gând să merg direct acasă şi să dau pe gât vreo două pahare de tărie.

— Şi Arne? E cu tine?

— Nu.

Katrine cobora panta pe acelaşi drum, acum într-un ritm ceva mai rapid.

Deasupra, luna era devorată încet-încet, poate că acea imagine fusese cea care o făcuse să renunţe la tortura aceea lentă şi să-i înfigă cuţitul exact în inimă.

— Nu, nu mai e cu mine.

— Adică nu mai e unde eşti tu acum?

— Adică în ambele sensuri.

— Ce s-a întâmplat?

— Da, ce s-a întâmplat? Versiunea scurtă este că Arne trăieşte într-o lume diferită şi, fără nicio îndoială, mai bună decât a mea. Cunoaşte tot ce ţine de univers, iar pentru el lumea este un loc roz, în care vezi lucrurile aşa cum vrei, nu cum sunt de fapt. Harry, lumea mea şi-a ta este un loc mai urât. Însă real. Din acest punct de vedere, ar trebui să-i invidiem pe toţi Arne din lume. Credeam că în seara asta pot în sfârşit să-l accept cum e, dar sunt rea. Am cedat şi a trebuit să-i spun cum sunt în realitate şi că nu mai pot să suport măcar o clipă.

— Voi… ăăă, v-aţi despărţit?

— I-am dat papucii.

— Şi el unde-i acum?

— Când am plecat, stătea în lacrimi lângă Tryvann cu o sticlă de Montrachet şi două pahare de cristal. Dar gata cu bărbaţii, de ce m-ai tot sunat?

— Te sunasem pentru că eu cred că la Krimteknisk a fost furată cocaina. Şi că Arne a făcut-o.

— Arne?

— Am trimis o maşină de poliţie să-l salte.

— Harry, ai luat-o razna? Arne nu lucrează acolo. Harry rămase tăcut câteva secunde.

— Unde…?

— Arne Saeten este cercetător şi profesor de fizică şi astronomie la universitate.

Îl auzi pe Harry şoptind un aproape neauzit „Ei, drăcie” şi apoi strigând: — Truls! Cheamă înapoi maşina de patrulă.

Apoi reveni la ea.

— Scuze, Katrine! Se pare că sunt expirat.

— Ah, da?

— E a treia oară în cazul ăsta când urmez o pistă şi greşesc complet. Gata, sunt bun de aruncat la gunoi.

O auzi râzând.

— Eşti doar epuizat, la fel ca noi toţi, Harry. Opreşte-ţi creierul şi odihneşte-te un pic! Nu trebuia să urmăreşti eclipsa cu Alexandra Sturdza şi Helge Forfang? Încă mai ai timp; văd că luna e doar pe jumătate acoperită.

— Mhm. Bine, pa.

Harry închise, apoi se aplecă în faţă în scaun şi-şi cuprinse capul în palme.

— Futu-i, futu-i!

— Harry, nu fi prea aspru cu tine însuţi, zise Aune.

Niciun răspuns.

— Harry? întrebă Aune precaut.

Harry îşi săltă capul.

— N-am cum să renunţ, rosti el cu glas răguşit. Ştiu că am dreptate. Că *aproape* am dreptate. Raţionamentul e corect, doar că pe undeva e o mică eroare. Trebuie s-o găsesc.

Asta e, se gândise Thanh când îi văzuse mâna apropiindu-i-se de faţă.

Ce era mai exact „asta” nu era chiar sigură. Doar că era ceva periculos. Delicios de periculos. Ceva de care ar fi trebuit să-i fie frică, de care îi *fusese* frică, dar de care acum nu-i mai era. Pentru că nu era ceva periculos cu P mare, era sigură, totul la el îi spunea că aşa e.

Mâna lui se oprise. Rămăsese în aer, ca încremenită, sub forma unei arme. Atunci Thanh îşi dăduse seama că nu se îndreptase spre ea, ci îi arătase ceva. Îşi întorsese capul în direcţia spre care indica arătătorul lui, apoi trebuise să se proptească pe coate ca să vadă peste culme. Involuntar, trăsese adânc aer în piept. Şi-l reţinuse.

Acolo, scăldaţi în lumina lunii într-o poiană de la poalele micii coline din faţa lor, văzu patru, ba nu, *cinci* vulpi. Patru pui jucându-se neauzit şi o vulpe adultă supraveghindu-i. Unul dintre pui era ceva mai mare şi la el îi rămăsese privirea aţintită.

— El e…? şopti Thanh.

— Da, şopti Jonathan. E Nhi.

— Nhi. De unde ştiai că l-am numit…

— Te-am văzut. Îi spuneai pe nume când te jucai cu el şi îl hrăneai. Vorbeai mai mult cu el decât cu mine.

În întuneric, văzu că el zâmbea.

— Dar cum e… posibil?

Dădu din cap spre vulpi.

Jonathan oftă.

— Sunt tipul de idiot care primeşte animale interzise. Cum a fost cazul cu tipul ăla de-avut doi limacşi de pe Muntele Kaputar şi m-a pus să am grijă de ei pentru că s-a gândit că ar fi şanse mai mari să supravieţuiască măcar unul, dacă erau hrăniţi şi îngrijiţi în locuri diferite. Ar fi trebuit să-l refuz. Mi-ar fi închis magazinul dacă poliţistul ăla l-ar fi descoperit. Şi n-am mai închis un ochi de când l-am aruncat în toaletă şi-am tras apa după el. Dar măcar cu Nhi am avut ceva timp de gândire. Ştiam că nu-l putem păstra ascuns pe Nhi la infinit, după care autorităţile sanitar-veterinare l-ar fi eutanasiat. L-am dus la veterinar, iar ea l-a declarat sănătos, aşa că l-am adus să stea cu grupul de vulpi care ştiam că trăieşte aici. Nu eram sigur că-l vor primi pe Nhi şi ştiu cât de mult ţii la puiul ăsta. Prin urmare, n-am vrut să-ţi spun nimic până n-am făcut câteva drumuri aici şi am fost sigur că e totul în regulă.

— N-ai vrut să-mi spui pentru că te temeai că mă voi supăra?

Îl văzu foindu-se stânjenit.

— M-am gândit că ar fi fost dureros să-ţi faci speranţe prea mari şi şi mai dureros dacă lucrurile nu ieşeau aşa cum te gândeai şi visai că vor fi.

Pentru că tu ştii destule despre asta, îşi zise Thanh în gând. Iar într-o bună zi va afla şi ea câte ceva despre asta.

Dar acum nu mai ştia dacă era întunericul, bucuria de nedescris sau uşurarea, luna sau doar oboseala care o făcea să vrea să-l ia în braţe.

— Cred că se face târziu şi trebuie să mergi la culcare. Revenim în altă zi, dacă vrei.

— Da. Chiar mi-ar plăcea.

La întoarcere, ea trebui să se grăbească ca să ţină pasul cu el. Nu că el s-ar fi mişcat mai repede, ci pentru că păşea hotărât şi părea obişnuit cu pădurea. Când traversau terenul mlăştinos în lumina lunii, îi studie spatele. Limbajul trupului şi atitudinea erau diferite aici faţă de magazinul din oraş. Radia un fel de mulţumire şi fericire, o încredere de parcă aici se simţea acasă. Poate că şi datorită faptului că o făcuse fericită. Încerca să o ascundă, însă fusese deconspirat, iar mutra acră n-o mai păcălea deloc.

Grăbi pasul, începând să alerge uşor. Poate el îşi închipuia că, după doar o oră petrecută în pădure, şi ea se simţea ca acasă aici; evident nu se gândise să o mai conducă de mână sau ceva de genul ăsta.

Thanh scoase un ţipăt slab, prefăcându-se că se împiedică. Jonathan se

opri brusc, orbind-o cu lanterna de pe cap.

— Ah, scuze! Eu… eşti bine?

— Da, sunt bine, răspunse ea, apoi întinse mâna spre el.

I-o luă.

Apoi continuară să meargă aşa.

Thanh se întreba dacă e îndrăgostită. Şi-n cazul ăsta, de când. Şi dacă era, cât de greu o să fie să-l facă şi pe el să-şi dea seama.

51.
VINERI

Prim

— Harry, ar trebui să arăţi mai uşurat, spuse Aune. Acum ce mai e?

Øystein şi Truls tocmai ieşiseră din salonul 618 înaintea lui.

Harry îşi coborî privirea la prietenul său muribund.

— Era o bătrână în Los Angeles. A dat de belea şi eu am încercat să… ăăă, dreg lucrurile.

— De asta te-ai întors acasă?

— Da.

— Bănuiesc că motivul a fost altul, nu să lucrezi pentru Markus Røed.

— Mhm. Îţi povestesc data viitoare, aş spune doar că ţine de domeniul unui psiholog.

Aune chicoti şi-şi luă prietenul de mână.

— Data viitoare, Harry.

Harry fusese complet nepregătit pentru lacrimile pe care le simţi. Îl strânse pe Ståle de mână. Nu zise nimic, nu ştia dacă avea să-l ţină vocea. Se încheie la sacou şi ieşi repede pe hol.

Øystein şi Truls, care stăteau în faţa liftului pe hol, se răsuciră spre el.

Lui Harry îi sună telefonul. Ce-ar fi spus dacă era poliţia din Los Angeles? Îşi scoase telefonul şi se uită la el. Era Alexandra – ar fi trebuit s-o anunţe că nu putea ajunge la timp pentru eclipsă. Amână să răspundă în timp ce încerca să se hotărască dacă era în stare să plece într-acolo. În clipa asta, un pahar sau şase de unul singur la barul de la Thief păreau mult mai tentante. Nu, nu asta. O eclipsă de lună pe acoperişul Institutului Medico-Legal. Ar fi fost plăcut. În timp ce apăsa pe butonul de răspuns, pe ecran îi apăru un mesaj. Era de la Sung-min Larsen.

— Bună! zise în timp ce începea să citească mesajul.

— Bună, Harry.

— Alexandra, tu eşti?

— Da.

— E ceva cu vocea ta, spuse Harry, lăsându-şi ochii să rătăcească peste mesaj. Sună foarte diferit.

Cocaina n-a fost analizată la Krimteknisk. Pentru că nu aveau

competenţa, a fost trimisă la Institutul Medico-Legal. Acolo s-a ocupat de ea Helge Forfang, care a datat şi semnat analiza.

Harry simţi că i se opreşte inima. Începură să-i treacă prin faţa ochilor acele fragmente disparate care nu reuşiseră să se potrivească, dar care acum, în doar câteva secunde extrem de scurte, se potriviră perfect. Alexandra, care îl conducea prin Institut spunându-i că, atunci când Krimteknisk nu reuşea să facă faţă, pur şi simplu trimiteau la ei. Helge, care-i spunea detaşat că parazitul *Toxoplasma gondii* este domeniul lui. Alexandra, care îi spunea lui Harry că îl invitase pe Helge la petrecerea de pe acoperiş, unde oamenii nu aveau nevoie de invitaţie. Tehnicianul legist ar fi putut planta foarte uşor material ADN pe cadavrele lui Susanne şi Bertine pentru a orienta suspiciunile către o anumită persoană; o făcuse în sala de autopsii *după* ce fuseseră descoperite cadavrele. Dar, mai presus de orice: izul de mosc din sala de autopsie, când Helge era acolo şi despre care Harry crezuse că provine de la cadavru. Acelaşi iz ca atunci când se aplecase mai aproape de Helge după ce acesta disecase ochiul lui Susanne şi despre care Harry crezuse că provine de la ochi.

Numeroase piese. Toate se potriveau ca să formeze un mozaic, o imagine mai amplă, dar mai clară. Şi, ca de obicei, când lucrurile se potriveau la locul lor, Harry se întrebă de ce *nu* fusese în stare să le vadă mai devreme.

Glasul Alexandrei, atât de înspăimântat, încât de-abia i-l mai recunoştea, se auzi iar: — Harry, poţi să vii aici?

Un ton implorator. Mai *mult* decât implorator. Nu ca Alexandra Sturdza pe care o ştia.

— Unde eşti? întrebă Harry, încercând să întârzie totul ca să se gândească.

— Ştii unde. Pe acoperişul…

— Institutului Medico-Legal, corect.

Harry le făcu semn lui Øystein şi lui Truls în timp ce se întorcea în salonul 618.

— Eşti singură.

— Aproape.

— Aproape?

— Doar ţi-am spus că eu şi Helge vom fi aici.

— Mhm.

Trase adânc aer în piept şi-şi coborî glasul până deveni aproape o şoaptă: — Alexandra?

Se lăsă să cadă pe scaunul de lângă pat în vreme ce Truls şi Øystein intrau în salon.

— Da, Harry?

— Acum ascultă-mă cu mare atenţie. Nici măcar să nu clipeşti, doar răspunde-mi cu da sau nu. Poţi să pleci de acolo fără să trezeşti vreo bănuială, să zici că te duci la toaletă sau să aduci ceva?

Niciun răspuns. Harry depărtă un pic telefonul de ureche şi ceilalţi trei din grupul Aune îşi înclinară capetele spre Samsung.

— Alexandra? şopti Harry.

— Da, răspunse ea pe un ton fără nicio inflexiune.

— Helge e criminalul. Trebuie să scapi de-acolo. Să ieşi din clădire sau să te încui undeva până ajungem noi. OK?

Urmă un pârâit. Apoi alt glas, de bărbat.

— Nu, Harry. Nu-i OK.

Glasul era familiar, dar totodată nefamiliar, ca altă versiune a unei persoane cunoscute. Harry inspiră adânc.

— Helge, zise. Helge Forfang.

— Da, confirmă vocea.

Era nu doar mai groasă decât şi-o amintea Harry. Părea mai relaxată, mai plină de încredere. Ca şi cum îi aparţinea cuiva care câştigase deja.

— Sau, de fapt, poţi să-mi spui Prim. Toţi cei pe care îi uram îmi spuneau aşa.

— Cum doreşti, Prim. Ce se petrece?

— Exact asta e întrebarea, Harry. Ce se petrece este că stau aici cu un cuţit la gâtul Alexandrei şi mă întreb ce ne rezervă viitorul. Pentru noi trei, poate, dat fiind că eşti parte din asta, nu? Îmi dau seama c-am fost devoalat, că am rămas descoperit, cum se spune în şah. M-am tot ferit, sperând să evit, şi chiar dacă aş fi ştiut că lucrurile vor evolua în această direcţie, tot n-aş fi schimbat nimic. Sunt destul de mândru de ce-am realizat. Cred că până şi unchiul meu va fi, când va citi despre asta – *dacă* va citi. Dacă acel creier infestat de paraziţi se va agăţa de viaţă.

— Prim…

— Nu, Harry, cu siguranţă nu m-am gândit să mă feresc de pedeapsă pentru ce-am făcut. De fapt, plănuiam să mă sinucid când toate astea se terminau, dar s-au întâmplat nişte lucruri. Care mi-au oferit dorinţa de-a trăi. De asta mă interesează să-mi negociez o pedeapsă cât mai indulgentă posibil. Dar ca să ai o poziţie de negociere, trebuie să ai ceva cu care să

negociezi, iar eu am o ostatică de care mă pot dispensa sau nu. Sunt destul de sigur că înţelegi, Harry.

— Cea mai bună manevră pe care poţi s-o faci pentru o condamnare mai indulgentă este să o laşi pe Alexandra să plece şi să te predai imediat poliţiei.

— Cea mai bună pentru tine, vrei să spui. Să mă dai la o parte ca să ai tu cale liberă.

— Cale liberă spre ce, Prim?

— Nu face pe prostul! Cale liberă la Alexandra. Ai infectat-o, ai făcut-o să te dorească, să creadă că ai ceva de oferit. Ca dragostea adevărată, de exemplu. Ei bine, iată şansa ta de-a dovedi că e adevărată. Ce-ai spune de un schimb, să vii tu în locul ei?

— Şi o laşi să plece?

— Sigur. Niciunul dintre noi nu vrea ca Alexandra să fie rănită.

— OK. Atunci, am să-ţi fac o propunere.

Râsul lui Helge era mai vesel decât glasul său.

— Bună încercare, Harry, dar cred că vom urma planul meu.

— Mhm. Anume?

— Vii cu maşina aici cu încă o persoană; parchezi în faţa clădirii, în aşa fel încât să vă văd pe amândoi – şi numai pe voi –, apoi cobori din maşină şi mergi către clădire. Eu deschid uşa. Imediat ce cobori din maşină, vreau să-ţi văd mâinile legate cu cătuşe la spate. Ai înţeles?

— Da.

— Luaţi amândoi liftul până sus, mergeţi la uşa ce duce pe acoperiş, o crăpaţi doar şi mă anunţaţi că sunteţi acolo. Dacă daţi năvală, îi tai gâtul Alexandrei. Ai înţeles şi asta, da?

Harry înghiţi în sec.

— Da.

— Aşadar, când vă spun, intraţi amândoi cu *spatele* pe uşă şi ieşiţi pe acoperiş.

— Cu spatele?

— Aşa se procedează în închisorile de maximă securitate, nu?

— Da.

— Atunci înţelegi. Tu ieşi primul. Opt paşi în spate. După care te opreşti şi te laşi în genunchi. Oricine e cu tine va face patru paşi cu spatele şi se va lăsa în genunchi. Dacă nu face exact cum…

— Înţeleg. Opt şi patru paşi în spate.

— Pricepi repede. Eu îţi ţin cuţitul la gât în timp ce Alexandra se apropie de uşa ce dă pe acoperiş. Colegul tău o va însoţi până jos la maşină şi vor pleca împreună.

— Apoi?

— Pot începe negocierile.

Urmă o pauză.

— Harry, ştiu ce-ţi trece prin minte. De ce să schimb un ostatic bun cu unul prost? De ce să renunţ la o femeie tânără şi nevinovată, despre care atât poliţia, cât şi politicienii ştiu că va stârni sentimente mai puternice în rândul publicului decât un poliţist bătrâior?

— Păi…

— Răspunsul este că pur şi simplu o iubesc, Harry. Iar ca să mă asigur că e dispusă să mă aştepte să devin un om liber trebuie să-mi dovedesc iubirea adevărată. Cred că şi juriul va spune că au fost circumstanţe atenuante.

— Sunt sigur că aşa va fi, replică Harry. Să spunem într-o oră de aici înainte?

Râsul ascuţit răsună iar în telefon.

— Încă o încercare bună, Harry. Doar nu crezi că-ţi las timp suficient să alertezi Unitatea de Intervenţii Rapide şi să aduni jumătate din forţele de poliţie înainte de schimb?

— OK, dar suntem la ceva distanţă. Cât timp avem ca să ajungem acolo?

— Harry, eu cred că minţi. Nu cred că eşti chiar aşa departe. Vezi luna de unde eşti?

Øystein se apropie iute de fereastră şi încuviinţă.

— Da, răspunse Harry.

— Atunci vezi că eclipsa e în toi. Când luna e complet acoperită, îi tai gâtul Alexandrei.

— Dar…

— Dacă astronomii au calculat corect, atunci ai… stai un pic… 22 de minute. Încă ceva. Am ochi şi urechi în multe locuri, iar dacă văd sau aud că a fost alertată poliţia înainte s-ajungi, Alexandra moare. Acum grăbeşte-te!

— Dar…

Harry se opri şi ridică telefonul pentru a le arăta celorlalţi că legătura fusese întreruptă.

Se uită la ceas. Helge Forfang le acordase timpul minim necesar; dacă o luau pe Ring 3, nu le-ar fi luat mai mult de cinci sau şase minute până la Institutul Medico-Legal de la Rikshospitalet.

— Aţi prins tot? întrebă el.

— O parte, răspunse Aune.

— Se numeşte Helge Forfang, lucrează la Institutul Medico-Legal şi-ţi ţine o colegă ostatică pe acoperiş. Vrea să o schimbe cu mine. Avem 20 de minute. Nu putem contacta poliţia, dacă o facem există şanse mari ca el să descopere. Trebuie să mergem imediat acolo, însă doar eu şi încă cineva.

— Atunci vin eu, rosti Truls ferm.

— Nu, rosti Aune la fel de ferm.

Ceilalţi se uitară la el.

— Harry, doar l-ai auzit. Are de gând să te omoare. De asta te vrea acolo. Pe ea o iubeşte, dar pe tine te urăşte. Nu va negocia. N-o fi având el cine ştie ce legătură cu realitatea, dar ştie la fel de bine ca noi că nimeni nu primeşte o sentinţă redusă târguindu-se pentru un ostatic.

— Poate, răspunse Harry. Dar, Ståle, nici măcar tu n-ai cum să ştii cât de deranjat e. S-ar *putea* să creadă că poate.

— Greu de crezut, iar tu ai de gând să-ţi rişti viaţa pe asta?

Harry ridică din umeri.

— Domnilor, timpul trece. Şi, da, chiar cred că un detectiv criminalist bătrâior în locul unei tinere cercetătoare talentate în anatomopatologie este un plus. E un calcul simplu.

— Exact! zise Aune. E un calcul simplu.

— Bun, deci suntem de acord. Truls, eşti pregătit să mergem?

— Avem o problemă, interveni Øystein de la geam, unde tasta ceva pe telefon. Văd că traficul a încremenit pe şosea, acolo. Neobişnuit, seara atât de târziu. Când am verificat rubrica de trafic de pe site-ul NRK scrie că Ring 3 este închis din cauza unei case în flăcări. Asta înseamnă că drumurile secundare sunt sufocate de maşini, iar din experienţa mea de taximetrist vă garantez că nu ajungem la Rikshospitalet în 20 de minute. Nici măcar în 30.

Cei din salon, inclusiv Jibran, se uitau unul la altul.

— Bun! făcu Harry, apoi aruncă o privire la ceas. Truls, ţi-ar plăcea să profiţi de autoritatea ta inexistentă de poliţist?

— La nebunie, răspunse Truls.

— Bine! Atunci să coborâm la Urgenţe şi să chemăm o ambulanţă cu girofaruri şi sirene. Ce părere ai?

— Sună distractiv.

— Stop! Voi chiar nu înţelegeţi ce vă spun? răcni Aune, izbind cu

pumnul în noptieră, unde răsturnă un pahar de plastic şi vărsă apa pe jos.

52.
VINERI

Sirene

Prim auzea cum sunetul sirenelor creşte şi se estompează în noaptea tot mai întunecată. Curând, luna urma să fie devorată în întregime şi cerul să fie luminat numai de sclipirile galbene ale oraşului de dedesubt. Nu erau sirene de poliţie şi nici de pompieri cele pe care le auzise mai devreme. Era o ambulanţă. Fireşte, putea fi o ambulanţă în drum spre Rikshospitalet, însă ceva îi spunea că e Harry Hole, care îşi anunţa venirea. Deschisese geanta cu scanerul poliţiei şi îl pornise. Era posibil ca Harry să-şi anunţe colegii fără să se rostească vreun cuvânt prin eter, doar Prim nu era primul delincvent care accesa frecvenţele poliţiei. Însă ceva legat de atmosfera liniştită şi relaxată a traficului radio îi dădea de înţeles că nu erau mulţi poliţişti în oraş care să ştie ce se întâmplă. Cel mai dramatic incident al serii părea să fie găsirea unor rămăşiţe umane carbonizate într-o vilă în flăcări din Gaustad.

Prim îşi aşezase scaunul chiar în spatele Alexandrei, astfel încât stăteau cu feţele către uşa de metal prin care poliţistul şi însoţitorul său aveau să intre. Se gândise să-l lase doar pe Harry să vină, însă nu putea exclude ca altcineva să o îndepărteze pe ea cu forţa. Din când în când, mirosul de fum era purtat de câte o pală de vânt dinspre Gaustad, aflat la vreo jumătate de kilometru. Prim nu voia să-l tragă în piept. Nu mai voia nimic din Markus Røed în el.

Terminase cu ura. Acum mai rămăsese doar iubirea. Bine, prima Ei reacţie fusese să-l respingă. Deloc de mirare. Felul în care el bolborosise totul venise ca un şoc pentru ea, iar reacţia automată la şoc e să fugi. Ea crezuse că sunt doar amici. Poate chiar că el e gay. Poate că o confundase cu un soi de flirt, o scuză ca să-l invite în oraş şi la petreceri fără vreo complicaţie ulterioară. Parţial el îi cântase în strună, deşi poate că ea avusese nevoie de acea scuză, iar Prim chiar recunoscuse că făcuse sex cu un bărbat, fără să pomenească abuzul comis de tatăl său vitreg. Şi se distrase de minune cu Alexandra. Ideea că el o iubeşte avea nevoie de timp; evident că propunerea cu inelul cu diamant venise prea devreme. Da, iubirea rămânea. Dar, pentru ca iubirea lor să crească, trebuia să dispară ce

o ţinea în umbră.

Simţi seringa din buzunarul interior. După ce vorbise cu Harry, Prim o ridicase în faţa Alexandrei şi-i explicase. Poate că ea n-avea suficiente cunoştinţe de microbiologie pentru a fi publicul ideal, însă experienţa în medicină o făcea mai calificată decât ascultătorul de rând. Destul de calificată ca să înţeleagă ce progres însemnat în parazitologie fusese să creeze paraziţi care acţionează de zece ori mai repede decât cei de până atunci.

Dar n-ar zice că primise, cum anticipase, exclamaţii de admiraţie când îi povestise cum paraziţii *gondii* penetraseră creierul lui Terry Våge în mai puţin de-o oră. Fără îndoială, era prea înfricoşată să se concentreze. Credea, probabil, că viaţa îi e în pericol. Şi, da, poate chiar i-ar fi fost dacă Harry Hole nu s-ar fi dovedit atât de previzibil. Însă Hole urma să facă exact cum îi ceruse, doar era un produs de şcoală veche – întâi copiii şi femeile. Şi avea să ajungă la timp.

Prim simţea în sfârşit bucuria care-i lipsise când capul tatălui său vitreg fierbea. Sigur, bătălia era pierdută. Alexandra refuzase inelul, iar Harry Hole îl găsise. Dar rămânea războiul, pe acesta urma să-l câştige. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să îşi elimine definitiv rivalul. Aşa funcţionau lucrurile în lumea animalelor, iar noi, oamenii, suntem animale. După care, desigur, trebuia să meargă la închisoare. Dar de acolo o s-o înveţe să-l iubească. Iar ea o să înveţe, căci cu Harry înfrânt, trebuia să înţeleagă că el, nu poliţistul, era bărbatul ei. Atât de simplu. Nu banal, simplu. Necomplicat. Era doar o chestiune de timp.

Se uită la lună.

Mai rămânea numai o fâşie îngustă până devenea complet acoperită. Însă sirenele se apropiau acum destul de mult.

— Îl auzi cum vine să te salveze?

Prim îşi plimbă un deget în jos pe spatele jachetei Alexandrei.

— Te face fericită? Că cineva te iubeşte atât de mult, încât e dispus să moară pentru tine? Dar trebuie să ştii că eu te iubesc mai mult. Plănuisem să mor, dar am decis *să trăiesc* de dragul tău, aş spune că e un sacrificiu mai mare.

Sirena se opri brusc.

Prim se ridică şi făcu doi paşi spre marginea acoperişului. Conuri de lumină galbenă măturau parcarea pustie de dedesubt.

Era o ambulantă.

Din vehicul ieşiră două persoane. Pe Hole îl recunoscu după costumul negru. Cealaltă persoană purta ceva albastru-deschis, care aducea cu o cămaşă de spital. Oare Hole adusese un asistent sau un pacient? Detectivul se răsuci cu spatele către acoperiş, şi deşi Prim nu distingea cătuşele, văzu sclipirea metalului în lumina becurilor. Cei doi porniră apoi lent, unul lângă altul, spre intrarea aflată chiar sub Prim.

Acesta dădu drumul pachetului de Camel al Alexandrei şi-l urmări cum cade pe lângă faţadă şi aterizează cu un pocnet slab în faţa lor. Tresăriră speriaţi, dar nu-şi ridicară privirile. Bărbatul în salopetă de spital ridică pachetul de ţigări şi-l desfăcu. Scoase ecusonul lui Prim şi biletul pe care scrisese codul de securitate, etajul până la care trebuiau să ia liftul şi indicaţia că la uşa spre acoperiş se ajungea pe scările din dreapta.

Prim se întoarse şi se aşeză pe scaunul din spatele Alexandrei, amândoi cu feţele spre uşa aflată la 10 metri depărtare.

Prim se gândi. Se temea de ceea ce urma? Nu. Omorâse deja trei femei şi trei bărbaţi.

Dar era emoţionat. Va fi prima dată când ataca fizic pe cineva care nu fusese deja redus la un robot programat şi previzibil, controlat de paraziţi. Toţi fuseseră păcăliţi să se infecteze singuri. Helene Røed şi Terry Våge îi băuseră odată cu alcoolul, iar Susanne şi Bertine îi trăseseră pe nas la petrecere. Traficantul de cocaină din Jernbanetorget îi trăsese şi el pe nas din glonţul de prizat al lui Bertine.

Ideea îi venise în ziua în care aduseseră captura de cocaină verde. Bine, aflase de mult zvonurile privind dependenţa de cocaină a lui Markus Røed şi se întrebase dacă nu cumva aceasta ar fi putut fi o cale de a-i introduce parazitul în corp. Însă abia când sosise captura şi aflase de la Alexandra despre petrecerea de pe acoperiş de la Røed, îşi dăduse seama ce oportunitate i se înfăţişa. Paradoxul era, desigur, că alte trei persoane ingeraseră cocaina şi trebuiseră să plătească cu propriile vieţi înainte ca el să reuşească să-şi infecteze tatăl vitreg cu varianta sa de *Toxoplasma gondii*. Amestecând parazitul cu elementul cel mai important, mai natural şi mai de ajutor pentru viaţă: apa. Zâmbi. Îl sunase pe Krohn spunându-i că Markus Røed trebuie să vină la Institutul Medico-Legal să identifice cadavrul soţiei sale. Având deja pregătit un pahar cu apă pentru Røed. Îşi amintea perfect ce-i spusese lui Røed ca să-l facă să bea înainte de-a intra în sala de autopsie: *Experienţa spune că e o idee bună să ai fluide în corp când ai de-a face cu un asemenea caz.*

Luna era aproape complet acoperită şi se întunecase mai mult, când Prim auzi paşi lenţi – foarte lenţi – pe scări.

Verifică iar seringa din buzunarul interior, să vadă dacă e pregătită.

Balamalele uşii de metal scârţâiră, apoi aceasta se întredeschise. Dinăuntru răsună un glas răguşit:

— Noi suntem.

Vocea lui Harry Hole.

Alexandrei îi scăpă un suspin sugrumat. Prim simţi cum îi creşte furia, se aplecă în faţă şi-i şopti:

— Să nu te mişti, să nu te clinteşti, iubirea mea! Vreau să trăieşti, dar, dacă nu faci cum îţi spun, mă forţezi să te omor.

Se ridică de pe scaun şi îşi drese vocea.

— Îţi aminteşti instrucţiunile?

Auzi satisfăcut că propria voce îi răsuna tare şi clar.

— Da.

— Atunci, ieşiţi! încet.

Se deschise uşa.

Când silueta în costum păşi cu spatele peste pragul înălţat, Prim îşi dădu seama că eclipsa era totală. Instinctiv, aruncă o privire în sus, spre luna aflată chiar deasupra ieşirii pe acoperiş. Chipul lunii nu era negru, căpătase o culoare roşie feerică. Arăta ca o meduză palidă, decolorată, cu destulă lumină pentru sine şi deloc pentru oamenii de dedesubt.

Silueta din uşă făcu primul dintre cei opt paşi conveniţi către Alexandra şi Prim, înaintând anevoie, ca şi cum ar fi purtat cătuşe şi la picioare. *Ca un condamnat spre eşafod,* îşi zise Prim. Încercând să-şi prelungească patetica viaţă cu câteva secunde. Prim vedea resemnarea şi înfrângerea în corpul care acum stătea cocoşat. În seara în care Prim îi spionase pe Harry Hole şi pe Alexandra când ieşiseră la cină şi îi văzuse mergând unul lângă altul – ca un cuplu – prin Parcul Palatului, Hole păruse masiv şi puternic. La fel şi-n seara în care-i spionase în barul Jealousy, însă acum era ca şi cum se micşorase până la forma iniţială în propriul costum. Era sigur că şi Alexandra îl vedea la fel, că acel costum croit special pentru bărbatul care credea că e Harry Hole nu i se mai potrivea.

La patru paşi în faţa lui Hole, cealaltă siluetă porni cu spatele, ţinându-şi mâinile împreunate la ceafă. Oare ultima rază de lumină de la lună sclipise slab pe ceva? Oare bărbatul în salopetă de spital avea o armă în mână? Nu, nu era nimic, poate doar un inel pe deget.

Hole se opri. Părea că mâinile încătuşate la spate îi îngreunau sarcina de-a se lăsa în genunchi fără să cadă în nas. Tipul se comporta deja ca un cadavru. Prim aşteptă până ce individul în cămaşă de spital îngenunche şi el.

Apoi se apropie de Hole şi-şi ridică mâna dreaptă, în care ţinea seringa. Ţinti spre pielea lăsată şi palidă, aproape albă, de pe ceafă, de deasupra gulerului cămăşii.

Avea să se termine într-o clipă.

— Nu! ţipă Alexandra în spatele lui.

Prim îşi mişcă rapid mâna. Harry Hole nu avu timp să reacţioneze înainte ca vârful seringii să-i atingă gâtul şi acul să pătrundă în piele. Tresări puternic, dar nu se întoarse. Prim îşi apăsă degetul mare pe piston, ştiind că-şi terminase treaba, că paraziţii erau deja pe drum, că le oferise cea mai scurtă cale către creier şi urmau să-şi îndeplinească misiunea şi mai rapid decât cu Våge. Îl văzu pe celălalt, cel în cămaşă de spital, răsucindu-se în semiîntuneric. Încă o dată, ceva îi sclipi slab în mână, iar acum Prim îl văzu. Nu era un inel. Era degetul din metal.

Acum bărbatul se întorsese cu totul. Şi se ridicase în picioare. Din cauza unghiului, când ieşiseră din vehicul îi fusese greu să vadă că acesta era înalt, mai înalt decât cel în costum, iar când ieşiseră cu spatele pe acoperiş, ambii merseseră cocoşaţi. Dar acum Prim înţelese că era el. Cel în cămaşa de spital era de fapt Harry Hole. Îi vedea şi faţa, cu ochii ăia strălucitori deasupra unei guri rânjite.

Reacţionă cât de rapid putu. Fusese pregătit ca ei să încerce să-l tragă pe sfoară într-un fel sau altul. Doar voiseră s-o facă încă de când era băieţel. Aşa începuse şi aşa se termina. Însă voia să ia ceva cu el. Ceva pe care să nu-l obţină poliţistul. Pe Ea.

Prim scosese deja cuţitul în timp ce se întorcea spre Alexandra, care se ridicase în picioare. Ridică mult cuţitul ca să lovească. Încercă să-i surprindă privirea. Să-i spună că va muri. Furia îi crescu şi mai mult. Pentru că privirea ei era îndreptată peste umărul lui, spre blestematul de poliţist. Ca atunci, la petrecerea de pe acoperiş, cu Susanne Andersen, mereu erau în căutarea cuiva mai bun. Ei, atunci Hole putea s-o vadă murind, târfa nenorocită.

✯

Ochii lui Harry îi străpungeau pe-ai Alexandrei. Ea vedea şi ştia, amândoi ştiau, că el era mult prea departe ca s-o salveze. El nu mai avu

timp decât să-şi mişte arătătorul într-un cerc scurt prin faţa gâtului şi să spere că ea-şi va aminti. O văzu cum îşi trage umărul înapoi.

N-ar fi trebuit să aibă suficient timp. *Nu fusese* suficient timp, îşi va aminti el mai târziu. Dacă paraziţii n-ar fi redus şi capacitatea gazdei primare de-a reacţiona. Corpul lui Helge ascundea mişcarea faţă de Harry, astfel încât acesta nu vedea dacă ea îşi transformase mâna într-o daltă când lovise.

Dar trebuie s-o fi făcut.

Şi trebuie să fi lovit.

Pesemne că instinctele lui Helge Forfang preluaseră controlul. N-o voiau pe ea sau răzbunarea, ci doar aer. Helge scăpă cuţitul şi seringa şi se prăbuşi în genunchi.

— Fugi! ţipă Harry. Pleacă de-aici!

Fără un cuvânt, Alexandra se repezi pe lângă el, smuci de uşa de metal şi dispăru.

Harry se apropie, se opri lângă bărbatul în costum căzut în genunchi şi se uită în jos la Helge Forfang, care se ţinea cu ambele mâini de gât. Scotea nişte şuierături, ca un cauciuc înţepat. Apoi se rostogoli pe ciment şi rămase pe spate uitându-se în sus la Harry, strângând încă o dată în mână seringa cu vârful îndreptat către propriul corp. Deschise gura, încercând să spună ceva, dar nu scoase decât nişte bârâituri.

Fără să-şi smulgă privirea de la Helge, Harry îşi lăsă o mână pe umărul bărbatului în costum, care stătea cu capul lăsat în jos.

— Ståle, cum te simţi?

— Nu ştiu, răspunse Aune cu o şoaptă abia audibilă. Fata e în regulă?

— Fata e în regulă.

— Atunci mă simt bine.

Harry o vedea în privirea lui Helge în timp ce zăcea acolo. O recunoscu. Văzuse aceeaşi expresie şi în ochii lui Bjørn în acea ultimă noapte când Harry îl părăsise, când îl părăsise toată lumea şi fusese descoperit în dimineaţa următoare în maşina sa, unde-şi zburase creierii. O văzuse de prea multe ori în oglindă în perioada care urmase, când gândul la Rakel şi la Bjørn îl făcuse să cântărească argumentele pro şi contra pentru a proceda la fel.

Seringa pe care o ţinea Helge nu mai era aţintită spre Harry, ci spre sine. Harry urmări cum acul se apropia de faţa lui Helge. Urmări cum seringa îi acoperă un ochi în timp ce celălalt se uita fix la Harry. Marginea lunii

începuse iar să strălucească, iar Helge coborî seringa suficient pentru ca Harry să vadă vârful acului apăsat pe globul ocular, scurtătura spre creier. Urmări cum ochiul începe să cedeze ca un ou fiert moale înainte ca vârful să străpungă învelişul şi ochiul să-şi recapete forma iniţială. Urmări cum Prim manevra vârful în interior, cu chipul imobil. Harry nu ştia câţi nervi există în ochi sau dincolo de el, probabil nu era la fel de dureros pe cât arăta. Nu era foarte greu de făcut. Chiar uşor, de fapt. Uşor pentru un om care-şi spunea Prim, uşor pentru familiile victimelor, pentru Alexandra, pentru procurori şi pentru publicul mereu însetat de răzbunare. Toţi obţineau ce-şi doreau, fără senzaţia neplăcută cu care chiar şi cei din ţările în care mai era în vigoare pedeapsa capitală rămâneau după execuţii.

Da, ar fi fost uşor.

Prea uşor.

Harry făcu un pas când degetul mare al lui Helge se arcuia peste piston, apoi se lăsă să cadă în genunchi şi-şi înfipse pumnul în palma celuilalt. Helge apăsă, însă pumnul lui Harry îl împiedică să împingă pistonul, iar, în schimb, degetul său mare lovi un deget rigid de titan cenuşiu.

— Lasă-mă! gemu Prim.

— Nu, replică Harry. Rămâi aici, cu noi.

— Dar nu vreau să fiu aici! scânci Prim.

— Ştiu. De asta rămâi.

Îl ţinu strâns. Undeva în depărtare, se auzea o muzică familiară. Sirene de poliţie.

53.
VINERI

Prost

Alexandra şi Harry se uitau prin geamul sălii de autopsie, unde Ståle Aune stătea întins pe o masă, iar Ingrid Aune era aşezată pe un scaun alături. Casa familiei Aune se afla la doar cinci minute de mers cu maşina, iar ea venise imediat.

Helge Forfang fusese luat de poliţie, iar echipa criminalistică urma să sosească în curând. Harry sunase la dispecerat ca să anunţe o crimă, fără să le spună că victima încă nu era moartă.

Dintr-odată, Aune scoase un râs amestecat cu tuse şi-şi ridică vocea suficient pentru ca vorbele să răzbată prin boxe:

— Da, da, îmi amintesc, scumpo. Dar nu credeam că te-ar fi interesat un flăcău ca mine. Acum mi-o dai?

Alexandra păşi în faţă şi opri sunetul.

Se uitară unul la altul. Harry se afla în încăpere când sosise Ingrid. Soţul ei îi explicase că paraziţii din organismul lui urmau să-şi facă efectul foarte repede şi că el ar prefera să câştige cursa. Când Aune îi spusese că Harry se oferise s-o facă el, Ingrid clătinase ferm din cap. Arătase spre una dintre venele umflate la gâtul lui Aune şi se uitase la Harry, care încuviinţase, îi dăduse seringa cu morfină pe care i-o oferise Alexandra şi ieşise din sală.

Acum o văzură pe Ingrid ştergându-şi lacrimile înainte de-a ridica seringa.

Harry şi Alexandra ieşiră în parcare şi fumară o ţigară cu Øystein.

Două ore mai târziu, după interogatoriu şi un psiholog de criză la sediul Poliţiei din Oslo, Øystein şi Harry o conduseră pe Alexandra acasă.

— Dacă nu cumva intenţionezi să te falimentezi singur la Thief, atunci poţi sta cu mine o vreme, îi propuse ea.

— Mersi, o să mă gândesc, zise Harry.

✯

Era miezul nopţii, iar Harry stătea la barul Thief. Se uita la paharul cu whisky şi cugeta. Venise vremea socotelilor finale. Să-i adune pe cei pe care îi pierduse cu cei pe care îi lăsase baltă. Şi cu cei fără de chip pe care ar fi putut să îi salveze. Dar o persoană nu ieşea la socoteală.

Ca răspuns la acest gând, îi sună telefonul.

Se uită la număr. Era Ben.

Deodată, Harry ştiu sigur că acum urma să afle. Poate că de aceea ezită înainte să apese pe Acceptare.

— Ben?

— Salut, Harry! A fost găsită.

— OK.

Trase adânc aer în piept, apoi goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Unde?

— Aici.

— Aici?

— Stă chiar în faţa mea.

— Adică… la Creatures?

— Mda. Ea şi un Whisky Sour. I-au luat telefonul, de asta n-ai putut să dai de ea. S-a întors în Laurel Canyon când a scăpat din Mexic. Ţi-o dau pe ea…

Harry auzi zgomote şi râsete. Apoi glasul lui Lucille:

— Harry?

— Lucille, reuşi el să spună.

— Harry, nu te înmuia tocmai acum! M-am tot gândit care vor fi primele cuvinte pe care să ţi le spun. Şi am rămas cu astea.

O auzi inspirând, apoi, într-un amestec de râs şi plâns, coardele ei vocale tremurătoare şi stropite de whisky scoaseră un:

— Mi-ai salvat viaţa, prostule!

54.
JOI

Era frig şi vântul sufla cu putere în ziua înmormântării lui Ståle Aune. Toţi cei care asistau erau ciufuliţi şi, la un moment dat, în mod ciudat, dintr-un cer aparent lipsit de nori începu să cadă grindină. Harry se bărbierise după ce se trezise, iar chipul slab care îl fixa din oglindă avusese şi vremuri mai bune. Poate o să ajute. Probabil că nu.

Când a urcat în amvon pentru a rosti câteva cuvinte, cum îi ceruseră Ingrid şi Aurora, şi-a ridicat privirea spre biserica plină.

Pe primele două rânduri stăteau rudele apropiate. Pe cel din spate, prieteni apropiaţi, pe majoritatea Harry nu-i întâlnise niciodată. Pe rândul următor, Mikael Bellman. Evident mulţumit că fusese rezolvat cazul, iar criminalul Helge Forfang era la închisoare, rămăsese destul de discret toată săptămâna, în timp ce ziarele înghiţeau cu lăcomie şuvoiul de informaţii pe măsură ce erau dezvăluite de poliţie. Helge Forfang recunoscuse că-şi omorâse tatăl vitreg. Mona Daa şi *VG* dăduseră un bun exemplu nepublicând totuşi videoclipul cu un Markus Røed gol recunoscând abuzul sexual asupra fiului său vitreg, referindu-se doar în treacăt la conţinut. Dar pentru cei care voiau să-l urmărească, videoclipul era disponibil online, fireşte.

Harry o văzu pe Katrine stând lângă Sung-min şi Bodil Melling. Era tot obosită, avusese o groază de treabă şi încă mai avea multe de rezolvat. Desigur, era uşurată că ucigaşul fusese prins şi mărturisise tot. În timpul interogatoriilor, Helge Forfang le spusese tot ce voiau să afle, majoritatea informaţiilor potrivindu-se cu presupunerile lui Harry despre cum avuseseră loc crimele. Motivul, răzbunarea pe tatăl vitreg, era evident.

Harry venise la biserică în Mercedesul lui Øystein alături de acesta, Truls şi Oleg, care ajunsese tocmai din Finnmark. Truls revenise şi el în poliţie, nu mai era bănuit a fi subtilizat droguri şi sărbătorise cumpărându-şi pentru înmormântare un costum suspect de asemănător cu al lui Harry. Cât despre Øystein, susţinea că renunţase de tot la cocaină şi acum voia să-şi câştige traiul la volanul unei maşini. Zicea că se gândeşte să se facă şofer pe ambulanţă.

— Să vă spun ceva: e greu să te întorci unde erai după ce-ai dat drumul la sirenă şi ai văzut cum se despart maşinile ca afurisita de Mare Moartă în

faţa lui Moise. Sau era Marea Galileei? În fine, cred totuşi c-o las în plata Domnului.

Truls scosese un geamăt.

— E nevoie de o grămadă de cursuri înainte să devii şofer pe ambulanţă.

— Eu n-aş zice, replicase Øystein. Sunt o mulţime de droguri în vehiculele alea, ştii, iar eu nu pot să stau în preajma lor, doar nu-s Keith. Aşadar, am acceptat o tură de zi pentru un proprietar de taxiuri din Holmlia.

Lui Harry îi tremurau mâinile, făcând să foşnească foile de hârtie. Astăzi nu băuse – din contră, golise restul sticlei de Jim Beam în chiuveta camerei de hotel. Avea de gând să rămână treaz tot restul vieţii. Ăsta era planul. Planul dintotdeauna. Sâmbătă, el şi Gert urmau să ia vaporul către Nesodden. Harry se gândi la asta. Mâinile i se opriră din tremurat. Îşi drese vocea.

— Ståle Aune, începu el, pentru că se hotărâse să înceapă pronunţându-i numele întreg. Ståle Aune a devenit eroul care nu a aspirat niciodată la asta. Dar împrejurările şi propriul curaj i-au oferit ocazia să fie un erou la finalul vieţii. În mod firesc, s-ar împotrivi să fie numit erou dacă ar fi aici. Dar nu e. Nu cred. Oricum împotrivirea lui ar fi întâmpinată cu indulgenţă. Când ne-am trezit în faţa unei luări de ostatici despre care voi n-aţi citit decât în ziare, al lui a fost glasul care a oprit toată hărmălaia. *Voi chiar nu înţelegeţi ce vă spun?* a strigat de pe patul de spital. *E un calcul simplu.* Ståle Aune ar susţine că logica pură, nu eroismul, l-a făcut să ia hainele mele, să-mi ia locul şi să preia în locul meu condamnarea la moarte. Planul iniţial era ca eu să părăsesc locul faptei alături de ostatică înainte să se descopere că schimbaserăm locurile între noi, sau, dacă era nevoie, ca eu să intervin dacă Ståle era descoperit. Nu a fost planul meu. A fost al lui. Ne-a cerut să-i facem această favoare, să-l lăsăm să-şi schimbe ultimele zile pline de durere cu o ieşire care să aibă un sens real. Un argument solid. Dar cel mai bun lucru a fost că ne-a oferit o posibilitate mult mai bună să salvăm ostatica în cazul în care Forfang se concentra asupra lui, iar eu puteam interveni dacă apărea ceva neprevăzut. Ståle a lăsat în urmă – aşa cum se întâmplă cu toţi eroii care se sacrifică – oameni încercaţi de vinovăţie. În primul şi în primul rând pe mine, ca lider al grupului şi ţinta menită să bea potirul cu otravă pe acoperiş. Da, sunt vinovat de a-i fi scurtat viaţa lui Ståle Aune. Regret? Nu. Pentru că Ståle a avut dreptate, era un calcul simplu. Şi cred că a murit fericit. Fericit pentru că Ståle aparţinea acelei mici părţi a omenirii care găseşte cea mai mare satisfacţie în contribuţia la o lume mai suportabilă

pentru noi, ceilalţi.

★

După înmormântare, urmă o comemorare la Schrøder, conform dorinţei lui Ståle, cu sendvişuri şi cafea. Localul era atât de plin şi mai erau doar locuri în picioare când sosiră ei, aşa că Harry şi însoţitorii se văzură nevoiţi să stea tocmai în capăt, lângă uşile de la toalete.

— Forfang a fost pornit să se răzbune şi a distrus totul în cale, spuse Øystein. Dar ziarele continuă să scrie că era un criminal în serie, dar n-a fost, nu-i aşa? Harry?

— Mhm. Nu în sens clasic. Aceştia sunt extrem de rari.

Harry luă o gură de cafea.

— Tu câţi ai întâlnit până acum? întrebă Oleg.

— Nu ştiu.

— Nu ştii? mârâi Truls.

— După ce l-am prins pe al doilea criminal în serie, am început să primesc scrisori anonime. Oameni care mă provocau, spunând că omorâseră. Sau că vor omorî. Şi că eu nu voi fi în stare să îi prind. Majoritatea erau stârniţi doar pentru că scriau scrisorile, îmi închipui. Dar nu ştiu dacă vreunul a omorât totuşi pe cineva. Majoritatea deceselor pe care le descoperim a fi crime sunt rezolvate. Dar poate că sunt buni, poate că le fac să pară morţi din cauze naturale sau accidente.

— Deci poate că te-au tras pe sfoară, asta vrei să zici?

Harry încuviinţă.

— Da.

Un bărbat în vârstă, clar destul de cherchelit, ieşi de la toaletă.

— Prieteni sau pacienţi? îi întrebă.

Harry zâmbi.

— Ambele.

— Evident, zise bărbatul, dispărând în sala aglomerată.

— Şi mi-a salvat şi viaţa, zise Harry în barbă, ridicând ceaşca de cafea. Pentru Ståle!

Ceilalţi trei îşi ridicară paharele.

— Mă gândeam la ceva, spuse Truls. Legat de ce-ai zis, Harry. Că dacă salvezi viaţa cuiva, atunci eşti responsabil pentru el tot restul vieţii sale…

— Da, zise Harry.

— Am verificat. Nu-i un proverb, e o replică din *Kung Fu*, trebuia să sune ca o mostră de înţelepciune chinezească antică. Serialul ăla TV din anii

’70, ştii?

— Cel cu David Carradine? întrebă Øystein.

— Da, răspunse Truls. O porcărie.

— Dar totuşi fain, zise Øystein. Ar trebui să-l vezi, adăugă, dându-i un ghiont lui Oleg.

— Chiar?

— Nu, răspunse Harry. Nu chiar.

— OK, spuse Øystein. Dacă David Carradine a spus că eşti responsabil de cel pe care l-ai salvat, atunci sigur-sigur e *ceva* la mijloc aici. *David Carradine,* oameni buni, ce naiba?

Truls îşi scărpina bărbia proeminentă.

— Da, bine.

Katrine se apropie de ei.

— Scuze, abia am ajuns, a trebuit să văd locul unei crime, începu ea. Se pare că e toată lumea aici. Chiar şi preotul.

— Preotul? se miră Harry, ridicând o sprânceană.

— Nu era el? zise Katrine. Mă rog, un bărbat cu guler clerical tocmai pleca atunci când am ajuns eu.

— Ce loc? întrebă Oleg.

— Un apartament din Frogner. Un cadavru ciopârţit în bucăţi. Vecinii au auzit un zgomot de motor. Tapetul din living arată ca şi cum ar fi fost vopsit cu spray. Harry, putem discuta un pic între patru ochi?

Se retraseră la masa de lângă geam, care odată fusese locul obişnuit al lui Harry.

— Mă bucur mult că Alexandra s-a întors deja la treabă.

— E o fată dură, din fericire, zise Harry.

— Am auzit că ai invitat-o la *Romeo şi Julieta?*

— Da. Am două bilete de la Helene Røed. Se zice că ar fi bună.

— Drăguţ. Alexandra e o femeie cumsecade. I-am cerut să verifice ceva pentru mine.

— OK?

— A verificat profilul ADN al salivei pe care am găsit-o pe sânul lui Susanne în baza de date a agresorilor sexuali înregistraţi. Acolo n-am găsit nicio potrivire, dar ştim că provenea de la Markus Røed.

— Da.

— Dar saliva n-a fost verificată deloc în baza de date a agresorilor

sexuali necunoscuţi, adică ADN din cazuri nerezolvate. După ce-a ieşit la iveală filmarea în care Markus Røed recunoştea abuzul sexual asupra unui minor, i-am cerut Alexandrei să-i verifice ADN-ul şi în acea bază de date. Şi ştii ce-am aflat?

— Mhm. Îmi pot imagina.

— Dă-i bătaie!

— Violul comis asupra tânărului de 14 de ani de la Tuesdays. Cum s-a numit cazul ăla?

— Cazul Fluturele.

Katrine părea aproape iritată.

— De unde-ai…?

— Røed şi Krohn au pretins că nu dă o probă ADN pentru că, făcând-o, însemna să recunoască existenţa unui temei pentru a fi suspectat. Dar am bănuit că Røed avea alt motiv. Ştia că aveţi ADN din sperma găsită acolo unde a avut loc violul.

Katrine încuviinţă.

— Eşti bun, Harry.

El clătină din cap.

— Dacă aş fi fost, aş fi rezolvat de mult acest caz. M-am înşelat la fiecare pas.

— Zici tu, dar din întâmplare ştiu că mai sunt şi alţii care au aceeaşi părere ca mine.

— OK.

— Iar aceşti alţii ar vrea să discute cu tine. E un loc liber la Investigaţii Criminale. Tuturor ne-ar plăcea să te înscrii pentru el.

— Tuturor?

— Mie şi lui Bodil Melling.

— Asta ar însemna „amândurora”, tu ai zis „tuturor”.

— Mikael Bellman a pomenit că ar putea fi o idee bună. Că am putea crea un post special. Mai liber. Ai putea începe cu această crimă din Frogner.

— Vreun suspect?

— Victima avea o dispută îndelungată cu fratele ei. Fratele este interogat chiar acum, dar se pare că are alibi.

Scrută chipul lui Harry. Irisurile albastre în care privea cu atenţie, gura moale pe care o sărutase odată, trăsăturile aspre, cicatricea în formă de seceră ce mergea din colţul gurii până la ureche. Încercă să-i citească

expresia, schimbările trăsăturilor faciale, modul în care el îşi trase umerii înapoi, ca o pasăre înainte să-şi ia zborul. Katrine se considera pricepută la citirea oamenilor, iar despre unii bărbaţi, cum fusese Bjørn, simţise că fuseseră ca o carte deschisă. Harry continua să rămână un mister pentru ea. Şi pentru el însuşi, bănuia Katrine.

— Transmite-le salutările mele şi spune-le că le mulţumesc. Dar nu, mersi.

— De ce nu?

Harry schiţă un zâmbet obosit.

— În timpul acestui caz mi-am dat seama că mă pricep la un singur lucru, prinderea criminalilor în serie. A celor adevăraţi. Statistic vorbind, de-a lungul vieţii vei trece pe stradă pe lângă un criminal în serie de doar şapte ori. Caz în care eu i-am epuizat pe-ai mei. Deci nu mai am cum să mai întâlnesc şi alţii.

★

Tânărul asistent de vânzări purta un ecuson pe care scria „Andrew”, iar maniera în care bărbatul din faţa lui tocmai îi pronunţase numele sugera că acesta petrecuse ceva timp în SUA.

— Un lanţ nou de drujbă, zise Andrew. Da, se rezolvă.

— Imediat, te rog, spuse bărbatul. Şi două role de bandă adezivă. Şi câţiva metri de funie rezistentă şi subţire. Şi un sul de saci de gunoi. Andrew, ai avea toate astea pentru mine?

Dintr-un motiv necunoscut, Andrew se cutremură. Poate era din cauza irisurilor lipsite de culoare ale individului. Sau a glasului blând, excesiv de mieros, cu un vag accent de Sørland. Sau poate fiindcă-şi pusese mâna pe antebraţul lui Andrew. Sau pur şi simplu pentru că lui Andrew – aşa cum unora le e frică de clovni – îi fusese mereu frică de preoţi.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

JO NESBØ

CRIME

Luna ucigașă nu e doar un thriller insuportabil de tensionat, ci și unul dintre studiile lui Nesbø asupra iubirii și singurătății.

Două tinere sunt date dispărute, după ce au fost la petrecerea unui magnat al imobiliarelor. Când este găsit cadavrul uneia dintre ele, poliția descoperă o semnătură neobișnuită lăsată de ucigaș și crede că acesta va ataca din nou. Al doilea cadavru apare în scurt timp, apoi al treilea...

Au de-a face cu un asasin fără egal, pentru găsirea căruia e nevoie de un detectiv inegalabil. Însă legendarul Harry Hole nu e disponibil — dat afară din poliție, își bea mințile la Los Angeles și nimic

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0971-5
9 786064 009715

TREI

{1} *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune Creştină, Bucureşti, 2015 *(N. t.).*

{2} Locuitor al Los Angelesului *(N. t.).*

{3} *Mad Dog and Glory,* film din 1993, regizat de John McNaughton, cu Robert De Niro, Uma Thurman şi Bill Murray în rolurile principale *(N. t.).*

{4} „Blond”, în lb. spaniolă, în orig. *(N. t.).*

{5} Dirty înseamnă „murdar” în limba engleză, dar şi „imoral”, „obscen”, „lasciv” *(N. t.).*

{6} *Skulle det dukke opp fiere lik er det bare å ringe…,* film din 1970, al cărui titlu se traduce exact aşa *(N. t.).*

{7} Piesă a dramaturgului norvegian Henrik Ibsen.

{8} *Fosvarets Spesial Kommando,* Trupele Speciale Norvegiene *(N .t.).*

{9} „Mulţumesc”, în mandarină, în orig. *(N. t.).*

{10} *Poppers* = inhalante, *emma* = morfină, în argoul de stradă pentru droguri *(N. t.).*

{11} Personaje antagonice din *Colind de Crăciun* de Charles Dickens *(N. t.).*

{12} În norvegiană, cuv. Dag înseamnă şi „zi”, de unde şi jocul de cuvinte legat de „Ziua Judecăţii” („Dommedag”, „Judgment Day” în engl.).

{13} Feminin, mai ales în legătură cu lucrurile considerate masculine *(N. t.).*

{14} „Pa”, „adio”, „la revedere”, în Ib. vietnameză, în orig. *(N. t.).*

{15} „Adulmecă”, „Miroase”, în lb. eng., în orig. *(N. t.).*